

Giới thiệu Độc Dược Phòng Bán Vế

Độc Dược Phòng Bán Vế là một câu chuyện hài hước trong làng giải trí show biz. Với nhân vật chính là một cô gái mang cá tính rất riêng, nhân vật được nét riêng đó chính là nhờ vào ngòi bút tài tình của tác giả Ước Cầm.

Có nữ minh tinh nào có thể đứng cảm đứng ra vỗ ngực nói: “Tôi cho tới bây giờ chưa từng dựa vào mối quan hệ với cấp trên! E rằng vỗ ngực cũng chẳng có tiếng kêu, trái lại còn làm xẹp xuống đám si-li-con trong ngực ấy!”

Liệu những gì cô ấy nói đều là sự thật? Mời các bạn theo dõi để có câu trả lời về cô gái xinh xắn và cá tính trong truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tiết tử

Ra mắt phim, tuyệt đối là chuyện nhàm chán nhất thế giới.

Khi cô ngồi ngay ngắn ở vị trí thượng khách trong rạp chiếu phim, nhìn lên cái màn hình lớn kia, nữ chính biểu tình khô khan, lời thoại gượng gạo, không hề có lấy một kĩ xảo diễn xuất nào đáng để nói mà cứ lúc ẩn lúc hiện, cô thực có cái dừng khí muốn đi lên bóp chết cô ta.

Thế nhưng cô lại không thể làm thế, bởi vì nữ chính trên màn hình kia, chính là cô!

Cô lén đứng lên muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút thì cổ tay lại bị ai đó bắt lấy.

“Ngồi xuống!” Thẩm Lâm Kỳ nói mà không mang theo mây may một chút nào gọi là ra lệnh, lại khiến cái mông cô tựa như nam châm cực mạnh cứ thế mà hút trở về vị trí trên ghế ngồi.

♥.°*~*~*°♥

Sự thật lại hoàn toàn tương phản.

Từ lúc 19 tuổi cô xuất đạo, 20 tuổi đảm nhận vai chính đầu tiên trong một phim điện ảnh, đến năm 22 tuổi, cô đã nhận được vô số lời mời đóng phim.

Cô từng trên màn ảnh nói qua chuyện yêu đương, cũng đã bị treo lên dây thép; hài kịch đã đóng, bi kịch cũng từng kinh qua. . . Duy nhất chỉ có phòng bán vé, tất cả đều rách nát như nhau.

Tuần san ác khẩu nhất "Đại Chùy Bạo báo" đã từng bình luận về cô như thế này:

“Cô diễn viên Bạch Mạch Nhiên này, nói là có kỹ năng diễn xuất sẽ không ai tin, nói là có tác phong thần tượng lại cảm thấy có thiếu sót. Phim cô ta đóng, cần nội hàm thiếu nội hàm, cần bán vé không bán được vé. Nói cô ta là "bình hoa" thì quả là đã xem trọng cô ta, quả thực đúng là độc dược phòng bán vé.”

Bản thân cô từng một lần nghĩ rằng, từ lúc xuất đạo đến nay, đây chính là bình luận khách quan nhất về mình. Chỉ tiếc nó mới chỉ kịp tồn tại có một ngày đã bị phong tỏa, biệt tăm biệt tích, ngay cả đám nhà báo cũng được quán triệt thông suốt, đến cuối cùng đều bị đuổi việc.

Thôi thì đủ kiểu đủ loại, cũng không phải vì cô may mắn, chẳng qua là vì:

Cô có hậu thuẫn!

Sau buổi công chiếu là tiệc rượu ra mắt phim.

"Bạch tiểu thư, da cô thật đẹp!" ông chủ Hoàng đưa cái tay béo ú đầy mỡ sờ sờ mu bàn tay cô, hần ta là một trong số những nhà đầu tư làm phim nhựa.

Mạch Nhiên không khỏi một trận buồn nôn, ánh mắt liếc về cách đó không xa, Thẩm Lâm Kỳ bị một đám mỹ nữ vây quanh, trên mặt anh biểu tình bình tĩnh.

Mạch Nhiên nghĩ anh tạm thời hẳn là không để ý đến người bạn gái này.

Cô quyết định đi ra ngoài hít thở không khí.

"Ông chủ Hoàng, thứ lỗi tôi không tiếp được ngài, tôi đi trang điểm lại một chút" Mạch Nhiên mỉm cười, khẽ đưa tay lên gạt cái bàn tay lợn của hắn ra, nghiêng người rời đi, thuận tay rút cái điện thoại di động từ trong túi áo hắn ra.

"A lô, bà Hoàng đó phải không?" Mạch Nhiên đứng trên ban công, ngon ngọt nói qua điện thoại.

Quả nhiên, đầu dây bên kia Hoàng phu nhân nổi giận đùng đùng: "Cô là ai? Sao lại trả lời điện thoại của chồng tôi? Chồng tôi đâu..."

Mạch Nhiên giả bộ bối rối nói: "Bà Hoàng à, ông chủ Hoàng đang ở khách sạn XX đó, có vẻ đã uống say quá rồi... Ông chủ Hoàng, đừng làm bậy mà!" Cô cố ý nói bằng cái giọng buồn nôn đến nổi da gà, sau đó nhanh chóng cúp máy, ném điện thoại từ trên ban công xuống.

Trong đêm đen, chiếc điện thoại vỏ kim loại vẽ ra một đường cung thật đẹp, không biết đã rơi vào xe của một kẻ không may mắn nào đó, tiếng va chạm đã vang lên, dưới lầu một mảnh hỗn độn.

Mạch Nhiên đắc ý với trò đùa quái đản của mình, không nhìn được mà cười ha hả, thật không ngờ rằng trong bóng tối có ánh mắt đang nhìn cô chăm chăm, đến lúc phát hiện thì đã thấy một thân ảnh dựa vào lan can đang chậm rãi đi đến, dường như muốn đi về phía cô.

Mạch Nhiên hoảng sợ, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm nghệ sĩ, phản xạ đầu tiên của cô là đưa tay che khuôn mặt mình, kể đến là thất lưng, chuẩn bị một tư thế vô cùng là thô tục muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nào ngờ trong lúc xoay người cô lại nghe "bịch" một tiếng. Cô đụng vào vòi nước!

Mọi thứ quá đột ngột, kẻ nào đó đang đứng trong bóng tối kia cũng tựa hồ bị cô dọa chết, bất thần đứng im một chỗ, thừa dịp, cô cố quên đi cái trán đang đau nhức, phi một mạch xuống lầu.

Dưới lầu, Thẩm Lâm Kỳ cũng không vì Mạch Nhiên đột ngột biến mất mà tỏ ra lo lắng.

Trái lại, anh điềm nhiên đứng đó mặt mày rạng rỡ, hết như một con hạc trắng đứng giữa một đàn gà, dù không cần nhìn cũng có thể cảm giác được trên người anh phát ra thứ khí chất không giống người thường.

Cao quý, nho nhã, vừa khước từ lại vừa cho phép, khiến cho người ta do dự.

Thời khắc ấy, Mạch Nhiên không thể không thừa nhận, anh chính là chỗ dựa vững chắc nhất của mình.

Chi tiếc, người đàn ông quá ưu tú thì bên người lại luôn có phụ nữ vây quanh. Tỷ dụ như bây giờ, bên cạnh anh, Từ Lâm chính là một trong số đó.

Tuy Mạch Nhiên không hề để tâm Thẩm công tử đào hoa cỡ nào, thế nhưng hiện giờ tâm tình không tốt, nên cô quyết định đi đến đó chia rẽ đôi cặp nam nữ này ra!

Mạch Nhiên cố nặn ra một nụ cười mực thước dịu dàng, sau đó cầm lấy một ly sâm banh đi đến đó.

Từ Lâm rõ ràng là đã thấy được Mạch Nhiên, vậy mà từ đầu tới cuối không hề rời khỏi Thẩm Lâm Kỳ. Hiện tại mà nói cái vị trí bạn gái Thẩm Lâm Kỳ là của Mạch Nhiên cơ mà!

Mạch Nhiên cũng không vội vàng, đi qua đó lễ độ chào hỏi cô ta: "Từ Lâm, đã lâu không gặp chị, gần đây có khỏe không?"

"Vừa nãy tôi giờ đều rất khỏe." Cô ta mặt trắng bệch không còn chút máu, liếc nhìn Mạch Nhiên một cái, giọng điệu rất không nể nang ai.

Xem cô ta kìa, đây đúng là một người phụ nữ đầu óc xấu xa, cùng với một người phụ nữ khác đầu óc cũng xấu xa không kém. Cùng là xấu xa, nhưng Mạch Nhiên tuyệt đối sẽ không có cái suy nghĩ bộc lộ tài năng lấy lòng đàn ông ra.

Câu nói kia ám chỉ tới cái gì chứ? Phụ nữ ngu dốt đối phó với phụ nữ, phụ nữ thông minh thì đối phó với đàn ông.

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên mỉm cười, quay sang Thẩm Lâm Kỳ, đưa ly rượu trong tay cho anh.

Thẩm Lâm Kỳ nhận lấy ly rượu, thuận tay kéo luôn Mạch Nhiên về phía anh, rất tự nhiên đem vị trí quan trọng nhất bên người giao cho cô. Về Từ Lâm, Mạch Nhiên chẳng buồn chú ý đến phản ứng của cô ta.

"Vừa nãy đi đâu vậy?" Thẩm Lâm Kỳ ôm ngang hông cô hỏi.

"Trang điểm lại." Cô thân nhiên đáp.

"Lúc đi trang điểm đụng vào cái gương sao?" Anh nhìn chăm chăm lên mặt cô.

Mạch Nhiên xấu hổ, may mắn là lúc này, ngoài cửa bữa tiệc một giọng sư tử hà đông rống lên: "Tên họ Hoàng kia, mau ra đây cho ta! Lão nương hôm nay quyết không để yên cho người!"

Con hồ cái nhà ông chủ Hoàng năng suất vẫn còn rất lớn!

Bởi vì sự việc xảy ra quá đột ngột, cho nên bên ngoài cửa chính tiệc rượu, đám phóng viên đến phòng vẫn đều đứng sững sờ, đưa mắt nhìn nhau.

Ông chủ Hoàng sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, hai chân cứ thế run bần bật.

Trong lòng Mạch Nhiên không nhịn được mà cười thầm. Cách đó không xa, Từ Lâm cũng đang sợ đến ngây người. Mạch Nhiên rất sâu sắc mà nghĩ rằng, nên vì các phóng viên sẽ phải làm thêm giờ mà chuẩn bị thêm đồ ăn.

"Từ Lâm, nghe nói chị mới chụp quảng cáo từ Mã Nhĩ trở về, thật là vất vả!"

Từ Lâm ngẩn ra, lập tức đắc ý cười rộ lên: "Như vậy vất vả gì chứ? Ở đó cảnh đẹp, bãi biển rất rộng, chỉ tiếc cô không có cơ hội được đi. À phải rồi chuyện quảng cáo đó, cô sẽ không đề bụng nữa chứ?" Cô ta nói như vậy, hoàn toàn là vì chuyện hợp đồng quảng cáo mà cô ta cướp của Mạch Nhiên. Lúc ấy Mạch Nhiên vẫn còn bận đóng phim nên không thêm cùng cô ta so đo, hiện tại nhớ đến, chung quy là cô vẫn cảm thấy nên trả thù một chút mới dễ chịu.

"Chị là tiền bối, em nào dám! Nào, em kính chị một ly." Mạch Nhiên cầm trong tay một ly rượu chia ra.

Từ Lâm rõ ràng đang buông lỏng cảnh giác, đưa tay nhận lấy.

Mạch Nhiên nhắm đúng thời điểm, kéo cô ta.

Trong nháy mắt, rượu trong tay Từ Lâm tất cả đều đổ hết lên người Mạch Nhiên.

"Chị Từ Lâm!" Mạch Nhiên nức nở "Em có ý tốt muốn mời rượu chị, cho dù chị không cảm kích, hà tất gì phải làm như vậy?"

Đời thực cũng chính là sân khấu, đã là một diễn viên chuyên nghiệp, Mạch Nhiên phải tùy thời mà diễn.

Vị trí này của Mạch Nhiên và Từ Lâm bắt đầu thu hút sự chú ý, mọi ánh nhìn đều rời khỏi hai vợ chồng họ Hoàng đi chuyển đến cô và Từ Lâm. Các phóng viên này cuối cùng cũng coi như đi một chuyến không uổng công, hưng phấn mà đồng loạt giơ máy ảnh lên, nhất thời hướng về hai nữ minh tinh phát ra một loạt tia flash.

"Cô ta sao lại như vậy?"

"Ý thế mình là tiền bối cũng không thể làm vậy chứ!"

"Bạch Mạch Nhiên rất đáng thương, có người nói lần trước là Từ Lâm đã cướp đoạt hợp đồng quảng cáo của cô ấy"

Chung quanh xôn xao bàn tán một hồi, Từ Lâm khó lòng mà giải bày.

"Bạch Mạch Nhiên, cô!" Từ Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Mạch Nhiên, "Cô là cố tình! Chính là cô đẩy tôi, không phải lỗi của tôi..."

Giờ khắc này càng giải thích càng thêm lúng túng, mà Mạch Nhiên chỉ cần im lặng đứng bên cạnh là được, mặc dù rượu tạt lên người khiến Mạch Nhiên có chút lạnh.

Ngay lúc đó từ phía sau, một chiếc áo khoác vẫn còn hơi ấm được ai đó khoác lên vai Mạch Nhiên.

"Từ tiểu thư, xin có chừng mực!" Thẩm Lâm Kỳ lúc này ra mặt.

Vốn trong lúc phụ nữ có chuyện với nhau, đàn ông không nên xen vào, có điều giờ đây Thẩm Lâm Kỳ nói vậy, Mạch Nhiên có thể tỏ ra đáng thương hơn một chút.

Thế là, Mạch Nhiên ngay lập tức hoen đỏ vành mắt, len lén cho giọt lệ rơi xuống, ầm ức mà nói: "Bỏ đi, chị Từ có thể là không cẩn thận..."

"Bạch Mạch Nhiên, cô... đồ tiểu ***, cô thật là tiện nhân, hôm nay tôi phải liều mạng với cô!" Từ Lâm rốt cuộc không để ý đến hình tượng sụp đổ, như vậy cũng tốt, Mạch Nhiên cũng đã ít nhiều đạt được mục đích.

Cô hướng về phía Thẩm Lâm Kỳ nói: "Lâm Kỳ, em khiến cho chị Lâm mất hứng rồi, chúng ta trở về đi!"

"Anh đưa em về!" Chuyện xảy ra như thế, Thẩm công tử vẫn điềm tĩnh như không, tuy da mặt cô có dày thật, nhưng trước mặt anh cô vẫn cảm thấy có chút tự ti!

Đã khỏi khách sạn, cô vì đụng phải vòi nước mà tâm tình không tốt, nhưng rốt cuộc cuối cùng lại có chuyển biến tình huống tốt như vậy, chỉ ít là trước khi Thẩm Lâm Kỳ mở miệng.

Anh nói: "Nếu như em có thể mang cái kỹ xảo diễn xuất ấy vào lúc đóng phim thì sớm đã thành diễn viên rồi!"

"Anh nói gì?" Mạch Nhiên nhìn anh tỏ ra hết sức vô tội.

Thẩm Lâm Kỳ cười khẩy một tiếng: "Xem ra, bộ phim lần này không cần công ty giúp em quảng bá nữa rồi, em vừa rồi đã được thu vào đủ ống kính máy ảnh rồi!"

Haizzz! Mạch Nhiên thở dài, thu hồi lại nét mặt tội nghiệp: "Anh không nên phối hợp cùng em một chút sao?"

"Anh còn chưa đủ phối hợp?" Anh nói xong, không chút khách khí mà đem áo khoác trên vai Mạch Nhiên thu về.

Một trận gió lạnh thổi đến làm cô run bắn, váy áo bị rượu ngấm vào không thể nào giữ ấm.

Thẩm Lâm Kỳ, anh có thể tàn nhẫn như vậy sao? Mạch Nhiên vừa định mở miệng ra nói, anh đã ngồi vào trong xe, ngay cả cửa xe cũng chưa thêm mở cho cô.

"Đi thôi!" Anh ra lệnh.

Chẳng hiểu làm sao, cô lúc ấy lại tự nhiên lòng tự trọng dâng trào, đứng ngoài xe nghiêng răng nói: "Anh về một mình đi"

Sự thật chứng minh lòng tự trọng này cô chỉ nên đem ra thị uy với con chó mà thôi, Mạch Nhiên vừa dứt lời, Thẩm Lâm Kỳ liếc cô một cái, khởi động xe, chiếc xe thể thao màu đen từ từ lao đi.

Mạch Nhiên đứng sững sờ tại chỗ, há miệng, nửa ngày không ngậm lại.

Thẩm Lâm Kỳ, anh có cần ngoan ngoãn như vậy không? Cô dù sao cũng là một nữ nhân, thương hoa tiếc ngọc, thương hoa tiếc ngọc anh có hiểu không hả... a hất xì!

“Mẹ nó, Lạnh quá!”

Lúc có một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng trước mặt, Mạch Nhiên đang đứng ở rìa đường, cả người đông cứng không nói được câu nào.

Một nữ nhân mặc lễ phục dạ hội, trên người không có tiền bắt taxi, quả nhiên thương không nổi!

Cửa kính xe được hạ xuống phân nửa, từ trong xe chia ra một bàn tay, ngón tay khẽ ngoéo một cái.

Mạch Nhiên không nhiều lời, lập tức mở cửa xe, ngồi vào trong. Lúc này cái quái gì mà lòng tự trọng, cái quái gì mà cảnh giác, đối với Mạch Nhiên đều là vô dụng, giải quyết việc no ấm mới là chuyện đại sự nhất đời người.

Máy điều hòa trong xe thật là tốt.

Không khí trong xe rất ấm, nhiệt độ cơ thể Mạch Nhiên theo đó mà từ từ ấm lên rất nhiều, lí trí cũng từ đó mà dần quay trở về. Cô quay đầu, suy nghĩ một chút, bên cạnh cô lúc này là vị ân nhân đã cứu cô trong lúc nước sôi lửa bỏng, vừa nhìn thoáng qua, tức thì cả người cô ngây dại.

Mạch Nhiên ngày hôm nay đúng là vận phân chó!

Kiều Minh Dương - con cưng của giám đốc công ty HS, sinh ra là diễn viên, vừa tham gia đóng phim, vừa phát hành đĩa nhạc. Trong vòng ba năm doanh thu từ 5 album nhạc đã lên đến hơn trăm vạn. Ngay khi mới xuất đạo đã đoạt được tất cả các giải thưởng âm nhạc danh tiếng trong nước, giải thưởng dành cho nghệ sĩ mới nổi xuất sắc nhất, số giải thưởng cứ tăng lên gấp bội. Thành tích trong tuần lưu diễn châu Á so với ca sĩ lần lộn hơn 10 năm như thiên vương Lý Tập Tư cũng có thể nói là không tồi. Gần đây nhất bộ phim thần tượng "Hello My love" mà hắn ta tham gia đã phá vỡ kỷ lục bao năm qua. Thị trường phim thần tượng từ lúc bắt đầu cách đây 10 năm như một làn gió mới mẻ, vận khí như mặt trời ban trưa.

Mạch Nhiên sờ dĩ hiểu rõ về Kiều Minh Dương như vậy là bởi vì chính lúc này cô đang vội vã về nhà để xem "Hello, my love" của hắn ta!

Vẫn luôn nghĩ rằng bản thân mình đã đủ mất mặt lắm rồi, bỗng nhiên Mạch Nhiên lại cảm thấy có một chút căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Mạch Nhiên ngồi thẳng lưng, trong lòng không ngừng suy nghĩ tính toán, đến tận cùng không tìm được mà muốn thừa dịp này xông lên xin chữ ký của hắn.

Đáng tiếc là trong tích tắc 0,01 giây sau, Mạch Nhiên triệt để đoạn tuyệt cái suy nghĩ đàn độn đó.

Kiều Minh Dương chậm rãi nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó từ từ quay sang Mạch Nhiên, vẻ mặt cười như không cười nhìn cô nói: "Bạch tiểu thư, trán của cô còn đau không?"

Mạch Nhiên cứng đờ người.

Không khéo như vậy chứ? Vừa rồi trên ban công kẻ thấy Mạch Nhiên làm việc xấu lẽ nào là hấn ta sao? Nhưng rõ ràng là cô đã che mặt rồi mà!

Ôm một tia hi vọng mong manh, cô giả vờ ngây ngô hỏi: "Tiền bối, anh nói gì vậy?"

"Lần sau nếu muốn giấu giếm thì nhớ rằng trang phục cũng phải thay đổi" Kiều Minh Dương thản nhiên nói.

Mạch Nhiên khuất phục nhìn bộ lễ phục vai trần màu hồng đang phản chiếu trong mắt hấn, không thể không thừa nhận rằng cô đã tính toán sai một bước rồi, xem ra ông trời thực là muốn tuyệt đường sống của cô! Loại chuyện này thực không thích hợp phát sinh bên người Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên ngẩng đầu, nghiêm mặt cười: "Tiền bối, nếu không có việc gì, tôi xin phép đi trước" Nói xong, cô nhanh chóng mở cửa xe.

"Xoạch"

Cửa xe bị khóa trái. Mạch Nhiên quay đầu lại, cổ nén con thịnh nộ đang ngùn ngụt trong lòng, hỏi: "Tiền bối, còn có chuyện gì ạ?"

"Đương nhiên" Nụ cười của Kiều Minh Dương khiến cho người ta phát sợ, hấn nói: "Em cứ thế đi, tôi còn bảo em lên xe làm gì?"

Ách..

Mạch Nhiên nhất thời cứng họng, điều chỉnh tâm tình, cô hỏi: "Vậy xin hỏi, tiền bối tìm tôi có chuyện gì?"

"Chiếc xe này" Kiều Minh Dương gờ ngón tay chỉ lên trên "Vừa bị một chiếc điện thoại rớt xuống làm xước sơn"

Một tiếng mèo kêu, cái quái gì mà gọi là duyên phận chứ, Mạch Nhiên hôm nay xem như là đã lĩnh hội rõ.

Tại buổi tiệc gặp nhau đã rất là khéo rồi, đã vậy Mạch Nhiên lại còn ném điện thoại vào trúng xe hấn, cứ theo tình hình này mà nói, có lẽ tháng sau cô và hấn sẽ kết hôn!

Đáng tiếc, đây không phải là trong phim thần tượng, TM nó thật đúng là vô cùng hoang đường, nam chính không bắt cô lấy thân báo đáp, mà trái lại bắt cô đền tiền sửa xe (T_____T)

Mạch Nhiên kiên quyết đối phó với Kiều Minh Dương, nhìn hấn bằng ánh mắt da diết nói: "Tôi không phải cố ý"

"Xem ra em còn không biết" Kiều Minh Dương nói "Chiếc xe này là bạn gái tôi"

"Vậy anh nhất định có rất nhiều bạn gái" Mạch Nhiên thuận thế nói tiếp.

"Tôi thích nó nhất" Kiều Minh Dương nói thêm.

"Nó hiện giờ không phải rất tốt sao?" Mạch Nhiên chỉ là ném một chiếc điện thoại, cũng không phải bom nguyên tử, hấn có cần thiết phải làm lớn chuyện như vậy không?

"Bên ngoài đã bị thủng rồi"

Đúng là bị thủng! Hấn ta thắng rồi, Mạch Nhiên cắn răng: "Anh có thể đưa hóa đơn sửa chữa cho tôi."

"Thùng như vậy vẫn có thể sửa được sao?" Hấn hỏi lại.

Mạch Nhiên ngẩn ra, trong nháy mắt cô tức giận. Đây không phải là đang nói nhảm sao? Rõ ràng là chiếc xe, hấn ta thật đang coi nó là một người phụ nữ sao?

"Đương nhiên, da hồng còn có thể tu sửa được, huống chi là khuôn mặt? Tiền bối, đã lo lắng nhiều rồi"

"Tôi nghĩ không hấn là thế" Kiều Minh Dương bỗng nhiên dừng xe nhìn cô.

Tình hình lúc này tạm không nói, khuôn mặt hấn trong đêm tối phát ra một thứ ánh sáng mờ nhạt lại trở nên rất hoàn mỹ, ở gần hấn như vậy, Mạch Nhiên nhìn thấy rõ ngay cả từng sợi tóc cũng đẹp đến tinh xảo, khiến cho người ta không ngừng cảm thán, dùng từ hoàn mỹ để nói về hấn cũng vẫn là thiếu.

Đúng là yêu nghiệt, yêu nghiệt mi hoặc lòng người.

Mạch Nhiên cắn răng, đành phải nói: "Anh nói đi, bao nhiêu?"

Kiều Minh Dương gờ ra năm ngón tay.

Mạch Nhiên thừa nhận cô có thích bàn tay ấy, thấy một bàn tay đẹp như vậy cô không nhìn được mà mở to hai mắt ra nhìn. Nhưng giờ khắc này Mạch Nhiên đã không còn tâm tình nào mà thưởng thức chúng nữa rồi, cô đứng lên: "Năm ngàn? Anh ăn cướp à?"

Hắn không nhanh không chậm nói thêm: "Phía sau còn thiếu một số 0"

Trước mặt Mạch Nhiên tối sầm lại một mảnh, thiếu chút nữa ngã xui.

Mạch Nhiên ưỡn ngực nói: "Anh đang đùa sao, năm vạn? Sao anh không nói tôi đền cho anh chiếc xe mới đi?"

Nói hết câu, Mạch Nhiên mới thấy thực hối hận!

Kiều Minh Dương tìm tìm nhìn Mạch Nhiên, khóe mắt phát ra một tia giao hoạt, hắn nói: "Nếu Bạch tiểu thư đã muốn vậy, tôi đương nhiên không có ý kiến"

Người đàn ông này không phải yêu quái đấy chứ? Rõ ràng là chỉ có bọn yêu quái mới ăn tươi nuốt sống người ta như vậy. Hắn ta hôm nay chắc chắn là muốn bắt chẹt Mạch Nhiên rồi. Bình thường nếu gặp tình huống này, Thẩm Lâm Kỳ sẽ rất nhẹ nhàng mà giúp cô giải quyết xong xuôi.

Thế nhưng lúc này thì không được, vừa mới khi này anh còn vứt bỏ cô một mình mà đi về, chút lòng tự trọng ít ỏi còn lại không cho phép cô gọi điện cho Thẩm Lâm Kỳ.

Vì thế mà cô liền quyết định áp dụng biện pháp hòa giải.

"Tiền tôi có thể bồi thường, nhưng mà..." Mạch Nhiên chảy nước mũi, nói "Anh trước tiên đưa tôi về nhà trước được không?"

Năm vạn đồng, Mạch Nhiên đành ngậm ngùi nó coi như là tiền gọi taxi về vậy, chí ít thì tài xế là Kiều Minh Dương, dù sao ngấm lại cũng không đến nỗi lỗ vốn.

"Thỏa thuận xong!" Kiều Minh Dương không biết trong lòng Mạch Nhiên đang nghĩ cái gì, hắn nhún vai, chiếc xe thể thao đỏ như mũi tên rời cung, lao đi vun vút, ánh đèn lờ mờ trong màn đêm.

♥.°*~*~*°..♥

Bình thường luôn có ký giả hỏi Mạch Nhiên "Cô và Thẩm Lâm Kỳ có quan hệ gì?"

Mỗi lần như vậy, Mạch Nhiên đều sẽ kín đáo mà đáp rằng: "Thẩm tiên sinh là người mà tôi rất yêu quý!"

Ngay sau đó bọn họ liền truy hỏi đến cùng: "Vậy sao hai người lúc nào cũng đi cùng nhau? Hai người có phải đang hẹn hò không?"

Sau đó, Mạch Nhiên liền cười mà không đáp.

Vậy là sau khi Mạch Nhiên xuất đạo chưa đến một năm, quan hệ giữa cô và Thẩm Lâm Kỳ mọi người đều biết rõ. Gần như toàn bộ công ty đều coi cô là người mới của Thẩm tổng, tất cả đều đối với cô cảm như hén, con đường nghệ thuật của cô cứ vậy mà thuận buồm xuôi gió, mặc dù không thể được Kiều Minh Dương nhưng chí ít có thể đảm bảo vĩnh viễn cho cuộc sống của cô luôn tốt.

Bọn họ đều nói là cô đi đường tắt!

Đây đều là lời nói nhảm!

Trong cái giới giải trí này, có nữ minh tinh nào có thể đứng cảm đứng ra vỗ ngực nói: "Tôi cho tới bây giờ chưa từng dựa vào mối quan hệ với cấp trên! E rằng vỗ ngực cũng chẳng có tiếng kêu, trái lại còn làm xẹp xuống đám si-li-con trong ngực ấy!"

Nhưng khi ấy, có lúc Mạch Nhiên bỗng nhiên cảm thấy ngán ngẫm!

Mạch Nhiên chán ghét ở trong cái vòng tròn giả dối này, chán ghét người với người trong đó đối với nhau thật giả tạo, chán ghét mỗi ngày đều phải sẵn sàng tinh thần đối phó với hạng người như Từ Lâm.

Mạch Nhiên biết Thẩm Lâm Kỳ không yêu cô, cô đối với anh cũng không có cảm tình.

Đối với anh mà nói, cùng lắm cô chỉ là một người dễ nắm bắt, để anh mang ra làm vật trang trí, anh hiện tại chịu nâng đỡ cô, đơn giản chỉ vì cô chịu nghe lời, bên trong sẽ không quán quýt lấy anh, bên ngoài cũng có thể thay anh xóa bỏ cái tiếng đào hoa, vừa được lợi kinh tế, vừa được lợi về tình cảm. Chủ yếu là cũng không ai phải chịu trách nhiệm.

Trong lúc tất cả mọi người đều nghĩ Mạch Nhiên là bạn gái Thẩm Lâm Kỳ, thì anh một chút cũng chưa từng chạm vào cô.

Nói thật cô thực bội phục định lực của anh! Là một người đàn ông, anh có thể cùng cô đồng sàng cộng chăn, nhưng ngay cả một cọng tóc của cô anh cũng không động đến. Cô thậm chí từng một lần hoài nghi, anh đang dùng cô làm lá chắn, vì muốn che giấu bản thân là đồng tính, anh có lẽ căn bản không phải đàn ông. (ách! Bội phục tư duy logic của cô Bạch!)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 3

Vì muốn triệt để thanh trừ vụ scandal không cho ảnh hưởng đến mình, Mạch Nhiên chấp nhận an phận thủ thường rờn rã suốt hai tháng, yên tâm làm việc, từ chối toàn bộ hết thảy các tiệc tùng xã giao.

Ở mức độ nào đó, Mạch Nhiên đối với việc này xử lý rất không khéo. Rất nhanh sau khi tin đồn giữa cô và Kiều Minh Dương lắng xuống, cuối cùng cũng không còn ai hỏi han đến.

Nhế nhưng, tuần san Đại Chủy Bạo Báo nào đó không chịu nhân rồi, vòng vo thống kê một danh sách bạn gái của Kiều Minh Dương, Mạch Nhiên có vinh hạnh làm một trong số những cái tên đó. Đáng tiếc là, trong cuộc đời của vị đại minh tinh họ Kiều này, cô lại là người bạn gái có thời gian bên anh ta ngắn nhất!

Lời bình cực kỳ độc ác trên tờ báo là như thế này: "Theo như các phóng viên kỳ cựu phân tích, vụ tai tiếng giữa Bạch Mạch Nhiên và Kiều Minh Dương sơ sơ gần như vậy, thứ nhất là bởi vì cô Bạch sợ bạn trai Thẩm Lâm Kỳ tức giận, cố gắng tránh né anh Kiều. Thứ hai là bởi, Kiều Minh Dương trời sinh tính cách phong lưu, chơi bồi trắng hoa, thích mỹ nữ, nghe được chuyện Bạch Mạch Nhiên ngực giả nên nhất thời mất hứng thứ"

Tin ấy vừa phát ra, ngay lập tức trên một diễn đàn nổi tiếng trong nước dấy lên một cuộc thảo luận vô cùng sôi nổi về bộ ngực giả của nữ minh tinh. Bạch Mạch Nhiên là ngòi nổ của toàn bộ sự việc, tên bị lôi ra bàn tán, rồi xem xét tỉ mỉ kỹ càng.

Trên diễn đàn, đám người tự coi mình hiểu rõ mọi chuyện kia đang khoác lác, khiến cô không kìm được cơn phẫn nộ.

Tục ngữ nói thật đúng, danh dự thành khả quý, hình tượng giới canh cao, nếu như mất một trong hai, cả hai thứ đều vứt.

Để bảo vệ bộ ngực của mình, cô không do dự đăng kí N tài khoản trên diễn đàn, thức trắng đêm cùng với kẻ post bài kia đối đáp, cuối cùng cái tên kia quần quýt lấy cô, muốn cô cho QQ, hẳn còn nói là khâm phục nghị lực của cô, muốn cùng cô tiến hành thảo luận nghiên cứu sâu về vấn đề này.

Hôm sau vừa nhìn thấy Mạch Nhiên, Linda chấn kinh.

"Bà cô của tôi ơi! Tôi qua em làm cái trò gì vậy hả?" Linda nhìn Mạch Nhiên hét toáng lên "Em có biết hôm nay em phải gặp đạo diễn không? Bộ phim này đối với em rất quan trọng, em xem cái bộ dạng của mình đi, như thế làm sao có thể gặp người ta được? Em là minh tinh, là người của công chúng..."

Thật ra mà nói, Mạch Nhiên đối với những lời lái nhai của Linda mỗi ngày thế này đều đã có đủ miễn dịch rồi, Linda quả thực không hổ thân phận người đại diện, đáng tiếc Mạch Nhiên không phải một nghệ sĩ tốt.

Mạch Nhiên đợi Linda nói hết, khó chịu mà nói: "Hay là hôm nay trang điểm cho em?"

Linda rõ ràng đã bức bối đến cực hạn, nhưng cũng đành chịu, ngay lúc Linda còn đang chần chừ quanh co một hồi, Mạch Nhiên đã được trang điểm, bất cứ lúc nào có thể sẽ ngay lập tức đi ra.

Mặc dù công ty vẫn luôn dốc sức xây dựng hình ảnh ngọc nữ thuần khiết không nhuộm bụi trần cho Mạch Nhiên, nhưng cô đôi lúc cũng muốn làm trái lại một ít. Ví dụ như bây giờ, mặt cô phủ một lớp son phấn dày đặc, mặc một chiếc áo da, đầu đội một chiếc mũ lưới trai. Mạch Nhiên nghe Linda nói: "Em mà gặp Thẩm tổng với cái bộ dạng này, nhất định sẽ chết rất thảm!"

Sẽ như vậy sao? Mạch Nhiên nghĩ là không.

Ngoại trừ ứng phó với bên ngoài và cha mẹ anh ta, Thẩm Lâm Kỳ tuyệt đối sẽ không quản cô việc gì khác, nếu như có người hỏi cô, cô và Thẩm Tiểu Suất ai đối với Thẩm Lâm Kỳ quan trọng hơn, cô lập tức không do dự mà trả lời, là Thẩm Tiểu Suất.

Thẩm Tiểu Suất chính là con chó dòng Husky(1) mà Thẩm Lâm Kỳ đang nuôi.

Mặc dù Linda vô cùng oán hận, thế nhưng đạo diễn Tôn đối với tạo hình của Mạch Nhiên mà khen không dứt miệng.

"Tôi vẫn lo lắng hình tượng của cô Bạch Mạch Nhiên không thích hợp lắm với bộ phim lần này, nhưng hôm nay xem ra là tôi đã quá lo xa rồi. Hình ảnh hôm nay của cô khiến tôi cảm thấy cô thực rất giống với nữ chính Tiêu Nam trong phim của tôi. Trong cảm nhận của tôi, Tiêu Nam chính là như vậy, không sai, chính là như cô bây giờ!"

Trong số những đạo diễn ít ỏi mà Mạch Nhiên biết đến thì đạo diễn Tôn là người có nhân duyên cực tốt.

Ông ta chuyên về làm phim thương mại, phòng bán vé chỉ có thể nói là hạng trung, nhưng luôn luôn có thể mời đến rất nhiều nhân hiệu lớn không tương tượng được, những điều đó chứng tỏ việc đối nhân xử thế của ông ta thực tốt.

Hầu như các diễn viên từng qua hợp tác với đạo diễn Tôn đều đối với ông ta không ngớt lời khen ngợi. Cho nên trong lòng Mạch Nhiên hiểu rõ, ông Tôn ngày hôm nay nói như vậy, đại khái trong lòng tới 99% là khen ngợi cô, còn lại 1%, khẳng định là đối với một thứ độc dược của phòng bán vé như cô

thế là cũng đủ rồi!

Thăng thần mà nói, Mạch Nhiên không phải là người đối với chính bản thân mình có kỳ vọng quá cao.

Diễn xuất, thôi thì cứ cho qua đi!

Phòng bán vé, giả tạo thì cứ cho qua đi!

Còn về phần câu bình luận cái gì mà "bình hoa", không có diễn xuất, hay độc được kia, ở trong mắt Mạch Nhiên, càng không thực tế, chỉ coi như phù vân trong phù vân mà thôi.

Gặp mặt đạo diễn Tôn rất tốt, chỉ là ông ta bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại, sau đó liền vội vã đứng dậy từ biệt, tựa hồ như gặp chuyện gì gấp rút.

Linda sợ bộ phim có gì không ổn, lúc đạo diễn Tôn đi rồi tỏ ra rất sốt ruột.

"Không phải đã hẹn gặp nói chuyện vào giờ cơm trưa nay sao? Thế nào bỗng nhiên nói đi là đi như vậy? Ông ta không phải là không hài lòng về em đâu chứ? Xong rồi xong rồi! Mạch Nhiên à, chị đã nói cho em là không nên ăn mặc hóa trang như vậy mà! Hiện tại thì tốt rồi, nhà đạo diễn này đã bị em dọa sợ chạy mất rồi!"

Tư duy logic của Linda đúng là khiến Mạch Nhiên không còn lời gì để nói, xét về phương diện tính cách mà nói, Linda đúng là theo trường phái bị quan, còn Mạch Nhiên thì bền lòng vững dạ mà sống rất vô tư.

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần là không công kích đến ngực của cô, cô đều có thể cười trừ cho qua, huống chi lúc này chỉ là đạo diễn Tôn nhất thời bỏ đi cũng không phải là chuyện gì không tốt. Chỉ ít thì lịch trình kín đặc ngày hôm nay của cô cũng đã chữa ra một khoảng trống, cô có thể tranh thủ thời gian đến bệnh viện thăm Bạch Triết. Vì ứng phó với tin đồn, Mạch Nhiên đã hai tháng rồi không đi gặp Bạch Triết, cũng không biết nó có nhớ cô hay không nữa?

Bạch Triết là em trai của Mạch Nhiên, ba năm trước vì một vụ tai nạn giao thông mà đại não đã bị tổn thương nghiêm trọng, bác sĩ nói, hiện tại trí tuệ của nó chỉ xem như một đứa trẻ 5 tuổi, rất khó làm chủ được hành vi của mình, hy vọng điều trị khỏi là không hề lớn.

Mạch Nhiên biết bác sĩ là muốn nhẹ nhàng thông báo, em trai cô thực sự đã bị suy nhược trí tuệ, không thể cứu chữa được nữa.

Thế nhưng cô chưa từng từ bỏ ý định điều trị cho Bạch Triết, trên thế giới này, chỉ còn lại Bạch Triết là người thân duy nhất của cô, dù cho chỉ còn một phần vận cơ hội, cô cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Sau khi gọi điện đến bệnh viện hẹn trước chiều nay sẽ tới thăm Bạch Triết, ngay lập tức Mạch Nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Lâm Kỳ.

"Anh đang rảnh, cùng đi ăn!"

Đây không sai chính là cái kiểu ra lệnh của vị tổng tài nổi danh lầy lùng Thẩm Lâm Kỳ.

Còn nhớ giới truyền thông năm nào đã từng nói về Thẩm Lâm Kỳ đầy triển vọng, nói anh anh tuấn tiêu sái, nói anh là hoàng kim vương trẻ tuổi nhất, thế nhưng chính là anh chưa bao giờ hỏi cô có thể được hay không, cái gì cũng tự quyết định.

Giờ phút này, Mạch Nhiên thật sự muốn chửi mắng anh ta một trận: Ngươi lúc nào cũng rảnh, lão nương đây không rảnh! Cút sang một bên cho ta! (O_o)

Thế nhưng... cô dĩ nhiên sẽ không làm như vậy! (T___T)

"Em hôm nay lịch trình tương đối..." Mạch Nhiên ngoan cố.

"Ồ đâu? Anh bảo tài xế qua đón em" Thẩm Lâm Kỳ cắt ngang lời cô nói.

Cuối cùng thì đấu tranh thất bại, Mạch Nhiên giương cờ đầu hàng. (thật là không có khí phách a ^^) J

♥.°*~*~*°.*♥

Lúc Thẩm Lâm Kỳ lái xe đến đón Mạch Nhiên, cô đã thay trang phục khác vì sợ mặc như vậy sẽ dọa chết anh. Thế nhưng chính là cô không nghĩ đến, mình mới là người bị dọa!

Lúc nói chuyện điện thoại rõ ràng là đã nói sẽ kêu tài xế đến đón cô, hơn nữa trước kia mỗi lần cô và anh đi ra ngoài ăn đều là tài xế đến đón cô, không ngờ hôm nay lại phiền đến đích thân Thẩm công tử. Mạch Nhiên nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Thẩm Lâm Kỳ hôm nay mặc áo sơ mi đen, đó là màu anh thích nhất, cũng là màu Mạch Nhiên ghét nhất (O_o)

Thế nhưng rõ ràng là dù có mặc mãi một tông màu trầm như vậy, bảo thủ và cũ kỹ như vậy, từ trên người anh lại toát ra một thứ khí chất thực cao quý.

Thẩm Lâm Kỳ xuống xe, mở cửa cho Mạch Nhiên.

Rõ ràng là hành động của một thân sĩ, Mạch Nhiên không biết thế nào mà lại nghĩ tới buổi tối cách đây hai tháng, anh bỏ mặc cô rét run ngoài đường nghênh ngang bỏ đi, ngay cả liếc nhìn một cái cũng không có.

"Đạo đức giả!" Mạch Nhiên trong lòng thầm mắng anh một câu.

"Muốn ăn gì?" Hấn hỏi.

"Đạo đức giả!" Cô lại mắng, một mặt cười nói: "Tùy anh đi!" (eo oi, không biết ai đạo đức giả nữa cơ í ^^)

"Vậy đi ăn cơm Tây!"

"Đạo đức giả!" Cô tiếp tục chửi, đồng thời ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, anh quyết là được!" (bái phục chị Nhiên J)

Kỳ thực, Mạch Nhiên rất chán ghét cơm Tây. Cô còn nhớ rõ lúc nhỏ cô bị chứng sợ máu, có một lần ba cô đưa cô đi ăn cơm Tây, món bít tết năm phần tái, lúc bắt đầu làm, đầu bếp cầm dao cắt nó ra, tức thì tơ máu nhàn nhạt từ miếng thịt chảy ra, cô trực tiếp ngất đi!

Rất nhiều năm sau đó, Mạch Nhiên đã khỏi chứng sợ máu rồi, nhưng mà trong lòng lại để lại bóng ma cơm Tây không hề nhỏ!

Thẩm Lâm Kỳ thì lại đặc biệt thích ăn cơm Tây, đại khái có liên quan đến hoàn cảnh sống. Mẹ Thẩm Lâm Kỳ sống an nhàn sung sướng, cả ngày chìm đắm trong huyền tường của một tiểu thư nhà giàu, lại từ nhỏ lớn lên ở Mỹ.

Trước khi Thẩm Lâm Kỳ mười ba tuổi, mẹ con họ không có về nước, anh thậm chí không biết trên đời này có cái gì gọi là bánh tráng trứng gà (2)

Cô và anh hẹn hò rất suôn sẻ.

Anh đưa cô tới nhà hàng mà anh thích nhất. Mỗi lần đi ăn, mười lần thì mười một lần đều tới đây. Mạch Nhiên thậm chí còn biết rõ, ở đây thứ hai có món tôm hùm Úc tươi sống cực nổi tiếng, thứ ba có vị đầu bếp sở trường làm món xương bò nướng, thứ tư có món điểm tâm ngọt được làm bởi một chuyên gia nước ngoài ...

Hôm nay là thứ sáu, cũng là ngày thứ sáu đen tối của Mạch Nhiên, bởi lẽ, hôm nay nhà hàng đặc biệt cung cấp một món tươi ngon, năm phần chín năm phần tái, tơ máu hồng hồng.

Mạch Nhiên rất muốn nôn, cô cố gắng kìm nén, nhìn chăm chăm không rời mắt khỏi miếng bít tết. Trong lòng âm thầm nghĩ: "Bò tái à bò tái, ngươi vì sao không phải là một miếng bánh tráng trứng gà đi?"

"Sao không ăn? Không phải em nói đói bụng sao?" Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên hỏi cô.

Mạch Nhiên rùng mình, cắn răng cầm lấy chiếc đĩa, cẩn thận cắt miếng bít tết.

Tia máu màu hồng nhạt bắt ngờ chảy xuống.

"Bít tết hôm nay rất không tồi, nếu em thích, lát nữa chúng ta gọi thêm một phần!"

"Không thích!" Mạch Nhiên thốt ra, Thẩm Lâm Kỳ một giây kinh ngạc. Cô nói: "Kỳ thực, em đang giảm béo..."

"Em không phải đã nói vĩnh viễn không cần giảm béo sao?" anh hỏi.

Mạch Nhiên tí mĩ suy xét một lát, hình như có nói qua như vậy. Cô nghiêm mặt nói: "Không có biện pháp, đạo diễn Tôn muốn em trước khi quay phim phải giảm mười cân, cho nên hiện tại em phải kiểm chế"

"Đạo diễn Tôn?" Thẩm Lâm Kỳ trầm tư một lát, hỏi cô: "Vậy bộ phim tiến hành đến đâu rồi?"

May mắn, Thẩm Lâm Kỳ rất cuộc không chú ý đến món bít tết kia nữa. Mạch Nhiên hạ giọng thành thật trả lời: "Kịch bản em đã xem qua, chính là đóng vai một nữ chủ xướng dân nhạc, em cảm thấy rất có hứng thú, rất không giống với những vai diễn trước đây của em"

Thẩm Lâm Kỳ hơi nhíu mày: "Không phải nói là đang học ở học viện Thanh Xuân sao?"

"Đúng vậy! Chính là đi học viện, nữ diễn viên này ban ngày là một học sinh, buổi tối phải đi quán bar hát, rốt cuộc là hai công việc song song đó! Sẽ phải tạo hình hai lần, tương phản rất lớn, em thực sự rất chờ mong!"

Mạch Nhiên còn đang hừng hực khí tán dương, Thẩm Lâm Kỳ không những không tức giận, ngược lại còn hỏi: "Nghe nói lần này bạn diễn cùng em là Trương Khải Kỳ? Người này ở chung tương đối khó, nếu như hấn khinh dễ em, em có thể trực tiếp nói với Tiểu Hàn" Tiểu Hàn là trợ lý của Thẩm Lâm Kỳ, cũng là người chuyên giúp Mạch Nhiên giải quyết những cục diện rối rắm không may xảy ra.

Khó ở chung? Mạch Nhiên cười, người khó ở chung hiện tại đang ở trước mặt cô chính là vị Thẩm công tử này, là kẻ đạo đức giả nhất trên đời, thay đổi thất thường, khiến cho cô chỉ muốn lấy con dao đâm cho một nhát. (đâm rồi chị lấy ai??? ^^)

"Từ từ cố gắng, sau bộ phim này, công ty có thể sẽ sắp xếp cho em một bộ phim thần tượng, trong vòng sáu tháng cuối năm chắc chắn sẽ rất bệ bộn"

"Không sợ bận" Mạch Nhiên lắc đầu "Bạn quá so với rảnh rỗi ở chỗ này cùng anh ăn bít tết vẫn còn tốt hơn." Tất nhiên về sau cô chỉ dám nói thầm trong bụng!

Nhưng mà Mạch Nhiên không biết rằng, ngay khi cô vừa đắc chí cho rằng rốt cuộc cũng có thể tự mình bận rộn, thì ba ngày sau - sáng thứ hai, cô bất ngờ nhận được điện thoại của Linda thông báo, bộ phim của đạo diễn Tôn, cô không cần phải đóng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đối với một diễn viên mà nói, thay đổi vai diễn là chuyện bình thường, thế nhưng bộ phim của đạo diễn Tôn kia, Mạch Nhiên đã nhận được kịch bản cả nửa năm trời, hơn nữa cũng đã gấp gờ đoàn làm phim, kí hợp đồng, chi phí, thậm chí ngay cả lịch trình bấm máy cũng đã được lên kế hoạch.

Hiện tại bỗng nhiên nói không đóng nữa, thực là khiến cho người ta nghi ngờ có nguyên do.

Linda đối với chuyện đổi vai diễn đột ngột như vậy cũng mơ hồ không rõ, chỉ nói nội bộ đoàn phim xảy ra biến cố, công ty xem xét lợi hại xong, liền quyết định để Mạch Nhiên từ bỏ bộ phim này.

Lý do như vậy, sợ rằng ngay cả chính Linda cũng cảm thấy vô lý, làm sao có thể lừa gạt được Mạch Nhiên?

"Linda, chị giải thích cho em như vậy, chị là không thể nói rõ lí do, chị đừng làm như em ngu ngốc!" Mạch Nhiên nghiêm túc nói.

Điều này khiến cho Linda bối rối: "Nói thật với em, quả thực đến bây giờ chị cũng không biết rõ ràng có chuyện gì xảy ra..."

"Chị không rõ? Vậy rốt cuộc là ai rõ? Là ai ra quyết định như vậy? Em trực tiếp đi hỏi hần!" Mạch Nhiên bị chọc giận.

"Chị nghĩ em đừng quá xúc động" Linda kiên trì thuyết phục Mạch Nhiên, "Việc cấp trên quyết định, rất khó thay đổi, hơn nữa, chuyện này lại chính là do Thẩm tổng ra lệnh"

Thật là Thẩm Lâm Kỳ?

Mặc dù Thẩm công tử là đại boss của công ty giải trí Tinh Thiên, nhưng anh kỳ thực rất ít khi trực tiếp quản lý hoạt động của nghệ sĩ trong công ty, ngay cả Mạch Nhiên đang là bạn gái trên danh nghĩa của anh, anh cũng chẳng mấy khi hỏi đến công việc của cô.

Mạch Nhiên vốn không phải là người hay đi đào bới gốc rễ vấn đề, nhưng trong chuyện này cô lại nghĩ cứ phải đi gặp anh hỏi rõ nguyên nhân (^__^)

Lúc Mạch Nhiên hùng hổ xông vào công ty tìm Thẩm Lâm Kỳ, anh đang họp, bàn bạc công việc sáu tháng cuối năm. Thấy cô đột nhiên xuất hiện, mấy vị trưởng phòng nhìn cô với ánh mắt có chút kỳ lạ.

"Không biết tốt xấu!" Mạch Nhiên nghe được tiếng của trưởng phòng Dương phòng kế hoạch lẩm bẩm sau lưng cô.

Mạch Nhiên biết, cái bộ dạng này của cô kỳ thực rất giống với trong phim truyền hình nữ chính cố tình gây chuyện. Sự tình đã như vậy, Mạch Nhiên không ngại bừa bãi nhìn hần ta.

"Ba!" Mạch Nhiên đập tay xuống bàn. Bởi thiếu chút kinh nghiệm cho loại tình huống này, một chương, tay của cô liền đau rất! (O_o)

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Mạch Nhiên chất vấn.

"Qua đây!" Thẩm Lâm Kỳ mặt không biến sắc ngồi ở đằng kia, chìa tay vẫy cô.

"Lão nương đây không phải Tiểu Suất nha! Người vẫy cái gì!" Mạch Nhiên tức giận chửi thầm trong bụng. Thế nhưng nhiều năm qua đã được tu dưỡng tính cách của Tiểu Suất (^_^), nhanh chóng ngoan ngoãn đi đến chỗ Thẩm Lâm Kỳ.

Tay cô bị kéo lại, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng xoa xoa lên bàn tay ửng hồng của cô.

"Đập mạnh vậy đau lắm không?" Anh hỏi.

Tay cô cứng đờ.

Tục ngữ nói đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, nếu như Thẩm Lâm Kỳ nghiêm túc mà mắng cô không biết xấu hổ là gì, cô còn có thể đường hoàng mà cùng anh cãi nhau vài câu. Thế nhưng tình huống hiện tại đã khiến Mạch Nhiên quên mất mục đích đến tìm anh!

Cô đến đây để làm gì? Đúng là để hỏi tội anh.

Mạch Nhiên cắn môi, gạt tay Thẩm Lâm Kỳ: "Vì sao lại hủy bỏ bộ phim của em? Em cần biết lý do!"

"Bộ phim nào?" Thẩm Lâm Kỳ hiển nhiên biết rõ nhưng vẫn cố hỏi lại.

"Anh đừng có giả vờ, anh biết rõ em đang nói cái gì"

Thẩm Lâm Kỳ rút cuộc thu hồi vẻ ôn nhu trên mặt, nghiêm túc nói: "Bộ phim đó không thích hợp với em!"

Cái lý do quái quỷ gì thế này? "Hôm qua anh còn nói để cho em đóng, sao giờ đã lật lọng nói không thích hợp ngay được? Thẩm Lâm Kỳ, anh đang đùa giỡn em!"

Cô thừa nhận, từ lúc quen biết Thẩm Lâm Kỳ đến giờ, cô chưa từng chống lại quyết định của anh, thế nhưng bộ phim lần này là rất đặc biệt!

Cô còn nhớ rõ trong kịch bản có tình huống thế này, nữ chính Tiêu Nam từ trường học chạy ra, ôm đàn ghi-ta ba chân bốn cẳng chạy đi diễn, sau đó bất ngờ xảy ra tai nạn. Cây đàn ghi-ta mà cô thích nhất vì thế bị hỏng.

Điều này khiến Mạch Nhiên nhớ tới chuyện ba năm trước đây, Bạch Triết cũng ôm đàn ghi-ta đi biểu diễn, khi đi ngang qua ngã tư, một chiếc xe tải vượt đèn đỏ đã đâm vào. Cuộc sống thực so với kịch bản càng tàn khốc hơn. Vụ tai nạn chỉ hủy diệt cây đàn của Tiêu Nam, nhưng lại hủy diệt cả cuộc đời của Bạch Triết - người thân duy nhất của Mạch Nhiên, gia đình của Mạch Nhiên, khiến cô cả một thời gian dài suy sụp.

Mạch Nhiên từng nghĩ, nếu như thấy cô diễn bộ phim này, có thể A Triết sẽ nhớ lại điều gì đó không chừng, dù cô biết đó chỉ là ý nghĩ viễn vông.

Thế nhưng, Thẩm Lâm Kỳ ngay cả một cơ hội cũng không cho cô, anh dựa vào cái gì mà làm vậy? Chỉ bằng mấy đồng tiền dơ bẩn? Chỉ bằng cái vẻ mặt vạn năm không đổi kia ư?

Nhất thời, cô hận đến mức rất muốn mời anh đi ăn hoàng kim cua đầu (đây là một sản phẩm mà KFC tung ra trên thị trường Trung Quốc năm 2011, sau đó bị cáo buộc là làm từ thực phẩm hỏng, kém chất lượng. Vụ này rất lớn! Đến mức người TQ nhắc đến món này như một kiểu đầu độc hại người ^^)

Mạch Nhiên lại đem nốt cái tay không đau kia đập mạnh xuống bàn, nói: "Nếu như em không có khả năng đóng bộ phim này, vậy thì Thẩm Lâm Kỳ, chúng ta cũng không cần tiếp tục nữa! Em muốn chia tay!"

Thôi xong rồi! Mạch Nhiên thật sự điên rồi!

Không đúng không đúng! Cô không phải điên! Mà chính là đàn độn, là mất trí, là tâm thần! Đầu bị cánh cửa kẹp!

Cô vì có gì lại cùng Thẩm Lâm Kỳ nói chuyện chia tay chứ? Thôi xong rồi xong rồi....

Mấy ngày nay, Mạch Nhiên mỗi ngày đều ở nhà mà tự mắng chửi mình như vậy. Thật đúng là ma quỷ xui khiến, cô lúc đó nhất định là bị ma nhập mới có thể mở mồm ra nói như vậy với Thẩm Lâm Kỳ.

Một tuần, rỗng rã cả một tuần trời! Không có lấy một thông báo, không có lấy một kịch bản, không có lấy một quảng cáo... Thậm chí ngay cả Linda cũng mai danh ẩn tích, mỗi buổi sáng Linda cũng không còn mua cho cô bánh trắng trứng nữa!

Chuyện như vậy chỉ có thể nói, Mạch Nhiên đã bị vứt bỏ!

Mọi người đều nói cái gì mất đi rồi mới là cái tốt nhất! mấy ngày này Mạch Nhiên đã triệt để lĩnh hội được hàm ý của những lời này!

Thẩm Lâm Kỳ đã khiến cô hiểu rõ không có anh cô cái gì cũng không phải. Không phải là thanh thuần ngọc nữ mà các đạo diễn muốn tranh cướp, không phải đại minh tinh mà các tờ báo truy lùng, ngay cả đại thúc bán bánh trắng trứng gà cũng không thèm liếc cô một cái! (T__T)

Giới giải trí đúng là một chiến trường, mỗi ngày đều thay đổi một diện mạo khác. Mạch Nhiên hiểu rõ nếu còn tiếp tục thế này, cô ngay cả tiền thuốc men chữa chạy cho Bạch Triết cũng sẽ không ứng phó nổi.

"Chị..." A Triết chạm vào mặt Mạch Nhiên, ngây ngơ nhìn cô, "Chị à...quả bóng..."

Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, giờ mới phát hiện ra quả bóng trong tay A Triết từ khi nào đã lăn ra tận gốc cây phía xa.

"A Triết, em ngồi yên đây đừng đi đâu, chị giúp em đi lấy bóng, biết không?"

"Vâng!" A Triết lấu linh ngồi trên xe lăn gật đầu với chị gái. Thực ra chuyện đi lại của A Triết không hề có vấn đề gì, nhưng bác sĩ vẫn đề nghị cho A Triết sử dụng xe lăn phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.

Thế nhưng chỉ sau vài giây, lúc Mạch Nhiên nhặt được quả bóng quay đầu lại đã thấy trên xe lăn trống trơn, A Triết cùng một người bệnh đang đánh

nhau.

Mạch Nhiên chạy lại muốn ngăn cản bọn họ, nhưng lại bị A Triết dùng lực đẩy mạnh ra, cô ngay ngốc té ngồi xuống đất không biết làm sao.

Sau đó có mấy người bảo vệ nghe tiếng liền chạy tới tách hai người ra, bác sĩ tiêm cho bọn họ một liều thuốc an thần để trấn tĩnh bọn họ. Nhưng trong lòng Mạch Nhiên không có cách nào bình tĩnh.

Bác sĩ nói, Bạch Triết gần đây ngày càng khó kiểm soát, khuyên Mạch Nhiên đưa nó đi trung tâm Thu Sơn điều trị.

Mạch Nhiên hiểu rõ cái trung tâm kia căn bản không phải là nơi điều trị bệnh, rõ ràng đó là một cái địa ngục. Bệnh nhân tâm thần vào đó đều là đã hết hy vọng cứu chữa, đến đó sống những ngày cuối đời. Không được tùy tiện đi lại, không được gặp người thân, mỗi ngày đều phải uống thuốc an thần mà sống, đầu giường thậm chí toàn xiềng xích.

Mạch Nhiên tuyệt đối sẽ không cho bọn họ làm như vậy với Bạch Triết! Sau khi từ chối đề nghị của bác sĩ liền lập tức quay về công ty một chuyến. Cô muốn tìm Thẩm Lâm Kỳ, hy vọng tất cả còn kịp thời cứu vãn.

♥.°*~*~*~*°..♥

Tại tòa nhà ba mươi bảy tầng của công ty giải trí Tinh Thiên, phòng tổng giám đốc.

Lúc Mạch Nhiên vừa đến, cô thư ký nhìn cô có chút kỳ quái. Rõ ràng chuyện Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ cãi nhau cả công ty đều đã biết.

"Xin lỗi, Bạch tiểu thư, Thẩm tổng đang nghỉ ngơi, không có hẹn trước không thể vào gặp!"

Mạch Nhiên biết rõ hiện tại cô không có lấy một chỗ dựa vững chắc, nhưng cũng không thể để một thư ký nhỏ này có thể khinh thường cô, lạc đà gầy dù chết cũng không thể đem so với con ngựa lớn.

Mạch Nhiên kiên quyết: "Ngày hôm nay bất luận thế nào tôi cũng phải gặp Thẩm tổng, không hẹn trước thì giờ hẹn!"

Thư ký có một chút khó xử: "Có điều... Bạch tiểu thư, hẹn trước không phải chị nói là được, trong lúc Thẩm tổng nghỉ ngơi không thích người khác quấy rầy..."

"Lúc tôi tìm người cũng không thích người khác ngăn cản tôi"

"Cái này..." Cô thư ký vừa mới rồi còn tỏ vẻ khinh thường Mạch Nhiên, hẳn là trong lòng rất muốn mời Mạch Nhiên đi ăn hoàng kim cua đầu.

Bất chợt, lúc này từ trong phòng vang ra tiếng Thẩm Lâm Kỳ: "Để cô ấy vào!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trong phòng làm việc cũng không có người, nhưng trên ghế sofa, có tiếng nói vọng ra qua khe cánh cửa phòng Thẩm Lâm Kỳ khép hờ. Cô đứng ở ngoài, chần chừ không biết có nên vào hay là cứ nên chờ anh đi ra.

Lúc này, Mạch Nhiên bỗng nghe được tiếng Thẩm Lâm Kỳ nói vọng ra, đúng hơn đó là thánh chỉ! "Tự mình vào đi!"

Mạch Nhiên có chút khẩn trương nhưng vẫn cắn răng đi vào trong. Cô phát hiện tấm rèm cửa sổ đang kéo kín, chiếc đèn nhỏ ở đầu giường phát ra chút ánh sáng ít ỏi. Thẩm Lâm Kỳ ngồi trên chiếc ghế sofa cạnh giường, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt nổi lông trên cổ, cúc áo cởi ra vài chiếc, lộ ra khuôn ngực gầy gò.

Trên bàn có đặt một chai rượu đỏ, một chiếc hộp nhạc phát ra âm thanh du dương. Thẩm Lâm Kỳ kỳ thực là một doanh nhân, nhưng lại rất biết hưởng thụ.

"Lại đây!" Thẩm Lâm Kỳ giờ ly rượu lên, ánh mắt hướng về phía cô. Trong giây lát, hai ánh mắt chạm nhau, cô phát hiện trong mắt anh có chút tiều tụy, phảng phất có khả năng nhìn thấu tâm gan cô.

Loại cảm giác này thật không tốt, như thể nói cho cô biết, cô căn bản không thể không thuận theo anh.

Mạch Nhiên do dự đưa tay ra đỡ lấy ly rượu. Thế nhưng lại thấy anh dừng lại, chăm chú nhìn tay cô.

Lúc sáng ở bệnh viện, khi Bạch Triết đánh nhau với người ta đã vô tình đẩy cô ngã. Cô vừa vịn đập tay vào tảng đá trên đám cỏ, chưa kịp xoay sở, lúc

này vết thương đã tạo thành một lớp vảy ở bên ngoài.

Sợ ảnh hưởng đến nhã hứng của Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên vội vàng đổi tay kia.

"Bị thương vẫn là không nên uống rượu" Thẩm Lâm Kỳ hạ ly rượu xuống. Sau đó liền hạ một mệnh lệnh khiến Mạch Nhiên thụ sủng nhược kinh. Anh nói: "Mang hộp y tế lại đây!"

Mạch Nhiên một trận mộng mị, nhất thời không hiểu vì sao anh nói như vậy. Ngây ngốc một lúc lâu sau, cô mới thì thào mở miệng: "Ồ đâu?"

"Trên tủ rượu, trong ngăn kéo thứ 3 phía dưới" Thẩm Lâm Kỳ nhẹ giọng nói.

Mạch Nhiên cảm giác như mình là một cái xác chết đông cứng, khó khăn dịch chuyển hai chân, cuối cùng gắng gượng lấy hộp thuốc trong ngăn kéo ra.

"Lại đây!" anh vỗ xuống chỗ ngồi bên cạnh.

Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lại khiến Mạch Nhiên tựa như con rối bị giật dây, tiến đến ngồi lên mép giường.

Chiếc ga trải giường làm bằng vải bông mềm mại thế nhưng không biết vì sao Mạch Nhiên ngồi xuống lại cảm thấy như có cái gì đâm vào người. Cô thực bất an.

Thẩm Lâm Kỳ cầm lấy tay Mạch Nhiên, động tác nhẹ nhàng khiến cô một trận thụ sủng nhược kinh, không khỏi giật mình mà ngồi thẳng sống lưng, chăm chú cúi đầu tránh cái nhìn của anh. Ánh đèn nhu hòa chiếu lên người anh, làm nổi bật lên xương quai xanh tinh xảo, sống mũi cao thẳng tắp, lông mi thật dài.

Thì ra, lông mi của anh rất dài.

Mạch Nhiên trong lòng vừa trầm nghĩ, vừa hướng ánh mắt nhìn vào tay anh đang cầm bàn tay mình. Thật là một bàn tay đẹp, thập phần sạch sẽ, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. So với tay cô mà nói, bàn tay heo của cô có chút xấu hổ.

Mạch Nhiên gắng sức muốn rút tay về.

Thế nhưng Thẩm Lâm Kỳ lại không để cô đạt được mục đích, "Đừng nhúc nhích!"

Âm thanh ôn nhu trầm mặc, thật khác với giọng điệu ra lệnh hàng ngày của anh.

Thẩm Lâm Kỳ nhìn vết thương trên tay Mạch Nhiên, tỉ mỉ quan sát, sau đó lại cầm lấy băng gạc, cẩn thận băng bó cho cô. Động tác thật dịu dàng rất chuyên nghiệp.

(hí hí... anh Thẩm xuất chương rồi ^^)

Nếu như không phải chính anh là người có lỗi, Mạch Nhiên nghĩ, bản thân mình chắc chắn sẽ bị anh mê hoặc.

Nghĩ như vậy, đột nhiên Mạch Nhiên tỉnh ngộ! Người đàn ông này, TM nó chính là Thẩm Lâm Kỳ nha! (^_^)

Ngạn ngữ Trung Hoa có câu "Chuột đi chúc tết gà" thật không an tâm!

Tuy rằng Thẩm Lâm Kỳ cũng không phải chuột hoang, Mạch Nhiên lại càng không phải con gà, nhưng mà anh bỗng nhiên thay đổi thái độ như vậy, ôn nhu dịu dàng, thực sự là quý dị, khiến cô cảm thấy chính là anh đang muốn ăn tươi nuốt sống cô. Bất giác Mạch Nhiên nhăn mặt.

"Đau sao?" Thẩm Lâm Kỳ ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Mạch Nhiên.

Ánh mắt giao nhau, Mạch Nhiên vô thức mở to hai mắt.

"Vẫn tốt!" Cô lắc đầu.

Tay khẽ nâng cằm Mạch Nhiên lên, Thẩm Lâm Kỳ bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó tùy ý nói: "Không dám nhìn anh, không phải đang chột dạ chứ?"

Loại sự tình này, lại dùng giọng điệu này nói ra, càng ghê tởm hơn chính là người đàn ông kia vốn sai lẽ lẽ ra lại còn nói lòng cô đang chột dạ. Nhất thời Mạch Nhiên từ kinh ngạc đến mù mờ không biết gì, cuối cùng cô nổi giận. Thậm chí trong đầu tưởng tượng ra cảnh cô đứng lên, tát cho anh một cái, sau đó chống nạnh kêu gào ầm ĩ: "Đồ chó má nhà người! Lão nương chột dạ? Lão nương chỉ ..."

Dĩ nhiên, Mạch Nhiên chỉ dám nghĩ trong lòng, không hề có cái can đảm mà nói ra những lời ấy, càng không có cơ hội.

Bởi vì, Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên tiến sát mặt lại phía Mạch Nhiên, sau đó.. sau đó! Mạch Nhiên bị hôn!!!

♥.°*~*~*~*°♥

Nếu như cô nói đây là lần đầu tiên Thẩm Lâm Kỳ hôn có ai tin hay không?

Tuy rằng những lời này từ một người bị một người khác cưỡng hôn, chính miệng một nữ minh tinh nổi danh ba năm nói ra, nhưng nghe ra như vậy thật không thể không suy nghĩ, thậm chí có chút nức cười. Thế nhưng đó lại là sự thật!

Thẳng thắn mà nói, Mạch Nhiên đối với chuyện nam nữ quan niệm rất là cổ hủ.

Ngoại trừ trong phim đã từng đóng cảnh hôn, thế nhưng thực tế cô vẫn chưa từng có kinh nghiệm!

Trước kia Bạch Triết chưa xảy ra chuyện Mạch Nhiên sống như một cô công chúa. Mặc dù lúc cô mười hai tuổi cha cô qua đời, thế nhưng mẹ cô vẫn chăm sóc hai chị em cô rất chu đáo.

Ai mà chẳng từng có quãng thời thơ ấu đáng nhớ như vậy!

Đáng tiếc sau này, khi Bạch Triết gặp tai nạn, bởi quá đau lòng, bệnh tim của mẹ cô tái phát, không lâu sau liền bỏ lại hai chị em cô mà qua đời. Người lái chiếc xe tải đâm vào Bạch Triết kia, căn bản bồi thường số tiền không cao. Để kiếm tiền, Mạch Nhiên buộc phải thôi học đi làm, rồi rủi may thế nào lẫn lộn vào giới này.

Từ đó về sau, con người Mạch Nhiên hoàn toàn thay đổi. Cô không hề có tâm tư để ý tới chuyện yêu đương, mãi cho đến khi gặp được Thẩm Lâm Kỳ.

Anh nói: "Chỉ cần em làm bạn gái tôi, tôi có thể cho em bất cứ thứ gì em muốn, kể cả tự do"

Lúc đó, Mạch Nhiên mới mười chín tuổi, vẫn là một nha đầu không biết trời cao đất dày là gì, liền ngửa đầu chất vấn: "Vậy nếu như em muốn anh đừng chạm vào người em?"

Mạch Nhiên không ngờ chính thế mà Thẩm Lâm Kỳ cũng đồng ý, càng không nghĩ tới, ngay cả một sợi tóc của cô anh cũng không chạm vào.

Tương kính như tân (vợ chồng tôn trọng nhau như khách), nói về cô và Thẩm Lâm Kỳ như vậy có phải không thích hợp lắm? Thế nhưng anh thực sự làm được.

Lúc này, Mạch Nhiên quả thực có chút khiếp sợ vì nụ hôn của Thẩm Lâm Kỳ, thế cho nên cô thậm chí còn chưa có linh hội được cái cảm giác của nụ hôn ấy. Mãi cho đến khi, Thẩm Lâm Kỳ rời khỏi miệng cô, nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, cô mới từ từ khôi phục lại tinh thần.

Sau đó, đại não Mạch Nhiên cơ hồ như vẫn còn bị tắc nghẽn mạch máu, nhìn Thẩm Lâm Kỳ ánh mắt đặc ý, nói một câu thực rất hợp hoàn cảnh.

"Anh... anh thật là... Thẩm Lâm Kỳ?"

Thẩm Lâm Kỳ cũng không vì câu nói của Mạch Nhiên mà tức giận hay kinh ngạc, trái lại, anh đặt ly rượu xuống, nhìn cô nói: "Cần xác nhận lại một lần nữa không?"

Mạch Nhiên lúng túng gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Trời ạ, hôn cô một lần đã quý dị lắm rồi, lại còn muốn thêm nữa, thế chẳng phải bệnh tim của cô sẽ tái phát sao?

Thế nhưng, Mạch Nhiên cự tuyệt đã không còn kịp nữa rồi. Thẩm Lâm Kỳ lại một lần nữa cúi xuống sát mặt cô.

Mạch Nhiên nuốt nước bọt, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ý niệm đáng sợ "Người đàn ông này sẽ không nổi thú tính đấy chứ?... không thể..."

Dù là hiện tại đồng ý làm bạn gái Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên cũng đã có chút giác ngộ, thế nhưng đang giữa ban ngày ban mặt thế này cô lại có chút sợ sệt. Mạch Nhiên nhìn anh chằm chằm. Một lần nữa Thẩm Lâm Kỳ kề sát khuôn mặt cô, cô thực muốn chạy trốn!

Nhưng Mạch Nhiên hiểu rõ bản thân mình hôm nay đến đây làm gì, cô còn muốn nhờ cậy Thẩm Lâm Kỳ giúp Bạch Triết tiếp tục điều trị, bây giờ cần phải ra sức lấy lòng vị thần tài này, cho dù phải đem chính bản thân mình ra bán! >_<.

Mạch Nhiên nhắm mắt lại.

Thời gian trôi thật chậm, một giây cũng tựa hồ như một thế kỷ đã qua. Không biết qua bao lâu, nhin không được, Mạch Nhiên mở mắt... Bất ngờ nhận ra... Có thể mà tự mình đa tình!!!

Thẩm Lâm Kỳ không biết từ lúc nào đã y phục chỉnh tề đứng ngoài cửa phòng nói: "Anh còn có một cuộc hẹn. Em nếu mệt thì ở lại đây nghỉ ngơi một chút. Ngày mai Linda đưa em đi thử vai." Nói xong, Thẩm Lâm Kỳ vội vàng đi ra ngoài.

Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, vội hỏi: "Thử vai cái gì?"

"Rock Girl."

Giọng Thẩm Lâm Kỳ từ ngoài cửa vọng vào, Mạch Nhiên lần thứ hai kinh ngạc không nói nên lời. "Rock girl", đó chính là tên tạm gọi của bộ phim mà đạo diễn Tôn lúc trước muốn mời cô tham gia!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tất cả tiến hành thuận lợi còn hơn cả trong tưởng tượng.

Từ việc hóa trang, chụp ảnh, tạo hình, Mạch Nhiên đều được đạo diễn khen ngợi không dứt lời. Linda ở một bên cười tươi như hoa, miệng liên tục nói: "Bằng trực giác chuyên môn của chị, em đoán bộ phim này nhất định thuận lợi, nhất định sẽ thoát khỏi danh hiệu độc được phong bán vẽ." Nói xong, Linda như thấy có gì không thích hợp, bèn giải thích: "Chị không phải nói em hiện tại là độc được phòng bán vẽ, ý chị muốn nói là..."

Mạch Nhiên khoát khoát tay, ý bảo Linda không cần nói thêm, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng hóa trang.

Mạch Nhiên hỏi: "Hắn sao lại đến đây?"

"Cái gì?" Linda lấy lại tinh thần, nhìn Mạch Nhiên thăm dò: "Ai? Ai tới?"

"Còn ai nữa!" Mạch Nhiên có phần bức bối. Hắn hại cô ù ù cạc cạc không biết làm thế nào mà mất đi 5 vạn, phải một mực trốn trong nhà những hai tháng trời, thậm chí còn bị người ta bịa đặt là ngực giả - cái tên chết tiệt Kiều Minh Dương đó. Cô đã phải âm ức mà giữ kín chuyện này bởi vì cô là minh tinh!

Nhìn phản ứng của Mạch Nhiên, Linda dường như hiểu ra cái gì: "Em nói Kiều thiếu? Hắn tới hóa trang mà, em không biết sao?" Kiều thiếu là biệt danh của Kiều Minh Dương, bởi có người nói cha hắn là một ông chủ lớn sở hữu khối tài sản khổng lồ. Hắn nghiễm nhiên trở thành công tử của đại phú hào, cái biệt danh Kiều thiếu này đúng là danh thực xứng đôi.

"Hắn đóng bộ phim này? Sao em không biết?" Mạch Nhiên kinh ngạc nói không ra lời, trước kia khi nghiên cứu kịch bản, cũng có nhắc qua đến diễn viên, Kiều Minh Dương căn bản không có tên trong danh sách, hắn thế nào lại bỗng nhiên được cấp vai diễn?

"Chị chưa từng nói qua cho em sao? Vốn dĩ lúc đầu là nam thứ là người khác nhưng hắn ta cách đây hai ngày xảy ra tai nạn giao thông, đạo diễn Tôn đánh bạo mời Kiều thiếu. Có điều nói đi cũng phải nói lại, nhân duyên của đạo diễn Tôn này cũng thật tốt, đại minh tinh như Kiều Minh Dương lại chịu đóng vai thứ, nếu mà là chị, thế nào chị cũng phải yêu cầu đóng nam chính!"

Linda ở một bên lăm nhăm, Mạch Nhiên cũng không còn bình tĩnh nữa!

Cao tay!

Bắt Kiều Minh Dương đóng nam thứ? Đạo diễn cũng chưa từng xem qua vẻ mặt hắn lúc làm điều phi pháp, hắn có điểm nào giống nam thứ a Đạt thâm tình chứ? Đừng nói a Đạt, a "phàm Đạt" hắn cũng chưa chắc diễn nổi!

Giờ khắc này, Mạch Nhiên đã sớm đoán ra từ mấy tháng trước, lúc ấy cô còn đang vì hắn mà diễn kịch một hồi thần hồn điên đảo, cô rất oán hận.

Không biết từ lúc nào Kiều Minh Dương đã đi tới chỗ cô.

"Hello! Đã lâu không gặp!" Hắn tươi cười chào hỏi. Điệu bộ ấy của hắn khiến cho Linda bên cạnh Mạch Nhiên thiếu chút nữa đứng không vững.

"Kiều thiếu, cho tôi xin chữ ký được không, tôi là...." Liếc thấy sắc mặt Mạch Nhiên, Linda lập tức đổi giọng: "Cháu gái tôi là fan hâm mộ của anh!" (^__^)

Ăn cây táo rào cây sung!

Mạch Nhiên ở trong lòng căm giận mắng chửi Linda.

Không ngờ rằng, Kiều Minh Dương lại từ chối quay lại nhìn Mạch Nhiên: "Bạch tiểu thư không phải vì vụ tai tiếng vừa rồi mà ngay cả tôi cũng không muốn nói chuyện đây chứ?"

"Tôi là sợ anh nói chuyện đòi tiền!" Mạch Nhiên lạnh lùng nói, trong lòng còn nghĩ đến 5 vạn kia.

"Như vậy sao được? Em không cùng tôi nói chuyện, tôi biết tìm ai bồi thường xe?"

Bồi thường... Mạch Nhiên sững sờ. Tức thì cô nổi giận, bởi cái đầu nhà người!

"Kiều Minh Dương!" Mạch Nhiên trừng trừng ngẩng đầu, "Tôi nhớ không nhầm thì đã đưa ngân phiếu cho anh rồi!"

"Đương nhiên!" Kiều Minh Dương gật đầu.

"Vậy anh vừa nói là có ý gì?"

"Không có ý gì" Kiều Minh Dương nhún vai "Thực ra chính em nói sẽ bồi thường xe cho tôi, kỳ thực tôi cũng rất khó xử, dù sao chiếc xe đó cũng rất khó mua..."

Đang lúc Mạch Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi gặm dữ, trừng mắt nhìn hấn, bỗng nghe tiếng nhân viên trang điểm kêu lên: "Kiều thiếu, lại đây một chút!"

"Tới đây!" Kiều Minh Dương đứng lên, hướng về phía Mạch Nhiên nháy mắt, nhỏ giọng nói: "Từ từ làm việc, sớm một chút trả nợ cho tôi!"

Trả người cái muội!

Mạch Nhiên cúi đầu phần nộ đăng nhập weibo dùng nick của cô đăng của weibo Kiều Minh Dương, hung hăng mà mắng một trận: "Kiều Minh Dương nhà người, đồ nam không ra nam, nữ không ra nữ..."

Trong số hàng nghìn những lời ca tụng của fan hâm mộ Kiều Minh Dương, bỗng nhiên lời mắng chửi của Mạch Nhiên hiện ra như vậy, thế cho nên trong nháy mắt weibo của cô đã bị công kích nặng nề!!!

Mạch Nhiên không quản nhiều chuyện như vậy được, tại vì hiện giờ phải giữ gìn cái gọi là hình tượng, thế nhưng trong thế giới mạng, chỉ cần dùng một cái nick đi khắp thế gian đều không sợ!

Có điều cũng cần chú ý rằng, wb của Mạch Nhiên chính là "Đại bạch thỏ ngực khủng"!!!!

Phong ba bão táp ở phòng hóa trang qua đi không lâu sau, giới phê bình điện ảnh đã lên tiếng đánh giá về bộ phim lần này.

Bộ phim Rock girl của đạo diễn Tôn nội dung là giảng đạo lý cho những thanh niên ôm giấc mơ về âm nhạc, khắc phục tất cả khó khăn, theo đuổi ước mơ chân chính của mình.

Nhưng mà dấu sao đạo diễn Tôn cùng làm phim vì mục đích thương mại, cho nên tính thương mại trong bộ phim không phải nằm ở kịch bản, mà là nằm ở đội ngũ diễn viên nổi tiếng.

Kiều Minh Dương thì khỏi cần phải nói, đã từng đóng phim thần tượng, lại còn ra đĩa nhạc, tên của hấn xuất hiện trong giới điện ảnh là có thể khiến cho hàng vạn fan hâm mộ thật muốn tìm xem.

Về Mạch Nhiên, tuy rằng mệnh danh là độc dược phòng bán vé, thế nhưng thẳng thắn mà nói, phẩm chất cô vẫn là rất tốt. Tất cả thuộc về công lao của Thẩm Lâm Kỳ. Cho tới nay, công ty đối với vị trí của Mạch Nhiên đều là thanh thuần nhằm đường thẳng mà đi. Vậy cho nên dù là phòng bán vé không được lòng người, thì chí ít vẫn còn rất nhiều fan hâm mộ tặng bốc tán tụng cô.

Ngoài ra, Rock girl còn có Khải Kỳ đảm nhận nam chính. Người này tuy rằng nhân khí không tốt như Kiều Minh Dương, thế nhưng lại được ngoại hình xuất chúng, được các nữ sinh vô cùng hâm mộ, như vậy cũng được coi như là nhân vật tiếng tăm.

Nói tóm lại, bộ phim lần này, đi ngang qua không nên bỏ qua, không cần xem nội dung phim, chỉ cần ngắm soái ca mỹ nữ cũng tốt, không uống vé!

Theo đó mà nói, bộ phim cũng coi như suôn sẻ, thế nhưng trong lòng Mạch Nhiên lại không hề thoải mái.

Trong phim, Mạch Nhiên đảm nhận vai nữ chính Tiểu Nam, cô gái này trong mắt ba mẹ thì là một đứa con ngoan ngoãn, trong mắt thầy cô thì là một đứa trẻ được nuôi dạy tốt. Cô có một giọng hát thiên bẩm, yêu thích ca hát, nhiệt tình với nhạc rock, thế nhưng cha mẹ, thầy giáo hết thầy đều đi ngược lại với mong muốn của cô.

Bất đắc dĩ, cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc nói dối bố mẹ cứ ban đêm là đến ban nhạc, ban ngày lại đến trường học tiếp tục sắm vai trò ngoan.

Cứ như vậy dù bị mọi người ngăn cản, cô vẫn tiếp tục ước mơ về âm nhạc. Người con gái này với em trai Bạch Triết của Mạch Nhiên có rất nhiều điểm tương đồng.

Nó từ nhỏ đã yêu thích nhạc rock, lúc mười tuổi được cha cô dạy đàn ghi-ta, sau khi cha qua đời, mẹ cô sợ hai chị em cô nhìn thấy vật lại nghĩ đến người, ảnh hưởng tâm tình, liền thu hồi cây đàn đem chôn cùng thi thể cha cô.

Bạch Triết sợ mẹ cô đau lòng cũng không dám nhắc tới, nhưng lại ngầm tiết kiệm tiền mua một cây đàn khác về, cùng nhóm bạn trong trường thành lập một ban nhạc, mỗi ngày đều nỗ lực luyện tập mong muốn một ngày kia được lên sân khấu biểu diễn.

Rất cuộc cũng đạt được tâm ý, ban nhạc của Bạch Triết nhận được một lời mời diễn, Mạch Nhiên còn nhớ ngày đó Bạch Triết rất vui, len lén nói cho cô biết chuyện sẽ đi diễn, còn mong cô ngàn vạn lần không nói cho mẹ.

Mạch Nhiên vui vẻ nhận lời, cười nói, nếu như nổi tiếng, phải mua cho cô một chiếc xe, sau đó cả nhà chúng ta lái xe đi biển.

"Chị, chị nhất định sẽ có tiền đồ!" Bạch Triết từng cười nói với cô như vậy.

"Chỉ cần cái đó làm gì, Bạch Triết, chỉ cần em có tiền đồ là được rồi! Em nhất định sẽ không thua kém ai!" Mạch Nhiên đứng tại chỗ nhìn em trai rời đi.

Sau đó, vốn dĩ không có sau đó...

Mạch Nhiên nghĩ, thời gian không có cách nào trở lại để cô có thể ngày đó ngăn cản Bạch Triết không cho nó ra khỏi nhà. Nhưng ít ra hiện giờ cô có thể thay nó làm những việc nó muốn, giống như nó làm một thiếu nữ ôm mộng tưởng âm nhạc, khiến nó một ngày kia bình phục, có thể hiểu rằng chỉ cần có ước mơ là sẽ có hy vọng, chỉ cần cố gắng theo đuổi.

Linda nói, bộ dạng Mạch Nhiên hiện giờ có chút khác với trước kia.

"Thế nào là không giống?" Mạch Nhiên vừa ăn cơm vừa híp mắt hỏi Linda.

"Uhm..." Linda cúi đầu suy nghĩ một lát "Cảm giác em đã trưởng thành hơn rất nhiều!"

"Phụt!" một miếng trứng trắng bao tử trong miệng Mạch Nhiên không nể tình mà phun ra.

"Trưởng thành? Em vẫn còn dậy thì nha! Cô giáo à cô giáo, “bà cô” của em tới rồi..." " Mạch Nhiên học giọng điệu trẻ con ấu trĩ đến mức ói chộc Linda.

("bà cô" ý là thời kì sinh lý của con gái)

"Mạch Nhiên, em có thể ít bị ối đi một chút được không?" Linda khinh bỉ đem kịch bản ném vào mặt Mạch Nhiên, hung hăng bỏ đi.

"Ha ha ha..." Mạch Nhiên không nhịn được cười ha hả, cơm bắn tung tóe!

"Hình ảnh này của em rất thích hợp đóng vai một cô gái tâm thần!" Kiều Minh Dương ở đâu xuất hiện, triệt để cắt đứt cảm hứng dạt dào của Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên mặt trắng không còn chút máu, khẽ cúi đầu bấm điện thoại.

"Vừa nghịch điện thoại vừa ăn cơm, cẩn thận không tiêu hóa được!" hần lại nói.

"Ai cần anh lo!" Mạch Nhiên ngẩng đầu, hung bạo trừng hần.

"Bà cô đến mà còn hung dữ như vậy, cẩn thận kéo bà cô không thêm đi luôn đấy"

Tên hỗn đản này, dám nghe lén cô và Linda nói chuyện. Cũng may hần không phải bọn cầu săn tin nếu không hình tượng của cô quả là nguy to...

Để trả mối nhục thù, Mạch Nhiên không do dự đăng nhập nick Đại bạch thỏ ngực khủng, cầm giẻ viết lên một câu: "Kiều Minh Dương nguoi là đồ sao chó!"

Đám fan cuồng nhiệt của Kiều Minh Dương cũng ngay tức khắc nhắn tin lai chửi rửa Mạch Nhiên, thấy dáng vẻ của bọn họ khi thần tượng thất thố, Mạch Nhiên liền cảm thấy rất sáng khoái, chuẩn bị đứng dậy đi hóa trang.

Đúng lúc đó, weibo bắt ngờ hiển thị có tin nhắn mới

Đại khái Mạch Nhiên cũng đoán chắc lại là một tin mắng chửi gì đó của đám fan cuồng kia. Thế nhưng vừa nhìn vào, cô lập tức vui vẻ.

"Tỷ tỷ, chị có con mắt nhìn thật sâu sắc!"

Ký tên: Tiểu bạch thỏ ngực teo!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mạch Nhiên nghĩ "Tiểu bạch thỏ ngực teo" đúng là một người thú vị.

Tuy rằng mạng internet là hư ảo, có khả năng ta đang nói chuyện với một anh chàng nào đó nhưng hóa ra phía sau màn hình, chỉ là một con chó (O_o really???), nhưng ít nhất thì có thể không cần kiêng nể gì mà mắng chửi Kiều Minh Dương, không cần đối với lời nói của bản thân mình mà chịu trách nhiệm, cũng không cần lo lắng phá hư hình ảnh thực nữ :P

Đối với một người mà lúc làm hành động cũng phải vô cùng cẩn thận, lời nói còn phải suy nghĩ đến nơi đến chốn mới nói ra được như Mạch Nhiên, thì việc này quả thực là đã đạt được tâm nguyện, thế cho nên hiện tại, cứ thấy Kiều Minh Dương là Mạch Nhiên lại tủm tỉm cười.

"Em không phải sẽ yêu tôi đấy chứ?" Đang lúc chuẩn bị diễn, Kiều Minh Dương chợt hỏi Mạch Nhiên.

"Đúng vậy, đúng vậy. Tôi thực sự yêu anh chết đi được!" Mạch Nhiên lại tủm tỉm trả lời hần.

Kiều Minh Dương giả vờ kinh ngạc: "Em không phải là muốn cùng tôi kết hôn chứ?"

"Anh yên tâm, không có mấy trăm vạn gửi ngân hàng và nhẫn kim cương hai mươi ca-ra, tôi tuyệt đối sẽ không lấy anh!"

Kiều Minh Dương hai con mắt mị hoặc nâng cằm Mạch Nhiên lên: "Bạch Mạch Nhiên, em yêu tiền như vậy sao?"

Tiền? Mạch Nhiên bật cười, nếu như trước đây, cô nhất định sẽ nói cho hần, tiền thì có lợi ích gì? Tiền có thể ăn được sao? Thế nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Mạch Nhiên mới phát hiện nếu như không có tiền, ngay cả cái hũ đựng tro cốt của mẹ cô cũng không mua nổi.

"Vậy còn phải nói? Không phải vì tiền, tôi còn cam tâm tình nguyện ở đây cùng anh nói những lời vô ích sao?"

Mạch Nhiên liếc xéo Kiều Minh Dương một cái.

Bỗng một ánh đèn ô tô chiếu đến, cách đó không xa, một chiếc xe thể thao màu đen quen thuộc đang bật đèn.

"Mạch Nhiên, bạn trai cô đến thăm, thực hạnh phúc nha!" Đạo diễn Tôn nhìn cô nói đùa.

Mạch Nhiên vội vàng đứng lên, theo thói quen mà lôi hộp phấn bên mình ra trang điểm lại, nhanh chóng sửa sang lại tóc tai.

"Thần tài đến rồi!" Kiều Minh Dương đứng lên, mập mờ bỏ lại một câu rồi đi.

Mạch Nhiên chẳng buồn tức giận với hần, bởi hần nói cũng không sai, vị công tử này vốn là thần tài của cô!

"Lâm Kỳ!" Mạch Nhiên nhanh chóng chạy tới, như con chim con nhẹ nhàng nép vào tay Thẩm Lâm Kỳ.

Thẩm Lâm Kỳ hôm nay nhìn thực tuần tú, áo sơ mi kẻ sọc đen lộ ra khuôn ngực trắng kiện. Cho dù Mạch Nhiên và anh chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng lúc này Mạch Nhiên cảm thấy cô cũng được ăn đậu hũ của anh.

Thẩm Lâm Kỳ thế nhưng lại nhìn cô, nhíu mày: "Em sao lại thành ra thế này?"

Cô sao?

Mạch Nhiên cúi đầu nhìn xuống trang phục của mình một chút, áo chần, váy siêu ngắn, cộng thêm một cái áo ngực cực kỳ phong trần, đúng rồi, cô còn đội một bộ tóc giả màu đỏ tươi (:P) - Đây chẳng qua là tạo hình của nhân vật Tiêu Nam thôi!

Kỳ thực bộ dạng Mạch Nhiên bây giờ nhất nhất đi ngược lại với thẩm mỹ của Thẩm công tử.

Mạch Nhiên lè lưỡi, cười xòa: "Đây chỉ là hóa trang cho hợp với nhân vật thôi mà!"

"Quay xong nhanh trở về, buổi tối mẹ muốn gặp em"

Cái quái gì vậy?

Mạch Nhiên khiếp sợ, không kiềm được đứng phắt lên.

Trước kia, Mạch Nhiên vẫn luôn nghi ngờ người đàn ông như Thẩm Lâm Kỳ sẽ không có chuyện đưa phụ nữ về nhà ra mắt gia đình.

Mãi cho đến khi gặp mẹ Thẩm Lâm Kỳ, mọi thứ mới bình thường trở lại.

Mẹ Thẩm Lâm Kỳ là Anna Bùi, người đàn bà này rất không giống với những phu nhân nhà giàu trong phim ảnh, vô cùng khác, bất đồng đến mức mà khiến cho người ta phát sợ!

Chỉ cần suy nghĩ một chút là biết ngay, một bà chủ giàu có gần năm mươi tuổi, cả ngày mặc váy hồng như công chúa, nội thất trong nhà cũng y như trong một tòa lâu đài, ngay cả con chó nuôi trong nhà cũng được đeo nơ ren bằng tơ tằm >_<

Anna Bùi từ nhỏ đã sống trong cái huyện tưởng thiên kim con nhà giàu, trong mắt bà, thế giới này không có gì xấu xa, chỉ có đèn thạch anh cùng với ánh sáng của những đồ vật bằng vàng. Mỗi lần Mạch Nhiên đi đến nhà họ Thẩm, bà sẽ đều đưa cho cô rất nhiều váy áo công chúa, sau đó lôi kéo cô cùng thảo luận những bộ phim thần tượng và những tiểu thuyết ngôn tình rất không thực tế. Chứng tỏ trong lòng bà tràn đầy tình cảm e ấp của một thiếu nữ!

Bà rất nhiều lần nói cho Mạch Nhiên biết, bà muốn thấy cô và Thẩm Lâm Kỳ tổ chức một hôn lễ lãng mạn nhất thế giới, trên một chiếc du thuyền lộng lẫy, dưới có biển xanh thẳm, trên có trời rộng, mời đến tất cả các vị quý tộc trên thế giới, cho cô và Thẩm Lâm Kỳ những lời chúc tốt đẹp nhất.

Mỗi lần bà ta nói như vậy, Mạch Nhiên đều không nhìn được trong lòng một trận thẳm than trời.

"Trời ạ, đừng ban cho con một lão bà nhiệt tình như vậy chứ?"

Tóm lại là sẽ không có một nữ nhân bình thường nào nguyện ý theo Thẩm Lâm Kỳ về nhà, chí ít là Mạch Nhiên sẽ không làm thế.

Vì vậy, cô giả vờ nói: "Nhưng đêm nay có một số cảnh quan trọng phải diễn, em còn chưa biết phải quay đến bao giờ."

"Cảnh nào?"

"Chính là vai Tiêu Nam của em hôm nay trên đường đi bị xe đụng phải" Mạch Nhiên đơn giản tóm lược vắn tắt nội dung cảnh phim cho Thẩm Lâm Kỳ.

"Nguy hiểm như vậy, không nên dùng diễn viên đóng thế sao?" Thẩm Lâm Kỳ vẻ mặt điềm tĩnh hỏi cô.

"Vốn là định dùng diễn viên đóng thế, nhưng mà em cảm thấy em có thể làm được, vốn dĩ cũng không phải nhảy lầu, hơn nữa đạo diễn cũng cảm thấy như vậy chân thực hơn... ách...anh đi đâu vậy?" Mạch Nhiên kéo tay Thẩm Lâm Kỳ.

"Anh đi nói chuyện với đạo diễn, bảo ông ta cho diễn viên đóng thế thay em"

"Không cần!" Mạch Nhiên hoảng hốt ngăn cản anh.

Nói giỡn sao? Mạch Nhiên vốn đã nói bao nhiêu lời hay ý đẹp, hứa hẹn đủ kiểu với đạo diễn Tôn, bảo đảm sẽ không để xảy ra sự cố gì, mới được ông ta đồng ý cho trực tiếp diễn cảnh này.

Kỳ thực là đã có lần chỉ cần đóng một cảnh bị trời thổi nhưng Mạch Nhiên cũng cần đến diễn viên đóng thế, thế nhưng cảnh quay lần này đối với cô có ý nghĩa thực quan trọng.

Cô lần đầu tiên muốn thực sự diễn một cảnh cảm động như vậy, dù chỉ một lần, vì Bạch Triết, cô thế nào cũng muốn thử một lần.

"Em quyết định rồi, lần này em nhất định phải tự mình xuất trận"

"Anh tuyệt đối sẽ không đồng ý cho em làm vậy" Thẩm Lâm Kỳ lạnh lùng cự tuyệt cô.

"Nếu anh không đồng ý, đừng mong em lát nữa theo anh về nhà" Mạch Nhiên thông thả nói.

Không nghĩ tới Mạch Nhiên sẽ như vậy mà ngổ ngược với mình, Thẩm Lâm Kỳ ngẩn ngơ, chậm rãi tháo kính râm xuống, đôi mắt thâm sâu nhìn chằm chằm vào Mạch Nhiên, như một con mãnh thú đang ần nấp sẵn mồi, khiến người ta thực sự khiếp sợ.

Mạch Nhiên lúc này mới cảm thấy có phần chột dạ, cô hiểu rõ bản thân mình căn bản đâu không lại Thẩm Lâm Kỳ, tựa như lần trước cũng vậy, đến cuối cùng vẫn sẽ là cô phải thấp giọng theo anh nhận lỗi.

"Xin lỗi, em chỉ là rất muốn cho A Triết thấy cảnh quay này em diễn" Mạch Nhiên cúi đầu thì thầm nói.

Thẩm Lâm Kỳ tựa như rất lâu rồi mới lên tiếng: "Được, có điều.... anh cũng muốn xem em diễn"

Cái gì?

Mạch Nhiên ngẩng đầu, khó tin mà nhìn Thẩm Lâm Kỳ.

Anh ... anh như vậy là đã đáp ứng rồi!

♥.°*~*~*°♥

Mạch Nhiên rất căng thẳng.

Không phải chỉ vì đây là lần đầu tiên thử nghiệm một cảnh quay mạo hiểm như vậy, mà còn bởi vì Thẩm Lâm Kỳ đang nhìn cô.

Sự thực là từ lúc bọn họ công khai tình cảm cho đến giờ, anh chưa từng bao giờ đến xem cô đóng phim. Việc này so với việc đạo diễn chỉ đạo, lực sát thương lớn hơn rất nhiều.

Kỳ thực, Mạch Nhiên cũng không hiểu bản thân mình đang hồi hộp cái quái gì.

"Đợi lát nữa chỉ cần thả lỏng là được, những điều tôi nói với cô trước đây cô đều lĩnh hội rất tốt, xe có chuyên gia lo, tuyệt đối sẽ không làm cô bị thương, chỉ cần làm theo chỉ dẫn của tôi là được, hiểu không?" Thầy Dương chỉ đạo diễn xuất nhấn mạnh với Mạch Nhiên

Mạch Nhiên dè dặt gật đầu, ông ta nói những gì cô đều khắc cốt ghi tâm, trường quay bố trí công tác bảo hộ rất tốt, chỉ cần động tác chính xác, tuyệt đối sẽ không bị thương.

"Cô có kinh nghiệm võ đạo, động tác như vậy hẳn là không có vấn đề gì, nói chung không có gì khác biệt lắm, rất đơn giản. Đi thôi!" Thầy Dương động viên cô.

"Vâng" Mạch Nhiên gật đầu, liếc mắt nhìn Thẩm Lâm Kỳ ở cách đó không xa, dứt khoát đi đến trường quay.

Cảnh này kỳ thực khá đơn giản, lúc Tiêu Nam đem theo cây đàn đi qua vạch kẻ ngang đường thì có một chiếc xe như bay mà lao đến, Tiêu Nam chỉ kịp nhìn thấy đèn xe, rồi sau đó bị văng ra.

Tình huống ấy thật giống với chuyện của Bạch Triết năm đó!

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Mạch Nhiên bắt đầu đi lên phía trước.

"Diễn!" Đạo diễn ra lệnh.

Một chiếc xe con hướng Mạch Nhiên chạy tới, ngay lúc đèn ô tô chiếu vào, đầu óc Mạch Nhiên trống rỗng. Mạch Nhiên nghĩ chính mình bỗng biến thành Bạch Triết, chiếc xe cứ thế lao đến rồi thân thể A Triết như một mảnh lông chim, rơi xuống... Máu đỏ tươi chảy ra...

"Cắt!"

Tiếng đạo diễn lại vang lên, mọi người trong đoàn đều tươi cười hơn hờ.

"Quá tuyệt vời!"

"Không nghĩ một lần lại thành công!"

"So với kỹ xảo điện ảnh còn chân thật hơn"

"Không phải nịch nọt, nhưng thật đúng là tôi còn tưởng rằng cảnh vừa rồi là thật"

"Mạch Nhiên, cô có thể đứng dậy rồi!"

Mạch Nhiên mơ hồ nghe được có người gọi tên mình, cố gắng ngẩng đầu, bi thảm mà cười: "Đạo...đạo diễn... tôi hình như dậy không được"

OMG

Mạch Nhiên bi thương...

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Xương bả vai bị trật khớp, chân bị trật, da bị xước mấy chỗ.

Thực ra như vậy cũng không có gì đáng ngại, thế nhưng Linda ngay lập tức đỏ hoe mắt.

Thấy Linda ngồi bên giường bệnh không ngừng khóc, Mạch Nhiên chỉ buồn cười nói với cô ta: "Không có gì, chỉ là vết thương nhẹ mà thôi..."

Linda tức giận: "Bạch Mạch Nhiên, em còn cười hả? Em mà cười thêm lần nữa chị lại khóc cho mà xem, tin không hả?"

Ách.... Thật kinh khủng!

Mạch Nhiên tội nghiệp mà nhìn Linda: "Em cùng chị khóc là được chứ gì?" Nói rồi cô làm bộ lau nước mắt.

"Em..." Linda dờ khóc dờ cười, lặng lẽ thờ dài, chân thành nói với Mạch Nhiên: "Mạch Nhiên, không phải chị khó tính với em, chỉ là lúc xảy ra chuyện, chị thực sự rất sốt ruột. Thấy em được Thẩm tổng ôm vào lòng trên tay em đều là máu, vậy mà em vẫn còn cười được, chị thật là đau thất tim!"

Nghe Linda nói vậy, Mạch Nhiên không còn biết đáp thế nào!

Kỳ thực lúc đó cô không nhớ nổi đã phát sinh chuyện gì. Ngã xuống đất, cả người cô đau nhức, trước mắt mịt mờ một mảnh, chỉ thấy một đám người nhìn về hướng cô đi tới. Sau đó thế nào, Mạch Nhiên không nhớ được gì, chứ đừng nói đến chuyện Thẩm công tử anh hùng cứu mỹ nhân.

Nghĩ đến đó, Mạch Nhiên không tránh khỏi có phần nuối tiếc. Dù sao cơ hội làm phiền Thẩm công tử cũng không có nhiều, lúc Mạch Nhiên nằm trên giường bệnh, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy tâm tính chán chường, một người đàn ông như Thẩm Lâm Kỳ, đến tốt cùng liệu có biết lo lắng cho cô không?

Sự thực là, Mạch Nhiên đã nghĩ quá nhiều rồi.

Thẩm Lâm Kỳ căn bản sẽ không lo lắng cho cô. Anh chỉ bớt chút thời gian đến bệnh viện, sau đó cứng nhắc nói: "Về đoàn phim, em tạm thời không cần trở về đó!"

Oh, no! Mạch Nhiên một trận phiền muộn!

Vốn dĩ cô đã làm chậm trễ thời gian của đoàn phim, giờ lại còn bắt cô ở trong viện thêm, chẳng phải là tạo cơ hội cho bọn câu từ ngoài kia bày chuyện làm loạn sao?

Giống như ngày hôm qua, Mạch Nhiên trong lúc buồn chán dạo lên Wb, vừa mới đăng nhập, đã thấy hàng loạt bài đăng được cập nhật. Không biết có một tên tiểu tử không biết trời cao đất dày nào đã nói một câu: "Bạch tiểu thư, xin hỏi cô chết chưa vậy?"

Vấn đề thế này, nếu như đổi lại là người khác chắc chắn sẽ thổ huyết mà chết trên giường bệnh!

Mạch Nhiên cũng đăng lên Wb: "Thần thánh à mau cứu ta, trái đất thật sự là nguy hiểm!"

Phía dưới ngay lập tức có tin nhắn lại: "Trái đất thực sự không thích hợp với người, mau chóng cút đi!", "lại là người, thật là đồ không biết xấu hổ!", "Người còn ở đó mà giả vờ sao, người thế nào không chết đi?"

Chỉ có một người duy nhất quan tâm hỏi han Mạch Nhiên.

Tiểu bạch thỏ ngực teo: "Nguy hiểm quá, tỷ tỷ không bị thương chứ?"

Đại bạch thỏ ngực khủng: "Dĩ nhiên, khiến em lo rồi!"

Tiểu bạch thỏ ngực teo: "Thực sự bị thương, nghiêm trọng không?"

Đại bạch thỏ ngực khủng: "Chị cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tổn thương, đã nôn ra máu hơn mười lần rồi, vừa rồi còn có người hỏi chị, "Người chết chưa?""

Tiểu bạch thỏ ngực teo: (๖o๖)

...

Mạch Nhiên buồn chuyện trên mạng suốt từ trưa, rất nhanh đã chiều tối, Thẩm Lâm Kỳ đến.

Thấy anh, Mạch Nhiên căn bản tâm tình vốn rất tốt, nhất thời mất sạch.

Cô cảm thấy càng ngày càng không hiểu người trong lòng đàn ông này nghĩ gì.

Nếu nói anh không quan tâm cô, nhưng khi cô bị thương, chính là anh là người đầu tiên đưa cô đi bệnh viện, thậm chí trong lúc bận rộn còn tự mình đến bệnh viện thăm cô, quả thực là đối với cô đãi ngộ rất tốt!

Nếu nói anh không quan tâm cô, nhìn anh bộ mặt vạn năm không đổi, cô nói cái gì anh cũng đều biểu hiện vẻ mặt duy nhất, làm như cô là kẻ thiếu nợ tiền anh vậy.

Trong lòng Mạch Nhiên chỉ có một suy nghĩ.

"Tốt nhất anh đừng quan tâm tới tôi, anh mà làm vậy chỉ khiến tôi bệnh nặng thêm thôi, mà tôi bệnh càng nặng sẽ càng không thể ra viện, lại càng phải gặp anh, anh càng quan tâm tôi, tôi bệnh lại càng nặng!"

"Linda, em cảm thấy nếu em nhìn anh ấy, em sẽ chết ngay tức khắc" Nhân lúc Thẩm Lâm Kỳ đi ra ngoài tiếp điện thoại, Mạch Nhiên oán giận than với Linda.

"Hử?" Linda lao đến, vội vàng bịt kín miệng Mạch Nhiên: "Em điên rồi sao? Những lời này không nên để Thẩm tổng nghe thấy!"

"Thế nhưng em..." Mạch Nhiên lại bị bịt miệng, có miệng mà không thể nói, không thể làm gì khác ngoài khoa chân múa tay mà trút hết oán niệm trong lòng ra.

"Làm sao vậy?"

Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên mở cửa đi vào.

Linda hoảng sợ, vội vàng giải thích: "Cái này...cái kia... Mạch Nhiên nói..."

"Em muốn xuất viện!" Mạch Nhiên lên tiếng kháng nghị.

"Không được!" Thẩm Lâm Kỳ một mực từ chối.

"Tại sao? Em khỏe rồi, anh xem, ...ôi!" Mạch Nhiên vừa nói vừa giơ cánh tay lên không cần thận trọng đụng vào mép giường, một trận đau buốt toàn thân.

Thẩm Lâm Kỳ cười nhạt một tiếng: "Như vậy là khỏe rồi?"

"Đây là... ngoài ý muốn!" Mạch Nhiên nhún vai nói.

"Vậy mấy cái ngoài ý muốn của em thật là không ít!" Anh không ngần ngại không ngại nhẹ nhàng nói.

Mặt cô càng đỏ hơn, không thể làm gì khác đành khép nép nói: "Em thực sự rất muốn xuất viện, ở trong này thực buồn chán, lại còn tạo cơ hội cho bọn cậu từ ngoài kia làm loạn, hay là anh để em về nhà nghỉ ngơi đi? Được không...?"

Nũng nịu một chút đôi khi cũng có ích.

Thẩm Lâm Kỳ dĩ nhiên đồng ý: "Linda, đi làm thủ tục xuất viện cho Mạch Nhiên!"

"Cái gì? Có thể về nhà sao?" Mạch Nhiên kinh hãi vạn phần, lần đầu tiên Thẩm công tử có một chút đáng yêu như vậy.

Thẩm Lâm Kỳ bỗng nói: "Mẹ anh rất lo lắng cho em, tối nay theo anh về nhà!"

Mạch Nhiên té ghế!

Anna Bùi không muốn bọn họ gọi bà là "mẹ", "mẫu thân"...mà bắt Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ gọi là "Anna tỷ", bởi vì... cái tên này nghe tương đối trẻ.
^^

Bà cũng chưa từng gọi tên bọn họ, bất luận là chồng, con trai, con dâu, hay thậm chí là con chó của Thẩm Lâm Kỳ, bà đều gọi là "tình yêu", tất nhiên đôi khi bà cũng có ngoại lệ đặc biệt gọi Thẩm Lâm Kỳ là "Tiểu Bảo bối", mỗi khi nghe như vậy, Mạch Nhiên rất muốn cười.

Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ đi đến Thẩm gia, từ xa đã nghe Anna Bùi nhiệt tình hô hoán: "Tình yêu à, các con tới rồi!"

Đang bước xuống xe, Mạch Nhiên rùng mình một cái, thiếu chút nữa đứng không vững, may mà có Thẩm Lâm Kỳ đứng bên cạnh đỡ cô.

Mạch Nhiên bất giác ngẩng đầu, Thẩm Lâm Kỳ nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Chẳng biết thế nào Mạch Nhiên bỗng xấu hổ, nhanh chóng xua đi ý nghĩ trong đầu. Lúc này, Anna Bùi ăn mặc rực rỡ như một bông hoa hướng bọn họ đi tới.

"Tình yêu à, ta thật lo cho các con! Ôi chào, xem xem, con gầy như vậy sao..." Anna tỷ lải nhải một hồi lâu, Mạch Nhiên mơ màng buồn ngủ, không ngừng tự mình an ủi bản thân: "Bình tĩnh, bình tĩnh, phải thật bình tĩnh..."

Thế nhưng, Mạch Nhiên bình tĩnh không được, nhất là khi thấy một bàn đầy thức ăn kia đang bốc hơi ngùn ngụt, có đồ ngọt, còn có thêm cả món bít tết, Mạch Nhiên chỉ muốn khóc.

Cô không thích cơm Tây, hơn nữa, càng không thích đồ ngọt... thế nhưng tất thảy đều là những thứ Anna tỷ rất thích, đó cũng là lí do vì sao Mạch Nhiên không muốn theo Thẩm Lâm Kỳ về nhà.

"Ăn nhiều một chút" Anna tỷ càng không ngừng khích lệ Mạch Nhiên.

Bà không hề biết, trong lòng Mạch Nhiên hiện đang rít gào.

Anna tỷ hỏi: "Tình yêu, sao con không ăn? Không hợp khẩu vị sao?"

Mạch Nhiên nào dám nói thật, đành nựng nịu: "Anna tỷ, tay con hiện giờ có chút bất tiện"

"Đúng rồi!" Anna tỷ như bừng tỉnh nhận ra, nhanh chóng căn dặn con trai: "Tiểu bảo bối à, con còn ngần ngại gì? Mau chủ động đi chứ!"

Không thể không bội phục khả năng chịu đựng của Thẩm công tử, chuyện như vậy, anh còn mỉm cười gật đầu. Sau đó anh lập tức giúp Mạch Nhiên cắt một miếng bánh ga-tô, đưa lên miệng cô.

Nếu như Mạch Nhiên nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên Thẩm Lâm Kỳ bón cho cô ăn!!!

Mạch Nhiên chần chờ chốc lát, sau đó há miệng cắn một miếng, đem nuốt miếng bánh ga-tô xuống bụng, cảm giác như nuốt một viên thuốc độc.

Ăn xong, Mạch Nhiên mở mắt, ngay lập tức liếc xuống bàn tay Thẩm Lâm Kỳ đang đặt trên bàn, ngón tay gồ gồ xuống.

Động tác vô cùng nhỏ ấy lại chọc giận Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên biết rõ thói quen của Thẩm Lâm Kỳ, chỉ khi rất đặc ý, anh mới dùng một ngón tay gõ xuống như thế. Hiện tại như vậy, rõ ràng là đang cười nhạo cô.

Thế mới nói kích động chính là ma quỷ, Mạch Nhiên nhất thời kích động, liền nói với Anny tỷ: "Anna tỷ, con đau đầu"

Anna tỷ lo lắng, tưởng rằng não Mạch Nhiên bị chấn động vì vụ tai nạn, thiếu chút nữa kêu bà Hoàng gọi xe cứu thương.

"Không cần, không cần!" Mạch Nhiên vội vàng giải thích, "Con chỉ là tối qua ngủ không được, muốn sớm nghỉ ngơi một chút..."

Mạch Nhiên nói còn chưa dứt lời, Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên đứng lên.

Mạch Nhiên kinh hãi, không biết anh muốn làm gì.

"Con đưa Mạch Nhiên lên lầu nghỉ ngơi!" Nói xong, Thẩm Lâm Kỳ cúi xuống, bế Mạch Nhiên đang trợn mắt há mồm lên tay.

Mạch Nhiên tích tắc rời khỏi mặt đất, đầu trống rỗng, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Lâm Kỳ đang gần trong gang tấc, nhưng thế nào cũng không nhìn ra một chút manh mối, bỗng nhiên cô có cảm giác như tai họa sắp ập tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thẩm Lâm Kỳ ôm Mạch Nhiên trong lòng, đóng cửa phòng lại, Mạch Nhiên hồi hận đến tận tim gan.

Mạch Nhiên nếu không phải đầu bị đụng vào xe, thì dứt khoát là bị cánh cửa kẹp, mới dám ăn no đừng mơ đi chọc giận Thẩm Lâm Kỳ. Tại sao cô lại không biết cái dạng lãnh khốc, vô tình, trở mặt như vậy, tuyệt đối không có ai so được với Thẩm Lâm Kỳ.

Bề ngoài Thẩm Lâm Kỳ tỏ ra như vậy thôi, chứ kì thực lúc này trong lòng anh thế nào ai mà biết, lại còn cô nam quả nữ, ở trong một phòng.

Tình huống này thật là dễ dàng cho Thẩm Lâm Kỳ ăn đậu hũ cô, đây là còn chưa nói, ngộ nhỡ nếu như Thẩm công tử mất đi lý trí, Mạch Nhiên biết phải làm gì? (chị lo xa quá rồi :P)

Mạch Nhiên quyết phải tự bảo vệ mình.

"Cái kia..."

Mạch Nhiên vừa mở miệng, đã cảm thấy toàn thân bỗng nhiên đổ về phía trước, sau đó nhờ sức hút của trái đất (^-^), cô bị ngã xuống giường.

"A!" Mạch Nhiên khẽ kêu lên một tiếng, cánh tay bị thương bị va đập, cô cảm thấy đau nhức.

"Vẫn còn biết đau?" Thẩm Lâm Kỳ đột ngột đề lên người Mạch Nhiên, khẽ nâng cầm cô lên, lạnh lùng mà cười.

Mạch Nhiên cứng họng, không biết nói gì.

"Anh nói em bỏ bộ phim đó, em không nghe; nói em dùng diễn viên đóng thế, em muốn chính mình tự diễn; nói em đừng xuất viện, em ương ngạnh muốn ra; nói em đến nhà anh, em cũng không muốn. Bạch Mạch Nhiên em không cảm thấy gần đây số lần em chống đối anh ngày càng nhiều sao?" Thẩm Lâm Kỳ nhìn chằm chằm Mạch Nhiên, sâu trong đáy mắt phát ra tia sáng khiến kẻ khác sợ hãi.

"Hình như... đúng..." Mạch Nhiên khó khăn mở miệng, không tránh khỏi tự mình có chút kinh ngạc. Hóa ra mấy tháng gần gũi vừa rồi, cô thế mà dám cự tuyệt Thẩm công tử nhiều như vậy, cũng khó trách khiến anh bức bối tức giận, trước kia vốn dĩ cô rất nghe lời.

"Em cảm thấy những điều anh nói chỉ giỡn chơi thôi sao, hay em nghĩ..."

"Không có, không có!" Mạch Nhiên nhanh chóng cắt ngang lời Thẩm Lâm Kỳ, anh nói một chút đều đúng, anh so với mãnh thú và nước lũ còn khó đối phó hơn. Cô nói: "Em đảm bảo, từ nay sẽ không như vậy nữa". Chân chó cuối cùng vẫn cứ là chân chó, đành quay về với chính nghĩa, Mạch Nhiên cũng không phải là chưa từng chân chó như vậy.

"Đảm bảo?" Thẩm Lâm Kỳ đánh giá cô "Anh rất tò mò em lấy gì ra đảm bảo?"

Con người này, quả thực là được voi đòi tiên! Mạch Nhiên rất muốn đứng lên, một cước đâm nát anh trên giường, hai tay chống nạnh, đồng dục mà nói: "Lão nương đây đảm bảo rồi, người còn ý kiến sao?"

Ngay trong lúc Mạch Nhiên còn đang suy nghĩ, Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên tiến sát đến.

Tư thế này kỳ thực rất mờ ám, hiện tại Thẩm Lâm Kỳ hoàn toàn rất gần Mạch Nhiên, không khỏi khiến cô nghĩ đến lúc ở trong văn phòng anh hôn cô.

Bất giác Mạch Nhiên hô một tiếng: "Đừng!"

Giây phút ấy Mạch Nhiên hận không thể tự và cho mình một cái: "Bạch Mạch Nhiên, cho người chữa cái tội tùy tiện nói "không", cho người chữa cái tội tùy tiện nói "đừng"! Có kháng cự thế nào cuối cùng vẫn cứ là thua Thẩm Lâm Kỳ, người thật đúng là tự cho mình là con gái nhà lành sao?"

Nhân lúc Thẩm Lâm Kỳ còn chưa tức giận, Mạch Nhiên nhanh chóng nhắm mắt lại, mân mê cùi cức áo, kiên quyết đón nhận anh.

Thời gian một khắc lại một khắc trôi qua, trong lòng Mạch Nhiên tưởng tượng đến cảnh có một tên tiểu nhân trên ngổ xỏ trên đất vạt cánh hoa: hôn, không hôn, hôn, không hôn...

Nhưng sự thật là lãnh khốc công tử kia không có hôn cô, cũng không có làm gì khác. Thẩm Lâm Kỳ từ trên người Mạch Nhiên đứng dậy, sau đó không hề quay đầu lại mà rời đi. (anh Thẩm quân tử <3)

Ách..

Trong lòng Mạch Nhiên, cái tên tiểu nhân kia đứng lên, cúi đầu mà thì thào với cô: Cuối cùng cái gì không cũng đoán ra được...

Thẩm Lâm Kỳ một đi không quay lại.

Mạch Nhiên đoán anh đang tức giận. Đã từng như vậy một lần, Mạch Nhiên chẳng hiểu nổi anh tức giận cái gì. Một tháng trước anh không hề tìm cô, hại cô cứ nghĩ rằng bọn họ cứ như vậy mà chia tay, nào có biết anh lại thông suốt mà gọi điện tới, bảo cô đi dự họp để kí hợp đồng.

Nói chung, Mạch Nhiên vĩnh viễn không đoán được trong lòng Thẩm Lâm Kỳ nghĩ cái gì.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Thẩm Lâm Kỳ nghĩ cái gì cô cần quá gì quan tâm? Cô vốn không phải bạn gái thực sự của anh, chỉ là gặp dịp thì chơi vậy thôi, có tiền là được, quan nhiều như vậy làm gì?

Nghĩ như vậy, Mạch Nhiên cảm thấy bình thường trở lại. Cô trở dậy đi tắm rửa một cái, rồi nằm bò trên giường dạo Wb.

Tiểu bạch thỏ ngực teo gửi tin nhắn cho Mạch Nhiên: "Tỷ tỷ, đã khỏe hơn chưa?"

Tâm tình Mạch Nhiên không tốt, bèn nhắn lại: "Không khỏe, sắp chết rồi!" Sau đó cô liền tắt máy đi ngủ.

Mấy ngày nay xảy ra thật lắm chuyện, Mạch Nhiên muốn ngủ một giấc thật tốt, để còn tập trung sức lực đối phó với Thẩm Lâm Kỳ.

Buổi tối, Mạch Nhiên liền gấp ác mộng.

Cô mơ thấy mình biến thành một con thỏ bị chó sói ăn thịt, con sói ngồi trong hang đang vạt từng cánh hoa: ăn, không ăn, ăn, không ăn...

Vừa vận kết thúc bởi chữ "Ăn", con sói tiến tới, trong tay là một con dê tội nghiệp, hỏi cô: "Ăn thế nào?" (chết mất trí tưởng tượng của chị Nhiên)

Mạch Nhiên nói: "Nướng!", hấn liền nói: "Luộc!", Mạch Nhiên nói: "Cho vào nồi lẩu!", hấn nói: "Kẹp làm nhân bánh!" (O.o) Thảo luận cả nửa ngày...

Mạch Nhiên TM nó tỉnh!

Cô đói, khổ không nói nổi.

Phải biết rằng, một người như cô bình thường ăn một bữa ba bát cơm, không phải là người quyết tâm ăn đói để giảm béo, mấy món ăn bữa tối, căn bản không đủ cho cô nhét vào kẻ răng! (ọc ọc) Suy nghĩ cho sự sinh tồn của mình, Mạch Nhiên quyết định dậy đi tìm thứ gì đó để ăn.

Nửa đêm trong phòng đồng hồ đã điểm. Mạch Nhiên bụng đói, đầu óc choáng váng, một lúc không tìm được công tắc bật đèn, cô đành thân thủ sờ soạng loạn xạ!

Đây là cái quái gì? Cứng, trơn, một vật gì đó tròn tròn? Mạch Nhiên vô thức mà cẩu một cái.

Một tiếng hừ nhẹ! Đèn bật sáng. Sau đó, Mạch Nhiên phát hiện Thẩm công tử đang mở to mắt mà nhìn chăm chăm cô, áo ngủ bị thùng một lỗ, lộ ra khuôn ngực trắng kiện. Quan trọng nhất chính là, trên đó vẫn còn dấu vết móng tay cô bấm vào.

Mạch Nhiên đầu óc choáng váng, cả người bưng bĩnh.

Sắc mặt Thẩm Lâm Kỳ lúc này vô cùng quý dị, vô cùng quý dị.

Mạch Nhiên cứng người, chậm rãi buông móng vuốt ra khỏi ngực anh. Tim nhanh chóng từ trong ngực nhảy bắn ra ngoài.

Thề có trời xanh trên cao, Mạch Nhiên thật sự không hề có ý định muốn ăn đậu hũ anh. Cho dù toàn bộ nữ minh tinh trên thế giới này muốn được gả cho Thẩm Lâm Kỳ, cho dù nữ nhân muốn ăn đậu hũ anh dài lê thê không dứt, như nước sông Hoàng Hà vỡ đê thì chắc chắn trong đó tuyệt đối không hề có Mạch Nhiên.

Đề phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, Mạch Nhiên từ từ giải thích: "Em... em đói bụng"

Tương tự một chút, một nữ nhân nửa đêm mò mẫm trên ngực người đàn ông khác, lại còn nói "đói bụng", cái này... cái này không phải rất biến thái sao!

Vậy nên nói xong câu đó, Mạch Nhiên lập tức nghĩ mình bị bại não rồi!

Thẩm Lâm Kỳ biểu cảm có chút thay đổi, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Anh đang cười?

Mạch Nhiên cho rằng bản thân mình đã sai rồi, dùng sức cố gắng nhu mì ánh mắt. Bỗng nhiên, giường bên cạnh lún xuống, trong khoảnh khắc, một hơi thở nguy hiểm phả vào mặt cô. Mạch Nhiên vội vàng mở mắt ra, phát hiện khuôn mặt anh đã gần sát cô trong gang tấc.

Thẩm Lâm Kỳ thực sự đang cười, khóe miệng cong lên khiến người ta thực sự sợ hãi.

Mạch Nhiên nuốt nước bọt khan, ý tứ mà dịch về phía sau, muốn tránh anh, vậy mà càng lúc anh càng hướng cô mà tới gần. Cứ như vậy, một lùi một tiến, Mạch Nhiên "A" lên một tiếng, từ trên giường trở mình ngã xuống phía dưới.

Trong nháy mắt, cánh tay cường tráng của Thẩm Lâm Kỳ đỡ lấy người cô, đem cô từ trạng thái mất thăng bằng tóm trở lại. Mạch Nhiên ngã vào một chỗ ấm áp trong ngực anh, đập vào mắt là chỗ bị cô cấu lúc nãy, vết móng tay như ẩn như hiện.

Đầu óc cô nóng như thiêu như đốt, nhiệt độ nóng rực xuyên qua da, Mạch Nhiên không khỏi ngượng ngùng hô hấp gấp.

Một người đàn ông háo sắc như Thẩm Lâm Kỳ, anh sẽ không thể tự giác một chút sao?

"Em không lo anh làm gì em, em chỉ sợ tự bản thân mình không kìm được mà sẽ đánh anh!"

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang do dự, dạ dày rống tuếch lại không chịu được kích thích quá độ, đã phát ra kháng nghị.

ọc ... ọc...

Âm thanh triệt để phá hủy cục diện hiện tại của hai người. Mạch Nhiên thở hắt ra một hơi mong manh mà nói: "Em... em thực sự... thực sự vui không được!"

"Anh thực sự muốn ăn đậu hũ em? Phiền anh ra hàng đậu hũ mà ăn!" Mạch Nhiên nghĩ thầm.

Thẩm Lâm Kỳ khóe miệng co lại, ý cười trên miệng cũng tiêu tan, anh buông cô ra, ngồi trên giường hỏi: "Em muốn ăn gì?"

"Com..." Mạch Nhiên lộ ra hai con mắt yếu ớt, thê thảm mà nói: "Em muốn ăn com."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mạch Nhiên ăn một hơn hết ba bát com. Bà Hoàng giúp việc nửa đêm bị lỗi dậy nấu com đang đứng một bên mắt chữ A mồm chữ O.

Khóe miệng bà ta co rúm, ánh mắt lần lượt biểu cảm từ "Cô muốn ăn sao?" đến "Cô vẫn còn muốn ăn nữa?" rồi "Cái gì, cô thể mà ăn những ba bát?" cuối cùng: "Thôi được rồi, cô cứ ăn đi!"

Từ đầu tới cuối, Thẩm Lâm Kỳ chỉ ngồi yên lặng một bên nhìn Mạch Nhiên, mãi cho đến khi cô ăn đến miếng cuối cùng, ăn không nổi nữa ngồi dựa lưng vào ghế, anh mới nhếch khẽ mép lên, đưa tay cầm lấy cái bát trống trơn trước mặt Mạch Nhiên đưa cho bà Hoàng.

Bà Hoàng vẫn còn đang đứng ngây ra đó, đưa tay cầm lấy bát, kính hồn bạt vía mà đi ra, cùng với vẻ mặt quý dị của Thẩm công tử, mắt to trừng mắt nhỏ.

Chẳng hiểu sao, Mạch Nhiên bỗng cảm thấy mình vừa rồi rất là thất thố, nên ngay sau đó liền tỏ ra vô cùng xấu hổ mà giải thích lý do: "Cái đó... Kỳ thực em bình thường không có ăn nhiều như vậy..." (haha...ôi chị Nhiên)

"Vậy thì nhiều thế nào?" Thẩm Lâm Kỳ nhìn Mạch Nhiên, ngón tay nhịp nhàng gõ lên bàn! (haha...đây là biểu tình gì ấy nhỉ?)

Người đàn ông này quả thực trong lòng đang cười nhạo Mạch Nhiên. Có điều cô cũng không phải vì vậy mà tức giận. Cô mất mặt trước mặt anh đêm nay là chuyện quá bình thường, ba năm nay ở cùng anh số lần Mạch Nhiên mất mặt như vậy không phải là ít. Cô cũng đã tự bản thân mình quên đi rồi!

Mạch Nhiên khoa chân múa tay nói: "Bình thường em ăn bát nhỏ hơn một chút!"

Thẩm Lâm Kỳ tiếp tục gõ tay xuống bàn.

Nhìn anh như vậy, Mạch Nhiên chẳng còn chút dũng khí nào, thẳng thắn mà nói: "Còn nữa, bình thường em không có ăn cơm Tây!" (ồ, cuối cùng đã chịu nói thật!)

"Sao?" Ngón tay anh dừng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn Mạch Nhiên.

Cô lớn mật tiếp tục nói: "Em ngày thường cũng không ăn đồ ngọt, rất ghét!"

Mạch Nhiên cho rằng cô nói như vậy, anh ít nhất sẽ biểu hiện ra một chút áy náy, sau đó sẽ nói tuyệt đối không bao giờ bắt cô ăn cơm Tây, ăn đồ ngọt nữa... Thế nhưng thực sự không như vậy!

Thẩm Lâm Kỳ thu hồi ánh mắt, chậm rãi thốt ra một câu: "Đã biết rồi!"

Ngán ngùi ba chữ, Mạch Nhiên chán kinh.

Hóa ra người đàn ông này vốn từ lâu đã biết cô không thích ăn đồ Tây, thế nhưng lần nào đi ăn cũng đưa cô đi ăn mấy thứ đó, như vậy là đang đùa giỡn cô? Chính là đùa giỡn cô?

Mạch Nhiên nổi giận, cắn răng nói: "Nếu đã biết, sao anh còn ép buộc em?"

"Anh có ép buộc em sao?" Thẩm Lâm Kỳ hỏi, "Em đã từng nói qua với anh rằng không muốn ăn sao?" (đúng rồi, tại chị chứ *héch mũi*)

Mạch Nhiên bị hỏi lại, cố gắng nhớ lại một chút, phát hiện ra lâu nay hình như chưa từng phản đối ý kiến của anh.

Thế nhưng!

Mạch Nhiên mau chóng lấy lại tinh thần: "Nếu như em nói, anh sẽ đồng ý sao?"

Hàng lông mày của Thẩm Lâm Kỳ biểu hiện một chút thần tình, đại khái coi Mạch Nhiên là con thỏ nhỏ ăn no, nhìn qua không giống là dám dũng cảm mà chất vấn lại anh. Nhưng ngay sau đó anh liền cười cô.

Mạch Nhiên suy cho cùng nghĩ, anh tức giận cũng tốt, đằng này lại cười, thế này càng khiến cho người ta đoán không ra anh nghĩ gì.

"Lần sau, em có thể thử xem!" Thẩm Lâm Kỳ đứng lên, bỏ lại một câu nói như vậy, phong dung mà đi lên lầu.

Còn lại một mình Mạch Nhiên ở dưới, nhìn theo bóng lưng anh một lúc lâu, sau đó thật sâu sắc mà nấc một tiếng.

Ôi chào! Mạch Nhiên than thầm, lẽ ra nên bảo bà Hoàng dùng bát nhỏ.

Mạch Nhiên ở Thẩm gia ba ngày, sức khỏe dần dần chuyển biến rất tốt, cuối cùng cũng có thể tiếp tục đóng phim.

Nhận được yêu cầu của đoàn làm phim, Mạch Nhiên thật cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng vui sướng, cuối cùng cũng không cần cùng với Anna tỷ xem phim thần tượng. Mạch Nhiên rất kinh hãi, nước mắt Anna tỷ vô cùng nhiều, mỗi lần biên kịch ngược tâm, bà một bên khóc, một bên cầm tay Mạch Nhiên mà nói: "Tình yêu à, nếu như Thẩm Lâm Kỳ khó dễ con như vậy, con nhất định phải nói với ta, ta giúp con trừng trị nó!"

Mạch Nhiên ha hả cười gượng. Trong lòng nghĩ, nếu thật như vậy, con trai bà đã bị bà đánh đến biến thành con gái rồi!!!

Đương nhiên, Mạch Nhiên sẽ không làm cái trò mà Anna tỷ nói. Mặc dù cô một chút lại một chút muốn ói, nhưng thành thật mà nói, căn bản là cô rất quý Anna tỷ. Ngay từ lần đầu tiên gặp bà, cô đã ước ao có một người mẹ như vậy.

Bà đơn thuần lại thiện lương, đối với cuộc sống vô cùng nhiệt tình, nói chuyện cùng bà Mạch Nhiên cảm thấy tâm tình rất vui. Trong mắt bà, trên thế giới này bất luận là người nào cũng đáng để tin tưởng yêu thương. Mạch Nhiên nghĩ, một Anna tỷ phú bà như vậy, cả thế giới không thể tìm ra một người thứ hai.

Sở dĩ có nhiều lúc Mạch Nhiên rất muốn trốn tránh bà, là vì không nhẫn tâm lừa dối một người mẹ thiện lương như vậy.

Quay về đoàn phim ngày đó, Thẩm Lâm Kỳ vì công việc bận rộn nên không thể tự mình đưa Mạch Nhiên đi, anh sai Tiểu Hàn lái xe đến đón Mạch Nhiên. Linda ngồi sẵn trong xe, hai con mắt như con chuột hoang đói bụng ba ngày ba đêm nhìn, chăm chăm Tiểu Hàn, trong miệng càng không ngừng hỏi han hấn ân cần.

Linda năm nay đã ba mươi tuổi, chưa lập gia đình, là một nhân tài trong truyền thuyết. Cô thích Tiểu Hàn trong lòng, người sáng suốt một chút đều sẽ nhìn ra, ngoại trừ Tiểu Hàn.

Năm ngoái nghỉ tết âm lịch, Linda ra nước ngoài tìm mông về được một cái khăn quàng cổ bằng lông cừu đem tặng Tiểu Hàn, trong lòng tràn ngập vui sướng cho rằng Tiểu Hàn nhất định sẽ hiểu rõ tâm ý của cô. Không ngờ rằng Tiểu Hàn đi Tây An về, mua được một cái đầu tượng bình mã.

Nhìn cái đầu đen thui kia, Mạch Nhiên chán kinh.

Mạch Nhiên nói với Linda: "Em nghĩ chị nên quên đi! Kỳ thực Tiểu Hoàng trong phòng kế hoạch ngoại trừ cái bụng to một chút nhưng đối với chị thực sự rất tốt"

Kết quả là Mạch Nhiên bị Linda dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Linda nói có thể chấp nhận đàn ông bụng to nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận được một người đàn ông bụng còn lớn hơn ngực.

Mạch Nhiên suy nghĩ thấy Linda nói cũng có lý, cho nên không nhúng tay vào quản chuyện của cô nữa.

Thế nhưng Tiểu Hàn quá hiền lành, xem biểu hiện của Linda không rõ ràng như vậy, hẳn không biết vì sắc đẹp mà động lòng, vẫn cẩn thận tập trung vào lái xe.

Lần sau có lẽ phải tìm cơ hội giúp Linda mới được.

Mạch Nhiên vừa nghĩ, vừa lôi điện thoại ra lên Wb.

Đã ba ngày không lên wb, hôm nay vừa đăng nhập bất thành linh hiện hơn ba trăm tin nhắn. Máy trăm tin đầu đầu là lời mắng chửi, nhưng Mạch Nhiên cảm thấy thú vị, liền kéo xuống đọc tiếp, muốn học cách mắng người thành thạo như vậy (ặc!!!)

Thế nhưng khi Mạch Nhiên kéo đến trang sau, ngay lập tức phát hiện ra một loạt tin nhắn từ cái tên quen thuộc.

Tiểu bạch thỏ ngực teo 22:28 : Không thể nào? Thật nghiêm trọng như vậy?

Tiểu bạch thỏ ngực teo 22:35 : Lần trước không phải nói vẫn khỏe sao?

Tiểu bạch thỏ ngực teo 23:47 : Tỷ tỷ à, chị ngủ rồi sao?

Tiểu bạch thỏ ngực teo 23:52 : Tỉnh dậy thì nhắn tin cho em nha! Rất lo cho chị

Tiểu bạch thỏ ngực teo 04:18 : Không ngủ được, không biết hiện tại chị có khỏe lên chút nào không?

Tiểu bạch thỏ ngực teo 08:36 : Dậy rồi... Chào buổi sáng \ (^o^) /

(không hiểu Tiểu bạch thỏ ngực teo là ai nhờ???)

Tiểu bạch thỏ ngực teo 18:35 : Tăng ca, vẫn còn chưa được ăn...

Tiểu bạch thỏ ngực teo 19:32 : Tỷ tỷ ăn chưa? Hôm nay có khỏe hơn không?

Chẳng hiểu sao Mạch Nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt bỗng chốc rơi xuống. Thực sự đã lâu lắm rồi không có ai quan tâm Mạch Nhiên như vậy, thậm chí cô đã quên mất cái cảm giác được người khác quan tâm là như thế nào.

"Chị khá lên nhiều rồi, cảm ơn em đã lo lắng như vậy, em ở đâu vậy?" Tin nhắn này gửi đi, trong lòng cô cũng có chút hiếu kỳ. Mặc dù cô biết rõ internet là hư ảo, vui cười tức giận cùng lắm cũng chỉ là một đoạn kí tự, mấy dấu ngắt câu mà thôi, không nên quy về hiện thực, lại càng không nên so với thực tế mà nhập làm một.

Thế nhưng, Mạch Nhiên vẫn rất tò mò, một người trong thế giới ảo như vậy lại nguyện ý quan tâm cô, rốt cuộc đó là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Việc Mạch Nhiên bị thương ngoài ý muốn cũng không làm ảnh hưởng đến tiến độ quay phim. Ngược lại, còn khiến cho bộ phim nhận được sự chú ý bất ngờ.

Từ khóa Rock girl được tìm kiếm không ngừng, cùng với chuyện bộ phim còn bao nhiêu chuyện khác cũng được lôi ra bàn tán, càng thảo luận càng sôi nổi, ngay cả scandal trước đây của Kiều Minh Dương và Mạch Nhiên cũng bị đào bới lại.

Có người nói: Nhà đầu tư Phương quả thật là rất biết đầu tư, có thể không tiếc mà bỏ ra số tiền lớn như vậy cố ý mời Kiều Minh Dương đảm nhận vai nam thứ.

Cũng có người nói: Với danh tiếng của Kiều Minh Dương, thế nào lại chịu đóng vai thứ? Hạ thấp thân phận như vậy, sợ rằng chính là vì Bạch Mạch Nhiên.

Đương nhiên những ý kiến này còn khá là ôn hòa, phía dưới mới thực là những lời lẽ kích thích.

[Mạng liên kết] Nhất Minh Dương Quang: Bạch Mạch Nhiên chó chết kia, lại dám mượn danh đại Kiều thiếu gia của chúng ta!

[Mạng liên kết] Ta là fan của Kiều Minh Dương: Đi chết đi! Nữ nhân ngực giả như Bạch Mạch Nhiên sao có thể xứng với Kiều thiếu? Các người mất mủ hết rồi sao?

[Mạng liên kết] Nhỏ vào mặt người: Chúng ta vạn người ký tên phản đối nhà sản xuất phim!

Ngay sau đó, khẩu vị càng trở nên nặng hơn!

[Mạng liên kết] Khai Kiều vương đạo: Các người đừng có ngu dốt như vậy, Bạch Mạch Nhiên cùng lắm cũng chỉ là mượn danh nghĩa, sự thực người yêu của Kiều thiếu là Khai Kỳ. (OMG)

[Mạng liên kết] Chân tướng đế: Kiều thiếu và Khai Kỳ đã đăng kí kết hôn ở Mỹ, các người mau xúc miệng mà đi ngủ hết đi. (∩ ▽ ∩) ㄟ

[Mạng liên kết] Kiều thiếu, nhĩ dương thủy phá liễu: Nói linh tinh làm gì, mau xem ID đi.

"Phốc!" Xem đến đây, Mạch Nhiên vừa uống ngụm nước nhịn không được rót cuộc phun ra, cố nén suy nghĩ ngửa mặt lên trời cười ha ha. Cô nhìn cách đó không xa, Kiều Minh Dương và Khai Kỳ đang diễn.

Đối thủ của hai vị nam chính và nam thứ này chỉ đếm trên đầu ngón tay, hiện tại hai diễn viên ngang sức ngang tài này đang cùng nhau diễn trong một cảnh.

Vai diễn Phương Húc của Lý Khai Kỳ trong lúc chơi ghi-ta cùng Tiểu Nam vì chút chuyện mà tranh cãi ầm ĩ một trận. Tiểu Nam đau lòng rời đi. A Đạt tức giận, tự mình đi tìm người anh em Phương Húc của mình quyết một trận.

Đạo diễn yêu cầu Lý Khai Kỳ trước máy quay phải dùng giọng điệu dửng dưng như không, che giấu nội tâm đang đấu tranh của Phương Húc, vì vậy trong lúc đó mâu thuẫn giữa Phương Húc và A Đạt càng trở nên gay gắt.

Theo lý mà nói nội dung như vậy với một diễn viên chuyên nghiệp không có gì khó khăn. Thế nhưng không hiểu sao vài lời thoại Kiều Minh Dương đã thành thạo mà Lý Khai Kỳ vẫn chưa thể nhập tâm. Đạo diễn không thể làm gì khác hơn đành phải yêu cầu hần diễn đi diễn lại, thế nhưng vẫn NG đến vài lần, Lý Khai Kỳ cảm thấy không được tự nhiên, ném kịch bản đi, nói không diễn nữa!

Bởi Lý Khai Kỳ bỗng nhiên thất thố, đoàn phim nhất thời lâm vào thế bế tắc, nhân viên trong đoàn đều khuyên bảo hần nhiều lần nhưng đều vô hiệu. Đạo diễn bất đắc dĩ tuyên bố tạm dừng quay.

Mạch Nhiên đứng lên chuẩn bị quay về phòng nghỉ, trên đường nghe thấy hai người trợ lý khe khẽ nói nhỏ.

"Lý Khai Kỳ thế nào lại bắt đầu?"

"Hần và Kiều thiếu có xung đột hả?"

"Chắc vậy, mấy ngày nay chỉ quay xong một cảnh là hần lại nổi xung lên, thật sự chịu không nổi hần!"

"Ài, như vậy so với tiếng tăm đồn đại lâu nay còn kinh khủng hơn, vốn tôi vẫn nghĩ hần trước đây đẹp trai lạnh lùng... hừ, không nói, không nói nữa!" Người kia đang nói bỗng nhìn thấy Mạch Nhiên ở bên đang nghe lén liền cảm thấy quỷ dị, kéo người còn lại nhanh chóng bỏ đi!

Còn lại Mạch Nhiên đứng tại trận, vô cùng mất mát.

Đúng là bất quá, sao lại có thể nói một nửa rồi lại thôi như thế? Cái này không phải rõ ràng rành rành ra đây là khẩu vị của bọn họ sao? Thật không có đạo đức... Mạch Nhiên cảm giận nghĩ, một mạch trở về phòng.

Tổ kịch cho mỗi một diễn viên chính một phòng nghỉ riêng, Mạch Nhiên diễn một ngày một đêm, một là người, liền đóng cửa lại bắt đầu thay quần áo.

Nhưng vừa cởi được một nửa, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng động.

Trong phòng có người?!

Mạch Nhiên sợ hãi, nhanh chóng kéo y phục lên che ngực, xoay người liền thấy được trong góc phòng có một người đàn ông.

"Cứu..." Mạch Nhiên còn đang muốn hét lên, hần bỗng nhiên lao đến, bịt kín miệng cô.

"Hừ, là ta" Hần dán sát lỗ tai Mạch Nhiên nói nhỏ.

Giọng nói rất quen thuộc, Mạch Nhiên cất lực hồi tưởng một chút, trong đầu "đình" một tiếng!

Là... Là Kiều Minh Dương!

"Anh .. anh làm gì vậy?" Mạch Nhiên cố gắng cạy bàn tay đang bịt miệng cô. Người này điên rồi phải không? Vô duyên vô cớ chạy đến phòng cô nhìn lên cô thay quần áo!!! ><

"Em đừng hiểu lầm, tôi không có ý!" Hần buông tay, bắt đầu nói.

"Đó chính là có ý!" Mạch Nhiên chăm chú che lại ngực, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Kỳ thực tôi chỉ muốn đến xem em bị thương thế nào thôi, vậy mà em vừa đến đã cởi quần áo..." Hần nhún vai, có vẻ không thêm để ý.

Lại còn mượn cớ! Thừa nhận một chút thêm muốn mỹ sắc của cô thì chết à? (ha ha bà chị ^^)

Mạch Nhiên nói: "Anh biến thái à?"

"Tôi không phải đã nói sao? Tôi đến là để xem em bị thương thế nào?" Kiều Minh Dương nói đến đây bỗng nhiên dừng một chút, khoe miệng lập tức hiện lên một tia quỷ dị, hần nói, "Em vừa nói tôi biến thái?"

Mạch Nhiên tựa hồ nghe được một tia hỗn loạn trong đầu, mùi vị nguy hiểm, vô thức lùi lại sau một bước.

"Nếu như em thực sự nghĩ vậy, tôi không ngại phối hợp một chút!" Hần vừa nói, vừa hướng về phía Mạch Nhiên đi tới.

"Anh...anh đừng có giỡn, mau đi ra ngoài!" Mạch Nhiên không khỏi cảm thấy run sợ, tuy rằng cô không tin Kiều Minh Dương coi trọng mình nhưng đàn ông nửa thân dưới đều là động vật (O_o), ai biết hần có thể bỗng nhiên bị kích thích, thú tính nổi dậy mà bỏ nhào vào Mạch Nhiên.

"Em nghĩ tôi giỡn sao?" Hần hỏi lại, thanh âm hạ xuống trầm thấp.

Mạch Nhiên làm sao biết được người này rốt cuộc đùa hay thật! Cô đang một muốn chết, hần rốt cuộc muốn ngủ hay muốn ám sát cô, nói trắng ra đi, đầu cần phải lùi thôi cần nhẫn như vậy.

Mạch Nhiên nói: "Anh rốt cuộc muốn ngủ với tôi, hay muốn giết tôi?"

"Trước ngủ, sau giết!"

"Vậy anh giết tôi đi!" Mạch Nhiên vẻ mặt quyết liệt mà quay đầu.

"Sao có thể làm vậy được? Giết em rồi tôi còn ngủ với ai được?" Nói xong, hần liền xé rách y phục trên người Mạch Nhiên, nét mặt phóng đảng, cười cợt tiến đến phía cô.

Sự thật là, sau khi hần nói xong "Em nghĩ tôi giỡn sao?" hần sẽ dừng chân, về mặt đặc ý hỏi. "Là tôi giỡn thôi!"

Mạch Nhiên cả kinh, không cẩn thận va vào móc áo phía sau, thân thể mất đi cân bằng, lao đảo ngã về phía sau.

Kiều Minh Dương thấy thế, nhanh chóng tiến lên đỡ Mạch Nhiên.

Thế nhưng bởi vì gần đây lượng cơm Mạch Nhiên ăn quá nhiều, hần căn bản không thể đỡ được cô, hai người cùng ngã một chỗ. Móc quần áo cũng đổ sập xuống, phát ra âm thanh.

Phía sau, cửa bỗng nhiên mở ra.

Mạch Nhiên từ trong đồng quần áo miên cưỡng nhô đầu dậy, ngó tới cửa đã thấy Linda đứng đó ngây như phỗng trùng mắt nhìn bọn họ.

Ôi Phật Tổ của con ơi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cả buổi tối, ánh mắt Linda nhìn Mạch Nhiên rất lạ, cứ như nhìn yêu quái, khiến Mạch Nhiên cả người nổi da gà. Rơi vào đường cùng, Mạch Nhiên buộc lòng giải thích lại với Linda lần thứ hai.

Cô nói: "Linda, chị phải tin em, nếu như em với tên Kiều thiếu đó có gì mờ ám tuyệt đối sẽ khóa cửa"

Linda ai oán nhìn Mạch Nhiên một cái rồi lắc đầu.

Lòng Mạch Nhiên ngổn ngang, cô cắn răng nói: "Linda, chị cũng biết Kiều Minh Dương vốn dĩ rất chượng mắt em"

"Điều này có lý!" Linda gật đầu.

Ách! Mạch Nhiên tức giận. Nhưng vẫn giả vờ tươi cười cúi đầu khom lưng mà nói với Linda: "Bởi vậy mới nói, Linda à, tất cả đều là hiểu lầm thôi. Chị cứ coi như cái gì đều không thấy, quên hết đi được không?"

Linda gật đầu, lập tức ý thức được cái gì liền nhảy dựng lên: "Vậy sao được? Bạch Mạch Nhiên, em căn bản không có ý thức được, em đã làm sai cái gì?"

Mạch Nhiên ngẩn người, mông lung nhìn Linda.

Cô đã làm sai cái gì?

Mạch Nhiên chỉ thấy Linda xoa thắt lưng, chỉ tay vào người cô mà giáo huấn: "Chị hỏi em, nếu như ngày hôm nay người đi vào không phải chị mà là Thẩm tổng, em định giải thích thế nào? Cũng nói với anh ấy là hiểu lầm sao? Em không cần thận còi y phục, không cần thận cùng Kiều thiếu cùng một chỗ, lại không cần thận bị người ta thấy được sao? Thẩm tổng sẽ tin sao?"

Mạch Nhiên bị hỏi đến á khẩu, bèn lắc đầu, lắp bắp nói: "Không... không tin"

"Vậy còn phải nói sao?" Linda bày ra vẻ mặt kiêu chi tiếc rên sát không thành thép đối với Mạch Nhiên mà nói: "Bạch Mạch Nhiên, chị thật là quá sức thất vọng về em, em làm như vậy, thật khiến Thẩm tổng thất vọng. Anh ấy giúp em có hợp đồng đóng phim, đóng quảng cáo, giúp em giải quyết rắc rối, em bị thương anh ấy còn tạm gác công việc sang một bên đến bệnh viện chăm sóc em, người đàn ông như thế em đào đâu ra nữa? Em thế mà lại hồng hạnh vượt tường, quả thực là đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc! Quá ngu ngốc!"

Linda một hơi thốt ra những lời này xong, thấy Mạch Nhiên mở to hai mắt, miệng há hốc, thật lâu không nói ra lời.

Hóa ra việc mà Mạch Nhiên làm đã phát triển thành hồng hạnh vượt tường, thay lòng đổi dạ, phá hư chủ nghĩa xã hội khoa học và chính trị ở mức độ cao như vậy? Linda nói thế há chẳng phải Mạch Nhiên không phải là người? Rõ ràng là cầm thú?

Ngay lúc Mạch Nhiên thiếu chút nữa bị tẩy não, lý trí bỗng nhiên trở về.

Hồng hạnh vượt tường?

Dù Mạch Nhiên có miễn cưỡng thừa nhận mình là hồng hạnh đi, nhưng còn tường? Tường ở nơi nào???

Thẩm Lâm Kỳ đâu có xây cho Mạch Nhiên một bức tường, anh cho cô cả một gian nhà, trong phòng chất đầy hộp đựng đồ quý báu, trên tường điều khắc hoa văn tinh xảo, khảm đá quý.

Nhưng là khi Mạch Nhiên ngẩng đầu, lại không biết bầu trời ở đâu.

Tròng lòng Mạch Nhiên bỗng dưng cảm thấy rất không thoải mái, thần sắc không khỏi cô đơn, Mạch Nhiên đứng lên.

Linda hiển nhiên hiểu sai ý cô, cho rằng cô vì những gì Linda nói mà cảm thấy áy náy, ngữ khí rớt cuộc điều hòa: "Em cũng không cần tự trách mình, biết sai là tốt rồi, thanh niên trẻ tuổi không khỏi không kiềm chế được tình cảm của mình, cũng là có thể lý giải được. Hiện tại chuyện này dừng lại ở đây, chị coi như cái gì cũng đều không biết, chỉ là mong muốn em sau này hiểu chuyện hơn, đừng nên nhất thời xung động mà hủy chính mình"

Đối mặt với Linda đang ân cần giáo huấn, Mạch Nhiên không biết nói gì để chống đỡ, rõ ràng là hiểu lầm chuyện hậu trường, nhưng trong ngực Mạch Nhiên bỗng nhiên chán chường đến mức cảm thấy tắc nghẽn khó thở.

Trong giây phút đó, Mạch Nhiên lại rất muốn đến thăm A Triết, loại cảm xúc này vô pháp mà có thể ức chế được. Cô dứt khoát rời khỏi đoàn làm phim, suốt đêm lái xe đến bệnh viện.

Mạch Nhiên ngồi chuyến tàu đêm mất mấy giờ, lúc đến bệnh viện đã hết giờ tiếp khách.

Bảo vệ trực ban khó xử, sợ đắc tội với chủ nhiệm liền chạy theo Mạch Nhiên giải thích, bệnh viện đã lên đèn, dựa theo quy định thì không thể vào thăm bệnh nhân giờ này, càng không thể quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi.

Mạch Nhiên nói cô biết rõ, cô chỉ là muốn qua khe cửa, nhìn em trai mình một chút thôi.

Người bảo vệ trung tuổi cuối cùng cũng mềm lòng, luôn miệng căn dặn Mạch Nhiên rồi đưa cô vào phòng bệnh.

A Triết đang yên tĩnh nằm trên giường bệnh, vết thương ở miệng lan ra thật rộng. Mạch Nhiên chỉ có thể đứng ngoài ô cửa sổ nhỏ mà ngắm nhìn thân sắc đang ngủ của em trai. Người bảo vệ nói, A Triết gần đây biểu hiện không tồi, chỉ là ngày hôm nay tự nhiên gây lộn đòi gặp chị gái, mấy người bảo vệ đều không không chế được, buộc lòng phải tiêm cho cậu ấy một liều an thần, sau đó ngủ đến giờ.

Ông ta còn nói: "Cháu lúc rảnh rồi hãy đến thăm cậu ấy nhiều một chút, tên nhóc này trừ cháu ra, ai cũng tuyệt đối không đến gần được"

Mạch Nhiên lặng lẽ gật đầu, hít một hơi, quay đầu lại mỉm cười: "Cháu xem xong rồi, cảm ơn bác!"

Ông ta xem chừng còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không có mở miệng, thở dài xoay người đưa Mạch Nhiên ra.

Lúc đi, Mạch Nhiên không hề quay đầu lại nhìn, bóng A Triết nho nhỏ chiếu trên cửa sổ, mờ nhạt không rõ ràng, mãi cho đến lúc Mạch Nhiên ra khỏi bệnh viện vẫn còn hiện hiện trước mắt cô.

Mạch Nhiên có chút ngán ngao, cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Quay phim suốt một ngày đêm, còn chưa có ăn cơm tối, đã vậy lại lái xe suốt hai giờ đồng hồ, cho dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi, huống chi Mạch Nhiên lúc này cũng là bệnh nhân mới ra viện không lâu.

Con buồn ngủ ập đến...

Mạch Nhiên tựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Nhưng cô chẳng ngủ được bao lâu, giấc ngủ giữa chừng bị gián đoạn mấy lần vì gặp ác mộng, đều là về Bạch Triết.

Trong cơn mê man hình như có rất nhiều cánh tay đang giữ chặt Mạch Nhiên, cô cật lực muốn chạy thoát nhưng lại càng bị giữ chặt lại không thể động đậy. Cô bắt đầu cảm thấy khó thở, mồ hôi theo trán rơi xuống, mở miệng muốn hét lên nhưng không được.

Tức thì từ phía sau, bỗng nhiên có bàn tay ôm lấy Mạch Nhiên, lại có một âm thanh vang lên bên tai, hần nói: "Bám lấy tôi, tôi đưa cô đi!"

Mạch Nhiên không chút do dự cố gắng ra sức nắm chặt cánh tay kia, thân thể bỗng chốc được nhấc bổng lên, Mạch Nhiên bất ngờ mở mắt ra, ngạc nhiên thấy Thẩm Lâm Kỳ ngay trước mắt.

Mạch Nhiên nghĩ, đúng thật là vừa thoát khỏi hang sói lại rơi vào miệng hùm, đêm nay làm sao mà lại gặp ác mộng gì quỷ dị đến thế.

Hiện thực tàn khốc, Mạch Nhiên không nghĩ tới trong mộng mà còn bị người ta ức hiếp. Ông trời cũng thật không có mắt, thân là một người dân Trung Hoa, sinh trưởng dưới ngọn quốc kì, được Đảng soi sáng, không hề biết sợ hãi, là người phụ nữ của thế kỷ mới, Mạch Nhiên cần phải mạnh mẽ, cần phải biết phản kháng, cần phải biết đấu tranh với thế lực tư bản bóc lột, cho dù là trong mộng!!!

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên dứt khoát kiên quyết ngẩng đầu, dùng toàn bộ khí lực, hùng hăng hướng tới khuôn mặt kia.

Á!!!!!!!

Âm thanh qua đi! Mạch Nhiên mắt nở đom đóm, màng nhĩ ong ong, ý thức bỗng nhiên trở về đại não.

Hóa ra không phải đang nằm mơ!

Mạch Nhiên oán hận nghĩ, bỗng nhiên nghe được người bên cạnh truyền đến một tiếng than nhẹ khổ sở.

Nháy mắt, toàn thân Mạch Nhiên như có một luồng điện chạy qua, tóc gáy dựng lên, cơn buồn ngủ bỗng chốc tiêu tan không còn lại gì. Mạch Nhiên mở to mắt, nhìn chằm chằm Thẩm công tử đang đau đớn mà ôm trán. Anh cau mày, hàm răng nghiến chặt, ánh mắt lộ ra tia sát khí.

Mạch Nhiên cổ họng khô khan, cổ sức nuốt nước bọt, lưng ta lưng túng mở miệng.

"Anh...anh không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thẩm Lâm Kỳ không trả lời Mạch Nhiên. Cô nghĩ sao cũng không tin được người trước mắt này chính là anh, thế nên mới kích động, Mạch Nhiên hướng tay về phía trước để kiểm tra xem tất cả những điều này có phải sự thật hay không?

Vậy mà ngay lúc vừa mới nhấc tay lên, mới phát hiện hóa ra tay của cô đang nắm lấy tay Thẩm Lâm Kỳ. Mạch Nhiên sợ hãi, như bị điện giật nhanh chóng rút tay về, nhưng vì dùng sức quá mạnh, móng tay xẹt qua mặt Thẩm công tử.

Tức thì, trên khuôn mặt tuấn tú của anh xuất hiện một vết máu.

Mạch Nhiên hít một hơi khí lạnh, cảm thấy không khí xung quanh như ngưng đọng lại.

Mạch Nhiên nghĩ, với hoàn cảnh gia thế của Thẩm công tử, nhất định là sống trên đời ba mươi năm nay chưa có ngày nào bị kích động đến thế. Đầu tiên bị người khác cốc đầu, sau đó bị hủy dung nhan, đoán chừng lúc này, hẳn là trong lòng Thẩm Lâm Kỳ đang rất muốn giết người.

Quả nhiên Thẩm Lâm Kỳ nhướng mày, đưa tay lên sờ mặt, tức thì ngón tay thon dài dính một chút máu hồng.

Nét mặt anh biểu tình đông cứng, hai mắt nhìn chăm chăm vết máu trên ngón tay, khóe miệng co lại.

Mạch Nhiên cảm thấy Thẩm Lâm Kỳ hẳn là sắp phát điên rồi, nếu không thì với định lực của anh sẽ không biểu lộ ra như vậy.

Giờ khắc này kỳ thực Mạch Nhiên so với anh còn phát điên hơn. Cô cùng lắm cũng chỉ ở trên xe mộng mị một hồi, sao biết được anh sẽ đột ngột xuất hiện, lại còn đột nhiên đưa cô ra khỏi xe.

Hon nữa... Mạch Nhiên thực sự cũng cảm thấy trán rất là đau! Chính cô mới là người bị hại!

Mạch Nhiên xoa cái đầu vừa bị đụng mạnh, gương mặt căm hận nhìn về phía anh, anh còn đang nhìn chăm chăm vào ngón tay, khuôn mặt đen thui tựa như thứ trên cổ hần không phải cái đầu, mà là một trái banh, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Thấy Thẩm Lâm Kỳ như vậy, Mạch Nhiên có chút chùn chân, chậm rãi xe dịch mông, tay đưa ra phía sau lục lọi tay lái... Tìm được rồi!

Ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách! Mạch Nhiên xoay người chuẩn bị bỏ chạy, tay vtu lấy cửa xe lại bị gắt gao đè lại.

"Em thử bỏ đi xem!" Thẩm Lâm Kỳ thấp giọng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, cô thực sự là muốn chết đi cho xong!

Xem ra không còn cách nào khác, Mạch Nhiên cắn răng, nhắm mắt lại, chậm rãi xoay người.

Cửa xe hé ra khe nhỏ, trong lúc Mạch Nhiên xoay người, Thẩm Lâm Kỳ nhanh chóng tiến sát đến mặt cô. Cảm giác được có luồng khí phả trên mặt, Mạch Nhiên cứng đờ người, con mắt len lén mở ra, tức thì nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Lâm Kỳ vô cùng thê thảm trước mắt.

Khóe mắt anh sưng lên không nói làm gì, trên gương mặt còn một vết xước nhỏ gần miệng, một chút máu chảy từ vết thương ra. Mạch Nhiên run run đưa tay chạm lên mặt anh, một chút rồi ngay tức khắc rút tay lại.

Má ơi, thật đúng là sưng lên!

"Bình... bình tĩnh, anh bình tĩnh một chút, em không có ý" Mạch Nhiên lắp bắp nói.

"Nếu như có ý, em nghĩ em còn ở lại chỗ này được?" Thẩm Lâm Kỳ gần từng chữ một nói.

Lòng Mạch Nhiên nhất thời nặng trĩu, anh quả nhiên tức giận.

Có thể khiến Thẩm công tử tức giận thực sự là chuyện không dễ dàng. Mạch Nhiên nghĩ mình thật vĩ đại, một người vĩ đại, Mạch Nhiên rất vinh dự mà hy sinh, nhưng cô không thể chết mà không nhắm mắt!

Mạch Nhiên kiên nhẫn hỏi: "Anh...anh sao nửa đêm lại đến chỗ này?"

"Em nói xem?" Anh hỏi lại, "Nếu không phải em mất tích, em nghĩ rằng anh đột nhiên nguyện ý nửa đêm lái xe tới tìm em?"

Mạch Nhiên lấy làm kinh hãi, muốn hỏi anh làm thế nào mà biết được cô sẽ chạy đến đây, nhưng nghĩ lại một chút, cô cũng hiểu ra. Không cần phải nói, chắc chắn là Linda không tìm được cô nên đã làm kinh động tới Thẩm công tử.

Sớm biết Mạch Nhiên đã không kích động, kích động chính là ma quỷ!

Mạch Nhiên vừa hồi hận, vừa có chút cảm động.

Tuy rằng Thẩm Lâm Kỳ này rất đáng ghét, rất ích kỷ, cũng rất khó lường trước, nhưng mà anh lại là đại ân nhân của cô, tình nguyện hai giờ đêm lái xe đến tìm Mạch Nhiên tự dưng mất tích. Chuyện này đúng thật là không dễ dàng gì.

Mạch Nhiên nghĩ mình trước tiên phải nói lời xin lỗi.

Cô như một con chim nhỏ, rụt về lùi về sau, cúp mi mắt, thấp giọng nói: "Xin lỗi, sau này em sẽ không như vậy nữa..."

Cái tay đang nắm tay Mạch Nhiên tựa hồ đang run rẩy.

Một lúc lâu sau, Mạch Nhiên tưởng rằng Thẩm Lâm Kỳ sẽ không tha thứ cho cô, bỗng nhiên anh bất ngờ buông tay ra, sau đó đứng dậy, ngồi trở về ghế phụ, lạnh lùng ra lệnh: "Lái xe, quay về"

"Cái gì? Anh muốn em lái xe?" Mạch Nhiên khó tin ngẩng đầu, không thể ngờ anh cứ như vậy mà dễ dàng buông tha cô.

Thẩm Lâm Kỳ xoay người, khuôn mặt bị thương quay sang nhìn Mạch Nhiên, bình tĩnh nói: "Còn không phải sao? Em còn muốn anh lái?"

"Em lái, em lái!" Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, giống như chân chó bắt đầu khởi động xe, xe lao vun vút nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

Cảm tạ trời đất, Mạch Nhiên còn sống!

♥.°*~*~*°..♥

Sau sự kiện mất tích đêm đó, Linda đối với Mạch Nhiên sinh ra vạn phần cảnh giác. Ban ngày cô ta lúc nào cũng dùng hai mắt như vệ tinh kia gắt gao nhìn chăm chăm Mạch Nhiên, ngay cả lúc ăn cơm hay lúc đi WC cũng không buông tha.

Mạch Nhiên rất buồn phiền, cô thể thốt với Linda rằng sẽ không biến mất như vậy nữa, nhưng đều không thể lay động quyết tâm của Linda.

Cô ta nói "Em biết rõ chị rồi đấy, nếu như còn có lần sau dám gạt chị chuồn đi như vậy, cẩn thận không chị sẽ mua dây xích trói em lại trên máy quay!"

Nữ nhân kia một khi đã ngoan cố, thực sự là muốn lấy mạng người!

Để ngăn cản Linda làm chuyện điên rồ, Mạch Nhiên cố gắng ngoan ngoãn, liên tục vài ngày sau khi quay phim đều ở trong phòng nghỉ, cùng lắm là chỉ dạo chơi Wb.

Tiểu bạch thỏ ngực teo biến mất gần nửa tháng, bỗng nhiên quay về nhắn tin cho Mạch Nhiên: "Tỷ tỷ, em bận muốn chết, đã lâu không gặp, chị khỏe hơn chưa? Em ở thành phố K, còn chị?"

Thành phố K? Hình như cách nơi Mạch Nhiên ở cũng không phải xa lắm, Mạch Nhiên đáp lại: "Chị hiện tại làm việc ở thành phố H"

Tiểu bạch thỏ ngực teo: "Thành phố H? Em có biết một người cũng làm việc ở đó"

Đại bạch thỏ ngực khủng: "Vậy sao? Không phải bạn trai chứ?"

Tiểu bạch thỏ ngực teo: " *phần nộ* phải mới lạ! Hắn là kẻ thù của em!"

Đại bạch thỏ ngực khủng: "Kẻ thù? Hắn là người thế nào?"

Tiểu bạch thỏ ngực teo: "Hắn quả thực là một tên biến thái! Lừa đảo, khó lường, không biết nhục, tự cao tự đại, thường xuyên bóc lột người khác, em hận không thể chặt hắn làm tám khúc, đem cho chó ăn!"

Mạch Nhiên chấn kinh, trong đầu nhất thời hiện lên hình ảnh Kiều Minh Dương.

Nếu không phải hắn bỗng nhiên xông vào phòng cô, Mạch Nhiên làm sao bị Linda bắt kẻ gian dâm? Nếu như không bị Linda bắt kẻ gian dâm, Mạch Nhiên có thể bị cô ta giáo huấn sao? Nếu như không bị cô ta giáo huấn một trận, Mạch Nhiên có nửa đêm như điên mà tới bệnh viện không? Nếu như không đi bệnh viện, liệu có thể đắc tội với Thẩm công tử không?

Xét đến cùng, tất cả là tại Kiều Minh Dương!

Nhất thời, trong lòng có chút đồng cảm với Tiểu bạch thỏ ngực teo, Mạch Nhiên nói: "Chị cũng quen một người như vậy! Liệu có phải trên đời này tiện nhân đều cùng một dạng như vậy không?"

Tiểu bạch thỏ ngực teo: "Có thể! Mỗi kẻ tiện nhân đều là bản sao của Nhạc Bất Quần (nhân vật trong Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung)"

Đại bạch thỏ ngực khủng: " *hết hồn* Nói hay lắm!"

♥.°*~*~*°..♥

"Sao em còn ngồi nghịch điện thoại? Mau đi ngủ đi!" Linda lần thứ hai gào thét.

"Biết rồi, em ngủ luôn đây!" Mạch Nhiên không nhìn được mà trả lời!

"Em sao mà lại như một đứa trẻ con vậy? Chị nói cho em biết, ngày mai là cảnh quay cuối cùng, em ngàn vạn lần đừng có để xảy ra sơ suất." Linda dặn dò Mạch Nhiên.

"Vâng vâng!" Mạch Nhiên bô bô trả lời, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, từ trên giường đứng lên nói: "Mai quay cảnh cuối sao?"

"Đúng vậy, đạo diễn ngày hôm nay đều không phải một mực đã nhấn mạnh rồi sao? Em không để ý ư?"

Không không không, Mạch Nhiên đương nhiên biết.

Không chỉ có vậy, cô còn biết, cảnh cuối cùng, chính là một...bed scene!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Xuất đạo ba năm, Mạch Nhiên đóng không ít phim, trong đó cũng không thể tránh khỏi những cảnh thân thiết, nhưng phần lớn đều là những tình huống, tình tiết đó đều được dừng lại đúng lúc, vô cùng thuần khiết.

Thế nhưng bộ phim này lại không giống như vậy, ngay từ lúc đầu cầm trên tay kịch bản, cảnh Tiêu Nam và Phuong Húc cùng ở trên giường vui vẻ so với tiêu chuẩn vô cùng vượt xa tưởng tượng, thậm chí rất lộ liễu. Cũng may là sau này nhà sản xuất đã cân nhắc khả năng cảnh phim này sẽ bị xã hội lên án mạnh mẽ, cho nên đã cắt bớt đi, lúc đó Mạch Nhiên mới quyết tâm nhận bộ phim.

Nói thẳng ra là, cứ cho rằng Mạch Nhiên bảo thủ đi, không muốn trước ống kính lộ liễu nhiều quá, lại càng không nguyện ý cùng một nam diễn viên không có tình cảm mà tình chàng ý thiếp mặn nồng.

Về chuyện này, công ty khá ủng hộ Mạch Nhiên. Linda năm lần bảy lượt nhấn mạnh mà nói với Mạch Nhiên, làm một diễn viên, cho dù là lâm đến bước đường cùng cũng ngàn vạn lần không được trước màn ảnh mà thoát ý, không thì đời này rất khó rửa sạch thanh danh!

Trong tình huống như vậy, Mạch Nhiên cứ nghĩ đến cảnh quay ngày mai là lại cảm thấy căng thẳng không ngủ được.

Kết quả sau một đêm mất ngủ là ngày hôm sau Mạch Nhiên tâm tình vô cùng không tốt, hai mắt như gấu trúc, nhân viên hóa trang nhìn Mạch Nhiên lắc đầu!

"Mạch Nhiên, cô gần đây rất mệt mỏi sao?"

Mạch Nhiên rất muốn nói cho cô ta, cô là không phải vì mệt, mà là quá căng thẳng trước cảnh quay kia! Thế nhưng lại sợ cô ta cười cô nhiều tuổi rồi còn giả ngây ngô, cho nên Mạch Nhiên đành yên lặng gật đầu.

"Vậy đợi quay xong phim, bảo bạn trai cô tắm bổ!" Cô ta vẻ mặt cười ác ý mà nói.

Bạn trai? Ai? Thẩm Lâm Kỳ sao?

Mạch Nhiên không khỏi rung mình, cười khổ hai tiếng, trong lòng nghĩ chỉ cần không thấy mặt Thẩm Lâm Kỳ đối với cô đã tốt lắm rồi, cô sẽ không cảm thấy mệt

Nhưng mà người ta nói mải lạc cách vách quả đúng là không sai, sợ cái gì lập tức gặp cái đó, ngay lúc Mạch Nhiên vẫn còn đang hồi hộp trước cảnh diễn thì Thẩm Lâm Kỳ tới.

Mạch Nhiên điều chỉnh tâm tình rồi đứng dậy, đạo diễn Tôn còn ở bên kia nói giỡn: "Mạch Nhiên à, bạn trai cô xem ra rất lo lắng cho cô, lát nữa cũng đừng quá nhập tâm, nếu không khiến người ta ghen cũng không tốt!"

Mọi người chung quanh đều ha ha mà cười Mạch Nhiên, cô phần uất hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống

Mạch Nhiên đi đến chỗ Thẩm Lâm Kỳ, kéo anh sang một bên nói: "Anh tới làm gì?"

Thẩm Lâm Kỳ đang đeo kính râm, khóe mắt bị thương vẫn còn chưa lành hẳn, nhưng biểu cảm rất bình tĩnh, anh nói: "Đương nhiên đến là để xem em diễn!"

Mạch Nhiên nói: "Có gì hay đâu mà xem, anh mau về đi, nếu không em sẽ căng thẳng!"

Cách một lớp kính râm, Mạch Nhiên nhìn không rõ ánh mắt anh lúc này, chỉ nghe anh hỏi: "Em cũng biết căng thẳng?"

Đây không phải nói nhầm sao? Cảnh quay trên giường đó! Bằng không anh thử diễn mà xem, cô hồi hộp đến độ không thể khống chế được đại tiểu tiện đây này. Mạch Nhiên cảm giận chừng mắt anh, sau đó liền nghe thấy đạo diễn gọi cô và Khải Kỳ đến, bắt đầu diễn rồi!

"Em đi đây!" Mạch Nhiên vội vã rời đi. Lúc cô chạy đến bên chiếc giường, mắt liếc tới phía Kiều Minh Dương đang đứng gần đó, hần đang nhìn cô, trừng trừng mắt mà nhìn.

Chẳng hiểu sao, Mạch Nhiên có cảm giác mình đang bị theo dõi.

Mạch Nhiên cùng Khải Kỳ cũng không thân, lúc trước lại còn nghe hai cô trợ lý thảo luận về hần như vậy, chính là tính tình hần còn cầu kỳ khó ưa hơn cả như người ta đồn đại, đến trường quay thường xuyên muộn, đối với trợ lý hô to gọi nhỏ, cũng không chú tâm đến phản ứng của đồng nghiệp, nói chung hần ta là một kẻ không thể nào mà ở chung được.

Đương nhiên Mạch Nhiên đã đóng phim được vài năm rồi, diễn viên kiểu gì cũng đã từng gặp qua cho nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ một lòng nghĩ muốn nhanh chóng quay cho xong, càng ít NG càng tốt, khỏi khiến cho tất cả mọi người phải xấu hổ.

Có lẽ ông trời cũng cảm nhận được nguyện vọng lớn lao của Mạch Nhiên, lúc quay chính thức tiến hành rất thuận lợi.

Dựa theo nội dung kịch bản, Tiêu Nam bởi vì bị người nhà phản đối cho nên buộc lòng phải từ bỏ tình yêu với âm nhạc. Thế nhưng trong lòng cô rất tiếc nuối. Một lần giữa đêm khuya mưa gió cô một mình lên chạy tới tầng hầm bí mật nơi bọn họ cùng nhau tập luyện, muốn nhớ tới khoảng thời gian cả nhóm đã từng ở đây vì khát vọng của mình.

Thế nhưng cô không ngờ Phương Húc cũng đang ở đó. Hai người gặp nhau tại nơi mà bọn họ đã cùng nhau phấn đấu, rõ ràng là mới chỉ xa nhau có mấy tháng nhưng lại có cảm giác như mấy đời rồi không gặp nhau.

Một cảnh qua đi, hình ảnh trong đầu lại hiện lên, Tiêu Nam cố nén nội tâm đang kích động, bình tĩnh mà nói: "Là anh sao?"

"Là anh!" Phương Húc bước từng bước đi vào, ánh mắt nhìn thẳng Tiêu Nam.

"Đã lâu không gặp!"

"Ừm"

"Bên ngoài trời mưa, em vừa vận đi ngang qua nên ghé lại một chút!"

"Anh cũng vậy!"

"Vậy em...em về đây."

"Được"

Cuộc đối thoại không mặn không nhạt của bọn họ kết thúc, Tiêu Nam xoay người theo quán tính mà cần cần môi, hướng cửa trước đi đến.

"Tiêu Nam!" Phương Húc bỗng nhiên gọi cô lại, giống như vô số lần hần đã gọi cô.

Trong nháy mắt, Tiêu Nam nước mắt như mưa rơi xuống, cảm xúc nhất thời trút hết ra, cô quay người chạy về phía hần, hai người gát gao ôm chặt nhau, như phát điên mà ôm hôn nhau...

Mạch Nhiên một mực tự cho bản thân thả lỏng, đây là đóng phim, đây là đóng phim, phải bình tĩnh, ngàn vạn lần phải bình tĩnh! Nhưng mà, đến lúc Khải Kỳ bắt đầu đưa tay lên ngực cô, cô rốt cuộc bình tĩnh không nổi.

Mạch Nhiên gần như xác định, hần ta là nhân cơ hội mà được lợi món hời từ cô. Mạch Nhiên đã từng nghe qua không ít nữ minh tinh bởi vì diễn cảnh thân thiết mà bị người ta khiếm nhã, nghe những tin đồn đó, cô vẫn cảm thấy rất xa xôi với mình, hôm nay tự mình kiểm chứng mới cảm thấy hết sức ghê tởm.

Loại cảm giác này rất khó dùng lời nói mà hình dung hết được, khó mà nói ra những lời xấu hổ, trong lòng chán ghét. Trong khi xung quanh nhiều máy quay như vậy, hần đặt cô ở dưới thân, đè hai tay cô, đầu gối cô ý đặt giữa hai chân cô, thậm chí tay còn thăm dò trong quần áo cô.

Mạch Nhiên cố gắng muốn phản kháng, nhưng vốn dĩ thể lực nam nữ sai biệt quá nhiều, căn bản không thể di chuyển được một chút nào. Đạo diễn hoàn toàn không có nhận ra sự bất thường của Mạch Nhiên, thậm chí còn nghĩ bọn họ diễn rất tốt.

Khi Mạch Nhiên cố gắng giãy dụa, căn bản không làm được gì, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng. Cô gắng gượng mở mắt, ngay lập tức nhìn về phía Thẩm Lâm Kỳ đang đứng ở phía máy quay.

Cứu... cứu em...

Đường nhìn càng lúc càng không rõ, Mạch Nhiên cảm giác như thấy được có người đang hướng về phía cô mà đi tới, sau đó, trước mắt bỗng nhiên có hình ảnh một người, gần như trong tích tắc, đem kẻ đang đè trên người Mạch Nhiên hất xuống đất.

Lý Khải Kỳ bị kéo ra, lại bị ăn một quyền lên mặt, kêu lên một tiếng đau đớn thảm thiết, ngã xuống mặt đất.

Có người kéo tấm chăn bọc lấy người Mạch Nhiên đứng lên, ghé bên tai cô hạ thấp giọng: "Đừng sợ, có tôi!"

Giọng nói ấy, là của Kiều Minh Dương.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng Mạch Nhiên lại có cảm giác mắt mắt không nói nên lời! (ui mình cũng vậy :((sao không phải anh Thẩm chứ???) Cô ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lâm Kỳ phía xa biểu cảm vô tình. Trong lúc tất cả mọi người đều chạy về phía cô, anh lại như tượng mà đứng im một chỗ, ánh mắt cách một lớp kính râm đang nhìn cô.

Anh nhìn rõ cô, nhưng cô không nhìn rõ anh.

Đột nhiên, ngực cô như bị đâm một nhát, vô cùng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Không đến một ngày đêm, chuyện Kiều Minh Dương và Lý Khải Kỳ đánh nhau bị tung tin ra ngoài. Tên hai người bọn họ xuất hiện đầy rẫy trên các tit lớn nhỏ của tạp chí và các tờ báo giải trí lớn. Tuần san bát quái thâm niên "Đại Chử Bạo Báo" còn không tiếc mà bỏ ra một số tiền lớn để mua tin tức từ nội bộ nhân viên đoàn phim. Sự tình từ miệng bọn họ được nói ra, lại được thêm mắm thêm muối vào, sau đó tiến hành đưa tin.

Tin tức nói, Mạch Nhiên trong lúc quay phim cùng Khải Kỳ đã nảy sinh tình cảm, phim giả tình thật quan hệ mập mờ không rõ ràng, điều này khiến cho bạn trai trước là Kiều Minh Dương đổ kị vạn phần, cuối cùng không chế tâm tình không được mà đánh cho Khải Kỳ một trận ra trò.

Cái tin tức cổ tình bóp méo sự thật này, trong nháy mắt thu hút vô số sự quan tâm, ngay lập tức vụ việc của Mạch Nhiên bị dư luận đẩy đến nơi đâu sóng ngọn gió, trên internet cái gì mà không có!

Không giữ gìn đức hạnh phụ nữ, câu tam cấp tứ, hồng hạnh vượt tường... Măng chửi như vậy vẫn còn coi như nề tình, thậm chí có những fan điên cuồng còn gửi thư đe dọa Mạch Nhiên, uy hiếp muốn thuê người xử lý cô.

Linda sợ đến mặt mày thất sắc, gấp rút giúp Mạch Nhiên trì hoãn quảng cáo sắp tới, để Mạch Nhiên tạm thời ở nhà tránh đương đầu với sự việc.

Mạch Nhiên biết Linda là sợ cô mình tổn thương, thế nhưng cô không có cách nào ngồi ngây ngốc ở nhà, một mình trong gian nhà vắng vẻ, cô còn cảm thấy sợ hơn.

Trong lòng Mạch Nhiên kỳ thực vẫn ẩn chứa một bí mật mà cô không muốn cho ai biết.

Đó là ba năm trước đây, sau khi A Triết gặp chuyện không may bao lâu, thi thể mẫu thân còn chưa lạnh, Mạch Nhiên bởi vì không thể chi trả được chi phí phẫu thuật buộc lòng phải bỏ học đi làm thuê, may mắn có cơ duyên gia nhập giới giải trí này.

Lúc mới vào nghề, Mạch Nhiên mười chín tuổi, đối với giới này hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào, chỉ có thể nhận được vài vai phụ trong quảng cáo, cầm mấy nghìn tệ tiền thù lao, thậm chí ngay cả lời thoại cũng không có lấy một câu.

Nhưng dù như vậy, Mạch Nhiên vẫn thường xuyên bị khát nợ thù lao quay phim, liên tục bị từ chối trả tiền, cuối cùng không giải quyết được gì.

Lúc đó Mạch Nhiên thực sự rất cần tiền, bác sĩ nói, Bạch Triết trong não có khối tích tụ lâu ngày, phải mau chóng phẫu thuật cắt bỏ, nếu không tính mạng sẽ gặp nguy hiểm. Thế nhưng phía bệnh viện nói nếu không có đủ ba nghìn tệ trả viện phí, sẽ không thể sắp xếp thời gian phẫu thuật.

Khoanh tay ngồi nhìn cuộc phẫu thuật cho A Triết cứ xa dần không hẹn, Mạch Nhiên đành phải da mặt dày mà lần lượt gọi điện yêu cầu trả thù lao quay phim. Viên phụ trách trả tiền công bị Mạch Nhiên thúc giục mà buồn bực, bèn hẹn Mạch Nhiên đến một khách sạn để hân ta đi lấy tiền.

Mạch Nhiên lúc đó hồ đồ mà lẻ loi một mình chạy tới khách sạn, kết quả thể nào khỏi phải nghĩ.

Tên hỗn đản kia căn bản không hề có ý định trả tiền cho Mạch Nhiên, hần toàn thân đầy mùi rượu ép cô vào góc tường, điên cuồng mà xé rách y phục cô. Mạch Nhiên sợ hãi, vợ tay tóm được bình hoa trên bàn, giơ lên hung hăng mà ném xuống rồi nhanh chóng chạy thoát ra ngoài.

Sau đó, Mạch Nhiên vô tình đụng vào Thẩm Lâm Kỳ từ thang máy đi ra ngoài, vết máu trên mặt cô chạm vào chiếc áo trắng của anh, loang lổ đôi chút.

"Cứu cứu tôi..." Không biết dùng khí ở đâu ra, Mạch Nhiên nắm chặt lấy áo Thẩm Lâm Kỳ.

Phía sau tên hỗn đản kia về mặt đỏ như máu đuổi theo, trong tay còn cầm cái ghế, nhìn thấy Mạch Nhiên, hắn kêu gào uy hiếp cô quay lại.

Mạch Nhiên tuyệt vọng nhắm mắt lại, lúc mở ra hắn ta đã ngã xuống.

Thẩm Lâm Kỳ thu hồi nắm tay, ánh mắt hướng về phía Mạch Nhiên, anh có đôi mắt sâu thẳm như bảo thạch, khóe miệng lạnh lùng nghiêm nghị, cùng với thân thể cao lớn. Trong khi đó Mạch Nhiên cả người đầy máu, quần áo tả tơi, tạo nên một sự đối nghịch.

Lúc ấy, Mạch Nhiên nghĩ mình đã gặp thiên thần.

Ba năm qua, mặc dù ấn tượng đầu tiên về Thẩm Lâm Kỳ trong lòng Mạch Nhiên từ lâu đã hoàn toàn thay đổi, thế nhưng sâu trong tâm trí cô, cô kỳ thực cho rằng anh sẽ giúp đỡ cô. Mặc kệ giữa cô và anh trong lúc đó có bao nhiêu ngăn cách, mặc kệ anh có bao nhiêu tàn ác, bao nhiêu ích kỷ, bao nhiêu suy nghĩ cho cô, cô vẫn thủy chung tin tưởng, anh nhất định sẽ giúp cô.

Thế nhưng Mạch Nhiên phát hiện ra cô đã sai rồi.

Lần đó quay cảnh cuối, Thẩm Lâm Kỳ chỉ đứng một bên nhìn. Mạch Nhiên không tin ngay cả đến Kiều Minh Dương là người ngoài còn nhìn ra sự tình, mà Thẩm Lâm Kỳ lại nhìn không ra! Anh không có như ba năm trước thay cô động thủ, mà anh chỉ đứng đó, thờ ơ.

Mấy ngày nay Mạch Nhiên một mực nghĩ, có thể thật là do chính mình quá sức tự tin. Giữa hai người vốn dĩ không có tồn tại hứa hẹn rằng người này phải vì người kia mà làm cái gì, tất cả chẳng qua chỉ là giao kèo mà thôi.

Trong lòng Mạch Nhiên bỗng có cảm giác mất mát khó hiểu, thật giống như một con chó nhỏ bị ông chủ gian ác giam giữ thật lâu, rồi đột ngột bị vứt bỏ...

Gâu! Gâu!...

Dưới lầu vang lên hai tiếng chó sủa kéo Mạch Nhiên về hiện thực. Mạch Nhiên vung tay tự tát vào mặt mình hai cái.

Aaa.... phui phui cái mồm! Cô mới không phải là tiểu cầu, cô là tự mình cố gắng, dám yêu dám hận, là một phụ nữ thời đại mới đích thực, Thẩm Lâm Kỳ mưu tính cái gì? Anh ngay cả dạy bảo cho tốt Tiểu đưa chuột kia của mình cũng làm không nổi, Tiểu đưa chuột thấy xe anh từ xa tiến đến, còn có thể kêu lên hai tiếng!

Gâu! Gâu!

Tiểu đưa chuột lại sủa thêm hai tiếng nữa, sau đó có một chiếc xe dừng ở dưới lầu, một thân ảnh quen thuộc từ trên xe bước xuống, đi thẳng lên lầu, gõ cửa phòng Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên xoay một cái khóa trái cửa phòng. "Xuống địa ngục đi! Hôm nay lão nương không muốn thấy mặt ngươi!" Mạch Nhiên trong lòng thầm ai oán.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Thẩm Lâm Kỳ: "Mau mở cửa, anh biết em có ở trong đó!"

Mạch Nhiên nói: "Xin anh về đi, em hôm nay tâm tình không tốt, không muốn gặp ai cả." Đặc biệt là anh!

Ngoài cửa im lặng một hồi, sau đó tiếng Thẩm Lâm Kỳ lần thứ hai vang lên, vẫn là hai chữ: "Mở cửa!"

Mạch Nhiên nhất thời nổi giận: "Sao anh phiền phức vậy, em nói em không muốn gặp ai, anh mau trở về đi!"

"Em đang giận anh?" Thẩm Lâm Kỳ ngoài cửa hỏi.

Lời này không phải rất nhảm nhí sao? Mạch Nhiên hiện đang tức giận đến mức chỉ muốn lao bỏ vào trong bếp xách dao ra: "Anh còn dám tới?" Mạch Nhiên cười nhạt một tiếng, nửa nạc nửa mỡ mà nói: "Em nào dám giận ngài Thẩm tổng chứ?"

"Vậy mau mở cửa ra!"

"Như vậy không tốt lắm đâu" Mạch Nhiên nói "Anh xem chúng ta cũng không có quan hệ gì, hơn nữa nửa đêm rồi, anh là đàn ông lại vào trong phòng em, như vậy thật khiến người ta cảm thấy không tốt? Anh không muốn lấy vợ, nhưng em vẫn còn muốn xuất giá. Thẩm tổng anh nếu có chuyện gì hãy để ngày mai tới công ty nói với em là được, nếu thực sự gấp có thể nói qua điện thoại, không cần phải đích thân đến gặp thế này, rất phiền phức. Có điều em vẫn muốn đề nghị anh gửi tin nhắn là tốt nhất, em nói chuyện cùng anh rất mệt mỏi! Em sợ nói hai câu rồi không biết nói cái gì."

Nói hết một hồi, Mạch Nhiên cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, thế nhưng cũng không khỏi cảm thấy thấp thỏm, không biết Thẩm Lâm Kỳ sẽ phản ứng thế nào.

Thật lâu sau, ngoài cửa cũng không còn nghe thấy tiếng Thẩm Lâm Kỳ nữa, nhưng một lúc sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, xa dần xa dần, cuối cùng biến mất.

Gâu gâu! Gâu gâu! Con chó nhỏ bỗng nhiên không an phận mà kêu lên mấy tiếng

"Không được kêu!" Mạch Nhiên huých vào ngực nó "Còn kêu nữa tao lột da mày!"

ư...ừ...Tiểu dưa chuột mức nờ, rốt cuộc không có sữa.

Mạch Nhiên nghĩ, hôm nay có lẽ sẽ lại mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Mạch Nhiên quả nhiên mất ngủ. Một mình nằm trên giường lớn nhìn chằm chằm trần nhà, chờ người ra, trong đầu kêu loạn địa không biết đang suy nghĩ cái gì, trước mắt hiện lên Thẩm Lâm Kỳ ngày đó đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt, trong ngực Mạch Nhiên khó chịu đến cực điểm.

Để trút hết bức dọc trong lòng, Mạch Nhiên nửa đêm dậy chơi game, mang chiếc ma đạo sư của mình đi đến đấu trường, gặp người liền đánh, đánh không được thì bỏ chạy, đánh cả đêm bị độn đại là hèn hạ, cả thể giới đều bắc loa mắng chửi cô.

Trong lòng Mạch Nhiên sáng khoái, dường như những kẻ bị cô đánh chính là đều bày ra bộ mặt Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên đánh thế nào cũng không cảm thấy thỏa nguyện. Cứ như vậy chơi đến năm, sáu giờ sáng, ngoài cửa sổ bầu trời nổi lên màu trắng bạc, tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa vào trong phòng, Mạch Nhiên mới phát hiện mình thật đói bụng.

Mạch Nhiên treo máy đứng lên, nhân lúc cánh cửa vẫn còn chưa có động tĩnh, cô muốn đi xuống dưới lầu mua một cái bánh trứng gà ăn lót dạ, rồi trở về tiếp tục chiến đấu.

Nhưng mà, Mạch Nhiên trăm ngàn lần không ngờ, lúc cô xỏ dép lê, mặc bộ áo ngủ hình con mèo đi xuống lầu đã đá phải một đồng đen lù lù trước mặt, Mạch Nhiên hoảng sợ.

Cô lùi lại sau vài bước, phát hiện ra thứ này hình như là một người? Mạch Nhiên ghé sát vào nhìn thoáng qua.

Trên mặt đất, cái vật kia từ từ ngẩng đầu, hai ánh nhìn vừa vặn gặp nhau, Mạch Nhiên gần như hét toáng lên: "Sao anh lại ở chỗ này?"

Thẩm Lâm Kỳ chậm rãi từ dưới đất đứng lên, lau lau mồ hôi trên mặt, nhẹ nhàng nói: "Chờ em mở cửa."

Mạch Nhiên cả người kinh hoàng bạt vía.

Mẹ ơi! Người này không phải là ngồi ở đây cả đêm qua đấy chứ? (chả thế thì sao ^^) Anh... Anh không có đi sao? Chẳng lẽ là Mạch Nhiên nghe nhầm? Trời ạ, thể giới này đúng là điên rồi, Mạch Nhiên muốn về Hòa Tĩnh!

Mạch Nhiên giơ tay lên đỡ trán nói: "Hình như em hơi văng đầu, em về trước đây!"

Giữa đường quay về Mạch Nhiên bị chặn lại, Thẩm Lâm Kỳ lưng dựa tường, chân dài vươn ra chắn trước mặt Mạch Nhiên giọng hơi khàn khàn nói: "Anh đói bụng!"

Sự tình phát triển quỷ dị, Mạch Nhiên cũng không biết phải nói cái gì, đành phải lúng túng mà nói: "Em cũng đói bụng.." (ách! thật là phục chị)

Thẩm Lâm Kỳ chống tay đứng dậy, rất không khách khí mà vượt lên trước Mạch Nhiên, xông vào nhà cô, không thèm quay đầu liếc cô một cái: "Còn đứng ngăn ra đó làm gì? Nhanh đi làm điểm tâm"

"Hm?" Mạch Nhiên vừa ơ một tiếng theo phản xạ, chân chó tự động vội vã theo Thẩm Lâm Kỳ vào cửa, đi được vài bước, bỗng nhiên Mạch Nhiên mới lấy lại tinh thần: Người này không phải nên tự mình đi về sao, tùy tiện đến nhà người khác còn chưa tính, lại còn coi nữ chủ nhân là cô như con ở mà sai khiến! Đây không phải là khinh người quá đáng thì là cái gì?

Mạch Nhiên nắm chặt tay, chuẩn bị đi tới chỗ Thẩm Lâm Kỳ phân xử. Nhưng cô mới đi mấy bước, Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên quay đầu, tóc có chút rối, khóe miệng đầy râu, áo sơ mi trắng cời mấy cúc, cả vật nổi lông trên cổ, hai mắt nhắm lúng lúng thiếu ngủ, có phần tiều tụy.

Anh nói: "Anh muốn ăn sủi cảo mì vằn thắn"

Không biết làm sao mà bản năng làm mẹ còn sót lại dưới đáy lòng Mạch Nhiên trỗi dậy.

Mạch Nhiên nghĩ chính mình nên bỏ qua, hiện tại cô cũng đói, anh cũng đói, tranh cãi lúc này thật không có thú vị, thôi thì ăn no đã rồi nói!

Là nghệ sĩ, Mạch Nhiên bình thường rất bận, trong nhà phòng bếp cơ bản chỉ để trang trí, đừng nói đến mì, ngay cả một cọng rau thừa cũng không có.

Mạch Nhiên lục tung bếp tìm được mấy gói mì ăn liền, lại từ mấy gói đó tìm ra được một gói còn hạn sử dụng, bỏ vào trong nồi nấu lên rồi bung vào trong phòng.

Thẩm Lâm Kỳ đang ngồi trước bàn của Mạch Nhiên, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

Mạch Nhiên nhanh chóng buông mặt xuống, nói: "Sao anh xem máy tính của em?"

Thẩm Lâm Kỳ không thèm để ý đến Mạch Nhiên, giơ ngón tay lên chỉ vào góc bên trái màn hình trò chơi, nói: "Hắn ta mắng em?"

Thấy bí mật của mình bị bại lộ, Mạch Nhiên xấu hổ, khẩn trương tắt màn hình nói: "Anh quản làm gì? Ăn điểm tâm của anh đi."

Thẩm Lâm Kỳ dò xét, nhìn cái nồi mì Mạch Nhiên bung vào, cau mày, chán ghét mà nói: "Sao không phải là sùi cào mì vằn thắn?"

"Anh vẫn muốn sùi cào mì vằn thắn? Ở đây không có mì vằn thắn, chỉ có mì gói, anh không ăn em ăn!" Mạch Nhiên nói xong không thèm để ý đến sắc mặt Thẩm Lâm Kỳ, cứ thế cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Thẩm Lâm Kỳ nhìn chăm chăm cô một hồi, tựa như suy nghĩ rất lâu rồi mới mở miệng hỏi: "Một bát ăn như thế nào?"

Mạch Nhiên nghĩ, vị Thẩm công tử trước mặt cô này nhất định là do tối hôm qua ngủ ở cầu thang không đủ, cho nên bây giờ đầu óc tạm thời lú lẫn, mới có thể bắt bẻ vớ vẩn như vậy!

Mạch Nhiên ném cho Thẩm Lâm Kỳ đôi đũa, quả quyết nói: "Dùng miệng mà ăn!"

Mạch Nhiên nghĩ Thẩm công tử sống trên đời hai mươi mấy năm, nhất định chưa có lần nào ngủ cả đêm ngoài cầu thang, rồi lại hai người ăn chung một bát mì như thế này, thế cho nên anh ăn rất happy, nháy mắt, bát mì đã hết.

Mạch Nhiên đau lòng, đây là bát mì duy nhất trong nhà, anh thế nào mà lại không để lại vài sợi cho cô? Mạch Nhiên chỉ được ăn có mấy miếng, không đủ nhét vào kẽ răng.

Ngay lúc Mạch Nhiên đang suy nghĩ không biết có nên xuống lầu mua một cái bánh trắng trứng gà hay không, thì Thẩm Lâm Kỳ đã buông đũa, mở máy vi tính của cô.

Mạch Nhiên hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Báo thù!" Thẩm Lâm Kỳ trả lời.

Mạch Nhiên nửa ngày vẫn chưa có phản ứng, mãi đến khi Thẩm Lâm Kỳ đã mở game Ma đạo sư ra, hùng hùng hổ hổ mà nhảy vào đấu trường, Mạch Nhiên mới ý thức được rằng anh chính là muốn giúp cô đi đánh nhau.

Cái tên trên kênh thể giới vừa mắng chửi Mạch Nhiên một lúc lâu gặp cô vừa đi đánh nhau, kêu thêm một huynh đệ cường hào đến, muốn tìm Mạch Nhiên báo thù.

Nhìn thấy tên cường hào kia chính là một huyết ngưu, lòng Mạch Nhiên có chút không đành, tuy rằng nhân vật của Mạch Nhiên trang bị không tính là kém, nhưng đối mặt với tên cường hào trang bị cực phẩm kia thì tương đối có hại.

Mạch Nhiên lúi cuống tay Thẩm Lâm Kỳ nói: "Thực sự đánh không lại đâu, mau chạy thôi, dù sao cũng là mục sư chân ngắn, sẽ không đuổi kịp em"

Thẩm Lâm Kỳ không thèm để ý đến Mạch Nhiên, nghênh ngang đi lên trước thả một cái gong, sau đó thừa dịp tên kia không thể cử động, liền một lần xuất chiêu liên tục, cuối cùng khiến người kia chết không biết đường về nhà.

Mạch Nhiên cả kinh, cảm rớt xuống, một lúc lâu sau mới nghẹn ngào thốt ra một câu: "Hoá ra anh là cao thủ..."

Thẩm Lâm Kỳ hừ một tiếng, ngón tay trên bàn phím như múa lượn, một tên cường hào đã chết.

Tên kia rốt cuộc cũng thất bại, hèn mọn mà bắt đầu tự mình cộng thêm máu, cho dù như vậy, cũng khó mà trốn được số kiếp phải chịu đòn, liền tiếp chết đi chết lại vài lần.

Cuối cùng, cường hào xám xịt chạy, một lát sau, trên kênh thể giới bắt đầu loa báo:

"XXX người này là gay! Bày đặt không làm nam nhân, đi chơi tài khoản nữ! Lão đây không cùng người chơi!"

Mạch Nhiên thiếu chút nữa phun ra, cố nén cười, nói: "Hắn ta chửi anh gay!"

Thẩm Lâm Kỳ nhàn nhạt liếc Mạch Nhiên một cái: "Quản chuyện anh làm gì? Đây là tài khoản của em mà!"

Đúng rồi! Mạch Nhiên lập tức có phản ứng, kéo tay Thẩm Lâm Kỳ nói: "Anh tránh ra, để em tới đối đáp với hắn!"

"Không cần." Thẩm Lâm Kỳ nhanh chóng tắt trò chơi nhìn Mạch Nhiên đang ngán ngán lần không cam lòng mà nói: "Em chuẩn bị một chút, mau theo anh về công ty."

"Về đó làm gì?" Mạch Nhiên hỏi.

"Thu dọn tàn cục" Thẩm Lâm Kỳ đơn giản tóm tắt rất rõ ràng.

Bỗng chốc, Mạch Nhiên cảm thấy hình như anh vừa biến trở về làm Thẩm tổng công chính nghiêm minh, bất cận nhân tình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Mạch Nhiên không rõ vì sao Thẩm Lâm Kỳ lại đột nhiên muốn giúp cô "thu dọn tàn cục". Xem tình thế hiện tại, Mạch Nhiên nghĩ "lo liệu hậu sự" có vẻ hợp với tình hình của mình hơn. Bởi vì thông thường gặp phải chuyện như vậy, loại sự tình bị xâm phạm cảnh quay trên giường này thì các nữ diễn viên đều sẽ lựa chọn im lặng, cho dù có chút khí chất, nhưng mà đối với bên ngoài cũng đều lấp liếm che đậy, nói năng thận trọng.

Nói trắng ra trong cái vòng lẩn quẩn này, nữ diễn viên luôn ở vị trí nhu nhược. Mặc kệ trước kia danh tiếng có tốt thế nào, hình ảnh có tốt đẹp đến mấy thì bị mắng chửi vẫn là phía người con gái. Dù sao đối với công chúng mà nói, mắng chửi một người phụ nữ dương hoa so với mắng chửi một nam nhân háo sắc đến hoang dâm vô độ vẫn khoái chí hơn.

Nói là như vậy nhưng sự tình nếu liên quan đến vấn đề hình tượng của Mạch Nhiên, cô vẫn không thể qua loa đại khái. Mạch Nhiên quyết định tạm thời dẹp ân oán cá nhân sang một bên, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, thu dọn ổn thỏa chuẩn bị theo Thẩm Lâm Kỳ đến công ty.

Khi Mạch Nhiên thay xong trang phục từ trong phòng đi ra, cô phát hiện Thẩm Lâm Kỳ cũng đã tự mình chỉnh đốn gọn gàng. Sáng sớm vào cửa thì lời thôi lech thếch không còn chút gì, ngoại trừ ít râu ở khóe miệng, còn lại có thể xem như là nhân mẫu cầu dáng.

Mạch Nhiên nói: "Em không có dao cạo râu, chỉ có dao cạo lông, hay anh dùng tạm?"

Thẩm Lâm Kỳ miệng đơn giản phun ra hai chữ: "Không cần"

"Đừng khách khí mà, anh lát nữa còn ra ngoài gặp mọi người, vẻ mặt như vậy e rằng không tốt lắm." Mạch Nhiên thề thốt chân thành nhìn Thẩm Lâm Kỳ bảo đảm, "Em không ngại, thực sự không ngại"

Mạch Nhiên cho rằng Thẩm Lâm Kỳ khi nghe như thế, ít nhất sẽ tức đến thổ huyết, nhưng mà anh lại cười nhạt một tiếng, sâu xa mà nói: "Không nên khách khí, anh đương nhiên sẽ không khách khí với em."

Cái này, đến lượt Mạch Nhiên tròn tròn mắt, lời này của Thẩm Lâm Kỳ có ý gì? Khó mà thành... Mạch Nhiên nghĩ là do chính mình đêm qua khiến cho Thẩm công tử ngủ cả đêm ngoài cửa, chẳng biết thế nào, bỗng nhiên có chút run sợ đứng lên.

Đề phòng ngừa Thẩm Lâm Kỳ đối với mình tiến hành trả thù cực kỳ tàn ác, trên đường đến công ty, Mạch Nhiên quyết định cùng Thẩm Lâm Kỳ thương lượng một chút chuyện đêm qua... Không, hẳn là anh hiểu lầm mới đúng!

Mạch Nhiên nói: "Hôm qua em nghe thấy tiếng chân anh đi khỏi nên mới đi ngủ."

"Ừ." Thẩm Lâm Kỳ lái xe, hừ một tiếng, có vẻ hoàn toàn không có ý định đáp lại Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên tiếp tục nói: "Sao em lại không biết anh quay lại nhỉ? Nếu như anh nói một tiếng, em lập tức sẽ mở cửa cho anh vào, thật đấy!" Mạch Nhiên nói đến đây, hận không thể tát cho mình một cái, quá chân chó! Là một nữ trướng sĩ, Mạch Nhiên tối qua đã hào hùng đến vậy, thế nhưng hào nữ không so đo thiệt thòi trước mắt, cho dù Thẩm Lâm Kỳ lúc trước có quá đáng đến đâu, chỉ cần anh sau này đừng có như vậy nữa là tốt rồi. Nhưng Mạch Nhiên vốn rất nhu nhược.

"Sao tối hôm qua em không nói được như vậy?" Thẩm Lâm Kỳ rút cuộc cũng chịu để ý đến Mạch Nhiên, nói ra câu đó cũng không có ý tốt.

Mạch Nhiên cố gắng hồi tưởng một chút, hình như rõ ràng tối qua cô ở trong cửa thao thao bất tuyệt cả nửa ngày, cụ thể mắng cái gì, thực sự không còn nhớ rõ nữa.

Mạch Nhiên nói: "Có thể là cửa quá dày, anh không nghe rõ, anh cũng biết nhà trọ của em hiệu quả cách âm cực kì cao"

"Sẽ không phải ngay cả tin nhắn cũng không nhận được chứ?" Thẩm Lâm Kỳ nói.

Tin nhắn? Mạch Nhiên ngẩn ra, nhớ tới đêm qua có mắng Thẩm Lâm Kỳ sau đó có nói đừng gọi điện thoại mà hãy gửi tin nhắn, không phải chứ. Nghĩ vậy, Mạch Nhiên vội vàng móc điện thoại từ trong, nhanh chóng mở, sau đó lại như dờn núi lấp biển mà trong vô số tin nhắn tìm ra được tin nhắn của Thẩm Lâm Kỳ.

Thẩm Lâm Kỳ nói: "Anh ở bên ngoài, mau ra mở cửa"

Tin nhắn nhận được lúc mười hai giờ đêm, khi đó Mạch Nhiên đang ở trong game đánh nhau với người ta túi bụi. Nhìn tin nhắn này Mạch Nhiên khóc ròng, cô bảo Thẩm Lâm Kỳ gửi tin nhắn thế mà anh cũng làm thật. Bình thường sao anh không nghe lời được như vậy? Thời khắc mấu chốt dĩ nhiên đầu óc trở nên bả đậu, không phải anh muốn hại chết Mạch Nhiên sao?

Trong lúc Mạch Nhiên cúi đầu, cảm thấy thật không có gì phiền muộn hơn thế, Thẩm Lâm Kỳ đã lái xe đến trước tòa nhà công ty Tinh Thiên, xe dừng lại, ngoài cửa sổ nháo nhào ánh đèn flash tia tới.

Mạch Nhiên nhất thời choáng váng, không nghĩ rằng chỉ mới ở nhà vài ngày, sự tình đã có chuyển biến lớn như vậy, bọn cậu tử kia cũng bắt đầu bày trận thế giống như tham gia lễ trao giải.

Mạch Nhiên có một chút sợ hãi, không biết lát nữa xuống xe phải ứng phó thế nào.

Ngay lúc đó, Thẩm Lâm Kỳ đã xuống xe. Cửa xe vừa mở, ánh đèn máy ảnh chiếu tới mãnh liệt. Mạch Nhiên ở trong xe, không biết làm sao mà nhìn ra ngoài đã thấy Thẩm Lâm Kỳ từ trên xe xuống thân nhiên đi qua vô số phóng viên, đi đến bên này giúp Mạch Nhiên mở cửa xe.

Thẩm Lâm Kỳ chia tay ra trước mặt cô, nhãn thần nhìn đoán không ra có ý gì.

Tình thế hiện tại không cho Mạch Nhiên do dự. Mạch Nhiên đưa tay nắm lấy tay Thẩm Lâm Kỳ. Sau đó Thẩm Lâm Kỳ lôi cô ra khỏi xe, lấy tay khẽ kéo đầu Mạch Nhiên vào trong ngực anh.

Đèn flash vẫn loang loáng phát ra ngày càng hung bạo, còn có đủ các loại câu hỏi sắc bén của phóng viên.

"Thẩm tiên sinh, ngài có suy nghĩ gì đối với việc bên ngoài đang truyền tin Bạch tiểu thư tán tỉnh một nam minh tinh?"

"Là bạn trai chính thức của Bạch tiểu thư, ngài không cảm thấy bị sỉ nhục sao?"

"Bạch tiểu thư, có thể truyền đạt lại một chút bí kíp không chế đàn ông tại trường quay không?"

Câu hỏi của người này so với người kia càng lúc càng sắc bén, càng lúc càng biến thái, Mạch Nhiên nghĩ nếu không phải Thẩm Lâm Kỳ đang che chở cho mình, cô nhất định không dám tự đi một mình qua quãng đường ngắn ngủi này.

Nhân viên của Tinh Thiên rất nhanh nhận được tin tức, bảo vệ cấp tốc xuất hiện ngăn hai người bọn họ với đám phóng viên kia, tạo nên một bức tường người.

Mạch Nhiên được Thẩm Lâm Kỳ ôm vào trong ngực, tim nhảy thình thịch loạn xạ, giống như trong lòng có đủ ngũ vị nhưng lại không có vị nào như ý.

Thẩm Lâm Kỳ đang bảo vệ Mạch Nhiên. Mạch Nhiên thật sự rất cảm động, thế nhưng vì sao lúc ở trường quay anh không có lao tới cứu cô? Nếu như lúc đó người xông tới cho tên Khải Kỳ kia một quyền không phải Kiều Minh Dương mà là anh thì bây giờ sự việc căn bản không có khả năng biến thành như vậy.

Người đàn ông này làm tổn thương cô rồi lại cứu cô, lạnh nhạt vô tình rồi lại dịu dàng săn sóc, xa xôi vờ vờ rồi lại gần trong gang tấc, giống như một người vô cùng mâu thuẫn, khiến cho cái đầu trên cổ Mạch Nhiên có dung lượng thế nào cũng không thể đoán biết được tâm tư Thẩm Lâm Kỳ.

Dưới sự bảo hộ của nhân viên và bảo vệ công ty, hai người bọn họ thoát ra khỏi vòng vây của đám ký giả, đi vào trong cửa lớn.

Mạch Nhiên còn đang miên man suy nghĩ, Thẩm Lâm Kỳ đang đi bỗng nhiên dừng lại.

Đám phóng viên thấy thế, liền nhanh chóng chen chúc tiến lên, chìa những chiếc camera và micro thật dài ra, tất cả đều nhắm về phía bọn họ.

Có người nói to: "Thẩm Lâm Kỳ tiên sinh, là một người đàn ông lễ nào ngài không ngại bạn gái mình ở bên ngoài câu tam đáp tứ sao?"

"Đương nhiên quan tâm." Thẩm Lâm Kỳ lạnh nhạt trả lời, "Nhưng so với không có căn cứ xác thực, tôi nguyện ý tin tưởng cô ấy."

Thẩm Lâm Kỳ nói xong, phóng viên ở đây đều bị anh chấn kinh. Kỳ thực không phải chỉ có phóng viên, ngay cả Mạch Nhiên tim cũng đập thình thịch.

Nếu như tất cả là sự thực, nếu như anh hiện tại không phải diễn trò, nếu như quan hệ giữa cô và anh trong lúc đó không phải chỉ là hợp đồng, cô nghĩ có lẽ mình e rằng khó có thể tự kiểm chế mà đem lòng yêu anh. (có thể chứ J)

Mạch Nhiên hận không thể là trước mặt những phóng viên kia mà hỏi Nam nhân như vậy các người có muốn lấy làm chồng không? Người, người, còn người nữa! Ngay cả các người cũng muốn lấy, các người cho là ta sẽ ngu ngốc mà thịt cá trong nhà không muốn, lại muốn ra bên ngoài ăn bánh ngô sao?

Tiếc là, tất cả đều không phải là thật...

Mạch Nhiên trong lòng thờ dài một hơn, dụi đầu vào áo sơ mi của Thẩm Lâm Kỳ lau nước mũi! (chị bựa quá!!!)

"Vậy nếu như một ngày Bạch tiểu thư thật sự sau lưng ngài hồng hạnh vượt tường, ngài còn có thể tin tưởng cô ấy?"

Lúc Thẩm Lâm Kỳ và Mạch Nhiên cùng nhau đi tiếp vào trong, có một ký giả ở bên ngoài hỏi như vậy.

"Sẽ không có một ngày như thế" Thẩm Lâm Kỳ quay đầu lại, kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Thẩm Lâm Kỳ trước mặt giới truyền thông biểu hiện như vậy, Mạch Nhiên giống như bị bại não mà tin tưởng, khiến cho sự kiện xảy ra hoàn toàn bị xoay chuyển.

Đầu tiên Thẩm công tử tại đông đảo báo chí truyền thông tỏ lộ tâm tình, làm động lòng thật sâu sắc tới vô số fan nữ.

Trên diễn đàn bát quái nổi tiếng, có người văn hay chữ đẹp đã phát trực tiếp hình ảnh Thẩm công tử cùng Mạch Nhiên bước ra khỏi xe cho đến lúc này, cẩn thận tỉ mỉ mà thuyết minh: Thẩm Lâm Kỳ vì chuyện của Mạch Nhiên mà hao tổn tâm lực, ngay cả râu cũng dài ra mà chưa thềm cạo (^ ^), hoàn toàn lật đổ bình luận của bên ngoài cho rằng anh bất nhân bất nghĩa, thậm chí có thể Thẩm Lâm Kỳ sẽ trở thành gương mặt nam nhân si tình nhất năm nay.

Đánh chết Mạch Nhiên cũng không nghĩ ra, Thẩm công tử hóa ra để ria mép lại có tác dụng như vậy, không chỉ có làm bao nhiêu nữ nhân trên mạng say mê đến đầu óc choáng váng, mà còn khiến cho không ít người nghĩ rằng tình yêu của hai bọn họ thực sự rất cảm động, anh đối với cô hoàn toàn tin tưởng. Trên mạng mọi người đều mong muốn cho bọn họ "đầu bạc răng long", "tình nhân thành tình thân", những lời chúc phúc này khiến cho đương sự là Mạch Nhiên dở khóc dở cười.

Ngoại trừ nhân khí Thẩm công tử ở trên cao, dư luận cuối cùng cũng chia mũi nhọn vào Mạch Nhiên.

Có người bắt đầu hoài nghi yêu sách của Đại Chủy Bạo báo, thậm chí còn có mấy nhà truyền thông giải trí liên kết lại, khiển trách Đại Chủy Bạo báo chưa chứng thực thông tin, khiến cho toàn bộ giới giải trí mờ hồ.

Kết hợp những thông tin chưa được xác thực của Đại Chủy Bạo báo đã gây náo loạn thị phi lúc trước, không ít báo giới truyền thông cùng các minh tinh đều tham gia thảo luận phạt đội ngũ Đại Chủy Bạo báo, điều này cũng là cảnh báo đối với các tờ báo giải trí lớn khác.

Nếu công chúng thực sự phát sinh nghi ngờ với Đại Chủy Bạo báo, tự nhiên sẽ có người không ngại bỏ tiền mua tin tức, nhằm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người.

Ngày thứ năm sau sự kiện đánh nhau, rốt cuộc cánh báo chí cũng đi đến phòng vấn nữ nghệ sĩ đã đóng MV quảng cáo cùng Lý Khải Kỳ, mới vỡ lẽ rằng Lý Khải Kỳ đã từng ăn đậu hũ của cô diễn viên này. Ngoài ra còn sản được tin tức từ người đại diện trước, khai thác được rất nhiều hành vi của Lý Khải Kỳ từ sau khi nổi tiếng, luôn muốn dùng hàng hiệu, không tôn trọng fan, ấu dả với phóng viên.

Tin tức vừa công bố, dư luận lại một trận ồ lên, lập tức hướng chú ý về sự kiện này. Fan của Lý Khải Kỳ rốt cuộc cũng bị dao động, có chút bắt đầu hoài nghi, tự hỏi liệu thực sự thần tượng của mình nhân phẩm có như những gì đồn đại.

Nếu như những chuyện này chỉ làm nền, thì vào ban đêm, Kiều Minh Dương đăng một tin lên Wb, ngay lập tức khiến cho Lý Khải Kỳ thân bại danh liệt.

Kiều Minh Dương viết một câu rất ngắn, chỉ có mười chữ, hần nói: "Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, không hơn."

Lời này tuy rằng rất mơ hồ, nhưng rõ ràng là nhắm vào người nào đó, gần như thừa nhận với những tin đồn bên ngoài về Lý Khải Kỳ, cuối cùng khiến cho dư luận triệt để quay đầu lại với Lý Khải Kỳ.

Không lâu sau đó, nữ nghệ sĩ Khương Tuyền vốn dĩ đang muốn hợp tác cùng Lý Khải Kỳ trong một bộ phim đã lấy lý do thân thể không khỏe mà từ chối tham gia.

Ngay sau đó có mấy công ty yêu cầu hủy bỏ hợp đồng quảng cáo với Lý Khải Kỳ.

Roi vào đường cùng, công ty giải trí Huy Hoàng của Lý Khải Kỳ cũng phải tạm dừng tuyên truyền kịch bản mới. Trong khi vì lần chế tác này, công ty hần đã bỏ một số tiền lớn để mời đoàn sản xuất âm nhạc từ nước ngoài đến hợp tác, đồng thời cũng tốn kém rất nhiều chi phí tuyên truyền, sự việc bỗng nhiên thành ra thế vậy khiến cho công ty này bỗng nhiên lâm vào tình cảnh chưa từng có. Cổ đông làm loạn ban giám đốc, yêu cầu thu hồi vốn, chỉ trong một đêm, chủ tịch công ty giải trí Huy Hoàng bị cách chức, giá cổ phiếu đồng loạt hạ thấp, có nguy cơ phá sản.

Mạch Nhiên ngồi trong phòng làm việc, xem lướt qua tất cả các loại tin tức mới nhất, phải thốt lên rằng giới giải trí thay đổi thật chóng mặt.

Có ai nghĩ đến chỉ vài ngày ngắn ngủi lại phát sinh nhiều chuyện khiến người ta không lường trước đến vậy. Thế cho nên Mạch Nhiên mấy ngày trước còn bị vô số người si và công kích thì hôm nay đã nhanh chóng trở thành kẻ bị hại khiến người khác đồng cảm, danh tiếng đồn xa, các loại hợp đồng quảng cáo ùn ùn kéo đến.

Đóng một trăm bộ phim, vẫn không bằng một lần gặp chuyện xấu, Mạch Nhiên nghĩ ngày hôm nay mình rốt cuộc có thể chân chính được biết tới rồi.

Hôm qua trên mặt Linda phủ đầy mây đen, hôm nay cuối cùng cũng đã được quét sạch, cô ta ngồi khoanh chân trên ghế sofa giống như bà địa chủ đang thu tô thuế, vui cười hơn hờ mà giúp Mạch Nhiên đếm thù lao quảng cáo, mặt cười đến hóa đá.

Linda nói: "Mạch Nhiên à, cái này gọi là ở hiền gặp lành đó, chuyện xấu đều biến thành chuyện tốt."

Mạch Nhiên khoe miệng cong lên nở một nụ cười, nghĩ chuyện tốt nào cũng tới thì thật tốt quá, có mơ cũng không nghĩ tới, cảm thấy không chân thật chút nào.

Phía sau, cửa phòng mở ra, Thẩm Lâm Kỳ đi một đôi giày da mới đi đến, Linda sợ đến nỗi thiếu chút nữa từ sofa lăn xuống đất.

"Thẩm Thẩm Thẩm... Thẩm tổng, xin chào!"

Thẩm Lâm Kỳ khẽ gật đầu, cuối cùng cũng đáp lại.

Linda càng khẩn trương, lắp bắp nói: "Tôi... tôi không quấy rầy hai người, tôi đi trước" Linda nói xong lập tức chạy khỏi phòng làm việc, không quên đóng cửa lại.

Nhìn Linda khẩn trương như vậy, trong đầu Mạch Nhiên vang lên một câu nói: Thẩm tổng thật hung dữ!

Thẩm Lâm Kỳ quét ánh mắt qua cửa trước một lượt, thản nhiên nói: "Xem ra anh cần phải thay một người đại diện khác cho em"

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa truyền đến một âm thanh, Linda đang dán tai nghe trộm than lên một tiếng, giày cao gót nện xuống nền nhà từng bước một khuất dần phía hành lang.

Mạch Nhiên rốt cuộc không chế không được cười ra một tiếng.

"Anh cũng độc ác, Linda cùng lắm cùng chỉ là giúp em vui vẻ một chút mà thôi"

"Có gì đáng vui?" Thẩm Lâm Kỳ thản nhiên ngồi xuống, dựa lưng vào sofa, mắt nhìn thẳng về phía trước, chẳng hề để ý mà nói.

Mạch Nhiên bị anh hỏi có chút mơ hồ, cẩn thận nghĩ, cuối cùng xác thực chuyện này không có gì đáng vui vẻ. Chính cô cũng đã phải chịu thiệt thòi, về phần mấy cái hợp đồng quảng cáo này, nhiều lắm cũng chỉ coi như là bồi thường sau khi bị hại mà thôi. Nếu có thể được lựa chọn, Mạch Nhiên tình nguyện mong tất cả chưa từng xảy ra, ít nhất hiện giờ cô cũng sẽ không phải canh cánh trong lòng chuyện Thẩm Lâm Kỳ không có lao tới cứu mình.

Cuối cùng nhịn không được Mạch Nhiên mở miệng: "Có một chuyện em muốn hỏi anh."

"Nói!"

"Ngày đó tại trường quay..."

"Thẩm tổng!" Tiểu Hân bỗng nhiên xuất hiện ngoài cửa phòng, đứng bên ngoài cung kính cúi đầu nói, "Khách hàng gọi điện, nói anh mau đến!"

"Được rồi!" Thẩm Lâm Kỳ từ sofa đứng dậy, quay đầu hỏi Mạch Nhiên:

"Em muốn hỏi cái gì?"

"Không có gì..." Mạch Nhiên cuối cùng cũng không thể mở miệng, lắc đầu nói: "Anh đi tiếp khách đi, nhớ nghỉ ngơi, đừng có khiến cho bản thân mệt mỏi"

"Em yên tâm" Thẩm Lâm Kỳ nhàn nhạt trả lời, "Anh sẽ vì em mà giữ gìn thể lực"

Ách...

Mạch Nhiên mở to hai mắt mà nhìn, Thẩm Lâm Kỳ rời đi rồi, nửa ngày cô mới khôi phục tinh thần trở lại.

Anh, anh vừa rồi xem như là... đùa giỡn cô?

♪19

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ba năm nay, Thẩm công tử lần đầu tiên đối với Mạch Nhiên mà nói những lời đùa giỡn này. Thế cho nên Mạch Nhiên nhất thời không thể tiếp nhận kịp, lúc đi ra cửa tinh thần cô có chút hoảng hốt.

Sau đó Mạch Nhiên chợt thấy trước mặt trợ lý Tiểu Vương và Tiểu Đào ở đằng kia đang khe khẽ to nhỏ.

Tiểu Vương nói: "Thật sự, thật sự đấy!"

Tiểu Đào hỏi: "Không nhìn nhầm chứ?"

"Tuyệt đối không nhìn lầm, khẳng định đó!"

"Cô ta tới làm gì?"

Mạch Nhiên đầu óc vẫn còn chưa có khôi phục lại, nghe được đoạn đối thoại của hai người kai, theo phản xạ mà đi tới hỏi: "Các người đang nói tới ai?"

Hỏi xong cả ba người đều tròn tròn mắt.

Kỳ thật Mạch Nhiên không có bất quái như vậy, trong lòng thầm kêu khổ, cô chỉ là hiểu kỳ thôi! Hiểu kỳ một chút mà thôi!

Ngay trong lúc Mạch Nhiên còn đang phiền muộn, Tiểu Đào cuối cùng quay lại, xấu hổ nói: "Bạch tiểu thư, chị đừng hiểu lầm, chúng em đều không phải nói xấu chị, chị là vừa rồi Tiểu Vương nhìn thấy Khương Tuệ đến tìm Thẩm tổng, cảm thấy lạ, cho nên..."

Khương Tuệ?!

Nhắc tới cái tên này, đừng nói là Tiểu Đào các nàng, ngay cả Mạch Nhiên cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nếu như nói Mạch Nhiên là độc dược của phòng vé thì Khương Tuệ lại là thần thoại của phòng vé. Cô ta mười lăm tuổi đã xuất đạo, vài chục năm đảm nhiệm một con số rất lớn bộ phim, dựa vào tài năng biểu diễn, chinh phục không ít khán giả.

Bốn năm trước đây, cô ta không để ý mọi người phản đối rời khỏi ông chủ của Tinh Thiên, tự mình đầu tư quay một bộ phim văn nghệ.

Lúc đó truyền thông đa số cho rằng, Khương Tuệ làm như vậy quả thực là tự chui đầu vào rọ. Nhưng mà không ai ngờ được rằng, bộ phim "Sườn xám" lúc hoàn thành lập tức được đưa đến tham dự một lễ trao giải phim điện ảnh có uy tín của nước ngoài để bình phẩm, đã nhận được rất nhiều đánh giá tốt. Vô số người nước ngoài đã bỏ tiền ra để đến xem phong thái của diễn viên Trung Hoa, thậm chí trên thế giới dấy lên một làn sóng điện ảnh Trung Hoa.

Sau đó, Sườn xám thu hoạch được một loạt các giải thưởng quốc tế uy tín rồi quay trở về Tổ quốc, ngay lập tức hâm nóng tất cả các rạp chiếu phim. Từ đó trở thành thần thoại của phòng vé, thậm chí vượt mặt nhiều phim bom tấn của Hollywood.

Nhà đầu tư cũng chính là diễn viên chính của bộ phim này là Khương Tuệ, cũng từ sau sự kiện Sườn xám, đã trở thành diễn viên cao cấp được khán giả trong và ngoài nước đón nhận. Chỉ cần cô ta tham gia bộ phim nào, cho dù đề tài cũ rích, mảnh lời không đủ, cũng có thể khiến cháy vé, lời khen ngợi như thủy triều.

Nói Khương Tuệ là một kỳ tích trong làng giải trí Trung Hoa quả là không sai.

Thế nhưng, cô ta thế nào mà lại đến Tinh Thiên? Phải biết rằng, chuyện năm đó khi cô ta rời khỏi Tinh Thiên đã gây huyền não một thời gian, ngoài giới cho rằng Khương Tuệ và Tinh Thiên tan ra như vậy rất khó có thể hợp tác lại lần nữa.

Người ta nói kẻ thù gặp mặt ắt đỏ mắt, lúc này Khương Tuệ lại trở lại Tinh Thiên, chẳng phải chính là lạc tới náo loạn sao?

"Còn có thể có chuyện gì?" Một bên Tiểu Vương đắc ý nói, "Khương Tuệ năm đó cùng Thẩm tổng đoạn tình, nói không chừng là tới gặp mặt tình cũ."

Tiểu Vương nói xong, bọn họ cả ba người lại tròn mắt.

Mạch Nhiên trong lòng sâu xa nghĩ, làm người lúc nói chuyện cần phải cân nhắc qua đại não một chút, tỷ dụ như chính cô, tỷ dụ như Tiểu Vương, đều hẳn là nên tỉnh táo lại một chút.

Sắc mặt Tiểu Vương nhìn qua như khóc, cô ta nói: "Bạch tiểu thư, em cũng là nghe bọn họ nói thôi, chị chị ngàn vạn lần đừng để bụng!"

Mạch Nhiên đành phải dỗ dành cô ta: "Không có việc gì, không có việc gì, chị cũng thường xuyên giống như em."

"Nhưng..."

"Không có nhưng" Mạch Nhiên cắt đứt lời cô nàng "Các người từ từ làm việc, chị còn một việc phải xử lý, hẹn gặp lại!" Nói xong, Mạch Nhiên chạy như bay ra khỏi công ty, rất sợ ở lại thêm nữa sẽ càng xấu hổ.

Ai... Nói thế nào thì hiện giờ Mạch Nhiên cũng là bạn gái chính thức của Thẩm công tử, tại công ty lại làm trò thăm dò tình sử của anh trước mặt người khác, sợ rằng không ổn.

Lời nói tuy là vậy, Mạch Nhiên ít nhiều vẫn có chút hiếu kỳ.

Trên đường đi, Mạch Nhiên nhận không được thử hỏi Linda: "Linda, chị đến công ty bao lâu rồi?"

Linda suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Cũng lâu rồi, khoảng năm, sáu năm"

"Vậy chị nhất định biết rõ Khương Tuệ?"

Lời này vừa ra khỏi miệng Mạch Nhiên, mặt Linda biến sắc, mặt mày nói: "Biết thì có biết, có điều chị lúc đó chỉ là một trợ lý quen, không tiếp xúc cùng cô ta nhiều!"

Mạch Nhiên nói: "Chị đừng giả bộ, nói cho em biết một chút chuyện giữa Khương Tuệ cũng Thẩm tổng đi, nghe nói hai người bọn họ trước đây quan hệ rất tốt?"

Linda sợ đến giọng nói run run: "Em em nghe ai nói? Không, không có việc này..."

"Không có việc gì phải căng thẳng như vậy?" Mạch Nhiên đợi Linda bình tĩnh lại thăm thía nói: "Mấy hôm trước Thẩm tổng có nói sẽ thay người đại diện cho em..."

"A! Chị nhớ rồi!" Linda cấp tốc ngắt lời Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên tìm tìm cười: "Nhớ là tốt rồi, nói cho em biết một chút"

"Việc này..." Linda vẻ mặt đau khổ, vẫn còn khuất phục uy quyền của Mạch Nhiên, cô ta nói: "Kỳ thực chuyện Thẩm tổng và Khương Tuệ ngay từ đầu chỉ là nghe đồn, không ai chứng thực. Thế nhưng sau đó có người nghe Thẩm tổng và Khương Tuệ tranh cãi âm ỉ một trận, sau đó Khương Tuệ khóc suốt suốt chạy, không bao lâu sau kết thúc hợp đồng với công ty, cho nên mọi người đoán là quan hệ giữa bọn họ tan vỡ, dẫn đến Khương Tuệ rời bỏ công ty"

Hóa ra còn có chuyện như vậy, nghe Linda nói xong, Mạch Nhiên lâm vào trầm tư.

Linda thấy vậy vội vàng hạ giọng khuyên bảo: "Mạch Nhiên, kỳ thực những điều chị vừa nói cũng là nghe người khác kể thôi, không có gì rõ ràng. Hơn nữa cho dù năm đó Khương Tuệ có gì đó với Thẩm tổng thì cũng là chuyện quá khứ, hiện tại em mới là bạn gái của Thẩm tổng, huống hồ anh ta đối với em rất tốt, bao nhiêu phụ nữ ước còn không kịp, em đừng có mà suy nghĩ lung tung, an tâm đi!"

Trời đất chứng giám! Mạch Nhiên thật đúng là suy nghĩ thật nhiều!

Mạch Nhiên nghĩ, nếu như Khương Tuệ và Thẩm Lâm Kỳ đúng như theo Linda nói chia tay không vui vẻ gì, vậy ngày hôm nay cô ta đến tìm Thẩm Lâm Kỳ là vì cái gì? Không phải là muốn tiếp tục tình duyên chứ? Vạn nhất Thẩm công tử nhận không được bị cô ta mê hoặc rồi thỏa hiệp, vậy Mạch Nhiên phải làm sao bây giờ? Anh sẽ không như năm đó với Khương Tuệ, một cước đá bay Mạch Nhiên chứ?

Mạch Nhiên cũng không phải Khương Tuệ, không hành động giống cô ta có thực lực, cô vẫn chỉ như một người mới bước chân vào giang hồ, cuộc sống không dư dả cho lắm, tiền mặt kiếm được chẳng có bao nhiêu. Nếu như rời khỏi Tinh Thiên, vậy thì chỉ còn cách đi bán thân!

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên nói với Linda: "Linda, em không đi quay quảng cáo nữa!"

Linda giật mình: "A? Vậy em đi đâu?"

"Quay về công ty!" Mạch Nhiên nắm tay, kiên định nói, "Em muốn đi bắt kẻ thông dâm!" (haha....chị Nhiên hành động)

Mạch Nhiên không phải chỉ nói mồm, cô thực sự muốn đi.

Khi Mạch Nhiên hấp tấp chạy tới công ty, hấp tấp chạy tới phòng làm việc của Thẩm Lâm Kỳ, cô thư ký bị khí thế của Mạch Nhiên hăm dọa.

Cô ta nói: "Bạch tiểu thư, Thẩm tổng đang tiếp khách, e rằng..."

"Sợ gì mà sợ!" Mạch Nhiên nói xong, vượt qua cô ta, đẩy cửa phòng làm việc của Thẩm Lâm Kỳ.

Mạch Nhiên, Thẩm Lâm Kỳ, Khương Tuệ, ba mặt nhìn nhau.

Nhất thời, Mạch Nhiên hồi hận.

Vội vàng tới, còn chưa kịp nghĩ lý do đến làm gì.

"Có chuyện gì sao?" Thẩm Lâm Kỳ ngồi ở bàn làm việc, thấy Mạch Nhiên đột nhiên xông vào, nhìn qua không hề tức giận.

Mạch Nhiên nhìn anh, rồi nhìn về phía Khương Tuệ đang ngồi chỉnh tề trên sofa, đành kiên trì nói: "Thực ra ... không có chuyện gì, em tới muốn hỏi, anh có đi ăn cơm không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Bầu không khí trở nên ngưng ngập, Thẩm Lâm Kỳ thần sắc biến đổi, con mắt thú vị nhìn Mạch Nhiên, ngón tay lại bắt đầu nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

Nhất thời, Mạch Nhiên cảm thấy mặt mình nóng ran, thật sâu sắc mà nghĩ cái đầu mình nhất định là bị kẹp giữa cánh cửa rồi, không thể nào lại có thể thốt ra một câu hỏi chẳng ăn nhập gì như thế! Vẫn còn ăn cơm ư?

Ở phía sau, Khương Tuệ ngồi ở ghế sofa đứng lên, dáng vẻ tươi cười, chìa tay ra muốn bắt tay, cô ta nói: "Bạch tiểu thư, xin chào! Lần đầu gặp mặt, tôi là Khương Tuệ."

Khương Tuệ biểu hiện ra ngoài thái độ vô cùng hữu hảo khiến Mạch Nhiên cảm thấy ngoài sức tưởng tượng. Cô vốn tưởng rằng bạn gái cũ mới chạm mặt, ít nhất, đại chiến ba trăm hiệp, nếu không phải cô ta dùng nhả thần giết chết Mạch Nhiên, thì cũng là Mạch Nhiên dùng gậy cao gót nện chết cô ta, thế mới có thể hòa bình mà sống !!! (Chị có thể bớt hăm đi một tý được không? ><)

Hiện tại tình huống này... Liệu có phải Linda tình báo nhầm không, Mạch Nhiên bắt kẻ gian nào ở đây?

Mạch Nhiên không khỏi nghi hoặc đứng lên, nhìn Khương Tuệ tay vẫn giờ ra. Mạch Nhiên tâm nhất hoành, đi qua bắt lấy tay cô ta, nói: "Chị Tuệ khách khí rồi, không cần tự giới thiệu như vậy, em từ hồi tám tuổi đã biết đến chị!" Lời nói vừa xuất khỏi miệng, Mạch Nhiên phát hiện trong đó có phần ám chỉ cô ta, lông mày cô ta hơi nhíu lại.

Trời đất chứng giám, Mạch Nhiên thật là không có ý này, nhanh chóng nói: "Em nhớ nhầm, hình như là mười tám tuổi."

Khương Tuệ ngẩn ra, bỗng nhiên nở nụ cười, quay đầu nhìn Thẩm Lâm Kỳ nói: "Lâm Kỳ, bạn gái anh rất thú vị."

Mạch Nhiên nghe cô ta nói xong có chút mơ hồ. Cái gì mà thú vị? Chỗ nào thú vị? Cô ta rốt cuộc có ý gì? Mạch Nhiên nhíu mày.

Khương Tuệ dường như một chút cũng chưa nhận ra được địch ý của Mạch Nhiên đối với mình, chỉ thu hồi tay rồi thần nhiên nói: "Không còn sớm nữa, em đi trước, không quấy rầy các người ăn cơm." Cô ta nói đến đây, dường như nhớ ra điều gì lại tiếp tục: "Lâm Kỳ, anh ung thuận chuyện của em rồi, đừng quên!"

Thẩm Lâm Kỳ gạt đầu, rút cuộc phản ứng.

"Vây em yên tâm rồi, Bạch tiểu thư, lần sau gặp lại!" Khương Tuệ ra khỏi cửa còn không quên vẫy tay chào tạm biệt.

Mạch Nhiên bị cô ta diễn đến độ sợ choáng váng đầu óc, mãi đến khi Thẩm Lâm Kỳ đến phía sau, cô mới lấy lại tinh thần, sau đó liền bị anh làm cho hoảng sợ.

Mạch Nhiên nói: "Anh là quỷ sao? Đột nhiên xuất hiện sau lưng người ta hù chết người à?"

"Em khi nãy chẳng phải đột nhiên xông vào phòng làm việc của anh sao?" Thẩm Lâm Kỳ hỏi.

"Cái này giống nhau sao?" Mạch Nhiên vội vã lấp liếm "Chúng ta là mục đích bất đồng, em là tới để bắt... Thôi đi, vừa rồi cô ta nói anh đáp ứng cô ta cái gì vậy?"

"Đương nhiên là đồng ý với cô ta trọng thập cử ái, gương vỡ lại lành!"

Nói xong, Thẩm Lâm Kỳ bình tĩnh liếc mắt nhìn chằm chằm Mạch Nhiên đang ngẩn tò te nói: "Không phải vậy, chẳng phải là khiến cho em đến một chuyến tay không sao?"

"Ha ha..." Mạch Nhiên gượng gạo cười hai tiếng, trong lòng suy nghĩ, đúng là đi guốc trong bụng, không thể ở đây ngốc nghếch thêm nữa, tốt nhất vẫn là nên sớm rút lui!

"A! Đúng rồi, em nhớ ra em còn một quảng cáo phải đi làm, em đi trước đây!" Mạch Nhiên nói xong, vội vã đi ra cửa.

Chỉ tiếc chân trước vừa bước ra đến cửa, chân sau đã nghe thấy Thẩm Lâm Kỳ ở đằng sau lẩm bẩm "Anh còn chưa ăn cơm!"

Mạch Nhiên dừng chân lại, bỗng nhiên có dự cảm bất thường.

Thẩm Lâm Kỳ tiếp tục nói: "Anh không ngại em mời anh đi ăn!"

Mạch Nhiên cứng đờ người. Đầu óc ong ong.

Sau đó, Thẩm Lâm Kỳ còn nói: "Ăn no mới có thể lực!"

Mạch Nhiên phun một ngụm máu. Trong phòng làm việc, anh còn ngang nhiên đùa giỡn cô! Thề có trời, Mạch Nhiên chưa từng sợ hãi cùng ăn với Thẩm Lâm Kỳ như vậy bao giờ.

Trước đây, Thẩm Lâm Kỳ nhìn qua luôn lạnh như băng, vẻ mặt cứng đờ, làm như toàn bộ thế giới đều mắc nợ không bằng. Tuy rằng Thẩm Lâm Kỳ luôn hung hãn một chút, nhưng ít ra Mạch Nhiên còn nuốt trôi cơm.

Thế nhưng hiện tại Mạch Nhiên phát hiện Thẩm Lâm Kỳ đã thay đổi (Không thay đổi mới lạ... hehe)

♥.°*~*~*°♥

Thế nhưng hiện tại, Mạch Nhiên phát hiện Thẩm Lâm Kỳ đã thay đổi, trở nên âm tình bất định, hốt lạnh hốt nhiệt, khó nắm bắt. Không! Những điều này không quan trọng, quan trọng nhất là anh đột nhiên học trò đùa cợt lưu manh, ngữ điệu khiến người khác kinh hãi muốn chết, thỉnh thoảng còn khiến Mạch Nhiên sợ đến kinh hồn bạt vía, ăn không vào, hoang mang lo sợ, kinh nguyệt bất thường (^^)

Mạch Nhiên suy nghĩ thật kỹ, nếu như cứ tình hình này phát triển, bản thân sẽ nhất định lĩnh hội đủ bệnh tái phát, bất ngờ chết trong miếng bít tết đầy máu.

Mạch Nhiên vì suy nghĩ cho tính mệnh, cũng là vì suy nghĩ cho việc làm ăn buôn bán của quán cơm Tây mà lớn mật đề nghị: "Nếu là em mời khách, chi bằng chúng ta đi ăn lâu đi!"

Sau đó, điều Mạch Nhiên không tưởng được chính là, Thẩm Lâm Kỳ ĐỒNG-Ý!!!

Mạch Nhiên vẫn nghĩ văn hóa ẩm thực Trung Quốc và phương Đông khác biệt không chỉ có nguyên liệu nấu ăn cùng cách thức nấu nướng, mà quan trọng là ở phương thức ăn cơm.

Ví dụ như khi ăn cơm Tây, thông thường hai người một bàn dài, mỗi người một đầu. Dù có muốn nói gì cũng phải cân nhắc xem có thích hợp hay không? Có nên nói hay không? Nhưng ăn cơm theo kiểu Trung Hoa không có như vậy, một đám người, ngồi quanh nồi lẩu, người này cho rau vào nồi, người kia cho thịt cừ vào nồi, người kia nữa cho thịt bò vào nồi, tuy rằng vị không nhất định là ngon hơn cơm Tây, nhưng bầu không khí tuyệt đối tốt hơn nhiều. Nếu như có thêm hai bình rượu xái, cho dù có thù hận lớn bằng trời cũng sẽ không còn tính toán.

Giống như hiện tại, cách một nồi lẩu nóng hôi hổi, Mạch Nhiên nghĩ lúc này Thẩm công tử nhìn qua, so với quá khứ bất luận cái gì cũng thấy ôn nhu hơn rất nhiều.

Trong bầu không khí này, Mạch Nhiên rất ừ ừ mà gấp cho Thẩm công tử một miếng lá sách bò.

"Anh không ăn nội tạng." Thẩm Lâm Kỳ bình tĩnh nói.

Anh không ăn cô ăn, Mạch Nhiên gấp miếng lá sách bò lại vào bát mình.

Một lúc sau thịt dê chín, Mạch Nhiên lại gấp cho Thẩm Lâm Kỳ một miếng thịt dê.

Thẩm Lâm Kỳ nói: "Anh không ăn thịt dê."

Đúng là sách mé, Mạch Nhiên chề môi, lại tiếp tục gấp miếng thịt dê trở về bát.

Lại một lúc nữa, thịt bò chín, không đợi Mạch Nhiên nhắc nữa, Thẩm Lâm Kỳ nói: "Em đừng bận tâm anh, cứ ăn đi!"

Ách. Anh không ăn sao? Là anh tự mình nói đấy nhé, chờ lát bắt đầu ăn, anh vẫn không nhúc nhích, chê bai cái này không thể ăn, cái kia không nên ăn, cho dù vậy cũng nên nể mặt mũi em mà ăn chút rau xà lách này chứ?

"Được", Mạch Nhiên nói, "Vậy anh đừng ăn, em ăn!"

Sau đó, nhân viên phục vụ kinh ngạc nhìn Mạch Nhiên hùng dũng ăn hết toàn bộ nồi lẩu, còn nhân tiện uống hết ba cốc rượu xái.

Cuối cùng, giống như tất cả những nhân vật nữ chính trong các tác phẩm văn học, Mạch Nhiên say.

Thế nhưng thực sự không nên kích động, điểm khác nhau giữa Mạch Nhiên với các vị thiếu nữ kia chính là Mạch Nhiên không sợ say. Bởi vì khi Mạch Nhiên uống say so với khi không say vẫn còn rất tỉnh táo, không mụ mị làm càn, không nói mê sảng, lưng ngồi thẳng tắp, nói tiếng phổ thông so với bình thường đều chuẩn hơn. Mạch Nhiên nghe mẹ cô nói, cô khi uống say đều phân nửa thời gian rất hiểu chuyện, cho nên Mạch Nhiên thật sự không lo lắng, đáng tiếc hiện tại Mạch Nhiên muốn cho bà bớt lo nhưng cũng không còn cơ hội nữa.

Trên đường về nhà, Mạch Nhiên ngồi ở ghế phụ lái, mắt nhìn thẳng trước, không hé răng nói nửa lời. Trong xe bản nhạc lạ lẫm vang lên khe khẽ, Thẩm Lâm Kỳ chuyên tâm lái xe, cũng không có mở miệng.

Ngoài ánh đèn đi lững lờ từ bên ngoài chiếu vào cửa kính, phảng phất lơ mơ, không rõ ràng.

Sau đó không biết qua bao lâu, cũng có thể là do Mạch Nhiên tưởng tượng ra, Thẩm Lâm Kỳ dừng xe lại, cúi đầu giúp Mạch Nhiên tháo dây an toàn.

Mạch Nhiên ngơ ngác nhìn anh, thấy những ngón tay thon dài kia linh hoạt mà cởi nút thắt dây an toàn, lại dùng ngón tay, nhanh chóng luồn dây ra khỏi y phục của cô, động tác tru nhả mà thuần thục, thật là khiến người ta mở mang tầm mắt.

Ngay sau đó, có một chiếc xe khác lướt qua xe bọn họ, đèn xe chiếu vào mặt Thẩm Lâm Kỳ, anh bỗng nhiên ngừng đầu lên nhìn cô.

Mạch Nhiên cũng nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, cô hỏi: "Thẩm Lâm Kỳ, có phải anh thích em?" (ồ ồ ^^)

Thẩm Lâm Kỳ hỏi lại: "Em uống say rồi?"

"Ừm." Mạch Nhiên gật đầu.

"Ngày mai tỉnh lại, có phải sẽ quên lời nói của anh đi không?"

"Ừm." Mạch Nhiên tiếp tục gật đầu như một con rối.

Thẩm Lâm Kỳ khẽ cười nói: "Anh rất thích em!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hậu quả của việc say rượu là, ngày hôm sau tỉnh dậy, đầu Mạch Nhiên đau như búa bổ, mắt mũi lơ đãng, thật vất vả mới có thể trở mình mà bò dậy xuống giường, ngay sau đó Mạch Nhiên phát hiện Linda đã tới từ lúc nào, trong tay mang theo một đĩa bánh kem cùng một chiếc bánh tráng trứng gà.

Mạch Nhiên cảm động nói: "Chị Linda, chị thực là hiểu em, nếu có kiếp sau, em nhất định tiếp tục tìm chị làm người đại diện."

"Thôi đi!" Linda trợn mắt lườm Mạch Nhiên "Kiếp sau em còn gây tai họa cho chị, ngay cả cửa cũng chẳng có! Ngày hôm nay nếu không phải Thẩm tổng đích thân giao phó, chị còn lâu mới mang điểm tâm đến cho em, cho em chết ở nhà đi!"

Thật đúng là nữ nhân hung ác! Mạch Nhiên trong lòng thầm cảm thán, bỗng nhiên cả kinh, hỏi lại: "Thẩm Lâm Kỳ sai chị tới?"

"Không phải sao, Thẩm tổng đặc biệt căn dặn nói em hôm qua uống nhiều, bảo chị tới chăm sóc em" Linda nói xong, bỗng nhiên nháy mắt với Mạch Nhiên: "Không phải ngày hôm qua em uống say mà quá nhiệt tình khiến Thẩm tổng sợ đấy chứ?"

Linda vừa nói, miếng bánh kem trong miệng Mạch Nhiên phun ra.

Mạch Nhiên nói: "Chị mới nhiệt tình, cả nhà chị nhiệt tình! Chị đừng có mà cho rằng em vì chuyện tối qua xảy ra không dậy nổi mà có thể nói xấu em. Em xin thề, em lúc uống say so với bình thường tỉnh táo hơn gấp vạn lần."

"Ồ" Linda đáp lại, gật đầu một cái, len lén cười.

Nhất thời Mạch Nhiên hận không thể nhổ vào về mặt phân chó kia của Linda. Trời đất chứng giám, cô thật là thuần khiết nha, tuy rằng thật sự cô cũng không nhớ rõ tối qua xảy ra chuyện gì. (!!!)

Thấy Linda nói xấu mình, Mạch Nhiên quyết định bắt cô ta thực hiện nô dịch suốt hai giờ liền, cô cùng tàn ác.

"Linda, em muốn uống nước"

"Linda, em không muốn uống nước, em muốn ăn sữa chua"

"Linda, sữa chua không ngon, hay là cho em ăn bánh kem đi"

"Linda...a!"

Đầu Mạch Nhiên hưng hăng bị cốc một cái, Linda tàn bạo nói: "Uống cái muối! Dậy thay quần áo mau, không thì cả đời này em đừng có mong chị mang cho em điểm tâm nữa!"

Mạch Nhiên lại nghĩ, danh dự dù đáng quý, thanh bạch càng quý hơn, nếu vì một bữa điểm tâm, cả hai thứ kia đều vứt!

Vì vậy, Mạch Nhiên vượt bụng no căng đứng lên, tinh thần phấn chấn chào Linda theo nghi thức tiêu chuẩn, nói: "Yes, Madam!"

Bởi vì bị sự kiện đánh nhau lúc trước ảnh hưởng, những việc vốn đã định sẵn phải làm rốt cuộc đã gác lại, hôm nay phong ba cuối cùng cũng đã qua, Mạch Nhiên phải đối mặt với lượng công việc gấp đôi thường ngày.

Quay quảng cáo, nhận phỏng vấn của báo chí, tổng duyệt lại chương trình... Các loại công việc nối đuôi nhau mà đến, lịch làm việc của Mạch Nhiên được sắp xếp dày đặc, hoàn toàn không có thời gian rảnh.

Tuy nhiên có đôi khi Mạch Nhiên nghĩ bận rộn như vậy thật tốt, chí ít cũng chứng minh được Mạch Nhiên còn có thể kiếm tiền, có thể lo thuốc men cho A Triết.

Bệnh viện gọi điện đến, nói bệnh tình của A Triết rất ổn định, thế nhưng lại rất muốn chị gái đến thăm. Mạch Nhiên lại hoàn toàn không có thời gian, buổi sáng là chụp ảnh cho một tạp chí, nam diễn viên là việc cùng kia cứ như bị điên, vốn dĩ nửa ngày có thể giải quyết công việc xong xuôi, lại bị hấn kéo dài tới tận chiều.

Mạch Nhiên vô cùng tức giận, nhìn xung quanh tên kia, nhân viên chụp ảnh khúm núm nói lời xin lỗi hần, hận không thể cướp lấy máy ảnh trong tay hắn, ném vào mặt tên khốn kia.

Để ngăn không cho bản thân mình làm chuyện dại dột, Mạch Nhiên đứng lên, quyết định đi ra ngoài hít thở không khí.

Tòa cao ốc này thuộc sở hữu của tạp chí trong nước mới nổi danh tên là In-max, bởi vì có không ít chuyên gia stylist hàng đầu, cho nên Mạch Nhiên cuối cùng gặp phải đồng nghiệp ở đây.

Kỳ thực gặp phải đồng nghiệp cũng chẳng có gì to tát, sợ nhất chính là oan gia ngõ hẹp, gặp phải kẻ thù.

Mạch Nhiên thừa nhận, cô lúc đó có tôn sùng cô ta một chút, kỳ thực trước kia là cô cũng có phần quá đáng, khiến cho Từ Lâm này nổi lên thành sao hạng hai, thực sự nổi tiếng một lần, đến nay trên mạng còn bị người ta gọi là "Từ bát bát" ("bát bát" : ngang ngược)

Nhưng sự thực cũng vì cô ta cướp đoạt mất hợp đồng quảng cáo của Mạch Nhiên, theo lý mà nói, bọn họ như vậy là đã tính toán xong nợ nần. Thế nhưng cô ta lại nhân dịp tiền sát đến cạnh Mạch Nhiên, cố ý hung hăng mà xô vào Mạch Nhiên một cái.

Mạch Nhiên vốn có đề phòng sẵn, sao có thể khiến cô ta thực hiện được âm mưu. Vậy mà cô ta sốt ruột muốn báo thù, thấy Mạch Nhiên không bị sao, thậm chí cô ta đang đi giày cao gót còn muốn giẫm lên chân Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên nhất thời luống cuống.

Nếu như lúc này trăng mờ gió rít, bốn bề vắng lặng, cô ta tìm Mạch Nhiên một mình đâu, Mạch Nhiên còn tự tin thắng được cô ta. Nhưng hiện tại thì rõ ràng thanh thiên bạch nhật, nếu Mạch Nhiên cùng cô ta phân cao thấp, ngộ nhờ bị phóng viên chụp được ảnh, hình tượng của cô ta không cần để ý, nhưng hình tượng của Mạch Nhiên rất đáng giá a!

Mạch Nhiên suy nghĩ cho danh tiếng của bản thân, không nói hai lời liền quay đi, không ngờ, cô ta lại đuổi theo, giày cao gót nện xuống, nhát nhát không muốn dừng. Mạch Nhiên sâu xa nghĩ, ngày hôm nay mà không trốn đi, sợ rằng sẽ không thoát khỏi người đàn bà điên rồ này, vừa vận vào lúc này có một chiếc thang máy xuống, Mạch Nhiên nhanh chóng chạy vọt vào.

Sau đó Mạch Nhiên tròn tròn mắt.

Ngày hôm nay đến tột cùng là cái ngày hoàng đạo gì khiến cho Mạch Nhiên tại cùng một nơi gặp tới hai người quen, người trước khiến cô đau đầu, người sau... Mạch Nhiên nhìn thấy mặt Kiều Minh Dương đang tự tiểu phi tiểu,

Thăng thần mà nói, cảm tình của Mạch Nhiên với Kiều Minh Dương rất phức tạp.

Ngày đó hần không để ý đến hình tượng mà cứu cô, quả thực trong lòng Mạch Nhiên rất cảm kích. Nhưng sau một loạt chuyện xấu, cùng với các fan điên cuồng của hần, cũng khiến Mạch Nhiên cảm thấy đồ kỵ, rất sợ lại bị bọn cầu tử đồn đại không căn cứ, khiến cô rơi vào tình trạng lung lay, mang tiếng xấu.

Trong giới này, danh tiếng chính là đại biểu cho tiền tài, Mạch Nhiên có thể phớt lờ hình tượng, nhưng cô tuyệt đối phải quan tâm đến tiền đồ của mình.

May mắn là Kiều Minh Dương không phải là người duy nhất trong thang máy, bên cạnh hần còn một người đàn ông trung niên đeo một chiếc kính râm, Mạch Nhiên nhìn qua cảm thấy quen mắt nhưng không nghĩ ra đã từng gặp ở đâu.

Mạch Nhiên ti mi hồi tưởng lại một chút, thoáng chốc, hai con mắt tựa như con chuột mười ngày không ăn cơm, phát ra tia yêu ớt.

Trời ạ! Đó là Tường Vân Đạt!

Tường Vân Đạt, cái tên này trong giới giải trí không ai là không biết đến, không ai là không hiểu rõ.

Là nhà sản xuất đã đạt huy chương vàng, ông ta lãnh đạo việc quay phim của đội ngũ sản xuất phim ở Trung Quốc và thậm chí ở khắp châu Á, liên tục tạo ra những kỳ tích trên bảng xếp hạng. Đặc biệt là trước đây ông ta còn hợp tác với Kiều Minh Dương trong bộ phim thần tượng "Hello, my love", bộ phim này đã nhanh chóng trở thành cơn sốt tại các nước châu Á, không chỉ phá vỡ kỷ lục về lượng người xem trên TV mà còn giúp cho lượng fan của Kiều Minh Dương ở các nước Đông Nam Á, Hàn Quốc, Nhật Bản tăng lên đáng kể.

Thế nhưng vận may xác thực còn chưa dừng lại ở đó

Khi Mạch Nhiên cung kính hướng về phía Tường Vân Đạt chào một tiếng, ông ta bỗng nhiên tháo kính râm xuống, hai con mắt sắc bén quan sát Mạch Nhiên từ trên xuống dưới, sau đó nghiêm túc hỏi Mạch Nhiên: "Bạch tiểu thư, nếu như tôi mời cô tham gia vào bộ phim truyền hình sắp tới của tôi, cô có đồng ý không?"

Lúc đó Mạch Nhiên chấn kinh, há hốc miệng, thật lâu không thể nói ra lời.

Cũng không biết qua bao lâu cô mới nói: "Đạo diễn Tường, tuy rằng hiện tại tôi rất kích động, cũng rất muốn nhận lời, nhưng tôi vẫn muốn hỏi lại, ông xác thực là không nhìn nhầm người chứ? Có phải nói đùa với tôi không?" (Tội nghiệp chị Nhiên, tự coi mình là Độc được phòng vé mất rồi >> tự tin lên tý chút!)

"Vậy còn phải xem chính cô lý giải thế nào!" Tường Vân Đạt nói xong, thang máy mở ra, ông ta đeo kính lên rất bình tĩnh đi ra ngoài.

Mạch Nhiên đứng tại chỗ ngây như phỗng, rốt cuộc không có biện pháp nào chậm rì đi ra.

Kiều Minh Dương liếc mắt nhìn Mạch Nhiên cười, nhắc chân bước ra ngoài. Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, một phát bắt được tay hất giữ lại.

Mạch Nhiên nói: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hai người có phải là lừa vào với nhau để chinh em?"

"Sao có thể?" Kiều Minh Dương nhún vai, "Chúng ta cũng không phải tiên tri, có thể đoán trước được em đột nhiên lại chạy vào!"

"Vậy vừa rồi đạo diễn Tường có ý gì?" Mạch Nhiên cấp tốc hỏi hẩn.

"Kỳ thực cũng không có ý gì, chẳng qua chỉ là vừa rồi ông ta còn oán hận nói với tôi không thể tìm được nữ diễn viên thích hợp"

"Sau đó?"

"Sau đó tôi đề nghị ông ta, chỉ bằng phó thác cho số phận, chọn người tiếp theo đi vào thang máy làm diễn viên, sau đó...", Kiều Minh Dương thâm sâu mà liếc Mạch Nhiên một cái, cảm thán nói, "Tiểu Bạch, em thật là may mắn!"

Anh mới may mắn!

Nhất thời, Mạch Nhiên quả thực dở khóc dở cười, không thể tưởng tượng nổi thế giới này, anh ta có thể cầu huyệt được như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Tường Vân Đạt đúng là hiệu suất làm việc hơn người, không đến mấy ngày sau, kịch bản bộ phim "Tình yêu tới" đã nằm trong tay Mạch Nhiên.

Linda nghe Mạch Nhiên kể lại tình huống không thể tưởng tượng được kia, rồi nhìn chăm chăm kịch bản, một hồi chảy nước miếng, một hồi nhủ mày, cứ như vậy nửa giờ, sau đó đứng dậy nhăn nhó nói: "Việc này, chị nghĩ cứ để Thẩm tổng trở về quyết định đi!"

Mạch Nhiên hiểu rõ mâu thuẫn trong lòng Linda hiện tại.

Cả Linda và Mạch Nhiên đều hiểu rõ sức ảnh hưởng của Tường Vân Đạt trong giới giải trí lớn thế nào, nhận lời mời của ông ta rất có khả năng Mạch Nhiên sẽ có cơ hội thoát khỏi cái danh "Độc được phòng bán vé", chân chính mà được xếp vào hàng minh tinh. Thế nhưng, cả hai người đều hiểu, nam chính của bộ phim này là Kiều Minh Dương, scandal giữa Mạch Nhiên và hẩn rầm rộ một thời gian trong quá khứ, bây giờ mà hợp tác, sợ rằng rất khó có thể tránh khỏi lại trở thành tâm điểm bàn tán.

Nói thẳng ra là Mạch Nhiên từ trước tới nay đều công khai là bạn gái của Thẩm Lâm Kỳ, cho dù chỉ là vì bát com, cũng không nên cố ý tạo scandal để lãng xê tên tuổi, cho nên...

Mạch Nhiên không cam lòng mà nhìn Linda gật đầu, nói: "Kỳ thực, em cũng nghĩ như vậy."

Về Thẩm Lâm Kỳ, từ sau ngày Mạch Nhiên uống rượu say, anh chưa hề xuất hiện trước mặt cô. Mạch Nhiên chỉ nghe nói anh đã đi công tác nước ngoài, cô cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, dù sao từ xưa tới nay anh cũng chưa bao giờ nói với cô lịch trình làm việc của mình, cô cũng đã quen với việc anh luôn xuất quỷ nhập thần.

Thời gian này Mạch Nhiên bỗng cảm thấy rất phiền não.

Mạch Nhiên mỗi ngày trước khi đi ngủ đều quen thói kịch bản của Tường Vân Đạt ra đọc một chút, càng đọc càng thấy thú vị, càng đọc càng thấy ngứa ngáy tâm can. Nhưng trong lòng Mạch Nhiên hiểu rõ cơ hội rất xa vời, đánh bắt lực tự mình đổ đánh bản thân, diễn không được thì quay quảng cáo, dù sao cũng vẫn kiếm được tiền. (hic... khổ thân chị!)

Đáng tiếc, quay quảng cáo cũng không phải thực tốt. Cách đây nhiều năm, Mạch Nhiên đóng quảng cáo cho hãng dầu gội, thời gian cả clip quảng cáo chỉ một vài phút, thế nhưng Mạch Nhiên phải diễn từ thời cổ đại đến hiện đại, hóa trang mất vài giờ, lại còn bị treo bằng dây thép. Vài ngày sau khi quay xong, Mạch Nhiên không chỉ mệt mỏi, mà mình mẩy còn đầy vết thương, vô cùng thâm.

Hôm nay Mạch Nhiên thật không dễ dàng gì phải làm đi làm lại mới quay xong một quảng cáo, cô nhanh chóng về nhà, thậm chí muốn lên giường ngủ một giấc. Thế nhưng cuộc sống hết lần này đến lần khác không chiều lòng người. Ngay lúc Mạch Nhiên ngủ say sưa, mơ kiếm được rất nhiều tiền thì chuông điện thoại reo vang.

Mạch Nhiên vùng vẫy từ trong chăn chui ra ngoài, hai mắt nhắm tịt từ từ lần mò tìm điện thoại, thật muốn chết mà "a lô" một tiếng!

Tức giận chính là người gọi điện đến lại là một kẻ môi giới, hỏi Mạch Nhiên có hứng thú muốn đầu tư vào wangpu (tên một trang web) hay không. Mạch Nhiên tức giận, nói "Không có hứng thú" rồi cúp điện thoại.

Một lúc sau chuông điện thoại lại reo, Mạch Nhiên lấy chăn trùm đầu, lại nghe tiếng chuông điện thoại đòi mạng vang lên, rốt cuộc nhịn không được hắt tung chăn đứng dậy nhấc điện thoại lên mắng xối xả.

"Anh có bệnh à, tôi nói tôi không có hứng thú, anh gọi nhiều vậy làm gì? Không biết người khác còn phải nghỉ ngơi sao? Tôi hiện tại không muốn đầu tư wangpu, tôi muốn kiện các anh, anh ở công ty nào, tên là gì? A lô, a lô... anh nói đi!"

Mạch Nhiên quát lên mấy tiếng, cho rằng đối phương đã sợ đến mức không dám nói lời nào, định cúp điện thoại thì bên kia truyền đến giọng một người đàn ông.

Thẩm Lâm Kỳ nói: "Là anh!"

Mạch Nhiên trong đầu "đình" một tiếng, hoàn toàn tỉnh ngủ, lấy tay bịt mũi nói: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được!"

"Anh nhớ đây là số điện thoại bàn!" Thẩm Lâm Kỳ lạnh lùng nói.

"..." Mạch Nhiên nhất thời như một quả bóng xẹp xuống, khiêm nhường giải thích: "Kỳ thực, em còn chưa tỉnh ngủ..."

"Nghe đã biết!" Thẩm Lâm Kỳ nói.

Mạch Nhiên đỏ mặt, ủ rũ nói: "Em đang ngủ mà, đâu biết là anh gọi, còn tưởng là cái công ty gì gì kia vừa rồi lại gọi để mời đầu tư"

"Xem ra anh sai rồi! "

"Không không... anh thế nào mà sai được, là em... Không! Chính là cái công ty wangpu kia có lỗi! Hay là anh thuê luật sư tố cáo đi, điều tra xem là công ty của ai mà quấy nhiễu dân, sau đó kiện cho bọn họ phá sản!"

"Ý kiến không tồi! Ngày mai anh bảo luật sư tiến hành." Thẩm công tử tiếp tục nói.

Người này định làm thật.

"Em với anh hay nói giỡn thôi mà, là em sai được chưa?" Mạch Nhiên lúc đó chỉ muốn khóc: Thẩm công tử, ngài đại nhân đại lượng mà bỏ qua cho em được không, tim của em thật là không thể chịu đựng nổi được cứ nhảy loạn xạ như thế được!

"Ồ, em định bồi thường anh thế nào đây?" Thẩm Lâm Kỳ hỏi.

Thật đúng là được voi đòi tiên mà. Mạch Nhiên không cam lòng nói: "EM - BÁN - THÂN - KHÔNG - BÁN - NGHỆ, anh có muốn bàn bạc không?" Mạch Nhiên cho rằng, giữa bọn họ hiện tại đang cách nhau một Thái Bình Dương, người này làm sao có đủ khả năng bay qua mà về ngay được.

Thế nhưng lập tức Mạch Nhiên phát hiện mình đã sai!

"Có thể" Mạch Nhiên nghe thấy Thẩm Lâm Kỳ không thèm đếm xỉa gì mà đáp ứng, ngay sau đó, chuông cửa đột ngột vang lên, anh nói: "Ra mở cửa nhanh!"

Cảm giác này là rất tinh tế, giống như khi người ta đang vui mừng vì đã nhảy vọt qua một hố, nhưng sau đó, lại phát hiện mình rơi vào hố phía sau lớn hơn.

Chết không toàn thây.

Chẳng hiểu sao trong đầu Mạch Nhiên hiện lên cái câu này. Nhất thời Mạch Nhiên hận không thể tự tát cho mình hai cái vào mồm "Cho người chứa cái tội tùy tiện bắt điện thoại, cho người chứa cái tội tùy tiện nói cái gì mà bản thân không bán nghệ!" Cuối cùng Mạch Nhiên vẫn phải từ trên giường đi xuống, ra mở cửa.

Quả nhiên Thẩm Lâm Kỳ đang đứng ngoài cửa. Mạch Nhiên vừa mở cửa ra, anh cũng không hề khách khí rất nhanh bước vào, thuận tiện đưa cho Mạch Nhiên một vật. Mạch Nhiên phản xạ rất nhanh đỡ lấy, sau đó liền nhìn thấy, mặt mũi tái nhợt, một bộ âu phục!

Trong tay anh xách theo một valy hành lý, hình như mới vừa xuống máy bay. Mạch Nhiên nghĩ, anh nhất định là ngại trở về quá muộn nên liền biến nhà cô thành quán trọ.

Mạch Nhiên tức giận, hận đến nỗi không thể tiến đến đá cho Thẩm Lâm Kỳ một cước. Trong lúc cô vừa mới quay về phía Thẩm Lâm Kỳ mà nghiêng răng nghiêng lợi, anh bỗng nhiên bỏ hành lý xuống hỏi: "Ăn cơm không?"

"Em ở đây hết mì ăn liền rồi" Mạch Nhiên nghiêm mặt nói.

"Không sao, anh có" Thẩm Lâm Kỳ xoay người, lấy một cái túi nilon giơ lên.

Mạch Nhiên lặng người. Đây một túi mì ăn liền!

Đại boss Thẩm Lâm Kỳ của công ty giải trí Tinh Thiên, quá nửa đêm đến nhà người ta ăn mì gói, chuyện này có nói ra cho người khác nghe cũng không ai tin, ngay cả chính bản thân Mạch Nhiên cũng chưa từng trải qua, đều nghĩ đây là một giấc mơ.

Rốt cuộc là anh điên rồi, hay là cô đang sinh ra ảo giác. Mạch Nhiên bắt đầu có chút đắn đo, cho đến lúc nghe thấy tiếng nước từ trong nhà tắm vọng ra, mới xác định chắc chắn. Mạch Nhiên không khỏi giận dữ, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi hành vi của Thẩm Lâm Kỳ, hận không thể lao vào, úp cả cái nồi vào mặt Thẩm Lâm Kỳ, khiến cho anh ta được lĩnh hội một chút bản lĩnh lợi hại của cô.

Thế nhưng Mạch Nhiên vẫn còn không đủ dũng cảm, không chỉ có vậy, cô ngay cả một chút gan dạ cũng không có, ai biết được khi Thẩm Lâm Kỳ nổi giận, liền dùng biện pháp gì hành hạ cô, trái tim nhỏ bé của cô không thể chịu được anh phá hủy.

Mạch Nhiên thở dài, đổ mì nấu chín vào bát, bung ra ngoài.

Nhưng điều khiến cô không ngờ được chính là lúc đem bát mì ra ngoài, phòng tắm cũng mở cửa. Thẩm Lâm Kỳ nửa thân trên không mặc gì đi ra, thân dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Mạch Nhiên thoáng chốc như hóa đá, nhìn Thẩm Lâm Kỳ vừa tắm rửa xong, cả người ướt sũng, vốn dĩ lúc đầu tóc tai gọn gàng nhưng hiện giờ toàn bộ đều rối bời, từng sợi vương trên trán, nước không ngừng chảy xuống, rơi trên vai, theo đường cong của cơ thể, chảy qua ngực, cơ bụng, chưa đến khăn tắm vây quanh bụng.

Nhất thời, Mạch Nhiên đầu óc trống rỗng, bát mì trong tay toan rơi xuống.

May mà Thẩm Lâm Kỳ nhanh lẹ, giúp Mạch Nhiên đỡ lấy mới không tạo ra thảm kịch. Thế nhưng cũng chính vì vậy mà lúc này khoảng cách giữa bọn họ kéo gần lại, Mạch Nhiên thậm chí thấy rõ từng vết tích giọt nước chảy qua trên người Thẩm Lâm Kỳ, từ hông cho đến bụng dưới, một chút sọc cũng không có, dùng từ hoàn mỹ để hình dung thật không khoa trương chút nào.

Thời khắc này, mặt Mạch Nhiên bỗng nhiên đỏ lên, hai má mơn hờ nóng ran, vô thức mà liếc mắt qua, lắp bắp nói: "Cái này.... mì... mì ăn được rồi!"

Đối phương thật lâu không có đáp lại, Mạch Nhiên bung bát mì, cảm thấy mọi tay, đành phải kiên trì chậm rãi quay mặt đi, sau đó liền phát hiện, từ này Thẩm Lâm Kỳ vẫn duy trì động tác, hai mắt mở to mà nhìn chằm chằm Mạch Nhiên.

Bốn mắt nhìn nhau, trông ngực đập thình thịch.

Lúc này, Mạch Nhiên mơ hồ hiểu ra tại sao Thẩm Lâm Kỳ muốn cô làm bạn gái, bởi vì chỉ có cô mới có thể tự chủ được bản thân, mới có thể không phá vỡ quy tắc. Thế nhưng tự chủ cũng có giới hạn! Nếu Thẩm Lâm Kỳ dám thách thức cô, tin hay không tin, cô ngay lập tức có thể đọc ra một trăm lần các quy tắc bất thành văn.

Mạch Nhiên tay bung bát mì đã run rẩy, sau đó, bát mì bị lấy đi.

Thẩm Lâm Kỳ xoay người, tự nhủ nói: "Chậm vậy, anh sắp chết đói rồi!"

Mạch Nhiên lúc này tim vẫn còn đập thành thịch, xuân tâm nhộn nhạo, hiện tại như bị hắt một gáo nước lạnh, buốt giá một trận.

Ông trời ơi! Đây chính là cảm thú, cảm thú a!

Lời nói là vậy, nhưng Mạch Nhiên cũng phải thừa nhận, hình dáng Thẩm Lâm Kỳ ăn mì thật dễ nhìn, rất ít ai có thể ăn một bát mì một cách tao nhã như vậy, cho nên Mạch Nhiên ngồi một bên trên sofa, vừa uống sữa, vừa liếc nhìn Thẩm Lâm Kỳ phía bên kia, trong lòng không ngừng âm thầm đọc thần chú: "Nghẹn chết đi, nghẹn chết đi, nghẹn chết đi..."

Sau đó, bi kịch xảy ra. Do Mạch Nhiên quá nhập tâm đọc thần chú, Thẩm Lâm Kỳ còn chưa nghẹn, cô đã bị sặc sữa. Sữa bò thuận đường chảy vào trong khí quản, nước mắt cô trào ra, vất vả lắm mới thở bình thường lại. Mạch Nhiên mở mắt đã phát hiện Thẩm Lâm Kỳ đang nhìn mình, khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Mạch Nhiên lập tức cảm thấy xấu hổ muốn chết, không phải là bị sặc sao, tốt vậy ư mà còn cười? Anh còn dám cười!

Trong lúc Mạch Nhiên còn bị phần tột cùng, bỗng nhiên trong đầu lóe sáng, cô nhớ tới kịch bản của Tưởng Văn Đạt còn để trên giường.

Linda nói, nhận hay không nhận, còn phải đợi Thẩm tổng quyết định. Lúc trước Mạch Nhiên còn khổ sở nghĩ không biết phải mở miệng thế nào, hiện giờ đúng là một cơ hội tốt, không bằng nhân lúc Thẩm công tử ăn xong bát mì rồi đề cập đến?

Cô còn chưa nhắc mông, Thẩm Lâm Kỳ đã hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Nụ cười trên mặt cô cứng lại, lập tức cười nịnh nọt, lắc đầu nói: "Không có gì, cái kia... mì ăn ngon không?"

"Bình thường!" Thẩm Lâm Kỳ trả lời.

Mạch Nhiên chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: "Có muốn ăn thêm bát nữa không?"

"Không cần!"

"Vậy hay là uống sữa .."

"Nói, muốn xin anh cái gì?" Thẩm Lâm Kỳ không nề tình mà dứt lời Mạch Nhiên.

"Ha ha..." Mạch Nhiên cười gượng hai tiếng, "Kỳ thực không có gì, chỉ là em vừa mới nhận được một kịch bản, Linda cũng cảm thấy không tồi, cho nên em muốn hỏi qua anh rốt cuộc có muốn tiếp nhận hay không?" Mạch Nhiên tận lực lấy Linda ra làm bìa đỡ đạn.

Thẩm Lâm Kỳ chớp mắt hỏi: "Ài?"

"Đạo diễn Tưởng"

Mạch Nhiên qua quýt trả lời như vậy cũng không giấu giếm được Thẩm Lâm Kỳ, anh nhú mày, nói: "Tưởng Văn Đạt?"

Nhìn Thẩm Lâm Kỳ bộ dạng cau mày như vậy, Mạch Nhiên cũng biết việc này không phải trò đùa. Quả nhiên, Thẩm công tử nói tiếp: "Bộ phim này không thể nhận, anh sẽ sắp xếp cho em một bộ phim khác"

Cực tuyệt như vậy thật là quá thẳng thắn, Mạch Nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: "Đạo diễn Tưởng rất có thành ý, đã gửi kịch bản đến cho em, hay là anh xem qua một chút?"

"Không cần!" Thẩm Lâm Kỳ nói, "Kịch bản của ông ta không thích hợp với em!"

"Anh còn chưa có xem qua, sao đã nói như vậy..." Mạch Nhiên cố sức đấu tranh.

Thẩm Lâm Kỳ không nhúc nhích, thái độ kiên quyết.

Nhưng mà vốn là một thanh niên thời đại mới có lý tưởng, có văn hóa, có nghị lực, Mạch Nhiên nếu đã quyết tâm nói ra, không có lý do gì mà không cố gắng một phen. Cơ hội tốt như vậy, cho dù là mặt dày mày dạn, Mạch Nhiên cũng phải dấy dựa một hồi.

Nghĩ vậy, cô dứt khoát ngang ngược, đứng dậy đi đến bên cạnh Thẩm Lâm Kỳ, vồ lấy tay anh làm nũng nói: "Anh để em nhận đi, chỉ một lần này thôi, chỉ cần anh đồng ý, em cái gì cũng làm!"

Thốt ra những lời này xong, Mạch Nhiên hoàn toàn hối hận, Thẩm Lâm Kỳ quay đầu lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, lặp lại câu nói: "Cái gì cũng làm?"

Không khí bỗng nhiên tràn ngập mùi nguy hiểm, Mạch Nhiên cấp tốc buông tay Thẩm Lâm Kỳ, cười cười nói: "Kỳ thực cũng không phải..."

"Anh nhớ kỹ em có nói qua, bán thân không bán nghệ!" Thẩm Lâm Kỳ một lần nữa cắt ngang lời Mạch Nhiên, trong mắt lóe ra tia nguy hiểm, thân thể chậm rãi tiến gần Mạch Nhiên.

"Có sao? Em không nhớ..." Mạch Nhiên không khỏi khẩn trương đứng lên, vừa giả ngu vừa lùi lại phía sau, muốn đứng lên chạy trốn.

Nhưng mà cái móng còn chưa nhấc lên, thất lung đã bị tóm lấy. Thẩm Lâm Kỳ dễ dàng kéo mạch nhiên lại, đặt ở dưới thân.

Nhất thời, Mạch Nhiên cảm thấy mình như con thỏ trắng sắp bị sói ăn thịt, lúc nào cũng có thể bị cắn một miếng, toi mạng.

Mạch Nhiên cầu xin: "Anh đừng có đùa như vậy, vừa này em chỉ nói giỡn thôi"

"Nhưng anh không cảm thấy vậy." Thẩm Lâm Kỳ nhìn Mạch Nhiên như nhìn con mèo, giọng nói trầm thấp, "Nếu như em thực sự cái gì cũng chịu làm, anh không ngại suy nghĩ yêu cầu của em một chút"

"Không!" Mạch Nhiên lắc đầu: "Em không muốn diễn, một chút cũng không..."

Những lời còn lại, Mạch Nhiên không còn cách nào nói tiếp.

Bởi vì, cô lại bị hôn.

Nhất thời, Mạch Nhiên mở to hai mắt, tay chân cứng nhắc, lạnh sống lưng, trong đầu chỉ có một ý niệm..... Anh còn chưa có đánh răng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Thẩm Lâm Kỳ mạnh mẽ đem Mạch Nhiên đặt lên trên sô pha, bắt ngờ hôn cô. Môi cô bị chà sát, đầu óc trống rỗng, hai lỗ tai ong ong, trước mặt phẳng phát một mảnh màu trắng, dường như đã kinh hồn bạt vía mặc Thẩm Lâm Kỳ xâm chiếm.

Cô cảm giác được anh đang ngậm môi cô, nhẹ nhàng mà mút lấy, cảm giác tê dại lan truyền từ môi đến khắp thân thể. Sau đó anh lại dùng đầu lưỡi khiêu khích cô, không khách khí mà tiến sâu vào miệng cô.

Mạch Nhiên toàn thân mềm nhũn, tưởng như có thể ngất đi. Thất lung bị nâng lên. Luồng nhiệt từ bàn tay anh truyền đến dán trên da thịt cô, nóng rực như ngọn lửa đang lan rộng trên đám cỏ khô. Đầu tiên là thất lung, sau đó đến ngực, đến cổ, rồi gương mặt, cuối cùng cả bàn tay anh đều đang cẩn thận lau mồ hôi trên mặt cô.

Hô hấp của Mạch Nhiên bắt đầu gấp gáp, cả người không còn chút sức lực nào, chỉ có thể yếu ớt dựa vào sô pha. Cô ý thức được bàn tay anh đang chậm rãi lần mò từ thất lung tiến vào trong áo ngủ của mình. Mỗi động tác đều ôn nhu mà thông thả, cảm giác giống như một liều thuốc mị hoặc chảy trong mạch máu.

Mạch Nhiên bắt đầu ý loạn tình mê, ngón tay hình như có chút co giật, chạm xuống một thứ mềm mại, có lẽ... là khăn tắm của Thẩm công tử.

Soạt! Động tác của Thẩm Lâm Kỳ ngưng lại trong giây lát. Cả hai người ngây dại.

Cổ Mạch Nhiên cứng nhắc, trừng mắt nhìn Thẩm Lâm Kỳ, máy móc cúi đầu nhìn khăn tắm màu trắng trong tay, rồi lại nhìn Thẩm công tử, sau đó hét lên một tiếng.

Cùng lúc đó, cô nhanh chóng nhớ lại hành động của mình, tự nhủ là do trong lúc bị bức bách quá, hành động nhanh hơn suy nghĩ. Cô tự hỏi không biết mình đã làm gì ngu ngốc khiến cho Thẩm công tử đột ngột phát sinh sự tình muốn yêu thương này.

Một cước, Thẩm Lâm Kỳ bị Mạch Nhiên đá từ trên sô pha xuống.

Sau một tiếng bịch, Thẩm công tử trần truồng nằm sõng soài ở sàn nhà.

Mạch Nhiên nhanh chóng đứng dậy khỏi sô pha, chân tay luống cuống, lúc đó quả thực là tâm tư giết người giết khẩu đều không có.

Sau đó cô mới phát hiện, cái vật mà cô đang cầm trong tay để bưng mặt, chính là khăn tắm của Thẩm Lâm Kỳ.

AAAAAAA! Một cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng.

Nghĩ đến chuyện nửa đêm cô cướp khăn tắm của Thẩm Lâm Kỳ, lại còn lấy để che mặt. Chuyện kinh khủng như vậy xảy ra, cô cảm thấy không còn mặt mũi nào mà cùng anh nói chuyện kịch bản của Tưởng Văn Đạt nữa. Không chỉ vậy, cô ngay cả dũng khí nói một câu với anh cũng không có.

Để tránh gặp phải Thẩm Lâm Kỳ ở công ty, Mạch Nhiên chỉ có thể yêu cầu Linda tăng lượng công việc.

Linda vì thấy Mạch Nhiên thay đổi mà cảm thấy bội phần khiếp sợ, liền hỏi: "Mạch Nhiên, không phải em bị sốt chứ?"

"Không!" Mạch Nhiên lắc đầu, kiên định nói: "Em không sốt, em đang chuộc tội!"

Linda nghe Mạch Nhiên nói cũng không hiểu ra sao, truy hỏi Mạch Nhiên rốt cuộc có chuyện gì.

Mạch Nhiên đương nhiên sẽ không mang chuyện mất mặt kia ra mà nói, đành phải hàm hồ mà nói bừa hai câu, cuối cùng hỏi Linda gần đây có quảng cáo cần ra ngoài quay hay không, không cần cả ngày ở công ty.

Linda tự hỏi cả nửa ngày, cuối cùng nói: "Không có quảng cáo, nhưng có một buổi tuyên truyền."

Mạch Nhiên mừng rỡ hỏi: "Tuyên truyền gì?"

"Còn có thể là cái gì nữa?" Linda liếc Mạch Nhiên đầy khinh bỉ, "Chính là bộ phim Rock Girl đó."

Mạch Nhiên giật mình trợn trừng mắt nhìn. Bộ phim đó còn muốn lãng phí tiền tuyên truyền?

Mọi người đều biết, giới giải trí là một nơi bão sao hay vậy, một bộ phim mà ngày nào cũng bị bêu rếu sẽ rất dễ tác động xấu tới khán giả, cuối cùng khiến cho nơi bán vé rơi vào tình huống vô cùng thảm hại.

Bộ phim Rock Girl cũng vậy, đầu tiên là không đảm bảo an toàn khiến nữ chính bị thương. Sau đó xảy ra sự kiện của Lý Khải Kỳ, bị người ta mắng chửi trên internet đến chết đi sống lại, từ ông chủ cho đến nhân viên đều phải đứng mũi chịu sào.

Vì vậy, phim còn chưa có chiếu, đã được giới bình luận nổi tiếng kết luận, đây là mảnh lõi điện ảnh, toàn bộ dựa vào mấy chuyện xấu của diễn viên, khán giả hoàn toàn không cần quá chờ mong.

Những điều này chỉ là những việc nhỏ, điều khiến người ta cảm thấy tức giận chính là Lý Khải Kỳ từ lúc bị vạch trần bộ mặt thật, lại còn dám ngang nhiên làm mất thể diện đoàn làm phim. Trên Wb, hần ngang nhiên tuyên bố mình vô tội, hần nói đây là bộ phim thổi rửa nhất hần đã từng tham gia, lại còn kêu gọi fan của mình không nên đến rạp chiếu phim xem.

Nhân cách Lý Khải Kỳ tuy rằng không bằng trước đây nhưng mà vẫn còn rất nhiều fan trung thành liều chết mà nghe theo lời kêu gọi của thần tượng, tuyên bố chống lại rạp chiếu phim công chiếu bộ phim này, thậm chí còn tự xưng đã lên kế hoạch hoàn hảo, ngày nào bộ phim này công chiếu, sẽ kéo đến cửa các rạp này làm loạn.

Hết sóng gió này đến sóng gió khác, Mạch Nhiên gần như cũng không còn trông chờ gì nhiều đối với việc bán vé. Tuy nhiên phía nhà sản xuất cũng không từ bỏ ý định, lại còn muốn tổ chức tuyên truyền.

Mạch Nhiên mặc dù nghĩ như vậy chỉ là lãng phí thời gian nhưng việc đã đến nước này, cũng đành còn nước còn tát, dù sao với bộ phim này cô cũng đã dồn tâm huyết rất nhiều, so với bất kỳ bộ phim trước kia thì đây là bộ phim cô nỗ lực nhiều nhất.

Thực tế cũng đã chứng minh, mặc dù rất cố gắng tuyên truyền cho bộ phim nhưng kết quả cũng không được như ý muốn.

Lý Khải Kỳ là nam chính nhưng lại từ chối không đến tham gia buổi tuyên truyền, khiến trước khi tham gia, đám phóng viên đã nhắm ngay được manh mối chuyện xấu, hàng loạt bài báo tự đặt câu hỏi, khiến Mạch Nhiên trở tay không kịp.

Nhưng chuyện khiến Mạch Nhiên không tưởng tượng được chính là Kiều Minh Dương lại bớt chút thời gian đến, lại còn giúp Mạch Nhiên đối phó với những câu hỏi sắc bén.

Lúc phóng viên đang hỏi Mạch Nhiên có đúng là thực sự bị Lý Khải Kỳ xâm phạm hay không, Kiều Minh Dương lập tức nói "Xin tôn trọng diễn viên", "Không đề cập đến những chuyện không liên quan đến bộ phim", ... cứ như vậy khẩu khí nghiêm túc giúp Mạch Nhiên chống đỡ rất nhiều câu hỏi của phóng viên.

Nhất thời, Mạch Nhiên bỗng cảm thấy có lỗi với hần.

Tuy rằng lúc gặp hần lần đầu tiên không vui vẻ gì, Mạch Nhiên làm hỏng xe hần, hần cũng đã cảm tiền bồi thường rồi, nhưng thẳng thắn mà nói, con người hần cũng không tồi, Mạch Nhiên không nên suốt ngày lên Wb nặc danh mà mắng hần, lại còn chửi mắng hần kiếp trước là Nhạc Bất Quần.

Để thoát khỏi cảm giác áy náy, Mạch Nhiên quyết định mời hần ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Địch Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Mạch Nhiên quyết định mời Kiều Minh Dương đi ăn.

Lúc Mạch Nhiên nói điều này ra với hấn, Kiều Minh Dương kinh ngạc nhìn cô: "Em không phải là định hạ độc chết tôi chứ?"

Mạch Nhiên tức giận mắt trợn ngược nói: "Anh cho tôi là cái gì? Tôi là loại người như vậy sao?"

"Giống!" Hấn kiên định gật đầu

Giọng điệu này thật khiến cho người ta nghĩ rằng hấn đang kích động. Sau khi trong lòng hấn kích động một trăm lần, Mạch Nhiên vô cùng thành khẩn nói: "Kỳ thực là tôi muốn cảm ơn anh vì lúc trước đã giúp tôi."

Kiều Minh Dương biểu tình như bưng tỉnh ngộ ra, ác ý cười nói: "Cảm ơn không nhất định phải như vậy, lấy thân báo đáp đi!"

Khốn khiếp! Mạch Nhiên mắt trợn trừng nói: "Quên đi, anh cứ cho là tôi chưa từng nói gì đi!" Nói xong, cô quay đầu bỏ đi.

Tay bị Kiều Minh Dương giữ lại, hấn nói: "Em thật không có thành ý, tốt xấu gì cũng phải hỏi tôi muốn ăn gì."

"Có gì mà phải hỏi, tôi mời khách đương nhiên là tôi làm chủ, đi ăn hấn sán!" Mạch Nhiên quả quyết nói.

"Hải sán?" Trên mặt hấn lộ ra vẻ khó xử, "Thực ra..."

"Không ăn thì thôi đi." Mạch Nhiên cắt ngang lời Kiều Minh Dương, tiểu tử này còn mơ tưởng trước mặt cô đùa giỡn.

"Hải sán thì hải sán!" Kiều Minh Dương nói xong, lại nhịn không được mà nhủ thầm. "Có người đi mời người ta ăn mà như vậy, ai da..."

Mạch Nhiên chẳng thèm lý giải tâm tình của hấn, đeo kính râm, đội mũ, xách túi, đặc ý dào dạt mà nói: "Đi, đi ăn hải sán!"

Kỳ thực ngồi ăn cơm cùng Kiều Minh Dương thật đúng là chuyện vô cùng áp lực. Chỉ cần bắt cần một chút thôi, ngày hôm sau rất có thể cả cô và hấn cùng lên mặt báo. Nhưng cũng rất may cả hai người đều có kinh nghiệm rất phong phú đối phó với bọn cầu tử, bởi vậy, chớ đến khi vào nhà hàng tất cả đều rất thuận lợi.

Nhìn một thực đơn đầy đủ mỹ thực, tâm tình Mạch Nhiên bỗng trở nên rất tốt, vô cùng nhiệt tình mà giới thiệu cho Kiều đại thiếu chủ các loại món ăn.

Không ngờ, tên Kiều Minh Dương mặt dày này lại tỏ ra vô cùng rụt rè. Thực đơn bị hấn lật giở từ trang nhất đến trang cuối, sau đó, hấn lại chỉ vào một món cơm thịt gà Hải Nam.

Mạch Nhiên thiếu chút nữa là té khỏi ghế, chỉ vào hấn khiển trách: "Tôi mời anh đi ăn hải sán, không phải mời anh đi ăn thịt gà, anh làm vậy không phải khiến tôi thất vọng, mà là khiến chính bọn hải sán kia thất vọng."

Kiều Minh Dương khéo miệng co rút, rồi mặt không biến sắc mà nói với nhân viên nhà hàng: "Món vừa này không gọi nữa, tất cả những món khác trên thực đơn này mỗi loại lấy một phần, cảm ơn!"

Sau đó nhân viên nhìn hấn kinh ngạc, hấn quay đầu nhìn Mạch Nhiên đang há hốc miệng, nhún vai: "Như vậy em vừa lòng rồi chứ?"

Mạch Nhiên thề sau này không bao giờ tùy tiện nói lung tung nữa.

Kết quả là một bàn thức ăn đồ sộ được đưa lên, đồ sộ đến mức khiến người ta giật sột người.

Mạch Nhiên cảm nhận được trong lòng đang run rẩy, yếu ớt mà nói: "Chúng ta như vậy có tính là rất khoa trương không?"

Kiều Minh Dương tủm tỉm mà buông tay nói: "Đều là em nói, không khoa trương như vậy sẽ làm thất vọng hải sán sao?"

Mạch Nhiên hết chỗ nói, trừng mắt nhìn tới nhìn lui thức ăn trên bàn. Bắt đầu là món sứa, sau đó là cá chiên, từng thứ từng thứ, tôm hùm tới, trai hến cũng tới, cuối cùng là hải sâm cá muối, tất cả đều đã được đem lên.

Lúc ấy, Mạch Nhiên cảm thấy tan nát cõi lòng, bỗng nhiên nảy sinh cảm giác chắc chắn rằng, Kiều Minh Dương hấn ngày hôm nay mà không biến Mạch Nhiên thành kẻ nghèo hèn chỉ sợ rằng sẽ không chịu bỏ qua. Người đàn ông này dụng tâm thật ác độc, thực tại đã chứng kiến đủ rồi.

Mạch Nhiên ai oán nhìn hấn, tâm tình phức tạp không gì sánh được.

Kiều Minh Dương một chút cũng không thêm để ý, ngược lại còn thoải mái nói: "Đừng có nhỏ mọn như vậy mà, coi như chúc mừng chúng ta lần thứ hai hợp tác!"

"Ai cùng với anh lần thứ hai hợp tác?"

"Chẳng lẽ không đúng? Theo tôi biết thì Trương Văn Đạt đã gửi kịch bản cho em."

Kịch bản của Trương Văn Đạt? Nói đến chuyện này, Mạch Nhiên tâm tình trở lên bức dọc. Mạch Nhiên nói: "Kịch bản chưa tới. Có điều tôi không định

tham gia."

Lời này Mạch Nhiên nói ra khiến Kiều Minh Dương có chút giật mình: "Em không có ý định? Vì sao? Thăng thần mà nói đây là một cơ hội rất tốt."

Đó là một cơ hội tốt ai chẳng biết vậy. Nhưng Mạch Nhiên vừa nghĩ tới Thẩm Lâm Kỳ, trong ngực liền chỉ có một nguyện vọng duy nhất là dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy kia, Mạch Nhiên nói: "Không diễn là không diễn, không có vì sao cả, hơn nữa nói ra anh cũng không không hiểu."

Kiều Minh Dương cười nhạt một tiếng: "Chỉ sợ có người không cho em diễn thôi!"

Mạch Nhiên bị hắn nói đúng lại càng hoảng sợ, kinh ngạc nhìn hắn, cùng lúc ấy, ánh mắt đang suy nghĩ của hắn cũng hướng về Mạch Nhiên. Bốn mắt nhìn nhau, Mạch Nhiên chợt cảm thấy chột dạ, vội vàng di chuyển ánh mắt, cười ha hả mà nói: "Ài da, đói chết mất. Ăn ăn thôi..."

Kiều Minh Dương cũng không có truy vấn Mạch Nhiên nữa, nhưng bầu không khí tự nhiên lại có chút bất đồng, bọn họ cố gắng mà ăn cơm, bàn ăn nhất thời im lặng.

Mạch Nhiên trong lòng thầm nghĩ Kiều Minh Dương hiện tại là đang cảm thấy khinh bỉ vạn phần sự nhu nhược của cô. Có thể sự thực là như vậy, không có kịch bản của Trương Văn Đạt, Mạch Nhiên vẫn có thể vờ bụng bít vui vẻ, thế nhưng không có Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên chẳng có thứ gì.

Lúc này, Mạch Nhiên cảm thấy rất áp lực, để giảm bớt sự không hài lòng, Mạch Nhiên đành phải cố gắng mà ăn, liều mạng vui đầu vào ăn, rượu chè ăn uống quá độ, chuẩn bị sẵn sàng quệt thẻ của Thẩm công tử.

Chỉ tiếc, Mạch Nhiên giải quyết xong xuôi toàn bộ bát tôm hùm liền nghe Kiều Minh Dương hừ một tiếng, âm thanh có chút thống khổ.

Mạch Nhiên từ bát tôm ngẩng đầu lên, phát hiện Kiều Minh Dương đang cau mày, sắc mặt tái nhợt.

"Không phải chứ?" Mạch Nhiên kinh hãi "Anh ăn một chút như vậy thôi sao...?"

Kiều Minh Dương cười khổ nhìn Mạch Nhiên, nói: "Tôi bị dị ứng hải sản..."

Dị ứng hải sản?

Mạch Nhiên thiếu chút nữa nhảy dựng từ ghế lên: "Anh dị ứng hải sản còn đi theo tôi ăn hải sản?"

"Là do em không cho tôi cơ hội..." Hai hàng lông mày nhíu lại, Kiều Minh Dương biểu tình vô cùng thống khổ.

"Tôi thực sự là hết cách với anh! Tôi đi gọi người!"

"Đừng, không cần" Kiều Minh Dương khoát tay, yếu ớt nói, "Gọi Tiểu Kim là được."

Tiểu Kim là trợ lý kiêm bảo mẫu của Kiều Minh Dương, người này tuổi cũng xấp xỉ Mạch Nhiên, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, so với Linda giọng nói có phần lớn hơn rất nhiều. Cô ta đến liền trách móc, khiến Mạch Nhiên cảm thấy như trời đang sụp xuống.

Tiểu Kim nhìn Kiều Minh Dương mà rống lên: "Anh bị nước vào óc à? Biết rõ dị ứng hải sản rồi còn ăn bậy bạ, có tán gái cũng không cần thiết như vậy! Anh cho là làm vậy người ta sẽ cảm động sao? Người ta chỉ khiến anh trở thành kẻ ngu ngốc mà thôi!"

Kiều Minh Dương vẻ mặt ủy khuất: "Anh cũng không ngờ, lần cuối bị dị ứng cũng đã là chuyện mấy năm trước rồi..." Hắn nói, vẻ tươi cười trên mặt rốt cuộc cũng không kéo dài được, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã.

Mạch Nhiên nhanh chóng chạy lên đỡ hắn, vậy mà Tiểu Kim còn nhanh chân hơn. Cô gái nhỏ nhắn cao một mét sáu này chỉ một bước đã đang tay ra đỡ Kiều Minh Dương đang sắp ngã, ngay cả mặt cũng chưa chớp lấy một cái!

Khí phách này, khí lực này, ý chí ngoan cường này, Linda cho dù phân nửa cũng không có được a!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Mặc dù hiện tại có Tiểu Kim ở đây, Mạch Nhiên có vẻ là người thừa, nhưng vừa nghĩ tới việc chính mình là đầu sỏ gây ra tai họa cho Kiều Minh Dương, Mạch Nhiên trong lòng cảm thấy tội lỗi, cùng Tiểu Kim đưa Kiều Minh Dương vào bệnh viện gần nhất.

Mấy cô y tá nhanh chóng nhận ra thân tượng của mình, vô cùng kích động. Mạch Nhiên thấy Kiều Minh Dương được đưa vào phòng cấp cứu, lại còn được cô y tá kia vụng trộm nhéo vào mông ><

Sau đó, Kiều Minh Dương nằm trên giường bệnh, vẻ mặt thống khổ, rất rõ ràng hơi co rút một chút.

“Cô tên là gì? Cần thận không tôi tố cáo cô quấy rối tình dục!” Mạch Nhiên thấy Tiểu Kim rất anh dũng mà xông lên, chỉ vào mũi cô y tá kia mắng xối xả. Cô y tá bị mắng như vậy vô cùng thê thảm đỏ bừng mặt xấu hổ bỏ chạy.

Quả là nữ anh hùng! Mạch Nhiên bội phục Tiểu Kim vô cùng, đang định khen cô ta hai câu, liền thấy cô ta quay đầu lại, chỉ vào Mạch Nhiên mà nói: “Cô đứng ngây ngốc ra đó làm gì? Còn không mau đi đi, một lát nữa phòng viên sẽ kéo đến đây, giờ không đi lát nữa có muốn chạy cũng không kịp đâu! Mau đi đi! Đi đi!”

Kỳ thực Mạch Nhiên cũng muốn chạy đi, thế nhưng vừa nghĩ hành vi ác liệt của mình khiến cho Kiều Minh Dương phải nằm viện, thâm tâm cô cảm thấy cực kỳ bất an, hẳn sau khi khỏi rồi, vạn nhất lại đề lại di chứng gì, chẳng phải fan của hắn sẽ làm thịt cô sao?

Lo lắng cho chính sự an toàn tính mệnh của bản thân, Mạch Nhiên tiểu tụy nói: “Phòng viên không đến nhanh như vậy đâu, cô cứ để tôi ở lại một lát! Tôi sợ anh ta có việc gì”

Tiểu Kim kỳ quái nhìn Mạch Nhiên, không kiên nhẫn gì nói: “Không phải cô thực sự thích anh ấy chứ?”

Mạch Nhiên tròn tròn mắt, đang muốn giải thích rõ đã thấy Tiểu Kim bỗng nhiên thờ dài, than thở: “Cô thật dũng cảm, ngay cả anh ta mà cũng thích. Thôi bỏ đi, nhìn cô một khối si tình, thật đúng là ngốc. Có điều không được chạy loạn biết không? Còn nữa, đeo cái này vào.” Tiểu Kim lấy từ trong túi ra một cái khẩu trang đưa cho Mạch Nhiên.

Toàn bộ quá trình, con người Mạch Nhiên đều mở trừng trừng, hoàn toàn không thể chen vào một chữ! Mãi đến lúc cầm khẩu trang trong tay, Mạch Nhiên mới tỉnh ngộ ra.

Đùa sao? Người mới là thích hắn! Cho dù Mạch Nhiên có tâm, cũng không có mặt mà thích hắn!

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang há mồm định giải thích, điện thoại của cô bỗng vang lên. Nhìn màn hình hiển thị tên Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên đành tạm thời gác lại chuyện giải thích, tìm một góc nghe điện thoại.

Đầu bên kia rất nhanh truyền đến giọng Thẩm Lâm Kỳ: “Em đang ở đâu?”

“Em ở ngoài, có chút việc.” Mạch Nhiên hàm hồ trả lời.

“Chuyện gì?” Giọng điệu Thẩm Lâm Kỳ phảng phất như có thể xuyên thấu, rõ ràng là cách một cái điện thoại mà Mạch Nhiên lại cảm thấy chột dạ. (làm chuyện xấu lại chẳng chột hả chị?)

“Cũng không có gì, có một người bạn bỗng nhiên bị bệnh, em đang ở trong bệnh viện, lập tức quay về!” Mạch Nhiên nói.

Thẩm Lâm Kỳ cũng không bỏ qua: “Viện nào?”

Mạch Nhiên bỗng thấy buồn bực, đường đường là Thẩm công tử mà từ lúc nào đã biến thành vệ tinh như vậy, cứ phải hỏi thăm cụ thể vị trí của Mạch Nhiên anh mới cam tâm. Mạch Nhiên lớn giọng nói: “A? Anh nói cái gì? Ở đây sóng kém quá, em nghe không rõ, có chuyện gì ngày mai gặp ở công ty rồi nói nhé! Em cúp máy đây!” (phục chị, cái này mà chị cũng nghĩ ra được!)

Nếu Mạch Nhiên biết rõ chuyện sắp xảy ra, chắc chắn có đánh chết cũng không tắt điện thoại của Thẩm Lâm Kỳ. Bởi vì ngay sau đó, cuộc điện thoại này trở thành sinh mạng của cô, tắt đi sẽ gây hậu quả vô cùng nghiêm trọng, vô cùng hối hận.

Tiểu Kim nhìn có vẻ rất sốt ruột, liên tục đi tới đi lui trước mặt Mạch Nhiên, trong miệng còn không ngừng cầu nguyện. Lúc này Mạch Nhiên cảm thấy vô cùng may mắn vì Tiểu Kim không phải đàn ông, nếu không, cô sẽ nhầm tưởng Kiều Minh Dương đang ở trong phòng khó sinh!

Cũng may Kiều thiếu không phải khó sinh, một lát sau, bác sĩ đi ra nói đã rửa ruột cho hắn, không còn gì đáng ngại, nhưng cơ thể bệnh nhân rất yếu, có thể vào thăm hắn nhưng không nên nói nhiều.

Bác sĩ vừa nói xong, Tiểu Kim liền đi vào trong. Mạch Nhiên thờ phào nhẹ nhõm, vừa định bước vào theo lại nghe cách đó xa vang lên tiếng ầm ĩ hỗn loạn.

“Kiều thiếu đâu? Kiều thiếu nằm ở đâu?”

“Nơi nào? Mau mau...”

“Qua bên này đi...”

Ngay sau đó, một đám cầu tử mang theo máy ảnh xuất hiện trong hành lang bệnh viện, nhìn cũng biết là đến tìm ai.

Mạch Nhiên thoáng khần trương đứng lên, không nghĩ tới tin tức lan truyền nhanh như vậy. Để tránh bại lộ thân phận, Mạch Nhiên nhanh chóng đeo khẩu trang, chuẩn bị sẵn sàng rời đi.

Đáng tiếc Mạch Nhiên chậm một bước, có mấy người thấy nhanh chân hơn đã chạy đến hỏi cô: "Tiểu thư, xin hỏi có thấy Kiều Minh Dương không?"

Mạch Nhiên may mắn vì đã đeo khẩu trang kịp nên không bị bại lộ, nhưng lại sợ lán lại lâu sẽ lộ tẩy cho nên xua tay nhanh chóng bỏ đi.

Phóng viên cũng không có bot qua, lôi kéo Mạch Nhiên lại hỏi: "Tiểu thư, cô đừng đi! Cô có thấy Kiều Minh Dương không? chính là diễn viên Kiều thiếu đỏ, rất nổi tiếng đó, nghe nói anh ta đang bị thương đưa tới đây."

"Tôi không biết, anh mau buông ra, tôi chỉ là người tới khám bệnh, khụ...khụ..." Mạch Nhiên che miệng, giả bộ bị bệnh, vốn tưởng rằng cuối cùng cũng thoát khỏi tên phóng viên đó, nhưng không ngờ do diễn bệnh quá nhập tâm, ho khan quá mạnh, chiếc khẩu trang trên mặt đứt dây.

Mạch Nhiên cả người hóa đá, ngây ngẩn cả người, chưa đến nửa giây, Mạch Nhiên nghe được tên kia hét âm lên: "A! Bạch Mạch Nhiên!"

Âm thanh này vang lên hết như ném một viên sỏi xuống dòng sông, làm tung tóe lên vô số giọt nước.

Các phóng viên khác còn đang tìm Kiều Minh Dương, nghe thấy vậy liền như ong vỡ tổ mà chạy ào ào về phía Mạch Nhiên, loang loáng ánh đèn flash cùng với tiếng tách tách bắn như súng liên thanh.

Sự thực đã chứng minh, sản phẩm ba không này hại chết người a. Khẩu trang kém chất lượng của Tiểu Kim đưa cho Mạch Nhiên lần này thực sự đã hại chết cô!

"Bạch tiểu thư, xin hỏi có phải cô và Kiều thiếu cùng ở đây phải không?"

"Xin hỏi cô và Kiều thiếu rốt cuộc có công khai quan hệ không?"

"Bạch tiểu thư, Kiều thiếu rốt cuộc bị bệnh gì, có đúng là bị liệt không vậy?"

"Nếu như Kiều thiếu là bị liệt thật, cô có dự định sẽ một lần nữa quay lại với Thẩm Lâm Kỳ?"

Mạch Nhiên bị hỏi đến dở khóc dở cười, trong lòng thầm nghĩ bọn câu tử này sức tưởng tượng thật quá cao. Người bình thường thật không tưởng tượng nổi. Có điều lúc này nghe bọn họ hỏi như vậy, Mạch Nhiên dường như đã dự kiến trước được tí báo ngày mai, chắc chắn sẽ lại như thủy triều dâng lên mà mắng nhiếc cô.

Nhất thời Mạch Nhiên chỉ muốn chết. Ánh đèn loang loáng cùng những khuôn mặt của phóng viên, khiến Mạch Nhiên bị cô lập, bất lực. Mạch Nhiên cảm thấy khó thở vô cùng. Ngay lúc Mạch Nhiên nghĩ mình sắp ngất xỉu thì bỗng nhiên có một người đi tới, vươn tay ra mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng.

Một giọng nói trầm ôn vang lên bên tai Mạch Nhiên: "Xin lỗi các vị, Mạch Nhiên đến đây cùng với tôi."

Mặc dù màn anh hùng cứu mỹ nhân này vô cùng lãng mạn, Mạch Nhiên vốn đã rất có kinh nghiệm, vẫn còn bị Thẩm công tử từ trên trời giáng xuống hù dọa.

Mạch Nhiên ở trong lòng Thẩm Lâm Kỳ ngẩng đầu lên, khó tin nhìn anh. Thẩm Lâm Kỳ cúi đầu nhìn Mạch Nhiên bằng ánh mắt vô cùng ý tứ, ánh mắt vừa giao nhau, Mạch Nhiên nhận thấy Thẩm Lâm Kỳ đang nở một nụ cười với mình.

Ngay trong lúc Mạch Nhiên còn không rõ Thẩm Lâm Kỳ có ý gì, đám phóng viên lại bắt đầu sôi sùng sục lên.

Tia flash chiếu đến với tần suất mỗi lúc một cao, có phóng viên hỏi: "Thẩm Lâm Kỳ tiên sinh, xin hỏi anh và Bạch tiểu thư đến bệnh viện là gì?"

"Xin hỏi có phải có điều gì khó nói không?"

"Nghe nói Kiều thiếu cũng đang ở đây, các vị có biết không?"

Thẩm Lâm Kỳ cái gì cũng không trả lời, anh chỉ là dùng một tay ngăn chặn đoàn người kia, tay còn lại chần tại bụng Mạch Nhiên!

Mạch Nhiên rốt cuộc hiểu ra ý tứ trong nụ cười của Thẩm Lâm Kỳ. Chính là anh đang trả thù Mạch Nhiên dám cúp điện thoại!

Cứ như vậy, chưa đến hai mươi ba tuổi, xử nữ chấm chỉ, kiên cường, dũng cảm - là Mạch Nhiên đây:

Đã mang thai!

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26

Đến ngày thứ hai, tin tức Mạch Nhiên mang thai lập tức như lửa cháy lan ra đồng cỏ, phơi bày trên đầu đề tất cả các báo đài, tạp chí, diễn đàn, website, nổi tiếng đến mức áp đảo cả việc Kiều Minh Dương nằm viện.

Thời khắc này, Mạch Nhiên quả thực khóc không ra nước mắt.

Mạch Nhiên đường đường một xử nữ hiếm có ở thế kỷ 21, nhân phẩm cao thượng, hành vi đoan chính, thuần khiết đến mức ánh mặt trời có thể xuyên thấu, vậy mà không hiểu sao tự nhiên lại mang trên lưng cái đại danh "chưa cưới mà chửa".

Giới truyền thông cật lực thổi phồng Mạch Nhiên thành cô bé lọ lem muốn leo cảnh cao, nói trong bụng cô căn bản không phải đứa trẻ mà là một tấm vé thông hành vào cửa nhà giàu có, tiếp đó, tên của Mạch Nhiên sẽ nghiễm nhiên nằm trong họ khẩu gia đình đệ nhất kim cương của giới giải trí - Thẩm Lâm Kỳ, đứa trẻ trong bụng cô cũng sẽ trở thành trưởng tôn của Thẩm gia, tiền đồ rộng vô hạn.

Thậm chí có người còn ngang nhiên đăng một bức tranh biếm họa. Trong tranh Mạch Nhiên mang thai, vui cười hớn hở cầm trên tay một quyển sổ hộ khẩu, cuốn sổ to bản có chữ Thẩm, đồ chơi nhất.

Mạch Nhiên lúc ấy thiếu chút nữa phát điên: "Hộ khẩu cái mẹ! Tranh nguoi vẽ đó sao? Ta đây vẽ còn đẹp hơn!"

Mạch Nhiên cầm tờ báo có bức tranh biếm họa kia, hung hăng mà ném xuống đất.

Đúng lúc ấy, Linda mang điểm tâm đến cho Mạch Nhiên, mở cửa thấy Mạch Nhiên đang phát hỏa, mau chóng tiến đến khuyên nhủ: "Ôi bà cô của tôi ơi, em ngàn vạn lần đừng có nóng giận! Vạn nhất động thai thì biết làm sao bây giờ?"

"Em không mang thai!" Vậy mà ngay cả Linda cũng coi mấy tin đồn vặt vãnh gần đây là thực, tin tưởng những lời nói vô căn cứ như vậy, Mạch Nhiên cảm thấy đáng buồn cho cô ta.

Linda căn bản không thèm kháng nghị, ngược lại còn liếc mắt nhìn Mạch Nhiên: "Ai da, không cần phải ngượng, cùng lắm cũng chỉ là mang thai, em và Thẩm tổng tình cảm tốt như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có."

Mạch Nhiên muốn thổ huyết, nội tâm giống như trên đồng cỏ có hàng ngàn kỵ binh cưỡi ngựa, vừa điên cuồng phi nước đại, vừa gào thét.

"Chỉ mới mang thai, cả nhà chị đều mang thai!" Mạch Nhiên từ sofa nhảy dựng lên, phẫn uất nhìn Linda.

Linda cuối cùng cũng nhận ra Mạch Nhiên nghiêm túc, cô ta ngẩn người, bán tin bán nghi mà nhìn bụng Mạch Nhiên: "Em... em thực sự không có thai?"

"Thật! Không tin chị xem!" Mạch Nhiên vừa nói vừa đập thình thịch vào bụng mình để chứng minh mình thực sự không có thai. Nhưng bởi dùng sức quá mạnh, thiếu chút nữa đánh đến thổ huyết.

"Được rồi, em đừng đâm nữa, chị nhìn mà thương!" Linda rốt cuộc chịu tin Mạch Nhiên, thế nhưng một lát sau, cô ta nghi hoặc: "Kỳ quái, em không mang thai, vậy ngày hôm qua em cùng Thẩm tổng đến bệnh viện làm gì? Chị xem trên ảnh chụp, Thẩm tổng lúc đó còn lấy tay che bụng em!" Linda như búng tỉnh đại ngộ, lầm bầm: "Chị biết rồi, hai người đi kiểm tra đúng không? Ai da, thanh niên các em sốt ruột vậy làm gì chứ còn nhiều thời gian con cái rồi thế nào cũng có"

"..."

Mạch Nhiên nghĩ đã hết cách để hầu chuyện Linda rồi, cô quyết định vẫn là liệu mình làm việc, khiến lời đồn thổi tự biến mất.

Nhưng mà Mạch Nhiên phát hiện ra suy nghĩ ấy quá đơn giản rồi!

Vài ngày liệu mạng tranh thủ làm việc, không những không làm biến mất tin đồn Mạch Nhiên mang thai, mà ngược lại còn khiến cho giới truyền thông càng hưng phấn, trong đầu bọn họ tràn ngập vô vàn ý tưởng, lúc nào cũng quan tâm đến nhất cử nhất động của cô, chỉ cần có một chút sai lầm, Mạch Nhiên liền biến thành đề tài bàn tán của bọn họ.

Ví như sáng nay, Mạch Nhiên được mời tham gia một chương trình ca nhạc ở bên ngoài, bởi vì ăn mặc quần áo quá rộng mà trên mạng lập tức xuất hiện người nói: "quần áo rộng thùng thình, giấu đầu hở đuôi." Buổi chiều Mạch Nhiên nhanh chóng thay bộ trang phục khác vừa vặn đi ra ngoài, lập tức lại có người bình luận: "Bụng dưới nhỏ như vậy, giả vờ mang thai!" Buổi tối, Mạch Nhiên mặc một bộ trang phục bó sát người, đi giày cao gót, vậy mà trên internet lập tức mắng: "Vì muốn đẹp, mang thai cũng không chú ý giữ gìn!" (nói thật là thương chị Nhiên lắm, ai kiên cường được như chị ấy???)

Những tin này khiến Mạch Nhiên vô cùng đau khổ, đành phải trút oán giận lên Linda: "Em thật tình nghĩ, em không mặc gì vẫn là tốt hơn"

Linda bình tĩnh liếc mắt nhìn Mạch Nhiên: "Nếu thế bọn họ sẽ nói, em bị hội chứng lo âu tiền sản, tinh thần thất thường."

Thái độ bình tĩnh của Linda rốt cuộc khiến Mạch Nhiên càng trở nên mất bình tĩnh, Mạch Nhiên nói: "Linda, em chịu không nổi, em muốn nghỉ ngơi!"

"Lý do?" Linda hỏi.

"Hội chứng lo âu tiền sản, tinh thần thất thường!"

"Được rồi." Linda thờ dãi yếu ớt nói: "Kỳ thực, em nói dưỡng thai chị cũng tin."

Mạch Nhiên: "..."

Cuối cùng vào ngày thứ bảy tin đồn Mạch Nhiên mang thai bị đồn đại, Mạch Nhiên cũng có được một con đường sống.

Lúc ấy, Thẩm Lâm Kỳ một lần cũng không chịu đứng ra làm sáng tỏ. Không những vậy, lúc Mạch Nhiên tìm Thẩm Lâm Kỳ, anh còn không có trực tiếp nghe điện thoại, toàn là trợ lý Tiểu Hân nghe. Lúc thì nói Thẩm Lâm Kỳ phải họp, lúc thì nói đang gặp khách hàng, nhưng thực ra là chỉ viện cớ, không cho Mạch Nhiên nói chuyện với Thẩm Lâm Kỳ.

Trong lòng Mạch Nhiên hiểu rõ, Thẩm công tử này là cố ý. Chỉ là anh ta muốn trả thù Mạch Nhiên dám cúp điện thoại mà thôi. Trên đời này lại có người đàn ông nhỏ nhen như vậy, quả thực là độc nhất vô nhị.

Việc đã đến nước này, Mạch Nhiên cũng không khách khí với Thẩm Lâm Kỳ nữa, nếu bên ngoài đều khẳng định cô là Thẩm phu nhân, cô còn liều mạng sống chết làm việc để làm gì? Mạch Nhiên quyết định nghỉ ngơi vài ngày, từ từ nghiên cứu làm thế nào để thoát khỏi sự kìm kẹp của Thẩm Lâm Kỳ.

Bi thương chính là Mạch Nhiên phát hiện một ngày rảnh rỗi, cô cũng không biết mua sắm gì cho mình mà ngược lại mua cho Bạch Triết rất nhiều đồ ăn và quần áo, nhân tiện còn mua một bộ xếp hình robot mang đến bệnh viện.

Khỏi nói, Bạch Triết vui vẻ chết đi được. Mặc quần áo mới, rồi nằm trên giường lắp ráp robot, hành vi cử chỉ hoàn toàn giống một đứa trẻ.

Mạch Nhiên đau lòng, nhưng thấy A Triết vui vẻ như vậy dù sao tình hình hiện tại so với trước đây vẫn còn tốt hơn rất nhiều. Bác sĩ nói A Triết gần đây cởi mở hơn nhiều, tình huống mất kiểm soát như trước đây cũng ít xảy ra, bác sĩ thậm chí còn nói cho Mạch Nhiên biết nếu như tình trạng này của A Triết tiếp tục duy trì, cô có thể đưa A Triết ra bên ngoài xem.

Mạch Nhiên dường như không thể tin được đây là sự thật. Từ năm ngoái bác sĩ còn tuyên bố em trai cô bị suy nhược trí tuệ, đưa hân đến bệnh viện tìm cách cứu chữa là một hy vọng xa vời. Vậy mà hôm nay nghe được những lời này, Mạch Nhiên cảm thấy việc cô bỏ học, trà trộn vào giới giải trí, chịu bao nhiêu tai tiếng, vì người đời vũ nhục chửi rủa... tất cả cũng rất đáng!

"Chị, sao chị khóc?" A Triết ôm con robot ngồi xuống bên cạnh Mạch Nhiên, đưa tay lau giọt lệ nơi khóe mắt cô.

Mạch Nhiên hít một hơi, cười nói: "Chị không khóc, trong lòng chị rất vui."

"Em biết, chị vui là vì trong bụng chị có tiểu bảo bảo (em bé)." A Triết bỗng nhiên nói nhăng quậy, khiến Mạch Nhiên như bị sét đánh.

Khóe miệng cô co rút, thật không dễ dàng gì mới tiêu hóa được toàn bộ sự tình, cô hỏi: "A Triết, em nghe ai nói trong bụng chị có em bé?"

"Tất cả mọi người đều nói vậy a!" A Triết ngây thơ cười rộ lên, vừa chỉ tay vừa nói: "Bác sĩ, ý tá, bác đưa com, còn có....a ma!"

A ma chính là bác gái dọn vệ sinh phòng bệnh!

Mạch Nhiên thất bại. Từ lúc ra khỏi bệnh viện, Mạch Nhiên lái xe nhắm thẳng hướng tòa nhà Tinh Thiên, cô muốn bất luận thế nào ngày hôm nay cũng phải tính toán rõ ràng với Thẩm Lâm Kỳ.

Nhưng mà vẫn có những việc mà Mạch Nhiên không lường trước được, có một việc khiến cho người ta suy sụp tinh thần đang chờ Mạch Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Khi Mạch Nhiên hấp tấp chạy tới phòng làm việc, Thẩm Lâm Kỳ đang gặp một vị khách quan trọng. Khí thế hùng hục của Mạch Nhiên khiến cô thư ký phát hoảng, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô ta chặn ngang lối đi, giọng điệu run run mà nói: "Phu.... phu nhân, cô không thể vào, Thẩm tổng đang tiếp khách bên trong"

Cô mới là phu nhân! Mạch Nhiên trừng mắt lườm cô ta, hung hãn nói: "Mặc kệ anh ta tiếp khách hay không tiếp khách, cô mau tránh ra cho tôi!" Nói xong, Mạch Nhiên đẩy cửa.

"Không được đâu!" Cô thư ký nói, dũng cảm xông lên muốn ngăn cản Mạch Nhiên mở cửa, nhưng cô ta quá mức kích động, không cẩn thận bị trượt chân, cơ thể mất thăng bằng, ngã vào cánh cửa.

Nháy mắt cửa mở ra, Mạch Nhiên nhìn thấy Tiết Lâm ở bên trong đang trợn mắt há mồm, cùng với Thẩm Lâm Kỳ vẻ mặt không chút kinh ngạc.

Thư ký bị kẹp giữa ba người bọn họ, gần như muốn khóc, giải thích: "Thẩm... Thẩm tổng, tôi đã nói anh đang tiếp khách nhưng phu nhân, cô ấy nhất

định..."

Thắm Lâm Kỳ xua tay cắt ngang lời cô ta, nhàn nhạt liếc mắt qua Mạch Nhiên rồi nói: "Đề cô ấy vào đi!"

Thanh âm mặc dù không vang, nhưng cực kỳ có lực uy hiếp. Thư ký không tiếp tục giải thích nữa, cũng tự mình đi ra, còn lại một mình Mạch Nhiên đứng trước cửa phòng làm việc, tiến không được, lùi không xong, trong lòng đột nhiên cảm thấy căng thẳng, nhìn ánh mắt hai người trong phòng cả nửa ngày, cô mới giả bộ rụt rè đi vào.

Tiết Lâm an vị trên sofa, hẳn ta cũng là một đạo diễn giành được rất nhiều giải thưởng trong nghề, là anh em kết nghĩa của Thắm Lâm Kỳ. Tiết Lâm vốn trước nay không hề coi trọng Mạch Nhiên, thậm chí còn thẳng thắn nói lời ác độc trước mặt cô: suy nghĩ cho tiền đồ của tôi, mong cô tránh xa kịch bản của tôi một chút!

Lúc ấy Mạch Nhiên thực sự muốn bóp chết hẳn, đúng là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, gần cầm thú thì ngay cả cầm thú cũng không bằng. Tiết Lâm nói như vậy, so với Thắm Lâm Kỳ tuyệt đối là càng khiến kẻ khác cảm hận hơn.

Quả nhiên, chờ Mạch Nhiên đi vào trong phòng, Tiết Lâm nhìn chằm chằm bụng cô một hồi lâu, sau đó xoay người hỏi Thắm Lâm Kỳ: "Cậu xác định bạn gái cậu mang thai? Không phải chỉ là ăn nhiều hơn?"

"Anh mới ăn nhiều!" Mạch Nhiên phẫn nộ nói.

"Ồ!" Tiết Lâm bưng tách đại ngộ, miệng lẩm bẩm: "Không ngờ đúng là có thai!"

Mạch Nhiên hết chỗ nói, liếc mắt nhìn về phía Thắm Lâm Kỳ bàn tay đang đặt trên bàn, ngón tay khẽ gõ gõ xuống, khóe miệng đắc ý nhếch lên. Thắm Lâm Kỳ quay sang nói với Tiết Lâm: "Cậu đừng để bụng, cô ấy vẫn luôn như vậy."

"Không có gì, phụ nữ lúc mang thai kỳ thực tính khí rất nóng nảy, hay là uống một chút thuốc Đông y bổ huyết an thần đi, tôi biết một vị bác sĩ rất giỏi, hôm nào sẽ giới thiệu cho cậu!"

"Thật sao?"

"Ngàn vạn lần chân thực! Tôi còn số điện thoại của ông ấy..."

Hai người bọn họ nói chuyện hứng khởi, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Mạch Nhiên. Cô đứng một bên nghe mà mặt tái nhợt, cuối cùng nhìn không được mà cắt ngang bọn họ: "Hai người nói xong chưa? Nói xong rồi để tôi nói!"

"Cô nói đi!" Tiết Lâm nhún vai, "Con gái... à không, phụ nữ có thai tất được ưu tiên." (haha...chết cười... gần đây chị Nhiên bị ngược đã man quá ^^)

Chuyện tới nước này, Mạch Nhiên thật không còn muốn cùng hẳn ta giải thích cái gì nữa, cô nghiêm mặt nói: "Những điều tôi muốn nói, sợ rằng đạo diễn Tiết nghe sẽ bất tiện."

Tiết Lâm không hề tức giận, hẳn ngồi xuống ghế, phui phui trang phục trên người nói: "Cũng có thể, có điều tôi đề nghị hai người có gì cần nói nên giữ lại có thể nói trên giường, như vậy sẽ tăng thêm tình cảm."

Mạch Nhiên rốt cuộc nổi giận, uy hiếp hẳn: "Tiết Lâm, anh có tin hay không tôi sẽ đến phòng làm việc của anh, sờ vào tất cả các kịch bản của anh?"

Lời này cuối cùng cũng đánh gục Tiết Lâm.

"Tôi vẫn là nên đi thì hơn, quả thực không thể trêu vào phụ nữ mang thai." Tiết Lâm vừa nói vừa đi ra ngoài, lúc đóng cửa vẫn còn không quên nói thêm vào: "Người anh em, tôi đề nghị cậu nên quản lý tốt bà xã của cậu, buông lỏng không quản, sớm muộn gì cậu cũng bị cô ấy leo lên đầu!"

"Điều này cậu không cần lo lắng, tôi tự có chừng mực." Thắm Lâm Kỳ giữ điệu gió nhẹ mây mờ mà nói.

Thời khắc ấy, Mạch Nhiên cảm thấy cái gì mà giải Oscar đó tất cả đều là phù vân, hóa ra Thắm công tử mới chính là diễn viên chân chính ẩn núp trong quần chúng nhân dân, có thể mang một chuyện bịa đặt vô căn cứ như vậy ra mà nói y như thật! Nếu không phải ngày hôm trước "bà cô" tôi, sợ rằng chính Mạch Nhiên cũng phải hoài nghi rằng có thực là mình đang mang thai hay không.

Nhân nhện con thịnh nộ, Mạch Nhiên nói: "Đủ rồi đấy! Anh còn muốn tiếp tục trò đùa này đến khi nào?"

"Em nói cái gì?" Thắm Lâm Kỳ giả bộ không biết gì, trên bàn làm việc chất đầy một đống báo chí có bài liên quan đến việc Mạch Nhiên mang thai.

"Em xin lỗi anh còn không đủ sao?" Mạch Nhiên cảm thấy bản thân thực sự bị chuyện này bức phát điên rồi, "Em sai rồi, cầu xin anh đừng đùa giỡn như vậy nữa được không? Mấy hôm nay cả nước này trên dưới già trẻ đều đang bàn luận chuyện em có thai, ngay cả cô quét rác ở bệnh viện A Triết cũng biết. Cho dù anh trả thù em, cũng không cần dùng kế sách độc như vậy? Anh không muốn cho em sau này còn lấy chồng sao?"

Mạch Nhiên nói tất cả, rất thành khẩn mà nhìn Thắm Lâm Kỳ, mong muốn có thể dùng ánh mắt mà thức tỉnh lương tri của anh.

Nhưng không ngờ Mạch Nhiên đã tính lầm rồi! Thắm Lâm Kỳ nghe Mạch Nhiên nói xong, chỉ nhàn nhạt nói: "Anh nói em có thai sao?"

Mạch Nhiên bị câu hỏi này làm cho choáng váng, trong đầu một mực nhớ lại: có sao? Hình như không có! Thật sự là không có!

"Nếu anh chưa từng nói qua, tin tức này đều là truyền thông đưa xằng bậy, không liên quan đến anh." Thẩm Lâm Kỳ ung dung bày ra bộ dáng không liên quan, nhìn Mạch Nhiên đang cắn răng.

"Anh không nói, nhưng anh làm." Ý Mạch Nhiên muốn nói đến chuyện tại bệnh viện Thẩm Lâm Kỳ lại dùng tay che bụng cô, nhưng hiển nhiên Mạch Nhiên không ý thức được câu nói của mình ám chỉ đến một nghĩa khác! (hehe... ta biết!)

Thẩm Lâm Kỳ bày ra vẻ mặt kinh ngạc hiếm có, nhìn chằm chằm bụng Mạch Nhiên thật lâu, sâu xa nói: "Là anh làm? Sao anh không nhớ có chuyện này?"

Mạch Nhiên phát hiện mình nói sai, mặt thoáng đỏ: "Anh, anh đừng có hiểu lầm. Em đang rất nghiêm túc!"

"Anh cũng nghiêm túc!" Thẩm Lâm Kỳ nghiêm túc đáp lại, "Cho dù uống say khướt, anh cũng đều nhớ kỹ chuyện gì đã làm, nhưng thật ra em..." Thẩm Lâm Kỳ dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Mạch Nhiên, rất có hàm ý mà phun ra bốn chữ: "chưa hẳn đã nhớ!"

Mạch Nhiên bị lời này của Thẩm Lâm Kỳ làm cho choáng váng, theo phản xạ mà cảnh giác hẳn lên, cuối cùng nhận ra lời này là Thẩm Lâm Kỳ cố tình nói cho mình nghe. Thế nhưng cô quên chuyện gì? Từ nhỏ đến lớn, tư lượng của cô, cho dù sau khi uống say có bị vây quanh bởi một đám đàn ông lửa thể cũng sẽ không xảy chuyện gì không may. Vậy thì những gì Thẩm Lâm Kỳ nói rất cuộc là có ý gì? Là Mạch Nhiên đã quên chuyện gì quan trọng, đến mức chọc giận Thẩm công tử phải dùng phương thức vu oan này để báo thù cô?

Mạch Nhiên suy nghĩ đến nỗi đầu sắp to ra rồi, Thẩm Lâm Kỳ đứng lên.

"Em từ từ nhớ lại, anh phải đi họp!" Thẩm Lâm Kỳ nói xong, bước ra khỏi phòng làm việc, chốc lát lại đột nhiên từ sau cánh cửa ngó vào nửa người: "Đứng rồi, có chuyện này!"

"Chuyện gì?" Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, ngơ vờ nhìn Thẩm Lâm Kỳ.

"Mẹ anh mấy ngày nay đang ở nước ngoài thăm họ hàng."

Nghe thấy Thẩm Lâm Kỳ nhắc đến Anna tỷ, đầu Mạch Nhiên oanh lên một tiếng! Thôi rồi, sao cô lại không nghĩ ra chứ, còn phải đối phó với Anna tỷ, may mà bà đang ở nước ngoài, nếu như để bà biết tin Mạch Nhiên mang thai...

Mạch Nhiên thấp thòm hỏi: "Mẹ anh hẳn là sẽ không quan tâm quá đến giới giải trí trong nước chứ?"

"Điều này không chắc, sáng nay mẹ gọi điện nói sẽ mau chóng trở về!"

"Mẹ anh... Mẹ anh trở về làm gì?" Mạch Nhiên gấp gấp hỏi.

Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên cười rộ lên, cái kiểu cười này, thật quá kinh khủng!

Thẩm Lâm Kỳ nói: "Em còn không rõ tính cách của mẹ anh sao? Bà trở về, đương nhiên là bắt chúng ta 'phụng tử thành hôn' rồi!"

Mạch Nhiên mất tối sầm, ngất đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Những lời Thẩm Lâm Kỳ nói giống như một quả bom hẹn giờ cột vào người Mạch Nhiên.

Mấy ngày nay, Mạch Nhiên thấp thòm lo âu đến tiêu tụy, rất sợ Anna tỷ trở về sẽ lập tức bắt cô kết hôn cùng Thẩm Lâm Kỳ. Vừa nghĩ đến ánh mắt tràn ngập yêu thương và nhiệt tình của Anna tỷ, Mạch Nhiên liền cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Mạch Nhiên nghĩ cuộc sống này thực là đáng mỉa mai. Lúc ngoại giới đều nghĩ địa vị của cô sắp thành phượng hoàng, bước vào gia đình danh giá, chắc chắn sẽ trở thành Thẩm phu nhân, thì cô lại nghĩ cách muốn làm sao để thoát khỏi bể trầm luân đó, đến nỗi trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, thậm chí thể trọng còn tụt xuống bi thảm.

Ở cái thế giới đầy rẫy tai vách mạch rừng này, bạn còn có thể gặp nhiều chuyện ngoài dự liệu hơn nữa không?

Ngay khi mã giáo chủ trong lòng Mạch Nhiên lần thứ hai điên cuồng mà rít gào, những chuyện ngoại dự liệu ấy đã xảy ra.

Rock girl lần đầu công chiếu, phản ứng từ phía truyền thông vậy mà rất tốt!

Thắng thắn mà nói hầu như tất cả nhân viên trong đoàn làm phim bao gồm Mạch Nhiên vốn không quá kỳ vọng vào vé bán ra của bộ phim này. Dù sao từ lúc quay đến lúc tuyên truyền, chuyện nhảm nhí xung quanh bộ phim này thật sự rất nhiều.

Đầu tiên là tai nạn trường quay, sau này thì là chuyện Kiều Minh Dương nằm viện bất động cùng, rồi chuyện Mạch Nhiên đột ngột mang thai, người ngoài cuộc nhìn vào trung tâm hỗn loạn mà đối với bộ phim đều chẳng chú ý. Lại còn chuyện Lý Khải Kỳ, nên bộ phim bị cắt bớt cảnh quan trọng nhất kia.

Mạch Nhiên căn bản không thể tưởng tượng được, không có cảnh trọng yếu đó, nội dung bộ phim đương nhiên sẽ kém hấp dẫn, thế mà trong lần đầu công chiếu, giới truyền thông đã đánh giá cao như vậy.

Căn bản, những người tham gia buổi lễ lần này chia làm ba loại.

Loại thứ nhất là bọn đội cầu từ đến từ các loại tạp chí bát quái. Bọn họ tham gia lần họp báo này hoàn toàn hướng mục tiêu về chuyện xấu, cho nên khi đến tham dự không thấy Mạch Nhiên, không thấy Kiều Minh Dương, càng không thấy đám fan điên cuồng của Kỳ Khải Kỳ đến làm loạn đầu cả, bọn họ thất vọng mà ra về, ngay cả đưa tin cũng lười viết.

Một loại khác tương đối nể nếp của giới truyền thông, bọn họ cũng hướng về phía chuyện xấu, đương nhiên cũng không thiếu những người bình luận điện ảnh. Trong tình huống không phát hiện thấy diễn viên tại đây, bọn họ liền quan tâm đến bộ phim nhiều hơn, cuối cùng nhận ra rằng bộ phim cũng không đến nỗi bất kham như phỏng đoán, ngược lại còn có một vài điểm sáng. Ví dụ như kỹ thuật diễn xuất của Mạch Nhiên có chút nâng cao, Kiều Minh Dương nhập vai A Đạt rất tinh thâm ý trọng, phim cắt nối rất đúng chỗ, hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng của bất kỳ tình tiết cũ nào. Vậy nên, khi bọn họ đưa tin, lại càng khiến người ta dùng hai chữ "kinh hi" mà hình dung về cảm nhận trong lễ ra mắt phim.

Loại cuối cùng, là loại chân chính nhất. Đó chính là đoàn bình luận điện ảnh. Bọn họ đang điên cuồng đánh giá, khiến khán giả đối với bộ phim có chút chờ mong.

Có người nói: bộ phim này có thật là do "thuốc độc" Bạch Mạch Nhiên với đôi mắt vô hồn, vẻ mặt trống rỗng kia diễn? Tại sao tôi xem Bạch Mạch Nhiên không vừa mắt, mà xem Tiêu Nam lại thuận mắt như vậy?

Cũng có người nói: "Vai diễn Kiều Minh Dương thật là si tình, đúng là người đàn ông hoàn mỹ thứ hai, thật bá phúc đạo diễn đã chỉ đạo tất cả các diễn viên diễn đều đạt như vậy."

Còn có người nói: "Tôi nói gì mọi người cũng sẽ cho là đang tăng bốc, tốt nhất là mọi người cứ tự mình đến rạp chiếu phim để xem, thật sự kinh hi"

Bên ngoài bình luận như vậy, triệt để khơi dậy lòng hiếu kỳ trong lòng khán giả. Vì vậy mọi người đều tập chung thành từng đoàn rủ nhau đến xem, muốn tự mình xem thực hư tin đồn đúng hay sai.

Bởi vậy, vé bán bộ phim Rock girl cứ ngày một hết, lời ngợi khen liên tiếp đến như thủy triều dâng, bên nhà sản xuất thấy đã đạt được mong muốn, dứt khoát quyết định thừa thắng xông lên, thêm một lần tuyên truyền, mời những diễn viên không tham gia lần trước tới dự.

Đôi lúc, Mạch Nhiên nghĩ, nhà sản xuất đúng là đầu óc bá đạo.

Vốn là vì lần trước cả Mạch Nhiên và Kiều Minh Dương không đến nên giới báo chí mới miễn cưỡng mà chọn phương án hỏi đến bộ phim. Lần này cả hai người bọn họ đều đến, còn ai quan tâm tới bộ phim? Công chúng vốn hiếu kỳ về cuộc sống nhiều hơn phim ảnh.

Vì vậy, lần này cả Mạch Nhiên và Kiều Minh Dương đều triệt để tận dụng cơ hội để bác bỏ tin đồn.

Kiều Minh Dương nói: "Trong thời gian vừa rồi khiến mọi người lo lắng, tôi thực sự rất khỏe mạnh."

Mạch Nhiên nói: "Tôi không hề có thai, chỉ là ăn nhiều hơn."

Sau đó, hai người bọn họ bị dồn ép giữa vô số phóng viên phía dưới, phim còn chưa kịp xem, đã vội vã trốn ra khỏi hội trường. Tiểu Kim và Linda đi phía trước dừng cầm giúp bọn họ mở đường, một người đàn ông mang máy ảnh bị Tiểu Kim lôi ra đường hơn mười thước, Mạch Nhiên nhìn tròn tròn mắt.

Mạch Nhiên nói với Kiều Minh Dương: "Trợ lý của anh tìm ở đâu vậy? Tôi cũng muốn tìm một người như vậy."

Kiều Minh Dương cau mày, vẻ mặt khổ sở: "Em không sợ mỗi một người như vậy sẽ bị cô ta đè đầu cưỡi cổ sao?"

"Không sợ!" Mạch Nhiên nói: "Tôi thấy cô ấy dũng mãnh như vậy, trong lòng liền cảm thấy an toàn"

Kiều Minh Dương: "..."

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang khai thác Kiều Minh Dương, bỗng có một chiếc Bentley từ xa chạy tới.

Xe dừng lại, Thẩm Lâm Kỳ từ trong xe đi đến, Mạch Nhiên nhìn thấy liền cảm thấy choáng váng. Sau đó, Thẩm Tiểu Suất đeo nơ bướm, đuôi ngoe nguẩy cũng từ trên xe lao xuống, Mạch Nhiên lại càng chóng mặt. Cho đến lúc Anna tỷ xuất hiện, Mạch Nhiên rốt cuộc ngất đi!

Trời ạ! Người khó đối phó nhất rốt cuộc đã xuất hiện.

Mạch Nhiên trong lòng thầm kêu khổ một tiếng, muốn nhân lúc bọn họ còn chưa có phát hiện định chuồn đi, nhưng lại nghe Kiều Minh Dương cười nhạt một tiếng: "Xem ra là chuẩn bị đón thiếu phụ nhân đi đường thai"

"Tôi nói tôi không có thai." Mạch Nhiên trợn mắt nhìn hắn.

"Vậy sao?" Kiều Minh Dương làm bộ kỳ quái nhìn Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên tức giận: "Anh bày ra cái bộ dạng muốn chết đó làm gì, ăn được sao?"

"Ghen tị." Trong miệng hắn phun ra hai chữ.

"... Đều không phải bây giờ, anh đừng nói giỡn nữa. Tôi đi trước đây, phiền anh yểm hộ chút." Mạch Nhiên cầu xin hắn.

"Không kịp rồi." Hắn nhún vai nhìn Mạch Nhiên, lại nhìn phía trước.

Không biết từ lúc nào, Thẩm Tiểu Suất đã chạy về phía Mạch Nhiên, nhoáng cái nhào vào lòng cô.

Mạch Nhiên lúc đó nghĩ, đãi ngộ lúc "mang thai" hóa ra không giống nhau, ngay cả con chó cũng đối với cô đặc biệt nhiệt tình.

Từ chỗ họp báo về tới Thẩm gia, Anna tỷ luôn miệng lái nhái.

Từ chuyện mang thai đến chuyện kết hôn, lại còn từ chuyện kết hôn đến chuyện chụp ảnh cưới, bố trí hôn lễ, danh sách khách mời, thậm chí còn tính đến chuyện sau đó sinh mấy đứa con, đặt tên là gì, tất cả đều được bà lên kế hoạch cả rồi.

Mạch Nhiên khóc không ra nước mắt, vài lần định mở miệng giải thích mình không có mang thai, nhưng thực sự không thể thốt ra được, mãi cho đến lúc bà nói xong, Mạch Nhiên nhân đúng thời cơ, chuẩn bị giải thích: "Anna tỷ, kỳ thực con..."

Sống lưng căng thẳng, Thẩm Lâm Kỳ ngồi bên cạnh bỗng nhiên nắm lấy tay Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên nhìn Thẩm Lâm Kỳ quờ trách: "Anh làm cái gì vậy?"

Thẩm Lâm Kỳ không nói lời nào, chỉ cười, bất ngờ nhẹ kéo đầu Mạch Nhiên vào ngực mình.

Mạch Nhiên không biết Thẩm Lâm Kỳ muốn làm gì, liệu mạng giấy dựa, thế nhưng một tay kia của anh lại đưa lên gương mặt cô, nhẹ nhàng nâng lên, Thẩm Lâm Kỳ cúi đầu xuống, hôn lên trán Mạch Nhiên một cái.

Mạch Nhiên cứng đờ người.

Thẩm Tiểu Suất chỉ kêu to, chớp mắt nhìn chăm chăm bọn họ.

Anna tỷ ở một bên cười trộm: "Vợ chồng son, tình cảm thật tốt a!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Mạch Nhiên bị hành động của Thẩm Lâm Kỳ làm kinh hãi, dọc đường mắt hôn mắt vía, hai mắt đăm chiêu, mãi cho đến khi xe dừng lại trong khuôn viên Thẩm gia, Mạch Nhiên mới hồi phục tinh thần, lúc ấy mới phát hiện bàn tay của Thẩm Lâm Kỳ vẫn còn tao nhã đặt trên lưng cô.

Thừa lúc Anna tỷ xuống xe, Mạch Nhiên hung hăng hất tay Thẩm Lâm Kỳ, nói: "Anh bị bệnh à? Không để cho em nói rõ ràng, ngộ nhờ Anna ty thực sự muốn chúng ta kết hôn thì biết làm sao?"

Thẩm Lâm Kỳ không bận tâm, dùng cánh tay vừa bị hất ra nhẹ nhàng vuốt chỗ áo bị Mạch Nhiên vò nhăn nhúm, sau đó mặt không biến sắc mà nhún vai nói: "Dù có như vậy anh cũng không ngại."

"Anh..." Mạch Nhiên một câu bị nghe tại cổ họng, thiếu chút nữa sặc chết, khó khăn lắm mới dứt cơn ho, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Vô lại! Anh không ngại, nhưng em đề ý. Em một chút cũng không muốn kết hôn với anh."

"Không muốn kết hôn?" Anna tỷ nghe được liền kinh ngạc quay đầu.

Mạch Nhiên vội vàng gạt đầu túi bụi, đúng đúng, không muốn kết hôn! Đặc biệt là không muốn kết hôn với con trai của bà!

Thế nhưng cái đầu của Mạch Nhiên vừa mới gạt được vài cái, chợt nghe bên tai Thẩm Lâm Kỳ nói: "Không muốn sớm như vậy, chúng ta từ từ chuẩn bị!"

Anna tỷ bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng vậy, kết hôn là một chuyện vô cùng quan trọng, phải từ từ chuẩn bị kỹ càng, có điều ta sợ đẻ muộn quá, Mạch Nhiên mặc váy cưới sẽ ngại ngừng, nếu không trước tiên cứ đăng kí đã, chờ sau khi sinh con rồi cử hành hôn lễ."

"Con không có thai!" Mạch Nhiên nổi giận.

Anna tỷ giật mình, bỗng nhiên cười rộ lên: "Nha đầu ngốc, lúc này còn muốn trêu đùa ta hả? Con mắt ta nhìn rất tốt." Nói xong Anna tỷ hưng phấn bỏ đi

"Gâu gâu!" Thẩm Tiểu Suất hướng Mạch Nhiên sủa hai tiếng, sau đó chạy theo Anna tỷ, chiếc đuôi gắt nơ con bướm vênh lên. (khổ thân chị Nhiên, đến con chó cũng bắt nạt được!)

Mạch Nhiên há hốc miệng, lời mới nói được một nửa nghẹn lại trong cổ họng, hai mắt nhìn chằm chằm bóng con chó, trong lòng muốn khóc thét.

Lúc này, Thẩm Lâm Kỳ đi đến, vỗ đầu Mạch Nhiên an ủi: "Nha đầu ngốc." Sau đó, hai tay đút túi quần, ung dung mà đi.

Còn lại một mình Mạch Nhiên đứng lại, thiếu chút nữa rơi lệ,

Mạch Nhiên nghĩ cái nhà này người và chó đều liên hợp lại, điên hết rồi, điên hết rồi!

Bởi hiện tại Mạch Nhiên không có cách nào mới miệng khai thông người nhà họ Thẩm, cho nên đành phải buông tha, một chút cũng không đấu lại, quyết định chờ đợi thời cơ.

Thế nhưng Mạch Nhiên trước sau vẫn không tìm được cơ hội để nói rõ chân tướng, mãi đến lúc ăn cơm tối xong, Anna tỷ kéo Mạch Nhiên ra cửa, nói muốn cùng cô bàn bạc, trong lòng Mạch Nhiên lại một lần nữa dấy lên tia hy vọng.

Mạch Nhiên nói: "Vâng, con cũng có nhiều chuyện muốn nói cùng Anna tỷ." vừa nói Mạch Nhiên vừa nhìn Thẩm Lâm Kỳ. Anh không hề ngăn cản cô, đứng dậy đi vào thư phòng.

Trong lòng Mạch Nhiên xúc động. Nghĩ đến vừa rồi ngồi ăn cơm, cay không được ăn, thịt tanh không thể ăn, sau đó phải ăn hết một đồng quả dương mai, trong lòng Mạch Nhiên lúc này có cảm giác như tám năm kháng chiến được giải phóng, người Trung Quốc rút cuộc đứng dậy khỏi gối.

Hít sâu, ườn ngực, xoa bụng, xê mông, Mạch Nhiên tự tin đứng dậy đi theo Anna tỷ ra phòng khách.

Mạch Nhiên đang định nói đã thấy Anna tỷ ngồi xuống, thần thần bí bí mà thăm dò chuyện trước đây của Mạch Nhiên, sau đó lấy ra một cuốn album cũ, hỏi: "Con đoán xem đây là gì?"

"Ảnh?"

Anna tỷ nháy mắt mấy cái: "Ngốc, tất nhiên đây là ảnh, ta là muốn con đoán xem ảnh chụp của ai?"

Mạch Nhiên bỗng có dự cảm bất thường, đầu đen đặc hỏi: "Không phải là con trai của người chứ?"

"Bingo!" Anna tỷ cười rộ lên, "Ta lần này đi Mỹ, có ý mang từ bên đó về, tất cả đều là ảnh riêng tư, có muốn xem không?"

Mạch Nhiên rất muốn cự tuyệt, nhưng Anna tỷ đã nhanh chóng mở cuốn album ra, trên trang đầu tiên, bức ảnh Thẩm công tử toàn thân trắng muốt không tỷ vết đã đánh thức tâm hồn bất quá của Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên nói: "Muốn muốn, con muốn xem!"

Cứ như vậy, Mạch Nhiên và Anna tỷ đứng là hai bà thím bí ối, cực kỳ vô nhận đạo mà vây xem những bức ảnh của Thẩm công tử hồi còn bé tí.

Không thể không thừa nhận, Thẩm Lâm Kỳ lúc bé so với hiện tại thật là đáng yêu hơn nhiều, toàn thân trắng mịn, nhìn bức ảnh mà Mạch Nhiên nhìn không được muốn véo khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, từ từ vờ về một phen.

Anna tỷ đối với những bức ảnh này hiểu rõ như lòng bàn tay. Xem đến tấm nào bà cũng giảng giải cho Mạch Nhiên thời điểm và địa điểm chụp ở đâu. Bà còn nói từ nhỏ bà đã bị nhiều bệnh, sau khi kết hôn bác sĩ còn khuyên không nên mang thai, nhưng bà không cam lòng. Đến lúc biết mình có thai, bà cũng không để ý đến sự phản đối của cả nhà, dứt khoát kiên trì sinh con. Nhưng chính vì vậy mà bà đã phải chịu di chứng nghiêm trọng, thường xuyên bị đau đầu, sợ nóng sợ lạnh.

Mạch Nhiên biết Anna tỷ bị bệnh đau đầu, nhưng chưa từng nghĩ tới nguyên nhân lại như vậy, không khỏi cảm thán tình mẫu tử của bà: "Anna tỷ, người thực sự là một người mẹ tốt"

"Tấm lòng cha mẹ như vậy, hiện tại con không cảm nhận được, chờ sai này đưa bé trong bụng con lớn lên" Anna tỷ dùng tay mình họa "con sẽ cảm nhận được rất rõ, trong thân thể mình có một sinh mệnh nhỏ bé đang chậm rãi lớn lên. Đó là con của con, mỗi một giọt máu đều là từ trong người con mà ra,

con sẽ yêu thương nó, mỗi ngày đều sẽ muốn chạm vào nó, chờ nó lớn một chút nó còn có thể đập con, con sẽ đau nhức, nhưng rất hạnh phúc, bởi vì nó chính là con của con à!"

Mạch Nhiên tuy rằng không có thai nhưng cũng có thể hiểu được những điều Anna tỷ miêu tả, cảm nhận được cái cảm giác kỳ diệu này, tình yêu của người mẹ không thể dùng từ ngữ mà hình dung hết được, đó là tình cảm cao đẹp nhất, vô tư nhất trên thế giới này.

Mạch Nhiên xúc động, không muốn tiếp tục lừa dối bà.

"Thực sự là con không..."

"Sao vậy?" Chìm đắm trong hồi ức tươi đẹp một lúc lâu, Anna tỷ lấy lại tinh thần, dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn Mạch Nhiên. Mạch Nhiên nhìn thấy trong mắt bà đang khao khát một sinh mệnh mới, liền cảm thấy động lòng, vốn muốn nói ra nhưng lời nói lại như mắc tại cổ họng.

Mạch Nhiên lắc đầu: "Không có gì, con nghĩ không còn sớm, Anna tỷ mau ngủ đi."

"Cũng phải" Anna tỷ con mắt nhu thuận nhìn Mạch Nhiên, "Thực ra là do chênh lệch múi giờ nên ta vẫn chưa có quen, vì thấy con quá cao hứng, suýt nữa thì quên. Con cũng mau ngủ sớm, phụ nữ mang thai không nên thức đêm, sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ."

Mạch Nhiên gật đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Anna tỷ. Rõ ràng chỉ là hiểu lầm, nhưng trong ngực cô lại cảm thấy chột dạ, dường như giây phút này, chính cô đang lừa dối một người bà đang chờ đợi cháu mình ra đời.

Mạch Nhiên bỏ lại một câu: "Ngủ ngon!" rồi hoảng hốt bỏ chạy. Cái tham vọng mạnh mẽ muốn giải thích rõ hiểu lầm hiện tại hoàn toàn trái ngược với tình hình, nội tâm cô như đánh trống, không thể bình tĩnh.

Mạch Nhiên cảm thấy mệt mỏi chết, cảm giác tội lỗi lan rộng tận sâu trong lòng, khiến cho cô không biết phải làm thế nào cho phải.

Ba năm trước, Mạch Nhiên lần đầu xuất hiện bên Thẩm Lâm Kỳ với thân phận bạn gái, đó cũng là lúc bắt đầu việc lừa dối mọi người. Mạch Nhiên chưa từng nghĩ làm như vậy rốt cuộc đúng hay sai, chưa từng nghĩ việc này có xúc phạm đến ai không? Nhưng ngày hôm nay cô đã ý thức được mình sai. Con người là loài vật có tình cảm, một năm lại một năm, bất tri bất giác mà Mạch Nhiên đã tự coi người nhà Thẩm Lâm Kỳ là người nhà mình. Cô không muốn là tổn thương Anna tỷ, không muốn lừa dối tình cảm của bà, càng không muốn thấy ánh mắt thất vọng của bà.

Mạch Nhiên quyết định phải cùng với Thẩm Lâm Kỳ tìm ra lối thoát cho chuyện này.

Cửa thư phòng khép hờ, từ khe cửa lộ ra một tia sáng mờ nhạt, Mạch Nhiên đẩy cửa vào, tâm tình nặng nề.

Thẩm Lâm Kỳ quả nhiên còn chưa ngủ, anh đang ngồi cạnh bàn làm việc, chăm chú xem tài liệu trước mặt. Nghe thấy tiếng động, Thẩm Lâm Kỳ ngẩng đầu lên nhìn Mạch Nhiên, ánh mắt lưu chuyển như ngọn đèn, chưa từng nhu mờ.

"Có chuyện gì sao?" Thẩm Lâm Kỳ biết rõ còn có hỏi.

"Anh thấy sao?" Mạch Nhiên giữ bình tĩnh, dứt khoát đón nhận ánh mắt anh.

"Nói rõ với mẹ anh rồi chứ?"

"Chưa." Mạch Nhiên cắn răng.

Thẩm Lâm Kỳ mở sang một trang tài liệu khác, thờ ơ hỏi: "Vì sao?"

"Em không đành lòng." Việc đã đến nước này, Mạch Nhiên quyết định nói thẳng: "Anna tỷ là người tốt, ngay cả em cũng không muốn thấy bà buồn lòng, nhưng em không hiểu, anh là con trai bà, sao lại muốn lừa dối bà? Anh thấy đấy, bà vì chuyện em mang thai mà vô cùng vui vẻ, anh lẽ nào một chút cũng không lo lắng cho bà?"

Thẩm Lâm Kỳ rút cuộc cũng gấp tài liệu lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mạch Nhiên: "Vậy em cảm thấy anh nên làm gì?"

"Nói với mẹ anh, kể toàn bộ mọi việc cho bà ấy nghe." Mạch Nhiên nói.

"Ý của em là nói cho mẹ anh sự thật, thì bà ấy sẽ không đau lòng sao?" Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên đứng dậy, bước tới gần Mạch Nhiên.

Vừa rồi Mạch Nhiên đứng, Thẩm Lâm Kỳ ngồi, cô còn thấy tự tin mà cùng anh đối kháng, thế nhưng lúc này, cô lại nhận ra khí thế bức người của anh khiến cô nhận không được phải lùi lại một bước, lắp ba lắp bắp mà nói: "Chỉ... chỉ ít thì cũng không phải tiếp tục lừa dối bà"

"Vậy nghĩa là cũng nên nói thực cho bà biết, giữa chúng ta chưa từng có gì?" Thẩm Lâm Kỳ mặt không đổi sắc, từng bước tiến lại, đưa tay lên nói lòng và vạt.

"Cũng có thể" Đang nói, Mạch Nhiên phát hiện mình không thể lùi thêm được nữa.

"Vậy không phải sẽ khiến mẹ anh càng đau lòng hơn sao?" Thẩm Lâm Kỳ đặt tay lên cánh cửa trên đầu Mạch Nhiên, ý lại vào chiều cao mà nhìn Mạch Nhiên từ trên xuống, lông mày cau lại, ánh mắt mang theo một tia khiêu khích.

Mạch Nhiên toàn thân dán lên cửa, một luồng khí lạnh từ gan bàn chân truyền lên khắp cơ thể, lạnh cả gáy.

Cô không tránh khỏi cảm thấy phiền muộn, tại sao đàn ông đều yêu thích cái vỏ bọc này, không bức người ta đến bước đường cùng thì không còn cách nào thể hiện sức mạnh của mình ư? Mạch Nhiên thấy không hẳn, ngay cả con chó lúc cấp bách cũng nhảy vượt tường, huống chi cô đường đường là một người phụ nữ thế kỷ hai mốt. (chị Nhiên có vẻ rất thích so sánh mình với... chó >◡<)

Mạch Nhiên bỗng dưng không sợ hãi như vậy nữa, đứng thẳng người, đón nhận ánh mắt của Thẩm Lâm Kỳ: "Như vậy chẳng lẽ tiếp tục lừa dối mẹ anh? Hoặc là, Thẩm tổng, anh có cao kiến gì không ngại nói ra cho em nghe một chút?"

Thẩm Lâm Kỳ nhìn chằm chằm Mạch Nhiên một hồi lâu.

Rất lâu, anh bỗng nhiên nói: "Em không cảm thấy, cách tốt nhất để tiêu trừ lời nói dối, chính là biến lời nói dối ấy trở thành hiện thực sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Câu nói của Thẩm Lâm Kỳ vừa thốt ra, Mạch Nhiên ngay lập tức mông mị.

Nếu như là trước đây Mạch Nhiên nhất định sẽ cho rằng Thẩm Lâm Kỳ lại giờ quỷ kế gì. Nhưng tình huống hôm nay không giống, Mạch Nhiên cảm thấy với tính cách làm gì cũng muốn tốc chiến tốc thắng, trừng mắt tất báo của Thẩm Lâm Kỳ, anh tuyệt đối sẽ không để một việc nào đó dây dưa lâu như vậy, lại càng sẽ không đem chuyện hôn nhân đại sự của mình ra đùa giỡn, trừ phi Thẩm Lâm Kỳ nói thật.

Mạch Nhiên bị ý nghĩ điên cuồng của Thẩm Lâm Kỳ làm cho sợ hết hồn, lơ đãng không để ý thấy anh đã tiến sát đến mặt mình, mãi cho đến khi môi của Thẩm Lâm Kỳ đã tiếp xúc đến môi cô, Mạch Nhiên mới lấy lại tinh thần, mạnh mẽ đẩy anh ra.

Bởi không có phòng bị, Thẩm Lâm Kỳ bị Mạch Nhiên đẩy liền lùi lại mấy bước, sau khi đứng vững mới thâm ý mà nhìn chằm chằm cô.

Tìm Mạch Nhiên đập thành thịch, lấy tay dùng sức mà lau môi, hung dữ nói: "Em cảnh cáo anh, đừng ... đừng có tiếp tục đùa giỡn em!"

Thẩm Lâm Kỳ lập tức cúi đầu, mắt nheo lại, thanh âm trở nên trầm thấp: "Em nghĩ anh đang nói đùa với em?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Mạch Nhiên phẫn nộ nhìn Thẩm Lâm Kỳ, "Hay là anh muốn nói cho em biết, anh làm như vậy kỳ thực là bởi vì thích em?"

Lời vừa nói ra, cả hai người đều im lặng.

Mạch Nhiên trong lòng cảm thấy thấp thỏm, mặc dù cô một chút cũng không tin một người tự cao tự đại, không coi ai ra gì như Thẩm Lâm Kỳ sẽ thực lòng động tâm với một người phụ nữ. Thế nhưng Mạch Nhiên lại không thể lý giải, vì sao Thẩm Lâm Kỳ lại liên tục ngăn cản cô nói rõ sự thật với Anna tỷ.

Đến tốt cùng là cô tự mình đa tình, hay là anh dụng tâm kín đáo? Cô cảm thấy với chỉ số thông minh của mình, hẳn là không thể trả lời được, vì vậy cô thẳng thắn nói rõ, muốn xem anh giải thích thế nào.

Thời gian từng phút từng giây trôi, hai người bọn họ cứ đứng như vậy nhìn nhau. Thẩm Lâm Kỳ trước sau không hề mở miệng trả lời câu hỏi của Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên đứng đến nỗi chân đã tê, sự căng thẳng vừa rồi đều tràn ngập oán khí, thích hay không thích, anh chỉ cần nói một tiếng, cũng không phải bức anh đi làm con vịt, như vậy khó trả lời lắm sao?

Trong lúc Mạch Nhiên dự định nói lại rõ ràng một lần nữa, Thẩm công tử bỗng nhiên hành động.

Anh không có trả lời Mạch Nhiên, mà chỉ là nhìn cô, đột ngột cởi quần áo.

Mạch Nhiên cả người đều Tư Ba Đạt! Dừng khí thật vất vả mới toàn tâm toàn ý lấy lại được đã tan biến trong nháy mắt, Mạch Nhiên dựa sát tường, run rẩy hỏi: "Anh, anh muốn làm gì? Em chỉ thị thuận miệng hỏi một chút mà thôi, anh thực sự không cần phải dùng hành động trả lời. Uy! Anh đừng cởi, còn cởi nữa em sẽ kêu! Cứu!"

Thanh âm bỗng im bặt, Thẩm Lâm Kỳ đem áo sơ mi vừa cởi nhét vào người Mạch Nhiên.

"Đi giúp anh giặt quần áo, rồi anh sẽ nói cho em vì sao."

Mạch Nhiên há hốc miệng, nửa ngày mới thoát khỏi trạng thái khiếp sợ, không khỏi thẹn quá giận, ném quần áo trong tay lại cho Thẩm Lâm Kỳ, mắng: "Anh có bệnh à? Dũa giỡn em thích vậy sao? Nói cho anh biết em tuyệt không muốn biết anh rốt cuộc có thích em hay không, bởi vì em ghét anh!" Mạch Nhiên nói xong liền đẩy Thẩm Lâm Kỳ ra, chạy ra khỏi thư phòng.

Mặc dù Mạch Nhiên bỏ đi sau khi đã thốt ra những lời oán hận kia, nhưng trên thực tế, cuộc đối thoại trong thư phòng tựa như đã ném vào trong lòng Mạch Nhiên một viên đá, khiến cho mặt hồ phẳng lặng trong lòng cô xuất hiện hàng vạn hàng nghìn tâm tư, khiến cô trầm trọc, không thể ngủ yên.

Cả đêm trong đầu Mạch Nhiên như xuất hiện một cuốn phim quay chậm. Hình ảnh mấy năm nay cô và Thẩm Lâm Kỳ ở cùng một chỗ lần lượt hiện ra. Từ lần đầu tiên tình cờ gặp nhau đến khi Thẩm Lâm Kỳ nói muốn cô đóng giả làm bạn gái, anh lúc lãnh khốc vô tình, lúc ôn nhu sẵn sàng, khi bạo ngược, khi cẩn thận tỉ mỉ. Có đôi khi cô và anh ở cùng một chỗ, cô nghĩ anh người đáng ghét nhất trên thế giới này, nhưng cũng có lần anh lại ra mặt đúng lúc cô gặp nguy nan, khiến cô nghĩ anh chính là thiên sứ được phái xuống bảo vệ cô.

Anh đối xử với cô như vậy, rốt cuộc là vì thích, hay không thích, vấn đề này Mạch Nhiên suy nghĩ cẩn thận cả một đêm cũng không ra. Thế nhưng có một chuyện, cô cuối cùng cũng nghĩ được ra: Thôi rồi, cô hình như đã thích anh!

Vui quá vui quá...cuối cùng chị Nhiên cũng nhận ra J

Ngay lúc nhận ra sự thật tàn khốc này, Mạch Nhiên ngồi bật dậy, nhãn thần sáng rực, bên tai vang lên âm thanh ong ong, đầu óc trống rỗng, trong ngực như có nước sông mãnh liệt dâng trào, không có cách nào dẹp yên.

Mạch Nhiên cảm thấy mình sắp xong đời, cảm động với cái gì không cảm động, lại đi động lòng với Thẩm Lâm Kỳ. Trong lòng cô hiểu rõ, từ lúc hai người quen nhau ba năm về trước, cô đã luôn tự nói với mình, đây là gặp dịp thì chơi, ngàn vạn lần không có khả năng thành sự thật. Thế nhưng, hóa ra ba năm nay, Mạch Nhiên đã từ một tiểu nha đầu không sợ trời không sợ đất, trở thành một tiểu chân chó, cái gì cũng đều nhìn thấu, nhưng hết lần này tới lần khác không thấy được cái chữ “tình” kia, bây giờ đột nhiên lại nghĩ ra.

Cô nghĩ tới trong những bộ phim truyền hình cầu huyết, có các nam nhân bạc tình bạc nghĩa, những nữ tử si tình, yêu đến chết đi sống lại. Mạch Nhiên liên tưởng đến mình, một hồi nổi da gà. Trên đời này vẫn còn có cái gọi là môn đăng hộ đối.

Cô tự biết lượng sức mình. Cô cũng biết rõ địa vị của Thẩm Lâm Kỳ. Cô và anh tựa như mặt trăng và mặt trời, nhìn qua có vẻ rất xứng, nhưng trên thực tế lại cách xa nhau vạn dặm, căn bản không có khả năng ở cùng một chỗ.

Mạch Nhiên thật sâu xa cảm thấy, cô cần phải làm một cái gì đó để bóp chết mầm mống tội ác vừa nảy sinh trong lòng.

Vì vậy, cô nghĩ tới việc rời xa Thẩm Lâm Kỳ.

Cô không nhớ rõ, đây là lần thứ mấy nghĩ đến việc này. Trước đây nhiều lúc trong đầu cô vẫn thường xuyên xuất hiện ý niệm đó, có điều rất nhiều lần, lý trí chiến thắng cảm tính, cô lại tiếp tục yên tâm thoải mái mà làm tiểu chân chó bên cạnh Thẩm Lâm Kỳ.

Thế nhưng tình huống lần này khác hẳn, cô phát hiện bản thân có tình cảm với anh, cái suy nghĩ này khiến cô không có khả năng tiếp tục cùng anh gặp dịp thì chơi. Cô tự nhủ, trước khi trong lòng mình nảy sinh mộng ước muốn kết hôn cùng anh, thì phải nhanh chóng rút chân ra cái loại quan hệ dị dạng này, chỉ ít đến lúc đó sẽ không chết quá thảm.

Huống hồ, Mạch Nhiên hiện tại cũng không phải hai bàn tay trắng như trước kia, ngay cả nhà ở cũng phải bán đi. Bây giờ cô cũng đã có tiền tiết kiệm, cũng có sự nghiệp của mình, cho dù không có Thẩm Lâm Kỳ...cô khổ cần môi... cô cũng có thể tự nuôi sống bản thân và A Triết.

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên dứt khoát quyết định đi tìm Thẩm Lâm Kỳ ngả bài.

Thẩm Lâm Kỳ hình như đã ra ngoài, Mạch Nhiên tìm mấy lần toàn bộ căn nhà, mà không thấy bóng dáng anh đâu.

Hoàng mụ nói: "Thiếu gia tối hôm qua làm việc suốt đêm, hiện giờ chắc vẫn còn trong thư phòng."

Mạch Nhiên nghe xong liền nhanh chóng chạy lên thư phòng tìm Thẩm Lâm Kỳ. Kết quả lại không như tâm nguyện, trên bàn làm việc tràn đầy văn kiện, duy nhất hình bóng người mà cô đang tìm lại không thấy đâu.

Mạch Nhiên đành ngồi xuống đợi Thẩm Lâm Kỳ, trong lòng suy nghĩ, lát nữa thấy anh thì nên nói như thế nào.

Tôm lại chia tay hay không chia tay? Kỳ thực trong lòng Mạch Nhiên cũng không đành, nếu như hiện tại có một bông hoa thì tốt, ít nhất cô cũng có thể đếm cánh hoa, để xem ý trời ra làm sao. Đáng tiếc, ở đây đừng nói là hoa, ngay cả một cây tiên nhân cầu cũng không có, duy nhất một thứ có thể đếm, chính là tập văn kiện trên bàn. . .

Vì vậy, Mạch Nhiên làm một việc vô cùng bại não, quyết tâm một hồi mê tín, đếm tập văn kiện, số lẻ sẽ chia tay, số chẵn sẽ nói rõ với Thẩm Lâm Kỳ, mặc số phận.

"Chia, không chia, chia, không chia, chia, không chia. . ." Mạch Nhiên đếm cả nửa ngày, kết quả cuối cùng lại là số chẵn, ông trời muốn cô nói rõ với Thẩm Lâm Kỳ!

Diên a! Khẳng định là cô đếm sai rồi!

Trong lúc Mạch Nhiên quyết định đếm lại một lần nữa, chợt phát hiện ra tập tài liệu cuối cùng với tiêu đề: “Kế hoạch thu mua công ty giải trí Huy Hoàng”

Mạch Nhiên ngẩn ra, trước đây xảy ra nhiều chuyện, tự nhiên nói thành một chuỗi lằng nhằng, một luồng cảm giác lạnh buốt từ lòng bàn chân bắt đầu truyền lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ngày hôm nay ông chủ tàn nhẫn bắt ta làm tăng ca thêm một tiếng đồng hồ, thế cho nên ta đặc biệt không thể viết đủ 2500 chữ a! ! !

Công ty giải trí Huy Hoàng kia, nếu mọi người đã quên, xin mời xem lại một chút, liên quan đến sự kiện Lý Khải Kỳ, kỳ thực ta dự định không cho chuyện đó từ từ trôi qua như vậy, muốn bọn họ lần qua lần lại, muốn cho Thẩm công tử cũng ném thử mùi vị bị trả thù ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Ta là mẹ kế, cũng phải!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Mạch Nhiên nhìn chằm chằm dòng chữ “Thu mua công ty giải trí Huy Hoàng” thật lâu, bỗng nhiên phát hiện quả thực mình chính là một kẻ ngốc đầu đuôi không rõ.

Từ mấy tháng trước, Mạch Nhiên bị người ta khinh dễ tại trường quay, Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên thờ ơ lạnh nhạt, rồi nửa đêm khuya khoắt đột ngột tới nhà cô, ngủ ngoài cửa cả một đêm, cùng cô chơi game, thay cô giải quyết scandal, thậm chí trước mặt giới truyền thông còn cao giọng tuyên bố rất tin tưởng cô. Hoá ra tất cả đều là kế hoạch của Thẩm Lâm Kỳ, mục đích chỉ có một: đưa Lý Khải Kỳ sa lưới, liên hợp với cổ đông của Huy Hoàng, khiến cho công ty đó bị lay chuyển, mượn cơ hội diệt trừ đối thủ cạnh tranh, mượn danh nghĩa Thẩm thị, mở rộng ảnh hưởng của Tinh Thiên ra thị trường quốc tế, do đó thu được lợi nhuận kếch xù.

Không tồi, để bày ra tất cả những chuyện này, Thẩm Lâm Kỳ đã bày ra một ván cờ rất lớn, lợi dụng triệt để tài nguyên tất cả nhưng người bên cạnh mình: Lý Khải Kỳ, Khương Tuệ, Kiều Minh Dương và cả Mạch Nhiên, bọn họ mỗi người bất luận tốt xấu gì đều trở thành quân cờ trong tay Thẩm Lâm Kỳ, mỗi đường đi nước bước đều là Thẩm Lâm Kỳ tỉ mỉ vạch ra, từng bước từng bước một, giúp anh tiến gần đến mục tiêu.

Được, thực sự là rất giỏi!

Mạch Nhiên không khỏi cảm thán: với suy nghĩ và hành động của Thẩm công tử, khả năng đoạt giải diễn viên xuất sắc Oscar thực sự là có thừa. Không! Thẩm Lâm Kỳ còn phải đạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất nữa, ai bảo anh nghĩ ra được vở kịch hoàn hảo này? Hôm nay Huy Hoàng bị mua, Thẩm thị lại còn có thêm một công tử si tình công tử được ca tụng trên mạng internet, một tuồng kịch anh không cần tốn nhiều sức mà ngay lập tức vừa được danh vừa được lợi, cho đến hôm nay đều là một vốn bốn lời. Nếu đổi lại là Mạch Nhiên, sợ rằng cô nằm mơ cũng phải tỉnh dậy mà cười. (buồn.... vì chị Nhiên nghĩ anh Thẩm như vậy >><)

Mạch Nhiên thực sự rất muốn vỗ tay ủng hộ hành động tuyệt vời ấy của Thẩm Lâm Kỳ, muốn hát vang vui mừng, đáng tiếc Mạch Nhiên hiện tại đặc biệt một chút vui cũng không nổi!

Mạch Nhiên ngồi yên vị tại bàn làm việc của Thẩm Lâm Kỳ, trong lòng khổ sở muốn chết, trong ngực hình như có một lớp màng bọc kín khiến cho hơi thở không có lấy một lỗ hổng nào mà đi ra được. Đúng lúc ấy, từ phía sau, kẻ đầu têu xuất hiện trước mặt cô.

Thẩm Lâm Kỳ xuất hiện khiến tâm tình Mạch Nhiên thay đổi. Cô từ khổ sở đến phẫn nộ, từ phẫn nộ đến cảm thấy nhục cười, cuối cùng Mạch Nhiên quay lại nhìn Thẩm Lâm Kỳ, nhìn không được mà bật cười, giống như bệnh nhân tâm thần.

Trên mặt Thẩm Lâm Kỳ hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng chỉ chớp lát lại khôi phục về bình tĩnh. Thẩm Lâm Kỳ đi đến gần Mạch Nhiên, nheo mắt hỏi: "Em cười cái gì?"

Mạch Nhiên cười đến nỗi thượng khí không tiếp hạ khí, vừa thở gấp vừa cầm tập tài liệu kế hoạch thu mua Huy Hoàng giơ ra trước mặt Thẩm Lâm Kỳ: “Em đương nhiên là cười sách lược nhìn xa trông rộng của Thẩm tổng, thật đúng là tức trí đa mưu, không hổ danh chúng ta là công ty làm ăn buôn bán. Lần sau gặp phải chuyện tốt như vậy, nhớ sớm nói cho em biết một tiếng. Em không hành động giống như anh được, nói mấy câu là có thể lừa người. Nhưng ít nhất cũng có thể sớm chuẩn bị một lọ thuốc nhỏ mắt, trước mặt giới truyền thông có thể giả vờ khóc nhè, giúp anh kiếm thêm sự đồng tình của mọi người.”

Bị Mạch Nhiên châm chọc khiêu khích như vậy, biểu tình trên mặt Thẩm Lâm Kỳ biến đổi. Anh nhìn chằm chằm văn kiện trên bàn, sắc mặt đột nhiên sầm, bước đến gần Mạch Nhiên hỏi: "Mạch Nhiên, mọi chuyện không như em nghĩ.” (hic... thương anh Thẩm L)

"Không cần giải thích!" Mạch Nhiên nhanh chóng ngắt lời Thẩm Lâm Kỳ, "Anh như vậy không phải có vẻ đang chột dạ sao? Hay muốn em nói, em sẽ không phá hỏng dự định của anh, ngược lại đây là một chuyện tốt! Suy nghĩ mua một công ty lớn như vậy, đúng là cũng góp phần vào việc tăng GDP cho

tổ quốc a! Lợi dụng một vài người cũng đâu có gì lớn lao phải không? Anh yên tâm, em tình...nguyện."

Mạch Nhiên nói xong lời cuối cùng, cảm thấy không nói gì được nữa, bởi vì Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên tiến sát gần cô, đem cô khống chế giữa khoảng cách nhỏ hẹp giữa cái bàn và cơ thể của anh. Con mắt đen láy trong veo của anh như con mắt của mãnh thú nhìn chằm chằm Mạch Nhiên, giọng điệu bình tĩnh mà đầy vẻ uy hiếp nói: "Con gái không nên miệng lưỡi sắc nhọn như vậy."

Mạch Nhiên cảm thấy mình đã tức giận đến cực điểm, cho nên trong lòng tâm tình thật sự quanh co, không hiểu sao không hề cảm thấy sợ hãi sự uy hiếp của Thẩm Lâm Kỳ, lại còn nhìn thẳng anh, lấy làm tiếc nuối mà nói: "Anh nghĩ rằng em không muốn làm bộ cảm điếc sao? Thế nhưng vừa nghĩ đến sự thông minh tài trí của anh, lòng ngưỡng mộ của em lập tức như nước sông Hoàng Hà vỡ đê kéo dài không dứt..."

Mạch Nhiên lại không thể nói thêm được nữa, bởi vì tay Thẩm Lâm Kỳ không chút lưu tình mà nắm lấy cằm cô.

Mạch Nhiên bị siết đến đau buốt, cảm giác như bị trật khớp, bên tai còn vang lên thanh âm trầm ngập sự uy hiếp: "Đừng nói nữa, có nghe hay không!"

Mạch Nhiên đương nhiên nghe thấy, không cho cô nói sao? Vậy thì cô sẽ cần. Vì vậy Mạch Nhiên cúi đầu, há mồm, hướng về phía ngón tay thon dài mỹ lệ đang ngang tàn kia mà hung hăng cắn xuống.

Một tiếng hừ nhẹ qua đi, tay Thẩm Lâm Kỳ rốt cục buông lỏng ra, Mạch Nhiên miệng đầy mùi máu tươi, cô đưa tay lên xoa xoa vết máu trên khóe miệng, không hề sợ hãi mà đón nhận ánh mắt Thẩm Lâm Kỳ.

Mạch Nhiên không thèm đếm xỉa đến, chính là tên hỗn đản này đã gạt cô!

Thẩm Lâm Kỳ trên trán lộ ra tia tức giận hiếm thấy, rốt cục không bình tĩnh, chịu đựng đau nhức nói: "Bạch Mạch Nhiên, em tỉnh táo lại một chút cho anh!"

Mạch Nhiên liền nở nụ cười.

Nói cô không tỉnh táo? Thật là trò đùa! Một chút tình cảm trong lòng đối với Thẩm Lâm Kỳ hiện tại đã bị Mạch Nhiên vứt cho chó ăn rồi, còn có thể nói là không tỉnh táo? Chẳng lẽ còn cần phải dùng phụ viêm khiết để tẩy rửa não mới thanh tỉnh? (*phụ viêm khiết: một sản phẩm của Trung Quốc, tương tự như dạ hương của Việt Nam)

Mạch Nhiên cười nói: "Thẩm tổng, anh lo lắng nhiều rồi, em hiện tại so với ai khác đều rất tỉnh táo."

"Nếu như em tỉnh táo thì đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với anh."

Anh đang uy hiếp cô!

Mạch Nhiên chịu đựng lửa giận đang thiêu đốt trong ngực nói: "Em không nói như vậy thì nên nói như thế nào đây? Nếu không thì Thẩm tổng anh dạy em vậy, dạy em nói mấy câu sừng sốt hù người khác, vạn nhất sau này em không còn cơm mà ăn, nói không chừng còn có thể mở một hàng vỉa hè buôn bán."

Thẩm Lâm Kỳ mặt càng ngày càng đen rồi cuộc cũng dị thường như Mạch Nhiên.

"Được, anh dạy cho em." Sau khi phun ra một câu nói, Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên tiến lên trước một bước, nâng gáy Mạch Nhiên lên kéo về phía trước, hung hăng mà chiếm lấy môi cô.

Xin thôi! Mạch Nhiên trên đời này chưa bao giờ gặp phải nụ hôn nào kịch liệt như thế. Bởi cố sức quá mạnh, hai người bọn họ đều đụng vào nhau, hàm răng Mạch Nhiên tề đại đi, đầu lưỡi Thẩm Lâm Kỳ len lỏi vào trong, rất không khách khí mà chiếm đoạt khoang miệng cô. Toàn bộ trong miệng cô tràn ngập mùi máu, cho đến tận bây giờ vẫn còn cảm thấy hương vị ấy, loại cảm giác này thực sự rất khó dùng lời nói mà hình dung được.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng Mạch Nhiên một chút cũng không cảm thấy sợ, ngược lại, Mạch Nhiên đưa tay lên ôm lấy cổ Thẩm Lâm Kỳ, hung hăng phản kích trở lại.

Có một câu nói thế này: Nếu như không thể phản kháng, thì học cách hưởng thụ.

Dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu tiên hai người bọn họ làm thế cho nên Mạch Nhiên tự nhủ bản thân không cần phải giả bộ thuần khiết. Có điều, cô cảm thấy bọn họ như vậy không giống như đang hôn môi, ngược lại giống như là tại vật lộn, xem ai dùng hết khí lực trước, tuyên bố thất bại.

Cuối cùng, chính là cô thể lực chống đỡ không nổi, đẩy anh ra.

Thẩm Lâm Kỳ nhìn Mạch Nhiên, trong mắt lóe ra tia lạ lùng.

Mạch Nhiên thở hổn hển nói: "Thẩm tổng anh đừng hiểu lầm, anh gặp dịp thì chơi, em cũng sẽ như vậy, đừng quên em là một diễn viên." Nói xong câu đó, ngực cô cảm thấy khó chịu vô cùng. Khi thấy tia quang mang trong con ngươi của Thẩm Lâm Kỳ dần dần mai một, cô bỗng cảm thấy một chút mất mát không nói lên lời.

"Chúc mừng em, diễn không tồi." Thẩm Lâm Kỳ nhàn nhạt nói, sau đó xoay người rời đi.

Cô lớn tiếng gọi anh: "Thẩm tổng, xem xét chuyện em đã cùng anh phối hợp diễn xuất một nhóc như vậy, có thể để em tham gia bộ phim của Tướng Đạt không?"

"Tùy em." Thẩm Lâm Kỳ không có quay đầu lại, một mực bước đi.

Mạch Nhiên nhìn bóng lưng anh khuất dần sau cầu thang, chân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã khụy trên mặt đất, trong miệng còn lưu lại một chút máu tanh, mang theo mùi vị cay đắng không nói lên lời nuốt vào trong ngực.

♥.°*~*~*°.*♥

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cứ để Tiểu Bạch và Kiều Thiếu cùng làm việc đi, cho Thẩm công tử từ từ ném thử tư vị ghen tuông, ha ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Ngày hôm sau sau khi đã cãi nhau với Thẩm Lâm Kỳ một trận, Mạch Nhiên lập tức thu thập đồ đạc rời khỏi Thẩm gia.

Trước khi đi, Anna tỷ nhìn Mạch Nhiên có chút lúng túng không tự nhiên. Mạch Nhiên nghĩ có lẽ Thẩm Lâm Kỳ hẳn đã nói gì đó với bà, bằng không, với tính cách của bà, chắc chắn sẽ không thể không đề cập đến chuyện mang thai, càng không có chuyện không nói một câu nào để giữ cô lại. Trừ phi bà đã biết rõ chân tướng.

Mạch Nhiên nghĩ như vậy cũng tốt, dù sao thì bụng và ngực cũng không giống nhau, ngực có thể nhào nặn ra được, em bé thì có nhào nặn thế nào cũng không thể có. Thay vì đợi đến chín tháng mười ngày sau thất vọng, không có đứa trẻ nào ra đời, chi bằng cho nó sớm siêu sinh đi, ít nhiều bớt thống khổ.

Chỉ là Mạch Nhiên không hiểu vì sao trong lòng cô lại có cảm giác mất mát không thể lý giải. Dường như thân thể đã rời khỏi Thẩm gia, nhưng trái tim đã rơi lại nơi nào trong đó, khiến cô mất hồn mất vía.

Linda đã nhận ra sự khác thường của Mạch Nhiên, hỏi thăm cô.

Mạch Nhiên một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, lắc đầu: "Không có việc gì a."

"Thế nào là không có việc gì." Linda nghiêm mặt, "Chị hỏi em mấy câu, em mới có phản ứng, đừng nói với chị là em già rồi, thích giặc có vấn đề"

"Chị mới già!" Mạch Nhiên trừng mắt liếc Linda: "Tề thiên đại thánh" Tô Lynda, mấy ngày nay em ở nhà suốt đêm học kịch bản, quá mệt mỏi nên mới có thể thất thần như vậy."

Linda vì bị Mạch Nhiên nhắc đến tuổi tác của mình mà bày ra bộ mặt vô cùng ủy khuất, thế nhưng rất nhanh cô ta ý thức được điều gì, liền hỏi: "Kịch bản? Chị nhớ kỹ em hiện tại không có kịch bản phim mới nào."

"Có mà, sao lại không có?" Mạch Nhiên nói "Là kịch bản của Tướng Văn Đạt"

Linda há mồm, rất lâu mới phục hồi về khiếp sợ: "Không được! Em...em muốn tham gia bộ phim của Tướng đạo diễn sao?"

Mạch Nhiên gật đầu, khẳng định câu trả lời với Linda.

"Việc này sao có thể!" Linda gần như la hoảng lên, "Em đùa cái gì vậy, em đã hỏi qua Thẩm tổng chưa? Anh ta đồng ý sao?"

"Anh ta nói tùy em quyết định." Mạch Nhiên nhún vai.

"Tùy... em? !" Linda dường như nghe không hiểu lời Mạch Nhiên, ngây ngốc một hồi mới chăm chú hỏi: "Mạch Nhiên, không phải em và Thẩm tổng cãi nhau chứ?"

"Không." Mạch Nhiên lắc đầu "Em ngay cả nói cũng chẳng buồn nói với anh ta, sao chị lại nghĩ em cãi nhau với anh ta?"

Sắc mặt Linda rất khó nhìn, nhăn nhó mà khuyên giải Mạch Nhiên: "Hai người mấy hôm trước chẳng phải rất tốt sao? Sẽ không phải là xảy ra hiểu lầm gì chứ? Kỳ thực Thẩm tổng anh ta..."

"Chị còn nói tốt giúp anh ta, em liền trừ tiền lương của chị."

"Anh ta quả thực không thể nói lý!" Linda nói như đinh đóng cột.

"Tốt." Mạch Nhiên cười tủm tỉm, vỗ vai Linda mà nói, "Lời này nếu chị dám đem lên phòng Thẩm tổng nói, em sẽ trả chị gấp đôi tiền lương."

"Sao em không trực tiếp nói!" Linda ai oán lườm Mạch Nhiên, cắn giận rồi đi.

Mạch Nhiên ở phía sau Linda điên cuồng mà cười, cười xong lại thấy có chút trống rỗng, đáy lòng vọng lên một âm thanh: cho dù hắn có lừa dối người, giấu diếm người, lợi dụng người, nhưng người vẫn là rất thích hắn!

Sợ bị chính mình bức đến phát điên, Mạch Nhiên phải tranh thủ lúc rảnh rồi lên Wb giải trí.

Tiểu bạch thỏ ngực teo vừa mới đăng một cái status: "Ông trời ơi, cầu xin ông khiến cho tất cả những tên đàn ông tự cao tự đại trên đời này đều bị liệt!"

Mạch Nhiên nhanh chóng lên phụ họa: "Đúng đúng, phải khiến cho bọn họ biến thành mì ăn liền, hai phút liền mềm nhũn!"

Một lát sau, Tiểu bạch thỏ ngực teo hồi đáp: "Chị, ví dụ của chị thật hợp lòng em, thế nhưng đừng nhầm lúc em đang ăn mà nói được không? Lãng phí mất bát mì của em."

Ha ha ha ha! Mạch Nhiên nhìn màn hình điện thoại di động, cười đến chảy cả nước mắt, cái trán đụng vào cửa thủy tinh trên hành lang.

Rắc một tiếng, Mạch Nhiên đau nhức, che cái trán, nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng nhìn phía sau, đảm bảo ở đây không có ai, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu về.

Sau đó, Mạch Nhiên hóa thạch.

Phía hành lang trước mặt cô Thẩm Lâm Kỳ cùng một đoàn cộng sự cấp cao đang đứng nghỉ chân. Bọn họ đều mặc âu phục đi giày da, đang trừng mắt nhìn Mạch Nhiên. Cái tên thư ký vừa mới đến kia còn đang một bên che miệng cười trộm.

Sắc mặt Mạch Nhiên từ đỏ thành trắng, từ trắng thành đen, cuối cùng cố gắng hết sức khôi phục trạng thái bình thường, ưỡn ngực xê mỏng, hít hơi thật sâu đi đến.

Ngoại trừ Thẩm công tử, tất cả mọi người đều cung kính cúi đầu chào Mạch Nhiên. Từ sau khi tin tức mang thai kia phát sinh, Mạch Nhiên nghiêm nhiên trở thành nữ chủ nhân trong mắt mọi người, chỉ còn kém bước đi đến nói: "Xin chào phu nhân"

Thẩm Lâm Kỳ nhìn Mạch Nhiên vẻ mặt bình tĩnh, nhãn thần sắc bén hơn bản luận kẻ nào. Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, đi về phía bọn họ, nhìn kĩ ánh mắt của từng người, lướt qua vai Thẩm Lâm Kỳ một cách đầy khinh bỉ.

Mọi người ngoại trừ Thẩm Lâm Kỳ đều bị hành vi của Mạch Nhiên làm chấn động. Ánh mắt bọn họ nhìn cô đều biến hóa, từ tôn kính đến nghi hoặc, thậm chí có người trong mắt còn xuất hiện vẻ coi thường. Mạch Nhiên không hề tức giận, ngược lại còn tự hào. Cuối cùng nhân viên công ty cũng vui vẻ chuyển chủ đề nói chuyện, Mạch Nhiên mơ hồ đã có thể nghĩ thấy được trong không khí tràn ngập mùi vị bất quá.

Nhưng mà Mạch Nhiên không nghĩ tới, trong lúc cô đang dương dương tự đắc chuẩn bị bỏ đi, bỗng nhiên cổ tay nắm lại.

Mạch Nhiên quay đầu lại kinh ngạc nhìn Thẩm Lâm Kỳ, trước mặt bao nhiêu người thế này, anh định giờ trò gì?

Thẩm Lâm Kỳ không nói gì, chỉ là nắm chặt tay cô. Mấy ngày trước tay anh bị cô cắn một miếng, đến bây giờ vẫn còn dán cao, vậy mà khí lực lại mạnh kinh người, khiến tay Mạch Nhiên bị bóp tựa hồ đông cứng. Mạch Nhiên muốn vùng vẫy, nhưng không thể phản kích, đành phải dưới ánh mắt tò mò của mọi người mà nghiêm mặt hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Thẩm Lâm Kỳ không trả lời cô, mà tiếp tục duy trì động tác vừa rồi, lực đạo trên tay mỗi lúc một mạnh. Mạch Nhiên dùng hết sức lực toàn thân gẩy giữa môi không ra, nhưng mà vẫn còn để ý đến ánh mắt thách thức của của mọi người.

Mạch Nhiên bị Thẩm Lâm Kỳ bức đến phát điên. Ngắm ngòm nghĩ không cần tốn hơi thừa lời, suy nghĩ xem có nên một lần nữa làm cho anh bị thương hay không? Nghĩ đi nghĩ lại mãi, Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên buông tay. Bởi không có chuẩn bị, lúc anh buông lỏng, Mạch Nhiên đứng không vững, lui lại về sau mấy bước. Cô tức giận đến nỗi hận không thể dùng nhãn thần giết chết anh. Mắt còn chưa kịp trừng lên, anh bỗng quay người rồi đi.

Đám khán giả cũng lấy lại tinh thần, khẩn trương đuổi theo Thẩm Lâm Kỳ, một hồi liền mất tăm.

Chỉ còn lại một mình Mạch Nhiên đứng ngơ ngác tại trận. Một lúc lâu mới bị tiếng chuông điện thoại di động kéo về hiện thực.

"Mạch Nhiên, cô đang ở đâu? Đến giờ hẹn với đạo diễn Trương rồi, mau đến đi!" Linda cấp bách giục Mạch Nhiên.

"Tới đây!" Mạch Nhiên tắt điện thoại, nhìn về hướng Thẩm Lâm Kỳ vừa rồi đi, xoay người đi về hướng ngược lại, lao nhanh vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Địch Phòng Bán Vê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Đây là lần thứ hai Mạch Nhiên gặp mặt Tường Vân Đạt. Cô rất ấn tượng với hắn vì sự nghiêm khắc và cứng nhắc, nói năng thận trọng, hoàn toàn trái ngược với thân phận đạo diễn ái tình hài kịch. Nhìn hắn ta, cô thực sự rất khó liên hệ với con số “Hello my love” toàn châu Á.

Đúng như Linda nói, đây là cảm giác buồn bực trong truyền thuyết, bề ngoài càng buồn, nội tâm càng bực. Chỉ có điều Mạch Nhiên cảm thấy lời này của Linda rất thích hợp để hình dung về cái tên đã lợi dụng triệt để cô, hơn nữa còn vô lại đến mức ngay cả một câu xin lỗi cũng không có. Bất cứ lúc nào ở đâu, chỉ cần nghĩ tới hắn, trong lòng Mạch Nhiên liền phiền muộn khó chịu, thế cho nên ngay cả chuyện gặp mặt Tường Vân Đạt cũng đều muốn đảo ngũ.

"Bạch tiểu thư có vẻ như cô không tập trung lắm những gì tôi vừa nói." Tường Vân Đạt rất không khách khí mà nói thẳng.

Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, nhanh chóng giải thích: "Xin lỗi đạo diễn Tường, tối hôm qua tôi bị mất ngủ."

"Là bởi vì mang thai sao?" Tường Vân Đạt trực tiếp hỏi thật.

Mạch Nhiên đầu đầy hắc tuyến, ủy khuất nói: "Đạo diễn Tường, ngay cả ông cũng tin mấy cái tin lá cải này?"

"Không có thai sao?" Tường Vân Đạt bán tín bán nghi nhìn Mạch Nhiên, rất thất vọng mà thốt ra một câu: "Cơ hội lãng xê rất tốt, thật đáng tiếc".

Mạch Nhiên thiếu chút nữa thì phụt nước trái cây vào mặt hắn, thật là nổi da gà! Không phải hắn ta còn muốn lợi dụng chuyện cô mang thai để quảng bá cho bộ phim mới của hắn chứ? Bất lương! Lòng dạ hiểm độc! Gian thương a! Mạch Nhiên trong lòng tức giận cực điểm, nhưng vẫn rất chân chó mà cúi đầu khom lưng: "Lần tới có tin thật nhất định sẽ báo với Tường đạo diễn đầu tiên."

"Không cần!" Tường Vân Đạt xua xua tay, "Tôi sẽ nghĩ nó là của tôi"

Mạch Nhiên bị một câu nói của hắn làm cho nội ngũ đầy mặt, lần đầu tiên cảm nhận được rõ cái gì gọi là lời nói ác độc chân chính. Xem ra vị đại đạo diễn này còn có tính thích bới móc chuyện người khác. Mạch Nhiên có dự cảm, nói không chừng hắn và Thẩm công tử giống nhau, đều là một tên biến thái!

Chuyện tàn khốc đã chứng minh cho sự thật! Mạch Nhiên dự cảm thật là đúng, TM thật linh nghiệm!

Nói chuyện được phần nửa, Tường Vân Đạt bỗng nhiên thốt ra một câu: "Bạch tiểu thư, nói thật là, tôi đối với diễn xuất của cô không có lòng tin lớn lắm."

Những lời này của hắn khiến Mạch Nhiên mộng mị, theo phản xạ mà thốt ra: "Vậy sao ông còn mời tôi diễn?" Nói xong Mạch Nhiên liền hỏi hắn, nhanh chóng bổ sung thêm một câu "Chúng tôi đạo diễn Tường có con mắt độc đáo, năng lực phi phạm, rất giỏi dự đoán mọi chuyện!"

Tường Vân Đạt đích khước miệng co rút, rất không khách khí mà vạch trần: "Bạch tiểu thư, vì vừa rồi cô lấp liếm rào trước đón sau, tôi thật không dám bạo gan giao vai diễn trọng yếu cho cô."

Mạch Nhiên cảm thấy hình như hắn sắp đổi ý, nhanh chóng nói, "Đạo diễn Tường, ý trời đã như vậy, ông đừng do dự nữa, kỳ thực tôi vẫn có thực lực."

"Điều này tôi không phản đối, trong số các bộ phim cô đóng tôi từng xem qua, kỳ thực cũng có mấy cảnh cô diễn rất chân thực."

Lần đầu tiên được một đạo diễn nổi tiếng khích lệ như vậy, Mạch Nhiên có phần thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng hỏi: "Cảnh nào?"

"Bị xe đụng."

Về mặt tươi cười của Mạch Nhiên ngưng đọng lại. Cảnh đó đương nhiên là chân thực rồi, vì nó mà Mạch Nhiên còn đặc biệt phải nằm viện hai tuần liền!

Mạch Nhiên cảm thấy sắp bị tên đạo diễn biến thái này bức điên rồi, dứt khoát nói thẳng: "Tường đạo diễn, ông nói đi, rốt cuộc có muốn để tôi nhận vai hay không?" Nếu như hắn ta đổi ý, đêm nay cô nhất định phải lên Wb nắn chết hắn!

Nhưng mà, Tường Vân Đạt ký cũng không nói là đổi ý, cũng không nói để Mạch Nhiên diễn, hắn chỉ nói, muốn xem cô thể hiện một chút.

Thể hiện? !

Mạch Nhiên không rõ hắn nói vậy là có ý tứ gì, không phải người này còn muốn cô tại chỗ diễn một cảnh phim cho hắn ta xem chứ? Mạch Nhiên bỗng cảm thấy lo lắng thay cho vai diễn của mình, trong phòng làm việc này, ngoại trừ giò hoa lan ở góc tường, chỉ sợ cô diễn cái gì cũng sẽ khiến cho người ta mù mắt. Mạch Nhiên thấp thỏm nhìn Tường Vân Đạt hỏi: "Đạo diễn Tường, ông muốn tôi diễn cái gì?"

"Điện thoại di động."

"Ông muốn tôi diễn một cái điện thoại di động!" Mạch Nhiên kinh hãi nhìn hắn.

Khước miệng Tường Vân Đạt hơi run lên một chút: "Tôi muốn cô lấy điện thoại di động ra."

Mạch Nhiên cuối cùng mới thở hắt ra một hơi, hoá ra chỉ là muốn cô gọi một cuộc điện thoại thôi. Thế nhưng câu nói tiếp theo của hắn khiến cô căng thẳng thần kinh. Hắn thuyết: "Gọi cho người mà cô ghét nhất."

Mạch Nhiên không rõ hắn muốn cô làm vậy là vì mục đích gì, cô hỏi: "Gọi điện thoại làm cái gì?"

"Sau khi cuộc gọi được kết nối, tôi sẽ viết một câu lên tờ giấy, cô cứ làm theo tôi yêu cầu là được."

"Tôi có thể từ chối được không?" Mạch Nhiên hỏi.

"Có thể, vậy xin trả lại kịch bản cho tôi."

"Tôi gọi!" Mạch Nhiên cắn răng, không chút do dự mà gọi đến số của Thẩm Lâm Kỳ. Ngày hôm nay cô phải dùng bất cứ cách nào!

Điện thoại đổ chuông vài lần, vẫn không có người nghe.

Mạch Nhiên cảm thấy thập phần may mắn. Đúng lúc cô đang muốn nói với Tưởng Vân Đạt rằng kẻ thù của cô không chịu tiếp điện thoại thì cuộc gọi được nối thông.

"A lô." Giọng nói trầm thấp của Thẩm Lâm Kỳ bình tĩnh truyền đến khiến Mạch Nhiên sợ đến thiếu chút nữa ném cái điện thoại đến trước mặt Tưởng Vân Đạt.

"... a lô." Mạch Nhiên nom nớp lo sợ nói được một câu, cấp bách liếc mắt nhìn Tưởng Vân Đạt, hắn cầm bút lên viết xoàn xoạt cái gì trên giấy.

Cùng lúc đó, Thẩm Lâm Kỳ hỏi Mạch Nhiên: "Có việc sao?"

"Em... Có việc... Chính là cái này... Cái này..." Mạch Nhiên gấp đến độ nói lắp ba lắp bắp, Tưởng đại đạo diễn, phiên ông viết viết nhanh lên một chút được không? Tôi vẫn còn đang nghe điện thoại!

"Không có việc gì thì anh cúp máy, anh phải đi làm thủ tục." Thẩm Lâm Kỳ nói xong, Mạch Nhiên nghe được từ bên kia điện thoại truyền đến thông báo chuyển bay sắp cất cánh, xem ra Thẩm đại ân nhân lại muốn đi kiếm tiền từ các nước đế quốc, vì sự tăng trưởng GDP của tổ quốc mà công hiến!

"Đừng!" Mạch Nhiên cuống cuống lên tiếng ngăn cản, đúng lúc ấy, Tưởng Vân Đạt cuối cùng cũng viết xong câu kia, ngăn ngui ba chữ.

"Em thích anh!"

Tâm tình Mạch Nhiên lúc đó quả thực không thể dùng lời nói mà hình dung. Một bên là kẻ phản bội vô tình vô nghĩa, một bên là vị đại đạo diễn thiết diện vô tư. Mắc kẹt giữa hai người biến thái này, Mạch Nhiên cảm thấy bản thân mình cũng biến thái theo.

"Em thích anh!" Mạch Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất có thể nói xong câu đó, lẳng lặng nghe phản ứng đầu dây bên kia.

Thẩm Lâm Kỳ thật lâu không có đáp, cũng không biết trải qua bao lâu, Mạch Nhiên mới nghe được anh nói: "Anh cũng vậy."

Trống ngực cô đập loạn mất nửa nhịp, đầu óc trống rỗng, nói câu "Xin lỗi, em gọi nhầm số." Sau đó, Mạch Nhiên cấp tốc bấm nút tắt cuộc gọi, trợn to mắt nhìn Tưởng Vân Đạt, nhả thần nháo nhác, tim đập bịch bịch, dốc toàn bộ khí lực mà định thần, chột dạ nở một nụ cười: "Như vậy... Có thể chứ?"

"Diễn không tồi." Hắn nói, "Hoan nghênh cô gia nhập đoàn phim."

Mạch Nhiên không vì lời nói của Tưởng Vân Đạt mà mừng rỡ như điên, ngược lại, cô đứng dậy, trên mặt biểu tình muốn cáo biệt hắn, rồi trong nháy mắt chạy ra khỏi phòng làm việc, gọi điện thoại cho Linda.

"Làm sao vậy?" Linda vấn.

"Mau mau!" Mạch Nhiên lo lắng nói, "Mau giúp em gọi điện thoại cho Tiểu Hàn."

"Em muốn làm gì?" Linda cảnh giác, cho rằng Mạch Nhiên có ý định với Tiểu Hàn. Mạch Nhiên bắn cho cô ta khẩu khí muốn đoạn tử tuyệt tôn.

"Hỏi Tiểu Hàn, Thẩm Lâm Kỳ đã đi chưa!"

"Em nói Thẩm tổng? Anh ấy không phải đang bay trên máy bay sao?"

"Chị xác định anh ta đang ở trên máy bay? !" Mạch Nhiên truy hỏi.

"Xác định!" Linda chắc như đinh đóng cột trả lời, "Trước lúc làm thủ tục chị có nói chuyện điện thoại với Tiểu Hàn. Đúng rồi, sao em đột nhiên lại hỏi cái này?"

"Không có gì, em tắt máy đây." Mạch Nhiên nói xong liền cúp điện thoại. Trong lồng ngực, tim vẫn đang nhảy nhót loạn xạ, cô cảm thấy có một chút may mắn, song cũng có chút thấp thòm, kèm theo một cảm giác mất mát khó hiểu.

Đến tốt cùng là cô nghe nhầm, hay là anh nói sai, hoặc cũng có thể cả hai người đều không hề sai.

Câu hỏi sâu sắc như vậy, mãi đến khi bộ phim của Tưởng Văn Đạt bấm máy, cô vẫn chưa tìm ra được đáp án chính xác nhất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tin tức Mạch Nhiên tham gia bộ phim của Tưởng Văn Đạt nhanh chóng lan truyền ra ngoài. Chuyện này lại bắt đầu khiến cho ngoại giới tò mò phỏng đoán nguyên nhân cô được chọn. Có người nói Mạch Nhiên đi đêm với Tưởng Văn Đạt, liền có được tư cách nhận vai nữ chính; cũng có người nói, Kiều Minh Dương đối với Mạch Nhiên tình còn chưa dứt cho nên mới hết lòng tham gia bộ phim... Đương nhiên những tin đồn này cũng không phá hủy được sức chịu đựng của Mạch Nhiên. Có điều lúc ăn sáng, cô nhận được một tin ảnh hưởng rất lớn đến bộ phim, chính là lời đồn cô mang thai lâu nay, chuyện giữa Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ giống như chuyện tình cô bé lọ lem và hoàng tử, tạo được tình cảm với mọi người, lại một lần nữa trở thành tiêu điểm quan tâm của công chúng.

Ngoài dự đoán chính là trước đây Mạch Nhiên ở trước mặt truyền thông đã một mực cao giọng nói mình không mang thai, cho nên lúc sự thật bị vạch trần, dư luận cũng khen ngợi nhiều hơn là mắng chửi.

"Nhìn qua rất lẳng lơ, nhưng kỳ thực lại đại ngốc, trong lòng không hề có mưu đồ gì"

"Xem nhiều cũng thấy thuận mắt, chỉ ít thì so với những nữ minh tinh một lòng một dạ muốn được gả vào gia đình giàu có cũng có chí cầu tiến hơn"

"Diễn xuất trong Rock girl rất có tiến bộ, cảm thấy đây đúng là một người nỗ lực."

♥.°*~*~*~*°..♥

Mạch Nhiên vốn cho rằng những lời này sẽ làm cho dư luận có nguyên nhân mà khoan dung với cô. Phần lớn là vì cô không thể một bước lên trời mà được gả vào nhà giàu có. Nói cách khác trên đời này chỉ cần có một người đàn ông độc thân tốt đẹp như kim cương, thì sẽ có một lượng lớn những người đàn bà dâm dăng.

Kết quả thành ra như vậy, không biết đối với Mạch Nhiên là mất mát hay là may mắn? Nhưng ít ra bây giờ cô không cần phải ngày nào cũng lên mạng xem đủ loại ngôn luận hùng hùng hổ hổ rằng cô ngực giả, trong lòng đầy cảm phẫn.

Ngay cả Linda cũng nói, Mạch Nhiên bây giờ dịu dàng hơn rất nhiều.

Thật đúng là nhảm nhí!

"Em đâu có không dịu dàng? Em trước đây chỉ là dịu dàng không quá rõ mà thôi!" Mạch Nhiên quăng ánh mắt đắc ý nhìn Linda.

Linda ngờ vực liếc mắt nhìn Mạch Nhiên, lao đến góc tường mà ới ra.

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang cảm thấy tốt cùng mất mát, bộ phim thần tượng "Tình yêu tới" bắt đầu quay cảnh đầu tiên, cô có phần căng thẳng.

Nguyên nhân không phải là vì quá luống cuống mà là bởi vì, mà là bởi vì cảnh quay này có chút gượng gạo không tự nhiên.

Đề tài bộ phim "Tình yêu tới" so với những bộ phim thần tượng trước kia rõ ràng khác biệt rất lớn. Nó tham khảo đề tài xuyên không đang rất hot hiện nay, kể lại chuyện một cô người máy bị rơi vào quãng thời gian gián đoạn do hiện tượng biến động sóng điện từ, trở về trái đất hơn 1000 năm trước, được một anh chàng nhà giàu lêu lổng nhặt về nuôi nấng, hơn nữa còn nảy sinh ra tình cảm.

Vai diễn của Mạch Nhiên chính là cô gái người máy mang số hiệu 9527.

Loại: đại kiện

Hình hài: nữ

Về ngoài: tiêu chuẩn

Công dụng: phát điện toàn bộ năng lượng mặt trời, lực sắc bảo vệ môi trường, dùng hệ thống thao tác trí tuệ mới nhất, bộ phận xử lý công nghệ cao; ngoại trừ khả năng sinh con ra thì có thể thay thế con người làm tất cả mọi việc.

Chống chỉ định: không thể dùng để ăn, không thể yêu

Căn cứ vào những điều kiện đó, 9527 (dưới đây gọi tắt là Tiểu Thất), ngay từ lúc bị tụt lại phía sau đến lúc gặp nam chính thì đều... không mặc quần áo!

Nói cách khác là lỏa thể! Mặc dù máy quay chỉ quay từ ngực cô trở lên, từ đùi trở xuống, còn lại toàn bộ cơ thể cô được quấn như cái bánh tét, thể nhưng Mạch Nhiên vẫn còn có chút không quen, đặc biệt là lúc Kiều Minh Dương bày ra cái vẻ mặt "Ồ! Sao em không mặc gì?", ngay lập tức Mạch Nhiên càng mất tự nhiên.

Mọi thứ sắp xếp ổn thỏa đâu vào đó xong, mặc kệ Mạch Nhiên có nguyện ý hay không, Tiểu Thất vẫn cứ phải lỏa thể xuất hiện trong thang máy, vẻ mặt ngây thơ như trẻ sơ sinh, dòm ngó xem xét kỹ mọi thứ xung quanh như thể chưa bao giờ được tiếp xúc qua với thế giới này, cơ quan đại não được lắp đặt trang bị có tính năng xử lý cao, với tốc độ vận chuyển nhanh nhất. Ngay lúc đó từ phía sau, tên Đỗ Như Phong gần đỡ say bí tỉ đi vào thang máy, hai người vừa chạm mặt, hắn ta liền mở to hai mắt mà nhìn, tình rượu hơn phân nửa.

Bởi trước khi xuyên qua khu từ trường biến đổi kịch liệt, Tiểu Thất đã tự động khởi động chức năng thiết lập thông tin trùng lặp, cho nên khi cô nhìn thấy người đầu tiên ở thế giới này, liền lập tức coi hắn là vật sở hữu của mình, đem toàn bộ thông tin về người đàn ông trước mặt mã hóa và nhập vào bộ xử lý trung tâm.

Đỗ Như Phong đương nhiên không hề nghĩ rằng cuộc đời mình lại phát sinh một biến hóa như vậy. Hắn vừa hoảng sợ, vừa xấu hổ. Đang lúc hắn muốn rời đi thì cửa thang máy mở, một đám âu ba tang đứng bên ngoài trợn mắt há hốc mồm kinh hãi nhìn cảnh tượng trong thang máy. Đỗ Như Phong lúc ấy giống như Lâm Đại Dịch, muốn chạy đi nhưng lại bị Tiểu Thất túm ống quần. Ánh mắt cô giống như ánh mắt của một chú cún nhỏ bị vứt bỏ, triệt để làm động lòng đám âu ba tang ngoài kia.

"Có phải là đàn ông hay không? Đã làm thì phải chịu trách nhiệm!"

"Ồ trong thang máy làm chuyện như vậy, giờ còn muốn bỏ đi!"

"Không phải là bị xâm phạm rồi chứ?"

Đỗ Như Phong xấu hổ vạn phần, tiến thoái lưỡng lan, nghiêng răng còi áo ngoài khoác lên người Tiểu Thất, bế cô rồi đi.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi dở khóc dở cười, nghiệt duyên kì tích bắt đầu từ lúc ấy.

"CUT!" Đạo diễn hô lên một tiếng, kết thúc cảnh quay.

Kiều Minh Dương lấy lại chiếc áo trên người Mạch Nhiên, bày ra bộ dạng thống khổ: "Thiếu chút nữa thì gãy tay, em rót cuộc nặng bao nhiêu cân vậy?"

Xi! Mạch Nhiên liếc hắn ta một cái: "Tôi đâu có nặng? Tôi chỉ là không được nhẹ lắm thôi!"

Ngay sau đó, Mạch Nhiên lập tức bị khinh bỉ.

"Không có triển vọng" Kiều Minh Dương nói.

"Anh mới không có triển vọng! Bảo tôi giảm béo, không bằng bảo tôi đi chết đi!"

"Khô như vậy sao?"

"Đúng!" Mạch Nhiên kiên định gật đầu.

"Được rồi." Hắn nhún vai, bỗng nhiên cười tủm tỉm nói, "Tuy rằng nặng, có điều vừa rồi xem ra, cảm xúc vẫn có."

Ngay sau đó, Mạch Nhiên không nói được lời nào.

Kỳ thực chính cô cũng không biết bản thân mình quen thân với Kiều Minh Dương đến mức nào. Mặc dù truyền thông vẫn vì mưu cầu danh lợi mà bôi mớ scandal của cô và hắn, nhưng rất nhiều lúc cô lại muốn trở thành bạn bè với hắn. Ở trong cái giới đầy thị phi và lừa gạt này, có một người bạn không kiêng dè điều gì có thể thoải mái cãi nhau giải sầu thật sự là quá ít ỏi.

Mặc dù vậy, cảnh quay ngày hôm nay giữa cô và Kiều Minh Dương lại bị bọn săn ảnh chụp được và tung lên mạng.

"Mối tình Kiều - Bạch lần nữa lên cấp, cảnh nóng tại trường quay!"

"Mạch Nhiên đóng phim, không thấy Thẩm Lâm Kỳ đến xem, tình cảm hư hư thực thực tan vỡ!"

"Những người trong cuộc đã tiết lộ tin tức, hôn sự Thẩm Bạch đã bị các vị trưởng bối trong dòng họ kịch liệt phản đối."

...

Trong lúc ngoại giới đang có vô số suy đoán, trailer của Tình Yêu Tới đã bị tung ra ngoài.

Bộ phim Tình yêu đến này dùng chiến thuật vừa quay vừa chiếu. Tuy rằng mỗi tuần lễ chỉ chiếu một tập nhưng như thế lại dễ dàng theo dõi được phần

ứng của khán giả, vì vậy rất thuận tiện cho nhà biên kịch điều chỉnh nội dung phim để thu được nhiều lượt view. Bởi vậy trailer cũng không giống với trailer của phim truyền hình thông thường, không phải đợi sau khi toàn bộ tập phim quay xong mới chế tác, mà là chỉ một tuần sau khi quay sẽ lập tức đến được với khán giả.

Trailer sớm xuất hiện, bộ phim càng thêm độ hot, khiến cho rất nhiều fan điên cuồng truy lùng. Cảnh Tiểu Thất và Đỗ Như Phong gặp nhau trong thang máy trở thành cảnh phim mở màn được chờ mong nhất của năm.

Khi nhà sản xuất còn đang do dự đóng giày cho 'Tình Yêu Tới' thì trên diễn đàn bộ phim đã có các fan hâm mộ bắt tay vào viết đồng nhân. Trước khi phim bắt đầu quay thì fan đã tự suy đoán trước kịch bản dẫn đến sự quan tâm của rất nhiều khán giả, bọn họ đều lớn tiếng yêu cầu nhanh chóng "lấp hố".

Đối với một người lâu nay vốn phải hứng chịu cái danh "Độc được phòng bán vé" như Mạch Nhiên, hiện tại nhận được những phản ứng vô cùng tốt như vậy, cô vui mừng đến khiếp sợ, nhất thời quên mất một chuyện quan trọng phải hỏi Linda.

Thảm Lâm Kỳ, rốt cuộc khi nào sẽ trở về?

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Sau khi trailer phim Tình Yêu Tới ra mắt, tập đầu tiên cũng nhanh chóng được chiếu. Không chỉ có khán giả mà ngay cả diễn viên chính là Mạch Nhiên cũng đều bị đề tài mới mẻ và nội dung viễn tưởng của bộ phim làm cho hào hứng. Cho nên cô đã sớm quên sự xấu hổ trong cảnh nude đầu tiên, nhiệt tình tập trung quay phim.

Sau khi Tiểu Thất bị Đỗ Như Phong đưa về nhà, đã xảy ra rất nhiều chuyện kinh thiên động địa.

Đầu tiên, Tiểu Thất đập bể hết rượu của Đỗ Như Phong, bởi sau khi quét hình, kiểm tra thấy trong đó có một lượng còn rất lớn, thứ này rất dễ sinh ra hỏa hoạn, có thể làm nổ tung linh kiện, uy hiếp đến an toàn tính mệnh của chủ nhân, cho nên tất phải tiêu hủy.

Sau đó, cô quăng hết thuốc lá của Đỗ Như Phong đi. Vì qua kiểm tra phân tích, trong loại vật thể này có chứa rất nhiều nicotin, hắc ín, là một loại chất có hại nghiêm trọng đến sức khỏe, tất phải bị tiêu hủy.

Tiếp đó cô đập bể cái tivi 52 inch của Đỗ Như Phong, vì thiết bị của thế kỷ 21 này có hàm lượng phóng xạ vượt quá xa so với tiêu chuẩn của 1000 năm sau đó, điều này sẽ khiến cho chủ nhân của cô phát bệnh, cho nên tất nhiên sẽ phải tiêu hủy.

Cuối cùng, Đỗ Như Phong rút cục phần nộ.

"Người cút đi cho ta! Cút!" Hắn chỉ vào Tiểu Thất mà hét lên.

Tiểu Thất đang mặc trên mình chiếc áo sơ mi của Đỗ Như Phong, ngơ ngác nhìn chủ nhân của mình rồi cuối cùng chấp hành mệnh lệnh, lăn trên mặt đất hai vòng.

Đỗ Như Phong . . bắt lực!

Kỳ thực không chỉ có Đỗ Như Phong, lúc đang diễn cảnh này, bản thân Mạch Nhiên cũng cảm thấy bắt lực.

Không biết đến bao giờ cô mới có thể diễn đạt yêu cầu của Trương Vân Đạt, khi lần phải cho thấy "Không có cái vẻ hèn mọn, mà phải đặc biệt đáng yêu"??? Mạch Nhiên lăn lộn trên mặt đất hơn mười vòng, vẫn không hiểu được cái yêu cầu kia của đạo diễn. Trong khi đó, Kiều Minh Dương đứng một bên cười như bị điên.

Mạch Nhiên lúc ấy thật muốn giết người!

"Trưởng đạo, tôi yêu cầu sửa kịch bản!" Mạch Nhiên lên tiếng kháng nghị, "Lăn lộn hèn mọn như vậy, sao có thể đứng lên?"

"Đó là bởi vì cô diễn còn chưa chuẩn." Trương Vân Đạt không lưu tình chút nào mà vạch trần.

"Sao có thể! Diễn cảnh lăn lộn này, kể cả diễn viên giành giải thưởng điện ảnh, cũng chưa chắc đã làm tốt!" Mạch Nhiên căm giận nói.

"Cô không tin?" Trương Vân Đạt liếc nhìn Mạch Nhiên.

"Không tin!" Mạch Nhiên lắc đầu.

"Kiều Thiếu" Trương Vân Đạt hướng ánh mắt nhìn về phía Kiều Minh Dương đang cười trộm, "Cậu lai đây, 'lăn' cho Mạch Nhiên xem một chút."

Vừa rồi còn cười ngặt nghèo, nháy mắt mặt Kiều Minh Dương xám như tro tàn, ánh mắt úy khuất nhìn về phía Tường Vân Đạt: "Tôi có thể từ chối không?"

"Cậu nói xem?" Tường Vân Đạt hỏi lại.

Rốt cục đến phiên Mạch Nhiên cười đến nội thương, “ác giả ác báo, nhân quả luân hồi” chính là đây! Chứng kiến Kiều Minh Dương không cam lòng mà từ góc tường đi tới trước máy quay, ngồi chồm chồm trên mặt đất chuẩn bị lẩn, Mạch Nhiên thật có một cảm giác thờ phào ra ác độc.

Nhưng mà, sau đó cô mất bình tĩnh.

Thật sự là không ai có thể diễn được như vậy a!

Một giây trước Kiều Minh Dương biểu tình còn không cam lòng, vậy mà một giây sau đã thay đổi, thân thủ nhanh nhẹn tiếp đất lẩn hai vòng, sau đó ngồi chồm dậy, dùng ánh mắt vô tội ngờ ngác nhìn về phía Mạch Nhiên, đầu hơi nghiêng, nhãn thần như muốn hỏi: "Là như thế này sao, chủ nhân?"

Mạch Nhiên bị hành động cường điệu của Kiều Minh Dương làm tâm phục khẩu phục. Tuy rằng con người này lời nói có phần ác độc nhưng kĩ thuật diễn xuất của hẳn kỳ thực rất tốt. Mạch Nhiên ở trước mặt hẳn đúng là không phải bình hoa, mà chỉ là cái ẩm đất. Cảm giác tự ti trong lòng bỗng nhiên trào dâng mạnh mẽ.

"Tôi vẫn nên thử vài lần nữa." Mạch Nhiên chủ động đề nghị, đến trước máy quay, liền liêu mạng lẩn hơn chục lần.

Mặc dù động tác “yêu cầu cao độ” này hại cô cả người bầm tím, vết thương chẳng chịt nhưng lúc tập một ra mắt, cảnh quay này lại gây chú ý nhất đối với người xem.

Rất nhiều khán giả sau khi cười nghiêng ngả đều nhận xét: hóa ra Bạch Mạch Nhiên lại diễn tốt như vậy, lẩn vòng nào chuẩn vòng đấy!

Thất lung Mạch Nhiên bị thương vì lẩn quá nhiều, xem bình luận trên mạng, ngoài đau đớn, còn cảm thấy xúc động.

Cô cảm thán: "Linda, em bỗng nhiên cảm thấy đóng phim thật không dễ dàng."

"Lẽ nào em vẫn nghĩ đóng phim rất dễ?" Linda kinh ngạc hỏi.

"Tùy tiện diễn rất dễ." Mạch Nhiên nhàn nhạt trả lời. Kỳ thực mãi cho đến trước khi tham gia Rock Girl, cô vốn không hề có hứng thú đóng phim, thậm chí có thể nói là rất ghét.

Lúc ấy chỉ là vị Bạch Triết đang bệnh nặng, cô buộc phải bỏ học, gia nhập giới giải trí. Ngay từ đầu cô đã nhận được sự khinh bỉ, sau đó lại bị hào quang của Thẩm công tử hoàn toàn bao phủ, cô đã thấu hiểu được lòng người trong cái vòng tròn lẩn quẩn này rất dễ thay đổi. Phụ nữ trên màn ảnh hết sức ngây thơ nhưng phía sau thậm chí còn không bằng cả kỹ nữ. Ở trong giới này, tất cả mọi người đều nhận thức rõ, phía sau ánh hào quang rực rỡ của sân khấu là cả một thế giới âm u dơ bẩn.

Bởi vậy cho nên, Mạch Nhiên khinh thường cái giới này, cũng khinh thường bản thân mình gia nhập vào đó.

Cũng chỉ là một diễn viên mà thôi, hà tất phải tích cực, cô cứ nghĩ thế mà chấp nhận.

Tuy nhiên đến hôm nay, Mạch Nhiên bỗng cảm thấy công việc này hình như cũng không bất kham như mình nghĩ. Chỉ ít cô cũng có thể như mọi người trên đời này, được nỗ lực làm việc. Chỉ có tự mình vất vả và cực nhọc thì mới có thể khẳng định được bản thân, mới có thể khiến người khác nhìn mình bằng con mắt ngưỡng mộ. Ngay cả trong những lời phi báng, người ta vẫn nhìn thấy được nỗ lực của cô.

Ba năm nay, đây là lần đầu tiên Mạch Nhiên có ý nghĩ muốn làm việc nghiêm túc.

Ngay cả đạo diễn cũng nói cô hiện giờ rất biết an phận.

Không linh tinh vớ vẩn giống như trước, bây giờ nếu thấy không tốt cô sẽ chủ động yêu cầu diễn lại, có gì không hiểu sẽ thỉnh giáo người khác, bị mắng mỏ vài ba câu cũng không cãi lại, thậm chí dù đang bị thương còn tự mình thực hiện những động tác yêu cầu kỹ thuật cao.

Nỗ lực luôn được báo đáp. Khi tập phim mới nhất được công chiếu trên truyền hình, diễn xuất của Mạch Nhiên rõ ràng được đánh giá rất cao. Đặc biệt là cảnh quay lúc Đỗ Như Phong mưu toan hồng thoát khỏi Tiểu Thất, nhưng lại phải hứng chịu hậu quả xấu, thiếu chút nữa thì bị đụng xe, lúc ấy Tiểu Thất phi thân ra chắn đỡ làm cảm động không biết bao nhiêu người xem đang mỗi mòn chờ đợi phim. Nhân khí Mạch Nhiên trong bộ phim tăng vọt, cùng Kiều Minh Dương nghiêm nhiên trở thành cặp đôi trên màn ảnh đẹp nhất của năm.

Trên diễn đàn phim, có rất nhiều fan điên cuồng của Kiều Minh Dương đang lan truyền một bài viết với tiêu đề “Thỉnh cầu anh chị sau khi kết thúc bộ phim lập tức kết hôn”, minh họa cho bài post còn kèm những bức ảnh yêu thương giữa cô và Kiều Minh Dương trên trường quay. Trong bộ phim thì không nói đến làm gì, nhưng những bức ảnh bên ngoài này thật sự khiến Mạch Nhiên muốn ói ra!

Tỷ dụ như lúc ở trường quay, ánh mắt Mạch Nhiên rõ ràng đang nhìn đến cặp lồng đựng com bên kia, nhưng bởi góc chụp ảnh mà khiến người xem hiểu nhầm là cô đang nhìn Kiều Minh Dương đầy thèm khát. Lại ví như lần ở cuộc họp báo tuyên truyền Rock girl, rõ ràng là vì cô và hẳn đều bị ký giả hỏi những vấn đề hoang đường đến đau đầu nhức óc, nên mới bất đắc dĩ mà liếc mắt nhìn nhau, kết quả bị nói thành “kim lòng không được phải liếc mắt đưa

ình". Nói chung tin tức Mạch Nhiên và Kiều Minh Dương yêu nhau hiện tại không phải là chuyện xấu, thậm chí ngay cả đạo diễn Tường cũng nhìn bọn họ bằng một ánh mắt khác chứ đừng nói đến thành viên trong đoàn phim.

"Kiều tẩu, có người tìm!"

Nghe người ta xưng hô như vậy, Mạch Nhiên thực sự rất muốn dán keo 502 vào miệng họ.

Người mới là Kiều tẩu, cả nhà người đều là Kiều tẩu! Mạch Nhiên cảm giận quay đầu lại, muốn xem kẻ nào dám trắng trợn lớn tiếng mà kêu như vậy. Thế nhưng cả cô và kẻ trắng trợn kia đều không ngờ lại thấy người mà đã lâu Mạch Nhiên không gặp – Kiều Minh Dương đang nhìn cô đặc ý.

Giây phút đó, không biết vì sao, cô lại nghĩ tới sáu chữ "Bất kể thông dâm trên giường"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Điều không phải tìm Mạch Nhiên bị hồng, thế nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Thẩm Lâm Kỳ, chân cô lại mềm nhũn.

Cùng lúc đó, cái kẻ trắng trợn khi nãy lớn tiếng hô hào Mạch Nhiên dường như đã ý thức được mình nói sai, như một con gà bị thương mà nhanh chóng đào tẩu, để lại mình Mạch Nhiên đứng lại đối mặt với Thẩm công tử biểu tình bình thản. Mạch Nhiên xấu hổ vạn phần, tiến thoái lưỡng nan.

Từ phía sau, Thẩm Lâm Kỳ chạy đi hướng về phía Mạch Nhiên đi tới, chớp mắt đã gần cô trong gang tấc.

Mạch Nhiên nhất thời có chút luống cuống. Mặc dù Thẩm Lâm Kỳ đã từng xuất ngoại công tác mấy tháng liền rất nhiều lần, nhưng Mạch Nhiên chưa bao giờ thấy sợ gặp lại anh như lúc này. Bởi vì trong lòng cô vẫn còn nhớ như in chuyện trước khi anh rời đi, chính cô đã gọi một cuộc điện thoại rồi nói lung tung, không biết rốt cuộc anh còn nhớ không?

Giờ này khắc này Mạch Nhiên chỉ có một mong muốn, chính là mong Thẩm công tử quý nhân hãy quên đi, đừng có nhớ tới cuộc điện thoại cầu huyết kia nữa.

Mạch Nhiên nghiêm mặt cười gượng một chút: "Ha ha, đã trở về sao?" (tương tượng cái mặt chị Nhiên lúc này mà mình cười phụt cả nước vào màn hình J)

"Ừ." Thẩm Lâm Kỳ gật đầu, nhìn thẳng cô, không nói một từ thừa nào.

Điều này lại càng khiến cho Mạch Nhiên khản trương hơn, cô nói: "Đã trở về, sao anh không gọi điện thoại thông báo một tiếng a." (sặc tập 2 >"<)

"Ah, điện thoại?" Thẩm Lâm Kỳ hời hợt lặp lại một lần.

Mạch Nhiên thiếu chút nữa tự vả vào miệng mình một cái: lại nói tùy tiện, nói cái gì không nói, lại nói điện thoại!

May thay đúng lúc ấy, đạo diễn bỗng nhiên gọi cô đến chuẩn bị diễn, cô sung sướng đến suýt nữa lệ tuôn rơi: "Em còn phải làm việc, hay là anh cứ về trước đi? Còn chuyện gì về công ty nói sau." Mạch Nhiên lúc đó trong lòng liền quyết định coi đoàn phim là nhà, không bao giờ ... quay về công ty nữa!

Thẩm Lâm Kỳ lại tỏ ra không hề có ý muốn đi, anh đưa mắt nhìn bốn phía: "Không vội, anh có thể đợi em."

Đợi? Mạch Nhiên đoán không ra ý Thẩm Lâm Kỳ: "Anh có chuyện gì sao?"

"Mạch Nhiên, lại đây!" Tường Văn Đạt lại hô một lần nữa.

Mạch Nhiên lên tiếng trả lời, quay đầu nói với Thẩm Lâm Kỳ: "Em qua đó đây, có thể sẽ rất lâu mới xong. Nếu chờ không được, anh cứ đi trước! Rất lâu, thực sự rất lâu đây" Mạch Nhiên cường điệu một lúc rồi xoay người vội vàng đến trường quay

Đang chờ cô phía trước là một cảnh quay yêu cầu rất cao.

Cảnh quay này Đỗ Như Phong bởi vì chân bị thương cho nên leo cầu thang rất bất tiện, Tiểu Thất theo ở phía sau phát hiện ra, chương trình máy tính lại bắt đầu vận hành:

[Tình huống khẩn cấp! Chủ nhân thụ thương! 9527 hành động! Hành động!]

Tiểu Thất không chút do dự tiến lên, dễ dàng bê ngang người Đỗ Như Phong bẻ lên cầu thang.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Đỗ Như Phong bị làm cho chóng váng, kháng nghị vô hiệu, hấn mở mắt trừng trừng nhìn Tiểu Thất bê mình từ tầng một lên tầng mười bốn, không có lấy một tiếng thở hổn hển.

Mạch Nhiên thực sự nghĩ muốn khen ngợi biên kịch kia một câu, cái tình tiết sáng kiến như vậy mà cũng nghĩ ra được. Nếu như cô là khán giả, phỏng chừng cô sẽ cười điên lên rồi, nhưng giờ này khắc này, cô một chút cô cũng không cười nổi. Bởi vì người đem Kiều Minh Dương kia lên lầu vốn chẳng phải người máy, mà chính là cô! Rõ ràng, sinh động, gần đây cô còn bị Linda bắt giảm hai cân thật!

Tuy rằng trước đó đạo diễn đã làm công tác tư tưởng với Mạch Nhiên đủ điều, khuyên cô không nên quá căng thẳng, chỉ là giả vờ mà thôi, không phải thật sự bê người lên tận mười bốn tầng lầu. Nhưng lúc diễn, Mạch Nhiên vẫn còn loại xúc động đến muốn khóc.

Cô thật sự hối hận, mấy ngày nay vì giảm béo đã không cướp đoạt lại bữa trưa của Kiều Minh Dương mà ăn sạch!

"Em đừng có làm ngã tôi đấy." Nhìn qua Kiều Minh Dương có khi còn căng thẳng hơn cả cô.

"Tôi sẽ cố gắng a. . ." Mạch Nhiên vẽ mặt cầu xin, hít sâu một hơi, cùng với hai người khác trợ giúp, vác Kiều Minh Dương lên.

Tình huống này so với Mạch Nhiên tưởng tượng đúng là tốt hơn rất nhiều, bởi có hai người khác cùng nâng, thể trọng Kiều Minh Dương cũng không hoàn toàn rơi hết lên người cô. Mặc dù như vậy, cô vẫn phải gắng chịu, thở mạnh một cái cũng không dám.

"Thả lỏng ra, chú ý biểu cảm. Đi!" Đạo diễn Tưởng ngồi bên kia ra lệnh.

Mạch Nhiên điều chỉnh tốt trạng thái, thử hướng phía trước đi đến, trước mặt máy quay, cô nỗ lực tưởng tượng chính mình là một người máy.

"Tốt, cứ như vậy, kiên trì một chút!" Lời đạo diễn khiến cho Mạch Nhiên dần dần có lòng tin vào bản thân. Nhìn thấy thắng lợi trước mắt, Mạch Nhiên khoe mắt dư quang bông lóa sáng, một thân ảnh thon dài lướt qua.

Thẩm Lâm Kỳ chẳng biết từ lúc nào đã đi về phía bọn họ, từ xa xa nhìn Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên nhất thời tâm tư rối loạn như trời tối, chân mềm nhũn, đột ngột té ngã!!!

"A!"

Hét thảm một tiếng, Mạch Nhiên ngã lăn quay trên mặt đất, cái mông ngồi bệt xuống nở hoa. *lắc đầu* anh Thẩm đúng là khắc tinh của chị Nhiên >"<

Tiểu Kim và Linda cùng chạy tới trước tiên, Tiểu Kim rất dũng mãnh mà nâng lên Kiều Minh Dương lên khỏi mặt đất, nhưng Linda, hồn đần do dự một lát, cô ta hướng Thẩm Lâm Kỳ hô to: "Thẩm tổng, Mạch Nhiên bị thương!"

Mạch Nhiên sợ đến nỗi quên cả đau nhức, vội vàng xua tay nói: "Không có việc gì, không có việc gì, em tự mình đứng lên là được. . ." Lời còn chưa dứt, thân thể nhất khình, Mạch Nhiên đã bị Thẩm Lâm Kỳ bế từ mặt đất lên.

Nháy mắt cơ thể Mạch Nhiên mất đi thăng bằng, theo phản xạ mà giơ tay ra ôm lấy cổ Thẩm Lâm Kỳ. Lúc cô ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, hành động mang theo tia ám muội khiến cô cảm thấy bầu không khí xung quanh như đông cứng lại, gương mặt mờ hồ có chút nóng lên.

"Không có việc gì chứ?" Tưởng Văn Đạt nhiều vấn.

"Tôi có việc!" Kiều Minh Dương vẽ mặt thống khổ dựa vào Tiểu Kim hô to, "Tôi bị thương, tôi yêu cầu xin nghỉ!" (hê hê... anh Kiều đáng iu phết nhờ ^^ bị ngã từ trên cao xuống như thế ... chẹp... đau hơn chị Nhiên là các chắc! Tội nghiệp J)

Tưởng Văn Đạt không quan tâm hấn, quay đầu nhìn về phía Mạch Nhiên: "Cô không sao chứ?"

Mạch Nhiên vừa định lắc đầu, chợt nghe thấy Thẩm Lâm Kỳ nói: "Cô ấy cũng muốn xin nghỉ." (anh Thẩm cũng đáng iu *tim bay*)

Tưởng Văn Đạt nhìn Thẩm Lâm Kỳ, rồi lại nhìn Mạch Nhiên, sau đó quay về phía trợ lý đằng sau nói: "Người nhà Bạch Mạch Nhiên tới chơi, nghỉ nửa ngày."

(^^)

Uy! Nói như thế nào cũng là tai nạn lao động! Là tai nạn lao động a!!!!!! Mạch Nhiên bị phần.

Mạch Nhiên nằm trên giường trong phòng riêng mà đoàn phim cung cấp cho diễn viên, thất lưng đau nhức, tâm tình phức tạp không gì sánh nổi.

Linda ngồi ở một bên lo lắng nhìn cô: "Em không sao chứ? Chị thấy em có vẻ rất đau, hay là để Thẩm tổng lát đưa em đi bệnh viện?"

Mạch Nhiên vẽ mặt cầu xin lắc đầu: "Chị thôi đi, để anh ta đưa em đi bệnh viện, không bằng trực tiếp đưa em đi nhà tang."

"Em nói cái gì? Thẩm tổng sao có thể đối xử như vậy với em, em xem, anh ấy xuống máy bay là tới đây ngay, còn chủ động đi mua thuốc cho em." Linda lại bắt đầu lầm nhảm bên tai Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên không nhịn được, cắt ngang lời Linda : "Sao chị biết được anh ta không phải đi mua thuốc độc?"

Kết quả, bên này mới lẩm bẩm xong, bên kia chợt nghe tiếng mở rộng cửa, Mạch Nhiên nhanh chóng ngậm miệng, thấy Thẩm Lâm Kỳ tay cầm túi thuốc tiến đến.

Linda nhanh nhẹn đứng lên: "Thẩm tổng, về nhanh như vậy sao? Anh mua thuốc gì vậy?"

"Thuốc độc." Thẩm Lâm Kỳ không thèm liếc mắt, nhàn nhạt nói một câu.

Linda sắc mặt thoáng cái liền trắng bệch: "Cái kia... em hình như còn chút việc, em đi trước!" Cô ta nói xong, dĩ nhiên rất không có lương tâm mà rời đi, để lại một mình Mạch Nhiên đang nằm bò trên giường, giống như đang nằm trên thớt gỗ đợi bị băm thịt. Mạch Nhiên muốn mở miệng gọi cô ta lại nhưng đã không kịp nữa rồi.

Thẩm Lâm Kỳ thân ảnh cao to đã chặn đường nhìn của Mạch Nhiên, cô càng thêm căng thẳng vạn phần.

"Hay là anh cũng đi đi, em không sao. . ." Mạch Nhiên vừa định nói tiếp, một bên giường bỗng nhiên lún xuống, Thẩm Lâm Kỳ đã ngồi xuống trên giường, một tay đột ngột đặt lên thắt lưng cô.

Mạch Nhiên "Ồi" một tiếng, đau đến nước mắt trào ra.

"Anh giết người a!" Mạch Nhiên thốt lên vô hồn.

Thẩm Lâm Kỳ cười nhạt một tiếng: "Giết em? Bởi vì hồng hạnh ra tường sao?"

Mạch Nhiên sửng sốt một chút, chẳng hiểu vì sao, trong lòng bỗng nhiên có chút sợ hãi.

"Yên tâm, anh có biện pháp khiến em ngã từ trên giường xuống đất." Thẩm Lâm Kỳ tiếp tục ôn hòa nói, cùng lúc hai tay anh vén áo cô lên.

Mạch Nhiên cảm giác được trên lưng mát lạnh, toàn bộ thắt lưng đều lộ ra.

"Anh làm gì vậy?" Mạch Nhiên cuống lên, giơ tay ra muốn kéo áo xuống, nhưng bởi vì thắt lưng quá đau, lại bị anh giữ chặt lại trên giường.

"An phận một chút." Thẩm Lâm Kỳ dùng giọng điệu tràn ngập mệnh lệnh mà nói, "Anh bôi thuốc cho em."

Bôi thuốc? Mạch Nhiên không biết rằng Thẩm công tử còn biết làm cái loại công việc này. Thoáng chốc yên tĩnh, cô cảm nhận được ngón tay man mát của anh đang đặt trên thắt lưng mình.

"Ở đây đau không?" Thẩm Lâm Kỳ hỏi.

Mặc dù Mạch Nhiên trong lòng thấp thỏm, nhưng vẫn lắc đầu: "Phía dưới một chút."

Thẩm Lâm Kỳ chỉ tay xuống nửa phần: "Ở đây?"

"Bên trái một chút."

"Ở đây?"

"Xuống chút nữa. . ."

"Chính ở đây?"

"Ân. . . Uy! Anh đừng có chạm vào mông em!" Mạch Nhiên bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, đây đâu là bôi thuốc, rõ ràng là mượn cơ bôi thuốc để giờ trò lưu manh.

Haizzz! Nói đừng có chạm vào mông! T_____T

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tuy rằng Mạch Nhiên vô cùng oán hận hành vi ăn đậu hũ này của Thẩm Lâm Kỳ, nhưng cô phải công nhận rằng, kỹ thuật massage của anh thực sự rất tuyệt vời! Chỉ một lát sau, thắt lưng cô đã không còn đau, hơn nữa còn cảm thấy rất dễ chịu.

Dưới cái khí thế tấn công mật ngọt chết ruồi này, Mạch Nhiên hết đau, thậm chí còn nhắm mắt lại hưởng thụ, mãi cho đến khi giọng nói động đất của Thẩm Lâm Kỳ vang lên bên tai cô: "Điện thoại. . ."

"Điện thoại làm sao?" Mạch Nhiên thoáng cái ngẩng đầu nhìn Thẩm Lâm Kỳ, ánh mắt kinh hãi như con chuột bạch sắp bị làm thí nghiệm.

Ánh mắt anh sâu xa, nhìn chằm chằm chiếc di động của cô đặt ở đầu giường.

Hóa ra là tin nhắn! Mạch Nhiên bót căng thẳng thần kinh, thờ phào nhẹ nhõm với tay ra lấy điện thoại xem. Thiếu chút nữa cô ngất xỉu đi! Tin nhắn là của Trương Vân Đạt gửi tới: "Bị thương không thích hợp vận động kịch liệt, ngày mai còn phải đóng phim, hết sức kiềm chế!" (O.o)

Kiểm chế cái muội! Mạch Nhiên tức giận ném điện thoại sang một bên, lại nghe thấy Thẩm Lâm Kỳ nhẹ giọng nói: "Thế nào? Thở lộ thất bại sao?"

Một câu nói, Mạch Nhiên thất kinh hồn vía.

Anh đúng là vẫn chưa quên sao? Mạch Nhiên căng thẳng đến nỗi không biết phải trả lời anh thế nào, vừa di chuyển ánh mắt vừa giả vờ đau lưng.

"Ai...ô...ô, đau! Đau chết mất!" Cô vừa đỡ thất lưng vừa thống khổ gào khóc, ánh mắt khẽ liếc qua xem phản ứng của Thẩm Lâm Kỳ. Anh không nhanh không chậm mà hạ tay từ trên người cô xuống, sau đó không biết lấy từ đâu ra một tập văn kiện toàn chữ nước ngoài, đưa tới trước mặt cô.

Đây là cái gì? Cô nhìn hành động kỳ quái của anh mà ngưng diễn kịch, ánh mắt đảo qua tập tài liệu. Trên bìa ngoài là một hàng điều ngữ, chúng biết cô, nhưng cô lại không biết chúng.

Cô không khỏi cảm thấy nghi hoặc, không biết được trong hồ lô của Thẩm công tự đang chứa đựng loại thuốc gì. Cô đành phải quay sang nhìn anh, muốn hỏi rõ ràng, thế nhưng lại thấy anh mở miệng nói một câu chẳng mấy liên quan: "Lần này anh sang Mỹ, ban đầu là dự định đi khảo sát thị trường một vòng?"

"Ồ...." Mạch Nhiên lúng túng gật đầu, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh đến San Francisco, đã gặp một chuyên gia về não khoa."

Chuyên! Gia! Não! Khoa!

Mạch Nhiên nghe được bốn chữ đó, con mắt lập tức sáng rực, quên cả cơn đau, từ trên giường nhảy dựng lên. Cô bám lấy cánh tay anh lắc lắc mà hỏi: "Chuyên gia não khoa? Rất có tiếng phải không? Có thể chữa trị bệnh của A Triết sao?"

Cô ở trước mặt hỏi vô số vấn đề, anh cũng chưa có trả lời, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm người cô.

Cô cuống cuống kéo lại quần áo nghiêm chỉnh, tóm lấy tay anh truy hỏi: "Anh đừng có thừa nước đục thả câu! Chuyên gia não khoa thế nào? Anh nói rõ em xem!"

Thẩm Lâm Kỳ kéo tay cô ra, quay đầu dừng lại một chút, sau đó nhìn cô, khóe miệng nhếch lên cười: "Hay là chúng ta nói chuyện cuộc điện thoại kia đi đã."

Mạch Nhiên ngây ngẩn cả người, khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, mặt mũi trắng bệch.

Thẩm Lâm Kỳ, anh tuyệt đối là cố tình! Trước tiên dùng vị chuyên gia não khoa kia làm mồi nhử, sau đó lôi chuyện cú điện thoại kia ra nói. Rõ ràng là anh muốn đặt một cái bẫy rồi khiến cô sa vào đó.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh thả con mồi cực đại ra, cô biết rõ đây là cái bẫy mà vẫn tự mình nhảy vào.

Cô dùng ngữ khí cầu xin nói với anh: "Anh trước hết nói cho xem chuyện về vị chuyên gia đi đã, còn lại, anh muốn nói chuyện gì cũng tùy anh! Em cầu xin anh đấy. Nói cho em đi được không?"

Những lời này của Mạch Nhiên cũng không hề khiến Thẩm Lâm Kỳ rung động: "Đáng tiếc, hiện tại anh không muốn nói." Nói xong, Thẩm Lâm Kỳ mặc kệ Mạch Nhiên đang níu kéo, dứt khoát đứng lên khỏi giường đi ra ngoài.

Mạch Nhiên bỗng có cảm giác mình bị đem ra đùa giỡn.

"Thẩm Lâm Kỳ!" Cô tức giận hét tên anh. "Em đã cầu xin anh như vậy rồi, rốt cuộc anh còn muốn em phải làm thế nào?"

Anh ngưng bước chân, một lát sau, chậm rãi quay đầu lại: "Anh không muốn thế nào cả, chỉ muốn. . ." Anh dừng một chút, ý vị sâu xa mà liếc mắt nhìn cô, đột nhiên cầm lấy điện thoại.

Mạch Nhiên thấy di động của mình chợt sáng lên, trên màn hình xuất hiện tên Thẩm Lâm Kỳ. Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu. Cô cầm điện thoại lên, ấn nút nghe.

"Anh muốn. . ." Thẩm Lâm Kỳ mở miệng, con ngươi sáng lên. Rõ ràng là chỉ cách nhau mấy bước chân, nhưng giọng nói truyền qua điện thoại, lại như từ

hàng vạn thước xa xăm truyền đến tai cô, nhẹ nhàng rung động bên màng nhĩ cô.

"Em nói lại một lần cho anh nghe, câu nói lần trước em nói với anh!"

(anh Thâm... chẹp. Sắp không kiềm chế nổi rồi ^^)

Thâm Lâm Kỳ nói xong, Mạch Nhiên trong đầu trống rỗng, bốn bề im ắng, thậm chí nghe rõ cả tiếng nhịp tim đập thình thịch trong lồng ngực. Bầu không khí xung quanh như ngừng động khiến cô cảm thấy khó thở.

Cho dù EQ của cô thấp, nhưng giờ phút này, cô cũng có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của anh.

Ý của anh chính là anh có tình cảm với cô, thế nhưng vẫn muốn cô chủ động nói ra. (hề...chị Nhiên vui tính gớm ^^)

Đúng là một tên vô lại biến thái a!

Mạch Nhiên hận không thể xông lên cho Thâm Lâm Kỳ mấy cái tát, mắng chửi một trận, sau đó tiêu sái mà nói cho anh, cho hẳn mấy người tát tai, trêu hấn một trận, sau đó dương dương tự đắc mà nói: Đừng có thích tôi, tôi sẽ khiến anh thổ huyết!

Thế nhưng đôi mắt kẻ biến thái như Thâm công tử, cô còn chưa có kịp làm cho anh thổ huyết mà chính cô đã bị anh bức đến thổ ra mùi cơ thể.

Người đàn ông này, anh chính là như vậy, thay đổi thấy thương, vừa bảo vệ lại vừa thương tổn cô, vừa chiều chuộng lại vừa lợi dụng cô. Cô không thể hiểu được trong lòng anh rốt cuộc là cất giấu bí mật. Cô rất sợ ở cùng anh càng lâu, thì chịu tổn thương càng nhiều.

Nói trắng ra là cả hai người bọn họ hiện tại đều tự ái quá sao. Anh thích cô nhưng lại không muốn bị cô nói trúng, cô thích anh nhưng lại sợ phải thừa nhận. Đến cuối cùng cũng chỉ có thể là anh dẫn vật cô, cô dẫn vật anh, cả hai dẫn vật độc giả!!!

Thế nhưng!

Nhiều người bị dẫn vật như vậy, chung quy vẫn là Mạch Nhiên chịu tổn thương tốt hơn, cho nên cuối cùng vẫn là cô lùi bước.

Mạch Nhiên sợ hãi nhìn Thâm Lâm Kỳ, nói: "Chỉ cần em nói, anh sẽ nói cho em chuyện về chuyên gia não khoa kia phải không?"

Thâm Lâm Kỳ nét tự tin đọng trên mặt. Anh cười nhạt một tiếng, tắt điện thoại: "Không cần. Giáo sư Stephen đã có lịch trình trong vòng nửa năm tới rồi, nếu như em không vội, có thể đợi sau nửa năm nữa anh sắp xếp cho Bạch Triết xuất ngoại chữa trị."

"Không không, em một chút cũng không vội!" Cô liều mạng lắc đầu.

Anh hừ một tiếng: "Em đương nhiên không cần vội, bởi vì anh cũng không sốt ruột, Bạch Mạch Nhiên!" Anh bỗng nhiên kêu tên cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, ngón tay nâng cằm cô lên: "Anh có rất nhiều cơ hội nghe được câu nói kia của em, không phải sao?"

Anh nói xong, khoe miệng khẽ cười, đứng dậy ra khỏi phòng cô.

Cửa phòng đóng lại, cô kiệt sức nằm trên giường, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến một câu thơ: "Lộ mạn mạn kỳ tu viên hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác" mà Thâm công tử chính là một người như thế. (*Câu thơ được trích trong bài "Ly tao" của Khuất Nguyên. Đại ý là trên con đường tìm kiếm chân lý, cho dù phía trước có trải qua muôn vàn gian khổ, vượt qua hành trình dài đằng đẵng nhưng vẫn một lòng theo đuổi, tận lực gắng sức để truy tìm (Tuyệt Yukari chú thích))

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Tập một phim "Tình yêu tôi" ra mắt thuận lợi. Mặc dù do sơ suất của Mạch Nhiên mà Kiều Minh Dương bị què chân, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tiến độ quay phim. Phía đài truyền hình rất nhiều lần báo tin tốt lành lượng rating người xem rất cao, lời bình luận của khán giả vẫn ùn ùn kéo đến như thủy triều dâng, tác động rất lớn tới nhân viên đoàn phim. Bất luận là diễn viên hay nhân viên, mọi người đều nhiệt tình hơn trước rất nhiều, lại còn có rất nhiều fan tìm đến tận trường quay mang cơm đến cho đoàn phim.

Tuy rằng Mạch Nhiên cũng rất thông cảm với những fan hâm mộ muốn được thấy phong thái thần tượng của mình, nhưng với một diễn viên ngày đêm phải làm việc để đuổi kịp tiến độ quay phim, cô thật không thể chịu đựng nổi những yêu cầu hoang đường của fan, nhất là khi cô đang chuyên tâm trong WC mà vẫn còn có người gõ cửa muốn chụp ảnh cùng cô. Vì vậy, mỗi ngày sau khi quay xong, Mạch Nhiên đều cố gắng ở lại trong đoàn phim không đi đâu, tránh những phiền phức không cần thiết.

Cũng là diễn viên chính, Kiều Minh Dương còn thâm hơn Mạch Nhiên.

Sau cảnh quay kia, Kiều Minh Dương ngã bị thương ở chân, vẫn phải ra sức sắm vai Đỗ Như Phong, tạm thời hắn trở thành một người què, mỗi lần quay xong cũng chỉ ngồi một chỗ đọc kịch bản. Việc này đối với Kiều thiếu mà nói quả thực là thiên đại cực hình. Suốt mấy ngày nay, Mạch Nhiên ở trong đoàn phim hầu như lúc nào cũng nghe thấy hắn oán giận.

"Tôi phải đi, các người mau tháo thạch cao cho tôi!"

"Tự tôi sẽ đi WC!"

"Tiểu Kim, anh muốn uống muốn! Muốn nước đá!"

"Tiểu Kim, lạnh quá, cho anh nước nóng!"

...

Mạch Nhiên nhìn Tiểu Kim vì Kiều Minh Dương mà chạy ra chạy vào không hề oán hận nửa câu, rồi lại nhìn sang Linda đang ngồi bên cạnh mình chân vắt chéo, miệng cắn hạt dưa, vừa xem tạp chí. Trong lòng Mạch Nhiên nhất thời cảm thấy bất bình!

Mạch Nhiên nhắc chân đá Linda: "Linda, em muốn uống nước."

"Tự mình đi lấy đi, đâu phải là em không thể đi được." Linda phát phát tay.

Mạch Nhiên không cam lòng, tiếp tục nói: "Em đau lưng, chị giúp em xoa bóp đi."

"Tự mình bóp, đâu phải em không có tay" Linda ngay cả ngẩng đầu lên cũng không thèm.

Mạch Nhiên bị thái độ qua loa của Linda chọc tức, nổi giận mà nói: "Ô Linda, sao chị không học Tiểu Kim một chút? Chị xem cô ấy chăm sóc Kiều thiếu rất cẩn thận!"

"Em cũng đâu phải Kiều thiếu, nếu em là Kiều thiếu, chị cũng sẽ chăm sóc em cẩn thận." Linda thẳng thừng nói.

"Chị... chị trọng sắc khinh bạn!" Mạch Nhiên căm giận chỉ trích Linda.

"Đâu có?" Linda ngượng ngùng nhìn Mạch Nhiên "Cái này gọi là khác phái thì hút nhau, ngay cả Thẩm tổng đối với em cũng tốt hơn, chính là quan tâm cẩn thận, tỉ mỉ chăm sóc"

Linda không nói đến thì thôi, nhắc đến Thẩm Lâm Kỳ là mặt Mạch Nhiên đen lại.

Không sai từ khi cô bị thương tới giờ Thẩm Lâm Kỳ quả thực rất cẩn thận chăm sóc cô, đồ ăn đồ uống đầy đủ, nhưng chính việc đó của anh lại khiến cô bị bức điên lên

Ví dụ như tuần trước, đoàn phim xảy ra trục trặc về vấn đề xe cộ, Thẩm Lâm Kỳ sau khi biết liền cử chuyên gia lái xe đến cho đoàn phim vài ngày. Còn nữa, mấy hôm trước anh đến thăm đoàn phim, còn mang theo cho mỗi người trong đoàn phim một phần trà chiều. Khoa trương hơn chính là ngày hôm qua, một đại nhân bận trăm công nghìn việc như anh lại gạt công việc sang một bên ở lại trường quay xem đóng phim suốt cả đêm.

Mạch Nhiên căng thẳng đến thiếu chút nữa thì suy nhược thần kinh.

Dưới sự tấn công ác liệt ấy, ngoại trừ Mạch Nhiên vẫn chưa bị anh bắt làm tù binh, nhưng còn lại toàn bộ đoàn phim, trai gái già trẻ đã hoàn toàn rơi vào tay giặc bởi viên đạn bọc đường của Thẩm công tử. Đúng là mặt ngọt chết ruồi! Hiện tại không còn có người nào dám trắng trợn gọi Mạch Nhiên là Kiều tau nữa mà thay vào đó, bọn họ thống nhất gọi cô là Thẩm thái.

"Thẩm thái, hoá trang!"

"Thẩm thái, thay quần áo!"

"Thẩm thái, đến lượt chị rồi!"

...

Mạch Nhiên nghe cách xưng hô này tục muốn chết, lúc đầu là hoảng sợ, sau đó thì phiền muộn, hiện tại thì đã hoàn toàn chết lặng! Cô thật sâu sắc nghĩ, nhân loại đã hoàn toàn không ngăn cản được Thẩm Lâm Kỳ, anh hiện tại chính là một tên biến thái, vô cùng biến thái!

Vị khách không mời mà đến lần thứ hai từ trên trời rơi xuống. Mạch Nhiên đang chìm đắm trong bi phần ngẩng đầu lên, trước mắt cô chính là cái người âm hồn bất tán kia: "Thẩm Lâm Kỳ, tóm lại anh muốn em làm sao?"

Thẩm Lâm Kỳ thân nhiên ngồi xuống bên cạnh Mạch Nhiên, chậm rãi nói: "Không muốn thế nào cả, chỉ muốn em lặp lại lần nữa câu nói kia."

"Anh nằm mơ đi!" Mạch Nhiên oán hận nhìn về phía Thẩm Lâm Kỳ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Em cả đời này cũng không nói, anh đừng hy vọng làm

gi!"

"Em khẳng định?" Thảm Lâm Kỳ không thèm đếm xỉa, cầm di động trong tay chơi đùa, sự tự tin trong mắt anh lộ rõ khiến cho Mạch Nhiên cực kỳ hoảng sợ.

Mạch Nhiên cuống quýt mở mắt, làm bộ bình tĩnh nói: "Đương nhiên, em đương nhiên khẳng định!"

Anh đột nhiên nhìn thẳng cô, hai ánh mắt chống đối nhau. Anh cứ nhìn chằm chằm như vậy một lúc lâu, sau đó mở miệng trêu đùa: "Nếu khẳng định, vì sao không dám nhìn anh, sợ lộ ra sơ hở sao?" Thảm Lâm Kỳ nói xong, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc Mạch Nhiên, ngón tay khẽ lướt qua mặt cô. Mạch Nhiên cảm giác như tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cách biệt ba ngày đối đãi thay đổi, lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận sâu sắc những lời này.

Không phải là quá khác biệt sao? Thảm công tử vốn dĩ lãnh khốc vô tình, kiêu căng ngạo mạn, thần thần bí bí, tại sao đột ngột lại biến thành một người kẻ quấy nhiễu người khác thế này? Mấu chốt là ở chỗ Mạch Nhiên hình như đã động tâm trước sự thay đổi này. Anh trở nên như vậy, cô càng sợ rằng mình sẽ không tự khống chế được, sợ bị lộ tẩy chân tướng.

"Em đi toilet!" Mạch Nhiên nhanh chóng đứng lên, phi thật nhanh thoát khỏi tầm nhìn của Thảm Lâm Kỳ.

Lúc này với cô toilet chính là nơi tị nạn tốt nhất. Tuy rằng cô cũng không dám chắc một ngày nào đó Thảm công tử biến thái kia có thể lao vào toilet tìm cô hay không nhưng ít ra hiện tại, Thảm Lâm Kỳ vẫn còn một chút lý trí.

Vì vậy Mạch Nhiên cứ lớn mật bạo gan mà ngồi lì trong WC, lấy giấy vệ sinh quấn thành một hình nhân.

"Buộc đầu tiểu nhân của anh lại, cho anh tự dung phát điên! Buộc chân tiểu nhân của anh lại cho anh không thể vô duyên vô cớ đến đoàn phim! Buộc cái tay tiện của anh lại, cho anh không được sờ mông tôi. . ."

Trong lúc Mạch Nhiên đang rất hưng phấn, cô cũng nghe thấy gần sát vách truyền đến một màn chửi bới tương tự.

"Kiều Minh Dương chính là một kẻ biến thái, tôi muốn cắt lưỡi anh! Chỉ biết sai bảo người khác, không vừa ý việc này không vừa lòng việc kia. Sao anh không hỏi mẹ anh tại sao sinh anh ra lại là con trai chứ? Ah, anh không phải là đàn ông, anh là yêu quái! Đẹp trai thì có ích lợi gì chứ, có thể ăn thay cơm được sao? Có thể thay thế quẹt được sao? Được rồi, coi như là cái mặt anh có thể quẹt thế được đi, thế nhưng Kim tiểu thỏ tôi đây nhìn anh một chút cũng đều thấy chướng mắt! Tôi chọc, chọc, chọc chết anh a a a a!"

Lại là một người bị bức điên a! Mạch Nhiên trong lòng cảm thấy rất thoải mái! Bỗng nhiên, cô cá kinh!

Kim tiểu thỏ? !

Cái tên quen thuộc này, Tiểu Kim, cô ta sẽ không phải là. . . Lòng hiếu kỳ nổi lên kịch liệt, Mạch Nhiên vội đưa tay lên gõ vào vách ngăn.

"Ai vậy?". Bên kia truyền đến giọng nói cảnh giác.

"Cái kia, người sát vách, tôi hỏi cô một vấn đề được không?"

"Ai vậy? Chuyện gì?" Tiểu Kim hiển nhiên không nghe ra giọng Mạch Nhiên.

"Cô quen biết Tiểu Bạch Thỏ ngực teo không?"

Người sát vách im lặng hồi lâu, sau đó Mạch Nhiên nghe thấy bên kia hỏi lại một câu với giọng không chắc chắn giống mình: "Cô là... Thỏ ngực khủng?"

A!!!! Thế giới có bao nhiêu chuyện khủng khiếp, vấn đề này, ngay cả Mạch Nhiên sống trên đời hai mươi mấy năm cũng không thể lý giải. Thế nhưng những chuyện nhỏ nhặt này, đây là lần đầu tiên cô được chứng kiến.

Nhỏ! Quá nhỏ!

Để chúc mừng sự kiện gặp nhau trong WC, Mạch Nhiên và Thỏ ngực teo quyết định đi ra ngoài ăn uống một bữa.

Chuyện này nghe có vẻ như không thực tế chút nào, nhưng đã có Tiểu Kim ra tay yểm hộ, kỳ tích đương nhiên được tạo ra.

Vừa nghĩ đến chuyện lát nữa Thảm công tử nhìn không thấy biểu tình phiền muộn của cô, trong lòng Mạch Nhiên lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cô vỗ vai Tiểu Kim nói: "Tiểu thỏ, em thật sự là quá trâu!"

"Không có gì" Tiểu Kim phát tay "Một mình em có thể lôi được cháu trai nhón của em từ giữa đám fan hâm mộ đông nghịt ra nữa cơ mà, chỉ có mình chị như vậy có bổn gì đâu."

"Cháu trai nhón?" Mạch Nhiên tròn mắt nhìn "Kiều Minh Dương là cháu em sao?"

"Đúng vậy, anh ta là cháu ngoại của cậu em, xét theo vai vế, em lớn hơn anh ta."

"Vậy mà anh ta còn sai bảo em?" Mạch Nhiên lòng đầy căm hận.

"Không còn cách nào." Tiểu Kim thở dài, "Không thể tìm được cô gái nào tốt nghiệp trường võ tốt hơn"

"Em tốt nghiệp bao lâu rồi?" Mạch Nhiên hỏi.

"Không lâu lắm, vừa vặn một năm, còn chị?"

"Chị học đại học được hai năm." Mạch Nhiên nhún vai.

"Gia nhập giới giải trí luôn?"

"Cũng không hẳn như vậy, còn có nhiều chuyện. . ." Mạch Nhiên cười khở.

Hình như Tiểu Kim cũng nhìn ra nỗi đau của Mạch Nhiên, cô ta vô tư vỗ vai Mạch Nhiên: "Quản chuyện hần ta làm gì? Dù sao cũng đã như vậy, cứ như em này, bình thường bị người khác chê là thô lỗ, cho nên em mới lên mạng giả vờ nhu nhược. Hôm nay chúng ta được gặp nhau, em mời khách, chúng ta đi uống rượu đi!"

"Chúng ta đều trốn việc ra ngoài, còn uống rượu sợ rằng không tốt." Ta có ta hoi.

"Lẽ nào chị nghĩ có thể xảy ra chuyện gì ở đây?" Tiểu Kim giờ bấp tay ra, "Em tay không có thể đối phó được mấy kẻ cường tráng cùng lúc đấy! Chị yên tâm, em sẽ bảo vệ chị thật tốt!"

Cô ta giọng nói tràn đầy hào khí, nghe không giống với lời nói của một nữ sinh cao một mét sáu này nói ra. Mạch Nhiên dĩ nhiên cảm động đến nỗi thiếu chút lệ tuôn đầy mặt, thực sự có cảm giác an toàn a!

Cô cắn răng một : "Đi, thế nào cũng được, chúng ta đi uống rượu!!"

Sự thực chứng minh, cô đã đánh giá sai Tiểu Kim.

Công nhận là Tiểu Kim thân thủ rất lợi hại, nhưng tử lượng thì kém đến mức khiến người khác giận sôi máu. Mạch Nhiên một chút cảm giác còn chưa có thể mà cô ta đã say khướt rồi, bí tỉ trong quán ăn đêm, nhảy múa loạn xạ!

Mạch Nhiên bị hành động khác người của Tiểu Kim hù dọa. Cô vừa cảm thấy may mắn vì mình không uống say, vừa phải kéo cô ta ra khỏi quán rượu chuẩn bị quay trở về đoàn phim.

Đúng thật là chó cắn áo rách! Trong lúc Mạch Nhiên còn đang cuống cuồng muốn lái xe về thì một đám lưu manh xuất hiện, vây quanh cô và Tiểu Kim, dồn hai người bọn họ vào con ngõ hẹp bên cạnh quán rượu.

"Các ngươi đừng có làm vậy, cô ấy biết võ công đấy!" Mạch Nhiên rất không có nghĩa khí đẩy Tiểu Kim ra ngoài! (sặc... chị>><)

"Đúng! Tôi có võ công!"

Tiểu Kim mở mắt ra, bày ra tư thế võ công, hướng về phía tên cầm đầu bọn du côn mà xuất chiêu. Nắm tay cô ta chỉ còn cách mặt tên kia một xen-ti-met, thì lập tức... cô ta lăn ra ngất!

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tiểu Kim bất tỉnh nhân sự, sức chiến đấu của Mạch Nhiên lập tức giảm xuống giá trị âm, hoàn toàn biến thành một miếng thịt nằm trên thớt.

Đám lưu manh đều cười ha hả lên, có một tên nhận ra Mạch Nhiên: "Đây chẳng phải là người xuất hiện trên TV sao? Chính là ngôi sao đó, mấy anh trai hôm nay chúng ta vận lớn rồi, được ném thứ mũi vị nữ minh tinh nổi tiếng."

Mấy tên còn lại vừa nghe như vậy tất cả đều hưng phấn hẳn lên, bọn họ nhìn Mạch Nhiên cười với nói với nhau: "Nghe nói hiện tại cô em đang mang thai. Nhưng là giả, không bằng để cho các anh trai đây giám định một chút, xem cảm xúc thế nào..."

Nghe mấy câu ô uế này, Mạch Nhiên khiếp sợ đến nỗi tim đập thình thịch, liều mạng muốn lay Tiểu Kim dậy.

Thế nhưng cô ta say rượu thực sự là rất đáng sợ, không những không thể bảo vệ Mạch Nhiên mà còn liên lụy đến cả cô. Mạch Nhiên không phải là

không có lương tâm mà vứt bỏ cô ta để chạy lấy thân. Dưới tình thế cấp bách này, Mạch Nhiên chỉ có thể hô to gọi người đến cứu mạng, hy vọng có người qua đường thấy chuyện bất bình mà rút dao tương trợ, có thể cứu giúp hai người bọn họ trong lúc nước sôi lửa bỏng.

Nhưng mà không gọi còn tốt, gọi rồi lại khiến cho những người đi đường hoảng sợ, lặn mất tăm. Trái lại, một con chó bị lạc đứng bên cạnh cái thùng rác lại hướng về đám du côn mà sủa lên mấy tiếng.

"Đồ chó chết, xéo đi!" Tên cầm đầu đám du côn tức giận đá con chó đáng thương một cước.

Con chó gầy da bọc xương kia bị đá văng thật xa, giọng gáy không cam lòng mà sủa thêm vài tiếng nữa, nhưng cuối cùng vẫn vù dịch quá đông mà quay đầu chạy mất.

Mạch Nhiên tuyệt vọng. Bọn lưu manh một lần nữa hướng ánh mắt về phía hai người họ, con mắt đỏ ngầu như lang sói, tràn ngập sự thèm khát, cảm giác như chẳng mấy chốc bọn chúng sẽ xông lên xé xác cô.

Lúc ấy, Mạch Nhiên sợ đến cùng cực. Nếu như lúc này có ai đó tới cứu cô, thì dù là con chó, cô cũng nguyện ý lấy nó.

Ngay trong lúc cái ý nghĩ quái đản này xuất hiện trong đầu Mạch Nhiên, thì con chó lang thang kia đã quay lại. Không chỉ có như vậy, nó còn kéo đến một con chó khác giúp đỡ. Hai con chó cứ thế hướng về phía bọn du côn mà sủa nặng nề cả lên.

Mạch Nhiên vui buồn xen lẫn! "Ông trời ạ, tôi nói chó đến, ông liền sai chó đến, lẽ nào ông muốn tôi cưới một con chó thật sao?" Khoan đã! Con chó mới đến kia, Mạch Nhiên nhìn thế nào cũng quen mắt!

Cô từ kinh ngạc, lấy lại tinh thần tập trung nhìn kĩ. Sau đó kìm lòng không được mà kêu lên: "Thảm Tiểu Suất!"

Thảm Tiểu Suất nghe được giọng của Mạch Nhiên, sủa càng hung dữ hơn. Thảm Tiểu Suất thuộc giống Husky cho nên thân hình oai phong凛冽, khiến cho bọn du côn kia sợ hãi. Tên cầm đầu mạnh miệng nhưng cũng không dám tiến lên một bước.

"Mẹ nó, bọn chó chết ở đâu đến thế này? Mày, mau chóng đuổi chúng nó đi!" Tên cầm đầu ra lệnh cho đồng bọn.

Tên kia móc ra một con dao nhọn, chìa về phía Thảm Tiểu Suất: "Cút đi! Không tao chặt chân mày!"

Thảm tiểu suất không hề lùi một bước, nó vẫn sủa inh ỏi, đối mặt với con dao nhọn hoắt nhưng không hề sợ hãi. Ngược lại chính là Mạch Nhiên đứng bên cạnh giữ tay tên côn đồ kia, rất sợ hấn ta làm Tiểu suất bị thương.

"Cẩn thận" Con dao gần sát tới Thảm tiểu suất Mạch Nhiên khẩn trương kêu to lên.

Ngay thời khắc máu chót ấy, một ánh đèn xe ô tô vụt sáng giữa màn đêm tối đen. Sau đó Mạch Nhiên nghe thấy còi xe vang lên. Chiếc xe màu đen vô cùng quen thuộc kia lao đến chỗ bọn họ với một tốc độ rất nhanh. Bọn côn đồ hoảng sợ tán ra. Mạch Nhiên đỡ Tiểu Kim dậy, nhìn thấy chiếc xe dừng trước mặt, cửa xe mở ra. Thảm Lâm Kỳ nghiêm mặt ra lệnh: "Lên xe!"

Mạch Nhiên lúc đó cảm động thiếu chút nữa bật khóc. Trời ạ! Cuối cùng cũng phải là chó đến cứu cô a!

Mạch Nhiên dùng toàn bộ sức lực, đẩy Tiểu Kim vào trong xe, sau đó chuẩn bị chui vào trong xe. Bất ngờ tên du côn kia kéo cô lại dí con dao sắc nhọn vào cổ cô!

"Fuck, mày dám dọa đánh tao à? Mau xuống đây, nếu không tao giết cô ta!"

Mạch Nhiên bị sự việc đột ngột này làm cho sợ đến choáng váng đầu óc, mãi đến khi con dao sắc bén chạm vào cổ, cô mới lấy lại tinh thần. Thảm Lâm Kỳ nghiêm mặt bước ra khỏi xe, ánh mắt hung dữ như con thú hoang, mang theo tia sát khí lạnh thấu xương.

Anh nói: "Mày dám động vào một sợi tóc của cô ấy, tao đảm bảo mày sẽ sống không bằng chết."

Giọng nói lạnh như băng, khiến người nghe không khỏi sợ hãi. Mạch Nhiên rõ ràng cảm giác được tên du côn kia run rẩy một chút, lấy đao đích thủ đều có một chút vi địa run. Nhưng vì sợ mất mặt trước đệ tử, hấn vẫn cố tỏ ra ngang ngược: "Mày, mày còn dám nói mạnh miệng! Dám lừa ông đây à? Ông đây còn sợ mấy lời đó của mày sao?"

Tên khốn kia nói những lời này chẳng qua là muốn tự khiến mình thêm can đảm mà thôi, nhưng vì hấn quá căng thẳng cho nên không điều tiết được sức của tay, lưỡi dao sắc nhọn khê bén vào cổ Mạch Nhiên

Mạch Nhiên hét lên một tiếng đau đớn. Cô cảm giác được có một dòng ấm áp theo cổ chảy xuống.

"Muốn chết à?" Chớp mắt một cái, Thảm Lâm Kỳ đã lao đến, tốc độ nhanh kinh người, Mạch Nhiên còn không kịp phản ứng. Thảm Lâm Kỳ một tay cướp lấy con dao, một tay thị vào mặt tên kia một nắm đấm.

Cùng lúc đó, Thảm tiểu suất và con chó lang thang chạy đến ngoạm vào đùi hấn ta một phát! (hê, như đúng rồi ấy nhỉ ^^)

"A! ! !"

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Tên cầm đầu ngã lăn quay trên mặt đất, gào khóc đau đớn. Bọn người còn lại đều sợ xanh mặt, không dám ở lại chống đỡ mà bỏ chạy hết lượt. Một lát sau tên cầm đầu cũng đau đớn bỏ chạy.

Mạch Nhiên vội vàng ôm cổ, chạy đến đá con dao văng ra xa, sau đó hung hăng tặng cho tên kia một cước.

Một tiếng hét chói tai qua đi, tên khốn kia rút cuộc ngã lịm.

Mạch Nhiên từ trước tới nay chưa bao giờ sáng khoái như vậy. Cái loại chỉ biết ăn hiếp phụ nữ như vậy, kiếp trước nhất định là băng vệ sinh có cánh! Đòi này đầu thai cũng chỉ làm cái quần của Nhạc Bất Quần mà thôi! Ngay lúc Mạch Nhiên còn đang do dự chưa đi tới, định đá tên kia thêm mấy cước nữa thì Thẩm Lâm Kỳ đứng bên cạnh bỗng nhiên lôi cô vào lòng, kéo cái tay đang bụng cô của cô ra.

Vết thương trên cổ lộ ra ngoài, Mạch Nhiên đau đến nhe răng trợn mắt.

Bên tai cô truyền đến một tiếng hừ lạnh: "Bây giờ vẫn còn biết đau sao? Vừa rồi bỏ trốn ra ngoài sao không nghe thấy em kêu một tiếng?"

Giọng điệu này quả thực không giống với giọng điệu người cha giáo huấn con gái. Mạch Nhiên đang cảm kích bỗng hóa thành tức giận, chịu đựng đau nhức nói: "Ai cần anh lo?"

Thế nhưng nói ra những lời này rồi, cô chẳng thể nào chống lại ánh mắt của anh. Con ngươi anh đen đặc như đá, ẩn hiện dưới ánh đèn mờ nhạt cuối con đường, giống như biển lớn mênh mông khiến cho người ta dễ dàng rơi vào.

Mạch Nhiên lòng trống rỗng, nhanh chóng cúi đầu tránh ánh mắt Thẩm Lâm Kỳ. Nhưng anh đột nhiên cúi xuống, nhìn chằm chằm cô.

Cô không biết anh muốn làm gì, mãi đến khi trên cổ cảm thấy một tia ấm áp mềm mại, lúc ấy cô mới tỉnh ngộ, há hốc miệng nhưng một câu cũng không thốt lên lời.

Thẩm Lâm Kỳ, anh, anh, anh đang liếm vết thương trên cổ cô!

Lúc ấy, Mạch Nhiên cảm giác như tóc gáy đều dựng hết cả lên! Cô dùng hết sức đẩy mạnh anh ra: "Anh có bệnh à? Anh nghĩ anh là quỷ hút máu sao?"

Thẩm Lâm Kỳ cũng không hề tỏ ra xấu hổ vì hành động biến thái ấy của mình. Ngược lại, anh bình tĩnh lau khô vết máu trên môi, khước miệng nhếch lên nói: "Nếu như anh là quỷ hút máu, nhất định sẽ hút khô em."

Hút khô?

Là Mạch Nhiên nghe lầm? Vì sao hai chữ này từ trong miệng Thẩm công tử nói ra lại có chút... dâm tà

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Mạch Nhiên và Tiểu Kim rời khỏi đoàn phim đã xảy ra bao sóng to gió lớn, đạo diễn Trương triệu tập toàn bộ đoàn phim, trước mặt mọi người mà phê bình Mạch Nhiên. Tại cuộc họp, cô chính là bên sai trái phải chịu giáo huấn, bị mắng xối xả vào mặt. Thẩm Lâm Kỳ ngồi một bên hoàn toàn làm ngơ từ đầu đến cuối, để mặc cô mất hết cả mặt mũi.

Nhưng mà như vậy cũng chưa phải thảm hại nhất. Kinh khủng hơn thế chính là Mạch Nhiên đã chọc giận đến Linda. Từ cái lần khi còn đang quay Rock Girl mà Mạch Nhiên tự ý rời đoàn phim, Linda đã giáo huấn cô một trận toí bời rồi, lần này còn hơn thế, Linda cấm đoán Mạch Nhiên đủ điều luôn.

Vừa nghe Linda nói xong, Mạch Nhiên liền phẫn muộn trong lòng.

Để đẩy nhanh tiến độ quay, thời gian riêng dành cho diễn viên vốn đã rất ít rồi, vậy mà trong khoảng thời gian rảnh hiếm hoi ấy, Linda còn quy định Mạch Nhiên không được đi đâu, điều này đối với cô mà nói, quả thực là ngồi tù khổ sai.

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang do dự không biết có nên vượt ngục hay không, thì tin vui truyền đến. Vì lượng rating người xem của Tinh yêu tới liên tục tăng cao cho nên phía nhà sản xuất quyết định điều chỉnh nội dung kịch bản. Theo kế hoạch ban đầu là mười sáu tập thì bây giờ tăng lên hai mươi tập, còn có thêm một số ngoại cảnh, vốn để đáp lại sự nhiệt tình của khán giả.

Thông báo này vừa đưa ra, Mạch Nhiên đang vì mấy ngày bị cấm đoán mà tinh thần ủ rũ liền lập tức mừng rỡ. Ý nghĩ duy nhất trong đầu lúc ấy chính là: "Ôi má ơi, cuối cùng cũng không cần phải mỗi ngày trông thấy Thẩm Lâm Kỳ nữa rồi!"

Mặc dù biểu hiện của Thẩm công tử gần đây thực khiến người khác giận sôi máu nhưng Mạch Nhiên nghĩ dù tốt xấu gì anh cũng chủ tập đoàn Tinh Thiên, cũng không thể vì cô mà tùy tiện vứt bỏ công to việc lớn, cơ hội kiếm tiền được, chắc sẽ không theo cô đến trường quay mỗi ngày nữa!

Phụ nữ và sự nghiệp, Thẩm Lâm Kỳ đương nhiên coi trọng sự nghiệp, gạt bỏ phụ nữ sang một bên. Mạch Nhiên ba năm nay ở bên cạnh anh, điều này cô biết rõ.

Nhưng cô không ngờ rằng mình đã đoán sai!

Trong lúc cô đang sung sướng hài lòng chuẩn bị hưởng thụ cuộc sống tự do thì Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên xuất hiện. Anh mặc một bộ đồ thể thao, công khai ngồi trên xe ô tô của đoàn phim.

Mạch Nhiên há hốc miệng, mãi không hết khiếp sợ mà páy lại tinh thần. Một lúc lâu cô mới nghiêm mặt hỏi: "Anh đến đây làm gì?"

Thẩm Lâm Kỳ đang ôm laptop trên đùi làm việc, không buồn ngẩng đầu lên mà chỉ nói: "Đi du ngoạn ngoại ô."

Du ngoạn cái muội! Mạch Nhiên tức giận: "Em và mọi người đi đóng phim, không phải đi du ngoạn!"

"Em đóng phim, anh đi du ngoạn. Có liên quan sao?" Anh ngẩng đầu hỏi lại cô.

Mạch Nhiên á khẩu không trả lời được. Theo lý mà, nói đúng là chuyện cô đi diễn và anh đi du ngoạn chẳng có gì liên quan đến nhau cả, nhưng vấn đề là Thẩm công tử lại keo kiệt đến nỗi ngồi nhờ xe đoàn phim đi chơi sao? Rõ ràng là anh chỉ muốn không cho cô tự do mà thôi!

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên vô cùng tức giận, quẳng hành lý sang một bên, đặt mông ngồi xuống ghế, bên cạnh Kiều Minh Dương.

Bên tai cô truyền đến một giọng nói thoáng kinh ngạc. Kiều Minh Dương hỏi: "Sao cô lại ngồi đây?"

"Cùng anh." Mạch Nhiên ưỡn ngực, "Có ý kiến gì sao?"

Kiều Minh Dương rất biết phối hợp, hần xua tay: "Nào dám? Có người đẹp làm bạn, cầu còn không được."

Không hổ là thần tượng khiến hàng vạn fan say mê. Những lời ngon ngọt này khiến Mạch Nhiên cười đến híp cả mắt, không nhận được quay sáng nhìn xem phản ứng của Thẩm Lâm Kỳ.

Anh chẳng có phản ứng gì, vẫn chăm chú nhìn màn hình laptop. Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa kính xe chiếu lên người anh, những ngón tay thon dài đang gõ nhẹ trên bàn phím. Mạch Nhiên không kìm được nuốt nước bọt!(há há.ngon quá nhờ!)

Bất chợt, Thẩm Lâm Kỳ ngẩng đầu, nhìn cô.

Mạch Nhiên sợ đến tròn xoe mắt, tim đập loạn xạ, trong lòng sinh ra dự cảm bất thường, nhất định sẽ không được yên ổn.

Căn cứ vào qui luật chuyện tốt thì xảy ra, chuyện xấu thì lãnh hết, dự cảm của Mạch Nhiên đã trở thành sự thật.

Xe đến lúc lúc tới được chân núi, lại còn gặp một trận nỏ đất, khiến mọi người phải đi bộ hơn mười dặm mới đến địa điểm quay phim. Lúc đó trời đã tối, trên xe ngoại trừ Tiểu Kim và Thẩm Lâm Kỳ, tất cả đều đã vừa đói vừa mệt, vô cùng khốn đốn.

Mạch Nhiên còn thảm hại hơn, chiếc xe cứ lắc lư liên tục, khiến cô rất buồn nôn. Hai lỗ tai ong ong, hai chân mềm nhũn, cơ thể ngã xuống.

♥.°*~*~*~*°♥

Ngay thời khắc máu chốt ấy, cô bỗng nhiên cảm thấy một lực đạo trên lưng, hình như có một cánh tay nâng cô lên. Mạch Nhiên vô lực nhìn lại Thẩm Lâm Kỳ, không hề phản kháng lại, thân thể không tự chủ được mà ngã vào người anh. Cùng lúc đó, người cô bỗng nhiên nhẹ tênh, hai chân rời khỏi mặt đất, cô bị bế lên.

"Thành thật một chút." Ngài vạn tuế gia nghiêm mặt hạ thánh chỉ.

Kỳ thực cho dù anh không nói, cô cũng sẽ vẫn phải thành thật. Tục ngữ nói hảo hán chịu bỏ qua thiệt thòi trước mắt, có người ôm, ngực mới buông ra? Mạch Nhiên ngay từ đầu đã quên hết tất bất mãn với anh, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì có anh đi cùng, bằng không cô sẽ phải thuê lừa để lên núi mất.

Tuy rằng còn lừa sẽ không bày ra cái vẻ mặt như thế này, nhưng dù sao lừa cũng không đẹp trai như Thẩm công tử được, mà lại còn phải trả phí!

Thẩm công tử đẹp trai cũng không cần đến túi tiền của cô, chí ít cũng khỏe hơn lừa. ㄟ (▽) ㄟ

Qua một đêm chuẩn bị, ngoại cảnh rớt cuộc cũng bắt đầu được quay.

Mặc dù Mạch Nhiên trước khi tới đây còn ôm mộng được đi hóng gió, nhưng giờ tới đây rồi, cô mới ý thức được, đi quay ngoại cảnh thật sự đã không thoải mái lại còn gặp đủ các loại rắc rối không tưởng được.

Cảnh quay này chủ yếu chính là: Đỗ Như Phong và bạn của hắn có hẹn đi dã ngoại. Hắn kiểm soát nhốt Tiểu Thất trong nhà, nhưng không ngờ ra ngoài gặp mưa to, Đỗ Như Phong và bạn bè hắn lạc nhau, phải lưu lại trong núi.

Kiểm tra được tín hiệu di động của Đỗ Như Phong, Tiểu Thất liền một mình chạy tới hang núi, suốt đêm tìm kiếm chủ nhân đang bị lạc. Cuối cùng đến một con dốc lạ cũng nghe được tiếng hân.

Đỗ Như Phong còn chưa nói xong "Cô đừng xuống, nhanh đi tìm người!" Tiểu Thất đã nhảy xuống cùng hân.

Dưới cái hố, hai người hai mặt nhìn nhau. Đỗ Như Phong tâm tình từ thất vọng đến kinh hãi rồi lại tuyệt vọng, cuối cùng rốt cục sụp đổ.

"Cô điên à, nhảy xuống làm gì!" Đỗ Như Phong chỉ vào mũi Tiểu Thất mắng to.

Tiểu Thất không rõ chủ nhân vì sao mắng mình, cứ lúng ta lúng túng nhìn.

Đỗ Như Phong lại mắng: "Tôi ở dưới này đợi cả ngày lạnh muốn chết rồi. Khó khăn lắm mới có chút hy vọng, vậy mà.... cô lại nhảy xuống! Cô lại nhảy xuống à!"

Tiểu Thất vẫn không hiểu ý chủ nhân. Tuy nhiên từ những lời này cô phân tích được ra hai điều: Thứ nhất chủ nhân đói bụng, thứ hai chủ nhân rất lạnh.

Trên người cô không có cái gì có thể ăn, nhưng cơ thể cô có thể duy trì nhiệt lượng, vì vậy cô ôm lấy Đỗ Như Phong.

Đỗ Như Phong ngây dại. Từ nhỏ những chỗ nhỏ thắt trên người truyền đến tia ấm áp, khiến hân thần kinh vốn căng thẳng cả ngày đều thả lỏng. Hân cảm thấy mệt mỏi chết, nhưng lại có cảm giác an toàn không thể nói lên lời. Điều này khiến cho hân nhớ tới người mẹ đã mất nhiều năm của mình. Ký ức như thủy triều dâng lên, trong cảm giác ấm áp ấy, hân từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhưng năng lượng Tiểu Thất đã gần hết, chậm rãi ngừng hoạt động.

Mạch Nhiên và Kiều Minh Dương giờ này khắc này đang ngồi ôm nhau, chính là để quay cảnh này.

Xung quanh tất cả đều là lá khô, chiếc camera đang chĩa về phía hai người bọn họ. Kiều Minh Dương dưới công lực xuất quỷ nhập thần của nhân viên hóa trang, nhìn qua gương mặt râu ria mọc đầy, trông có anh vô cùng tiều tụy, không gì sánh được.

"Ồm!" Đạo diễn ra lệnh.

Mạch Nhiên dang hai tay, ôm lấy Kiều Minh Dương. Hân tựa đầu trong lòng cô, ý thức dần dần mơ hồ, trong miệng nỉ non: "Mẹ. . . Mẹ. . ."

Chẳng hiểu sao, cô bỗng nhiên nghĩ tới Bạch Triết.

Một năm rồi từ khi mẹ cô qua đời, mỗi khi Bạch Triết phát bệnh, bác sĩ đều tiêm cho nó một liều an thần. Sau đó nó sẽ dựa vào trong lòng cô mà mơ mơ màng màng gọi mẹ, giống như là mẹ vẫn còn ở bên cạnh bọn họ vậy, chưa từng rời đi.

Mạch Nhiên sợ hình ảnh trước mặt sẽ khiến cô khóc, đành phải nhắm hai mắt lại.

"CUT!"

Cảnh quay sau khi kết thúc, đạo diễn Trương khó tính đã khen ngợi cô: "Tiểu Bạch biểu tình của cô rất tốt, tốt lắm!"

Mạch Nhiên không biết làm sao mà giải thích với hân ta tâm tình của mình ngay lúc đó, đành vô tâm vô phé mà cười.

"Để chúc mừng lần này hoàn thành cảnh phim thuận lợi, ngày mai cả đoàn phim được nghỉ ngơi một ngày, đến tắm suối nước nóng trong khách sạn."

Trương Vân Đạt nói xong, hiện trường một trận im lặng, vài giây sau, bỗng nhiên một trận kích động dâng trào.

Mạch Nhiên quyết định tạm thời gạt quá khứ bi thương sang một bên, xoay người kích động bám lấy tay Linda, hỏi: "Linda, có mang theo áo tắm hai mảnh không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Lần này đoàn phim lựa chọn quay ngoại cảnh ở một khu vực khá xa thành phố. Thế nhưng đây lại là vùng thánh địa có suối nước nóng nổi danh. Trên núi, suối nước nóng nhỏ to nhiều đến nỗi dày đặc như sao trên trời. Hầu như mỗi nhà nghỉ hay khách sạn nào cũng đều có suối nước nóng.

Mạch Nhiên rất may mắn, đoàn kịch đến khu này đúng vào lúc đã qua thời cao điểm mùa du lịch. Lúc này Mạch Nhiên có thể thoải mái một mình một

gian phòng có suối nước nóng, mà không cần phải chen chúc giữa già trẻ lớn bé, cả trai lẫn gái mà lẩn qua lẩn lại nữa.

Linda nói việc một mình sở hữu một phòng tắm như thế này thật lãng phí của trời. Cô thà nguyện ý đi nhà tắm công cộng với đoàn phim để cùng nhau nói chuyện, bồi đắp tình cảm.

Mạch Nhiên lúc đó lập tức mắng Linda dối trá. Ai chẳng biết cô ta muốn đi nhà tắm công cộng chính là vì muốn nhìn cho đã mắt. Đừng nói đến chỉ có thần tượng Kiều Minh Dương, ở đó còn có Trương Văn Đạt có tiếng là một đạo diễn điển trai, lại còn cả đại thúc quay phim vạm vỡ kia nữa, Linda đã không dưới một lần trước mặt Mạch Nhiên biểu lộ cái vẻ mặt thèm rỏ dãi rồi.

Mạch Nhiên nói: "Chị định buông tha Tiểu Hàn sao?"

"Không thể nào!" Linda rất nghiêm túc lắc đầu, "Lựa chọn Tiểu Hàn, cũng không có nghĩ là phải bỏ đi mỹ sắc trước mặt. Cái này gọi là bắt cá hai tay, hai tay đều phải hoạt động mới có thể đạt được năng suất lớn. Hơn nữa chị không phải như em, bị Thẩm tổng quản giáo, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội quen biết một anh chàng đẹp trai đâu."

OH NO!

Vì sao Linda lại nhầm lúc tâm tình Mạch Nhiên vô cùng tốt mà nhắc đến Thẩm Lâm Kỳ chứ? Từ lúc anh mặt dày mày dạn đi theo cô xem diễn ngoại cảnh, hành vi không hề kiêng dè gì cả. Lúc này vào nhà nghỉ, Thẩm Lâm Kỳ thậm chí còn mưu tính để hai người bọn họ được ở cùng một phòng, may mà cô ngăn chặn kịp thời.

Nhân viên lễ tân tiếp đón hai người bọn họ tươi cười nói: "Tiểu thư, cô yên tâm, phòng nghỉ đôi của chúng tôi rất rộng, hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, hơn nữa còn có phòng tắm suối nước nóng riêng. . ."

Cô ta còn chưa nói xong đã bị Mạch Nhiên trừng mắt lườm: "Tôi muốn phòng đơn, phòng đôi quá rộng, tôi không cần."

"Nhưng chỗ chúng tôi chỉ có phòng đôi mới có suối nước nóng riêng." Cô lễ tân tỏ ra hơi bối rối.

"Tôi mặc kệ." Mạch Nhiên cự tuyệt: "Thế nào tôi cũng phải ở phòng đơn có phòng tắm suối nước nóng riêng. Chỗ cô không có, tôi đi nhà nghỉ khác. Dù sao ở đây nhà nghỉ không thiếu, tôi không tin không tìm được."

Thông cảm với cô lễ tân bị Mạch Nhiên làm khó dễ, cuối cùng Thẩm Lâm Kỳ cũng lên tiếng chấm dứt:

"Hai phòng đơn." Anh lấy thẻ tín dụng ra.

"Thế nhưng phòng đơn. . ." Cô gái muốn nói lại thôi.

"Nhanh lên một chút!" Mạch Nhiên không nhịn được giục Thẩm Lâm Kỳ.

Anh kì quái liếc cô một chút, đôi phương rốt cục vẫn phải thỏa hiệp. Cô ta đưa cho hai người chìa khóa phòng, đưa bọn họ đến phòng của mình.

Mạch Nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Mặc dù phòng của Thẩm Lâm Kỳ chỉ cách phòng cô một bức tường nhưng ít ra cô cũng không cần phải cả ngày phiền não buồn chán suy nghĩ về vấn đề "Trước khi đợi Thẩm Lâm Kỳ giờ trò cầm thú đối với mình, vẫn cứ lên kiên quyết với anh ta!"

♥.°*~**~*°..♥

Đôi lúc có những việc kiên trì tới cùng rồi, nhưng ngay cả cô cũng quên mất. Mạch Nhiên cuối cùng khăng khăng giữ ý kiến của mình, uy nghiêm mà bảo vệ chân lý, không thể bại trận trước mặt Thẩm Lâm Kỳ được.

Sau khi tất cả đều thuận lợi, Mạch Nhiên từ chối lời mời nhiệt tình của Linda, liền mặc áo tắm hai mảnh, một mình đi vào trong phòng chiếm lấy toàn bộ phòng tắm.

Trong bồn tắm lớn, cô thả lỏng thân thể mình ngâm trong nước nóng gần bốn mươi độ, cảm thấy vô cùng dễ chịu. Mạch Nhiên dựa lưng vào bờ làm từ những tảng đá cuội nhấp nhô, tai đeo chiếc tai nghe không thấm nước mới mua, mở ca khúc chủ đề của bộ phim Tình Yêu Tôi – Tình Yêu Giáng Trần, bài hát lọt vào hàng top những ca khúc hot nhất hiện nay.

"Gặp được anh, lập trình chương trình để từ từ yêu anh. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là tình yêu sét đánh, khiến em trở tay không kịp, vô pháp chống cự, chính là số phận đã mang đến kỳ tích..."

Giai điệu nhẹ nhàng, buồn man mác lặp đi lặp lại, Mạch Nhiên nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ. Bỗng nhiên giữa mông lung mờ mịt, cô cảm giác được nước xung quanh không còn yên lặng, hình như có cái gì vừa rơi xuống.

Mạch Nhiên giật mình tỉnh dậy, tròn tròn mắt. Cách một lớp nước dày, cô và Thẩm Lâm Kỳ bốn mắt nhìn nhau. Anh nửa thân trên để trần, lộ ra khuôn ngực gầy gò, những đường gân nổi lên ẩn hiện trong làn hơi nước mờ mờ, con ngươi đen láy, ánh mắt rực lửa. Tất cả khiến Mạch Nhiên sợ đến trượt chân, thiếu chút nữa rơi tòm xuống nước.

Cũng may Thẩm Lâm Kỳ nhanh chân nhanh tay, kịp thời đỡ lấy cô.

Thoáng chốc, Mạch Nhiên cả người dán vào khuôn ngực ướt sũng của Thẩm Lâm Kỳ, da thịt kề sát, thậm chí cô còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể mình đang từ nóng lên, còn nóng hơn cả nhiệt độ của nước.

Tâm trạng lúc này của Mạch Nhiên, thực sự không thể dùng hai chữ đơn giản “mâu thuẫn” mà giải thích được.

Cô xấu hổ muốn chết, đang muốn đẩy anh ra, nhưng lại không đứng vững, theo phản xạ mà bám lại tay anh. Cuối cùng lại biến thành cả hai rơi tõm xuống nước, cô ở trong lòng anh vững vãi, nước bắn tung tóe, không chỉ làm ướt chính mình, mà còn khiến cho Thẩm công tử đầu và mặt ướt sũng.

Thẩm Lâm Kỳ không hề có phản ứng lại, chỉ khẽ đưa tay nâng hông cô, để mặc cô vùng vẫy.

Cuối cùng khi cô ý thức được, cô không vùng vẫy nữa, như vậy chẳng có ích gì lại còn khiến cho cơ thể hai người tiếp xúc nhiều hơn. Mạch Nhiên ngưng động tác, đưa hai tay lên chống trước ngực Thẩm Lâm Kỳ, cô gắng tạo ra khoảng cách giữa hai người, phụng phịu hỏi: "Sao anh lại ở trong phòng em?"

"Anh đã đến phòng em đâu." Anh cao giọng phủ nhận.

Mạch Nhiên nổi giận: "Anh cho em là đồ ngốc sao? Anh không vào phòng em sao lại có mặt ở đây?"

"Hai phòng này dùng chung một nhà tắm, ngốc." Lúc anh nói xong hai chữ cuối cùng, hai tay đã nhẹ nhàng cốc lên trán cô.

Mạch Nhiên thoáng mộng mị.

Thời khắc ấy Mạch Nhiên mới rõ tại sao cô lẽ tăn kiên quyết muốn cô thuê phòng đôi, cũng hiểu tại sao Thẩm công tử lại nhanh chóng đồng ý một cách sáng khoái như vậy, anh... anh rõ ràng là lợi dụng sự ngây ngốc của cô!

Trong lòng Mạch Nhiên hiện tại lại như có hàng đàn ngựa trên đồng cỏ bắt đầu gài thét phi nước đại, không thể làm khiến chúng bình tĩnh lại được, chỉ còn cách cố gắng tìm cách xoay chuyển tình thế đáng xấu hổ này.

Cô nói: "Nếu như vậy, chỗ này để cho anh, em đi trước."

Anh không trả lời cô.

"Em đi đây!" Mạch Nhiên lặp lại một lần.

"Ừ." Anh cuối cùng cũng lên tiếng đáp lại.

Mạch Nhiên rút cuộc tức giận: "Em phải đi, phiền anh buông tay ra... Không phải đưa tay lên... cũng không phải đưa xuống...! Đây... Anh..."

Môi cô bị hôn!

♥.°*~*~*°..♥

Haizz... mấy lần bị hôn là đời-rộp rồi, liệu lần này có xì-tóp???

♥.°*~*~*°..♥

Thẩm Lâm Kỳ áp cô vào bờ, đầu lưỡi không khách khí tham lam tiến vào trong miệng cô. Mạch Nhiên muốn chống lại nhưng lại càng khiến anh làm càn, tay cũng không để yên một chỗ, di chuyển từ trên lưng xuống phía dưới cơ thể cô, bỗng nhiên đẩy hai chân cô ra.

Mạch Nhiên bị hành động bất thành linh này làm cho choáng váng. Mặc dù hai người bọn họ không dưới một lần hôn nhau, nhưng tất cả chỉ dừng lại ở hôn môi. Bây giờ anh lại hành động như vậy, rõ ràng là muốn đến cùng! Ý thức được điều đó, rõ ràng là đang ở trong nước nóng mà cô toàn thân lạnh toát, bên cạnh là bờ đá, càng khiến cô đông cứng người.

Cô khó khăn đẩy anh ra, gần như cầu xin: "Đừng như vậy, em đau. . ."

Anh không chỉ hôn cô mà còn lườn tay ra đằng sau, lần sờ trên lưng cô, tách cơ thể cô ra khỏi mép bờ đá, nhưng là để thuận tiện cời dây áo tắm của cô.

Mạch Nhiên thực sự hối hận! Sao không mặc gì mà lại mặc áo tắm hai mảnh? Mặc áo lặn lặn xuống nước thật tốt biết mấy, nếu không thì mặc da Cá mập cũng được! Nhưng giờ hối hận cũng chẳng để làm gì, ngực cô đã hoàn toàn dính trên ngực anh, không ngừng ma sát, một tay anh bắt đầu cời quần bơi.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cô không hề chuẩn bị tâm lý, chỉ cảm thấy anh dùng sức tiến vào giữa hai chân mình. Một vật cứng rắn dán chặt trên người cô.

Quần bơi bị kéo ra. Lúc ấy, anh không phải là hôn cô, mà là cắn vào xương quai xanh của cô.

Miếng cắn này thực sự là muốn uống máu cô. Mạch Nhiên đau đến muốn hét lên nhưng lại không ra tiếng, mà hóa thành tiếng rên rĩ. Trong lúc ấy, bàn tay anh đã tham lam hạ xuống thăm dò thân dưới của cô.

Trời ạ, người đàn ông này thực sự nổi cơn cảm thú với cô? Đại não cô chưa từng xuất hiện cái cảm giác lạ lẫm như vậy. Thần trí cô bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ ràng. Thực sự là không chỉ có đàn ông mới suy nghĩ bằng nửa thân dưới, mà ngay cả Mạch Nhiên lúc này cũng có chút không khống chế được.

"Dừng lại đi, em còn chưa có chuẩn bị tốt." Mạch Nhiên lên tiếng cầu xin, thực ra không chỉ nói cho Thẩm Lâm Kỳ nghe mà còn là tự nói với chính mình. Cô như đứng trên vách núi, bên cạnh là vực sâu thăm thẳm.

Anh vẫn tham lam găm nhấm vành tai cô, giọng nói khàn khàn cự tuyệt lời cầu xin của cô: "Đừng có tự lừa mình, rõ ràng em muốn."

Nghe những lời này mặt cô đỏ ửng. Thế nhưng rõ ràng cô đã không thể tự làm chủ được cơ thể mình, cảm nhận được nơi nào đó trên người mình thực sự khó chịu. Trong đầu vang lên tiếng nói của thiên thần và ác quỷ.

Một người nói: "Mau tỉnh lại! Hắn chỉ là muốn thân thể cô! Hắn sẽ không thật lòng yêu cô!"

Người kia nói: "Đừng có nằm mơ, mi còn muốn ở thế giới này có tình yêu chân thật sao? Nắm lấy hạnh phúc trước mắt mới là chân thật!"

Một người còn nói: "Đừng có để bị che mờ mắt. Hắn trong lòng muốn nắm giữ lấy cô, hắn vĩnh viễn chỉ yêu bản thân mình!"

Người kia lập tức phản bác: "Cô làm sao biết hắn không thích mình? Nói không chừng hắn chính là không thêm thỏ lộ."'

Người kia lại nói: "Hắn không yêu cô!"

"Hắn yêu cô!"

"Hắn sẽ không cho cô một lời hứa hẹn!"

"Hà tất phải lo lắng tới thứ hư vô mịt mờ đó mà hi sinh hạnh phúc trước mắt?"

...

Tranh luận không hề đi đến kết quả. Trong lúc Mạch Nhiên còn đang do dự, thì từ phía sau, Thẩm Lâm Kỳ đã thay cô quyết định.

Anh bắt ngờ tiến vào! ! !

๑๑.๑.๑๑

í chà... đợi 40 chương cuối cùng cũng đến ngày này nhì. kaka

Nâng ly chúc mừng chị Nhiên chính thức tạm biệt cuộc đời xù nữ nào!

(chết, hình như mình bắt đầu độc ác giống Úc Cẩm(>_<)

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Tê tâm liệt phế!

Mạch Nhiên đầu óc trống rỗng. Đau đớn truyền đến đại não, theo phản xạ mà ôm lấy Thẩm Lâm Kỳ. Một chút lý trí còn sót lại khiến cô mở miệng, hung hăng cắn lên vai anh.

Mạch Nhiên cố gắng dùng sức rất mạnh, Thẩm Lâm Kỳ rõ ràng cảm thấy đau, nhưng vẫn không dừng lại. Cô nghe thấy giọng anh uy hiếp bên tai: "Buông ra!"

Mạch Nhiên tức giận. “Anh không đi ra em nhất định không buông!” Mạch Nhiên sống chết thế nào cũng không nhả ra, máu từ trên vai anh chảy xuống, lan truyền trong nước. Mặt nước bắt đầu xuất hiện màu hồng nhàn nhạt của máu, không biết là của anh hay của cô.

Thế nhưng, cô đã đánh giá thấp năng lực của Thẩm công tử. Anh một khi bị uy hiếp, chắc chắn sẽ khiến cho người khác sống không bằng chết.

“Em sẽ hối hận!” Nói xong câu đó, anh lại tiếp tục trong cơ thể cô mà tiến tới.

Mạch Nhiên đau đến đứt ruột! Đau đến vậy còn có tâm tư cắn người. Cô há miệng, rời khỏi vai Thẩm Lâm Kỳ, nước mắt nước mũi đầm đìa, liều mạng cầu xin: “Từ bỏ, em từ bỏ, anh mau ra ngoài, cầu xin anh mau ra ngoài.”

Thẩm Lâm Kỳ bắt được tay cô đang vùng vẫy, tiến đến tận cùng trong người cô.

Tư thế này khiến ngực cô bị ép chặt, cả người đều nghênh về hướng Thẩm Lâm Kỳ. Theo từng động tác của anh, cô cả người đều đau muốn chết.

"Lần sau, đừng có để anh thấy em và Kiều Minh Dương tình chàng ý thiếp, nghe không?" Anh gần như cắn môi cô, rời khỏi miệng cô nói, lại tiếp tục mạnh mẽ tiến sâu vào trong cô.

Đây là trả thù, nhất định là trả thù a!

Mạch Nhiên vội vã lắc đầu: "Không được, anh mau đi ra ngoài... A!" Mạch Nhiên thét chói tai. Cái cảm giác tâm tàn phế liệt này, cô nghĩ cả đời này sẽ khắc sâu trong tâm khảm, một ngày nào đó nhất định sẽ đòi lại từ anh!

Thẩm Lâm Kỳ rõ ràng cảm thấy vô cùng thỏa mãn với phản ứng của Mạch Nhiên. "Thả lỏng một chút, đầu phải anh lấy mạng em!"

"Anh làm vậy còn hơn lấy mạng... A!"

Nước suối, máu tươi hòa lẫn vào nhau, cùng với tiếng thét chói tai. Đêm đầu tiên của cô chỉ có thể dùng một chữ “Thảm” để hình dung. Thật lâu thật lâu sau đó, khi cô nhớ lại tình cảnh hôm nay, vẫn không thể hình dung được cảm giác bị thảm này, cảm giác huyết nhiễm ôn tuyền, kinh tâm động phách.

Vậy mà trong phim thần tượng hay tiểu thuyết ngôn tình nói cái này gì mà ôn nhu lãng mạn, một đêm bảy lần. Thật đúng là xảo trá! Lừa gạt! Sau khi Thẩm Lâm Kỳ hoàn toàn chấm dứt, cô đã chẳng khác gì một con lợn chết! Thẩm Lâm Kỳ lúc ấy cũng tiêu hao sức lực, ôm chặt lấy cô, nghiêng đầu oán hận bên tai cô: "Em thật biết dày vò!"

Rốt cuộc ai dày vò ai a!

Mạch Nhiên đã chẳng còn sức lực đâu mà cãi nhau nữa, kiệt sức dựa vào trong ngực anh, cảm thụ “đur ư” đau đớn.

Cô nói: "Anh đừng đắc ý, em sẽ trả thù anh."

"Hoan nghênh." Anh nói xong, cứ thế mà ôm cô từ trong nước lên.

Dưới ánh trăng, dấu vết vật lộn trên người cô và anh ảm đạm, đặc biệt là vai anh bị cô cắn vô cùng thâm thối. Lúc này vẫn còn giọt nước sắc hồng từ trên vai chảy ra.

Cô nhìn mà cảm thấy đau thay anh, nhưng anh chẳng thêm bận tâm, hơn nữa còn dùng ánh mắt không hề kiêng dè gì mà nhìn cô.

Cô đưa tay lên che ngực, quay đầu sang một bên đỏ mặt.

Thẩm Lâm Kỳ cúi đầu hôn lên trán cô, nhanh chóng bế cô vào phòng, lấy khăn giúp cô lau nước trên người. Sau khi bị chà đạp thể xác và tinh thần đều bị thương tổn, cô cảm thấy rất vui vì Thẩm Lâm Kỳ còn có thể dịu dàng như vậy, chỉ ít, vẫn còn chút đối lập. Thế nhưng Thẩm Lâm Kỳ lại cứ như vậy, không thềm mặc quần áo lại!

Mạch Nhiên cố gắng nhìn đi chỗ khác, đỏ mặt nói: “Anh đi mặc quần áo vào đi!”

Thẩm Lâm Kỳ không biết liêm sỉ mà cười nói: "Sau này cuối cùng vẫn sẽ thấy, em sợ cái gì?"

Sau này?! Anh còn muốn có sau này!

Mạch Nhiên trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Anh đừng mơ, sẽ không có lần nữa! Cho dù có, cũng là kiếp sau em làm đàn ông trên người anh!"

"Hoá ra em còn muốn có kiếp sau." Thẩm Lâm Kỳ bày ra bộ dạng giật mình.

"Ai muốn cùng anh kiếp sau?" Phát hiện mình nói sai, Mạch Nhiên lại đỏ bừng mặt.

Thẩm Lâm Kỳ đưa tay lên vuốt tóc cô, vô liêm sỉ nói: "Kiếp sau anh không dám chắc. Nhưng nhưng đời này, nhất định sẽ không khiến em thất vọng."

Cái gì! Mạch Nhiên đều không có ý này!

Mạch Nhiên muốn chống đối, nhưng anh đã xoay người nằm lên giường, kéo cô vào trong lòng.

Hành động này nằm ngoài dự liệu của cô. Mạch Nhiên cả người chấn kinh. Nơi sâu thẳm nhất trong lòng rung động, lời muốn nói ra lại nuốt trở vào. Trong phòng nhất thời im lặng.

Đột nhiên im lặng như vậy khiến cô rơi vào trầm tư.

Mạch Nhiên không thể tin được tất cả những gì vừa phát sinh. Từ lúc quen biết đến nay đã ba năm, cuối cùng thì hai người cũng đã thực sự làm chuyện đó. Loại tâm tình này, thật khó mà nói ra thành lời.

Mạch Nhiên không phủ nhận là cô có tình cảm với anh. Nếu không thì nhất định không dễ dàng mà để anh làm vậy. Nhưng hiện tại cô và anh mỗi người bước một đàng, không thể khiến cô có lòng tin sau này hai người sẽ chung đường được. Rốt cuộc làm vậy là đúng hay sai? Anh vẫn không chịu nói ra câu nói kia, là như cô cố chấp giữ lấy lòng tự tôn, hay là anh vốn không hề định cho cô một lời hứa hẹn?

Hương thụ ấm áp trong lòng anh, Mạch Nhiên lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt bất lực như vậy.

Thẩm Lâm Kỳ ôm chặt lấy cô. Đàn ông trên đời này đều dịu dàng chăm sóc như vậy với người phụ nữ của mình.

Cô rất muốn hỏi anh: Anh không định sẽ nói với em sao? Lời định nói ra, rốt cuộc lại không thể xuất khỏi miệng. Trên đời này, cô không muốn mở miệng xin người khác bất cứ thứ gì, cho dù là tiền tài hay tình cảm.

Một đêm vô mộng.

Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, Mạch Nhiên thấy bên giường trống trơn không có người. Thẩm Lâm Kỳ để lại một tờ giấy trên bàn: "Công ty có việc, anh về trước, tự chăm sóc mình nhé!" May mà trên tờ giấy không có đề một tập tiền, nếu không cô sẽ nghĩ anh là một khách làng chơi, xong việc liền phui mờ bỏ đi như chưa từng xuất hiện.

Mạch Nhiên cảm thấy có chút mất mát. Cảnh tượng đêm qua như một giấc mơ, khắc sâu lời nhắc nhở trong tâm trí của cô: Tiểu xử nữ chăm chỉ trong quá khứ đã không còn nữa rồi.

Mạch Nhiên lúc này đi lại có phần khác lạ, thất lung và xương sống đau nhức, nhưng vẫn phải tiếp tục làm việc.

Linda nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, thỉnh thoảng che miệng cười trộm.

Tường Vân Đạt càng khoa trương, phụng phịu nói: "Đã nói cô nghỉ ngơi, không nên vận động kịch liệt quá sức, sẽ ảnh hưởng đến công việc."

Mạch Nhiên khóc không ra nước mắt.

Trên xe quay về, Mạch Nhiên đuổi Kiều Minh Dương sang một bên, chạy đến ngồi cùng Tiểu Kim, kể lể nỗi khổ trong lòng.

Mạch Nhiên nói: "Tiểu Kim, xong rồi, chị bị hãm hại."

Tiểu Kim kinh ngạc hỏi cô: "Cái gì hãm hại? Lẽ nào chị bị bà tác giả Úc Cẩm vô lương tâm kia hãm hại."

"Đi chết đi, em cũng đọc cái loại tiểu thuyết không dinh dưỡng này sao? Chị nói chính là Thẩm Lâm Kỳ!"

"Anh ta làm gì chị?"

"Anh ta..." Mạch Nhiên dĩ nhiên nói không nên lời, cuối cùng chỉ thờ dãi: "chị cuối cùng cũng không đoán ra anh ta đang suy nghĩ cái gì."

Mạch Nhiên nói xong liền bị Tiểu Kim khinh bỉ: "Em tưởng là chuyện lớn gì, đoán không ra cũng đừng nghĩ lung tung. Thế giới này loạn như vậy chị còn muốn chuốc thêm phiền phức cho mình sao, như vậy không phải rất mất mát sao? Cho dù chị đoán hay không đoán, thì suy nghĩ trong lòng anh ta, qua thời gian cũng sẽ tự nhiên bộc lộ ra ngoài. Không cần tốn công phí sức đoán già đoán non nữa, mệt mỏi lắm."

Một câu, Mạch Nhiên như giật mình tỉnh khỏi giấc mộng, sáng dạ ra vạn phần.

♥.°*~*~*°♥

Quả thực, Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ nếu đã dây dưa ba năm qua, cũng không ngại dây dưa thêm ba năm nữa, dù tốt hay không tốt, chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, có trách ai cũng vô dụng. Quan trọng nhất bây giờ là cô phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu, tiếp tục mà bước đi. Có thể con đường phía trước mù mịt không rõ phương hướng, nhưng người sống ở đời này, phải đối mặt với đủ mọi chuyện mới thú vị.

Cứ như vậy, ngoại cảnh quay xong thì cuộc đời xử nữ của Mạch Nhiên cũng hạ tấm rèm che.

Trở về thành phố không lâu, tập mới nhất bộ phim "Tình yêu tới" đúng hẹn ra mắt khán giả, tiếp tục gây tiếng vang, được khán giả nhiệt liệt đón mừng. Chuyện đó tạo nên hiệu ứng rất tốt, rất nhiều hãng sản phẩm nổi tiếng mời Mạch Nhiên và Kiều Minh Dương tham gia quay quảng cáo và làm cặp đôi tình nhân đại diện phát ngôn.

Thấy thù lao kèch xù, Mạch Nhiên đã có chút lung lay.

Thế nhưng Thẩm Lâm Kỳ lại không thêm hỏi qua ý cô mà thay cô từ chối ngay lập tức. Từ sau khi ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng về, Mạch Nhiên tuy rằng tận lực tránh né ở cùng một chỗ với anh, nhưng anh lại áp dụng biện pháp quản chế với cô đến nỗi vô pháp vô thiên kháng cự, thậm chí còn không thêm thương lượng cùng cô mà lập tức ném một khoản tiền lớn như vậy ra ngoài cửa sổ.

Hành động thiếu tôn trọng này của Thẩm Lâm Kỳ khiến Mạch Nhiên vô cùng tức giận. Bởi vì tiếp nhận cái quảng cáo này, đối với cô không chỉ có được

một khoản thù lao lớn, mà hơn nữa còn có thể khẳng định đẳng cấp của cô thêm một bậc, có thể tiến thân vào hàng ngũ minh tinh quảng cáo.

Có những nữ minh tinh phấn đấu đến vài chục năm, mãi đến khi hoa tàn ít bướm vẫn còn chưa với tới độ cao ấy, còn Mạch Nhiên chỉ bằng một bộ phim thần tượng mà lại dễ dàng đạt được, nhưng cũng chỉ vì Thẩm công tử cố chấp kia đã dùng hai tay mà dâng cơ hội tốt như vậy cho người khác, Mạch Nhiên có thể không tức giận sao?

Cô không chỉ có tức giận mà còn phần nộ.

Đã sớm thấy anh ăn xong liền chùi mép mà phui mông rồi đi, hôm nay lại còn đối xử với cô như vậy, anh coi cô là cái gì? Là con rối hay sùng vật? Ngay cả Thẩm tiêu suất kia cũng còn có quyền lợi của chó!

Mạch Nhiên âm ức nói với Linda: "Chị đừng quan tâm Thẩm Lâm Kỳ nói gì, hợp đồng quảng cáo này, em nhất định phải nhận, không ai ngăn cản em được."

Linda vì thế cảm thấy bối rối: "Thế nhưng Thẩm tổng anh ta..."

"Anh ta anh ta cái gì, là anh ta đóng quảng cáo hay em? Chị rút cuộc là đại diện của Thẩm Lâm Kỳ hay của em?"

"Chị là người đại diện của em, nhưng Thẩm tổng là ông chủ của chị." Linda không chỉ chống đối, mà còn rất không nghĩa khí lựa chọn hòa theo nhà tư bản độc ác.

"Em cũng là chủ nhân của chị, em cũng có quyền sa thải chị!" Mạch Nhiên tức giận, nói không suy nghĩ.

"Không sao, Thẩm tổng sẽ để chị quay về." Linda mười phần tin chắc.

Mạch Nhiên không thêm nói nữa! Máy người này đều dựa vào Thẩm Lâm Kỳ làm chỗ dựa vững chắc. Cô nhìn thế giới này tuyệt vọng.

"Chị cứ chờ đấy, em đi của Tiểu Hàn cho chị xem, xem chị đời này ở vậy!"

Lời còn chưa dứt, Mạch Nhiên chợt nghe thấy phía sau có người thở ra một ngụm lãnh khí.

Mạch Nhiên quay đầu lại, thấy khuôn mặt đen thui của Thẩm công tử, cùng với trợ lý Tiểu Hàn đứng bên cạnh, mặt một màu đất!

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Bọn họ bốn người sắc mặt cả bốn đều không tốt chút nào, đặc biệt Tiểu Hàn. Hấn sợ hãi đến nỗi chân tay run bần bật, chỉ thiếu nước bỏ chạy.

Để cứu vãn cục diện đáng xấu hổ này, Mạch Nhiên tiến lên chuẩn bị giải thích. Vậy mà Tiểu Hàn vừa thấy Mạch Nhiên đi đến, toàn thân liền nổi da gà, vừa xua tay, vừa lắc đầu: "Phu nhân, cô... Cô đừng tới đây!"

Tiểu Hàn làm như Mạch Nhiên là con mãnh thú vậy khiến cô thực dờ khóc dờ cười

Mạch Nhiên nói: "Tôi nói đùa thôi, anh đừng cho là thật."

"Không không không! Tôi nào dám cho là thật, không dám không dám!" Tiểu Hàn nhìn qua khăn trương đến nỗi gần như ướt cả quần.

Có cần khoa trương như vậy không? Mạch Nhiên bắt đầu nhìn về phía Thẩm Lâm Kỳ. Về mặt anh cuối cùng cũng không sa sầm lại như vừa rồi nữa, mà khóe miệng cong lên: "Cứ thử có thật xem!" (O.o hề anh Thẩm đáng iu quá <3)

Đó đâu phải chỉ là một câu nói đùa! Rõ ràng là Thẩm Lâm Kỳ đang uy hiếp. Mạch Nhiên thấy Tiểu Hàn sợ đến suýt khụy xuống đất, lập bập nói: "Em chợt nhớ ra mình để quên tài liệu, em đi lấy đấy!" Tiểu Hàn nói xong, không đợi Thẩm công tử đồng ý, ngay lập tức chạy như bay. Tiểu Hàn lâu nay luôn giữ hình tượng cừ rich hoàn toàn đối lập với tình cảnh bây giờ đang chạy trốn, khiến Mạch Nhiên vô cùng vui vẻ.

Mạch Nhiên ở trong lòng không khỏi cảm thán: Thẩm tổng thật là mãnh hổ a!

Tiểu Hàn đi rồi, Linda cũng không dám ở lại, do dự một hồi rồi mở miệng: "Cái kia... kỳ thực em..."

"Chị cũng quên tài liệu sao? !" Mạch Nhiên nổi giận! Chạy chạy chạy! Cả đám đều chạy, chẳng phải là chỉ còn lại một mình cô ở đây với Thẩm Lâm Kỳ để chịu ức hiếp? Mạch Nhiên khinh! Từ ngày Thẩm Lâm Kỳ thừa dịp trăng tối gió yên, bốn bề vắng lặng, mà lợi dụng Mạch Nhiên XXOO, cô đã thề từ nay không bao giờ đơn độc ở cùng một chỗ với Thẩm Lâm Kỳ nữa.

Tình huống hiện tại thật là nguy hiểm! !

Ý muốn chạy trốn của Linda quá mạnh mẽ, đến mức mà lúc Mạch Nhiên gạt tay cô ta ra không cho cô ta lấy cớ, cô ta còn không thèm để ý hình tượng mà hô lớn: "Bà cô của em tới, đã quên mang băng vệ sinh, em đi trước!"

Sau đó, mặc kệ Mạch Nhiên còn đứng đó trợn mắt há mồm ngơ ngác, không thể tin được, cô ta chạy nhanh như bay, thoáng cái mất dạng.

Thời khắc đó, Mạch Nhiên thật muốn rơi lệ, ngửa mặt lên than ngắn thở dài. Trong khi đó, cái người gây ra tai họa kia vẫn đang ung dung đi đến gần cô, vô liêm sỉ nói: "Em xem, bọn họ đều sợ em."

Mạch Nhiên quay đầu, trợn mắt nhìn Thẩm Lâm Kỳ, nhưng ánh mắt nóng rực của anh lại khiến cô nhớ lại những chuyện cũ, sắc mặt không chịu được mà ửng đỏ.

Cô nói: "Kỳ thực em..."

"bà cô của em cũng đến sao?" Anh cau mày.

"Anh mới có bà cô đến!" Mạch Nhiên tức giận.

"Anh không khả năng đó." Thẩm Lâm Kỳ nhún vai, rất vô liêm sỉ mà nói tiếp: "Có điều anh có thể làm chuyện khác."

"..." Trời ạ! Sao thiên lôi không đánh chết tên cầm thú này đi!

Khi trong lòng cô đang hò hét những lời này, thì bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ, bầu trời bỗng tối sầm lại, một tiếng sấm nổ vang, nháy mắt, mây đen ập tới, mưa lớn xối xả.

Không phải chứ? Linh vậy sao!

Mạch Nhiên nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, ngây ngốc há miệng, bỗng nhiên cô cảm thấy mình làm đại mình thật là uổng phí quá, lẽ ra phải làm một thầy cúng hô mưa gọi gió mới đúng, như vậy có thể hàng năm giúp tổ quốc tiêu diệt nạn hạn hán! (Sah:*cười lẫn lộn*)

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang mơ mộng như đi trên mây, thì Thẩm Lâm Kỳ bỗng nhiên kéo tay cô: "Trời mưa rồi, anh đưa em về."

Mạch Nhiên bị anh lôi đi mấy bước rồi mới lấy lại tinh thần, giãy dụa: "Em có xe, không cần anh đưa!"

"Ồ." Anh suy nghĩ rồi gật đầu: "Vậy em đưa anh về đi."

"..." Cô hoàn toàn thất bại trước sự vô liêm sỉ của anh.

♥.°*~*~*°..♥

Mạch Nhiên không thể kiên quyết duy trì được nguyên tắc của mình, phải bắt chấp mưa to gió lớn mà lái xe đưa Thẩm công tử về nhà.

Từ sau khi ở khu nghỉ dưỡng trở về, lúc này lại ở trong không gian chiếc xe chật hẹp, Mạch Nhiên có chút cuồng không biết làm thế nào. Để tránh xấu hổ, cô mở nhạc, chọn một ca khúc vui nhộn, muốn giảm bớt bầu không khí căng thẳng này.

Nhưng mặc dù là như vậy, người lái xe là cô cũng vẫn không kìm được mà suy nghĩ mông lung.

Hiện tại cô và anh là cái loại quan hệ gì? Người yêu hay bạn tình? Có lẽ ngay cả bạn tình cũng chẳng phải! Kỳ thực, mọi chuyện đã như vậy, cô cũng không muốn tiếp tục dây dưa, nhưng cũng không muốn khóc lóc kêu gào bắt anh chịu trách nhiệm, rồi mừng rỡ như điên mà chuẩn bị được bước chân vào nhà giàu có. Cô chỉ muốn nhìn thấu qua bộ mặt hốt lạnh hốt nhiệt kia, để xem suy nghĩ trong thâm tâm anh là gì? Cho dù cho kết quả có khiến cô tổn thương, thì... ít nhất ... lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn.

Như bây giờ, thật quá dẫn vật người khác.

Mạch Nhiên cắn môi, đang muốn cùng anh ngả bài, thì Thẩm công tử im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: "Đợi lát nữa về nhà anh, cho em xem cái này."

"Cái gì?" Theo phản xạ Mạch Nhiên cảnh giác hẳn lên.

"Em yên tâm, mẹ anh không ở nhà." Anh giải thích.

Mẹ anh không ở nhà, nên cô mới càng lo lắng! Cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, cô tuy đã bị ăn một lần nhưng nhất định sẽ không để bị lần thứ hai.

Anh bỗng nhiên nở nụ cười: "Em sợ cái gì? Anh cũng sẽ không làm vậy với em."

"Anh làm gì với em?"

Mạch Nhiên nói xong, thấy ánh mắt anh hiện lên tia kinh ngạc, cuống quýt nhìn sang hướng khác. Có những điều nghĩ thấy dễ nhưng nói lên lại vô cùng khó. Cô tự xưng là thiên hạ vô địch trơ trên, nhưng vẫn còn thua xa ánh mắt thâm sâu của Thẩm công tử. Cô đỏ mặt, lái xe thẳng một mạch về nhà anh, không nói thêm câu nào.

Anna tỷ quả nhiên không ở nhà, bằng không bà nhất định lao tới nhiệt tình bắt cô ngủ lại.

"Em xác định không vào?" Thẩm Lâm Kỳ hỏi.

"Không!" Mạch Nhiên chắc như đinh đóng cột mà gật đầu.

"Cho dù anh có thứ muốn cho em xem, em cũng không vào?"

"Không.. Vật gì vậy?" Mạch Nhiên đúng là có đánh chết cũng không chống lại được lòng hiếu kỳ.

"Đi vào xem, chẳng phải sẽ biết sao." Anh còn muốn kêu đẩy trí tò mò..

Mạch Nhiên kinh ngạc nhìn theo, đi vào còn ra được sao? Vì sao nghe cái chữ “đi vào” này cô lại cảm thấy đặc biệt dâm tà? Mạch Nhiên lắc đầu: "Em không xem, em còn phải..."

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng chó sủa.

Mạch Nhiên kinh ngạc nhìn theo, thấy cách đó không xa chính là con chó cao quý Thẩm tiểu sư, bên cạnh là một con chó xấu xí, nhìn có chút quen mắt.

Đó chẳng là con chó đã xuất hiện ngoài cửa quán rượu sao? Chính là con chó đã cứu cô và còn bị tên lưu manh đập một cước?

Mạch Nhiên mở to hai mắt nhìn, vừa mừng vừa sợ. Ngày đó bởi vội vàng đưa Tiểu Kim say khướt về mà quên đi nó, cô cũng vốn định lúc nào rảnh rồi sẽ quay lại tìm. Thật không ngờ Thẩm Lâm Kỳ đã từ lúc nào nhận nuôi nó.

Bỗng nhiên cô cảm động. Không sai, Thẩm Lâm Kỳ chính là người như thế, anh có thể sau một đêm mà phui mờ bỏ đi, khiến cô nản lòng thoái chí, cũng có thể chỉ dựa vào một con chó nhỏ mà khiến cô cảm động đến ý loạn tình mê

Cứ như vậy, cô chắc chắn sẽ sớm bị bệnh tim mất!

Mạch Nhiên cảm giận nghĩ, bỗng nhiên lại nghe được tiếng con chó rụt rè sủa hai tiếng, con chó nhỏ vui mừng chạy đến bên chân cô, rồi lập tức quay trở lại ngồi bên cạnh Thẩm tiểu sư, hết như một cô dâu đang oán giận.

Mạch Nhiên bị bộ dáng đáng yêu này làm cho nở nụ cười, nhin không được hỏi Thẩm Lâm Kỳ: "Con chó này thật biết pha trò, anh đặt tên cho nó chưa?"

"Rồi." Thẩm Lâm Kỳ gật đầu.

"Tên là gì?" Mạch Nhiên hỏi.

"Thẩm Tiểu Bạch."

"..." Vì sao Mạch Nhiên lại có cảm giác rất muốn ngồi xổm bên cạnh Thẩm, công tử mà sủa lên hai tiếng??

♥.°*~**~*°..♥

Mạch Nhiên cuối cùng vẫn không thể được tiếp nhận quay quảng cáo cho hãng camera, nhưng công ty cũng đã giúp cô liên hệ làm đại diện phát ngôn cho hãng điện thoại di động. Tuy rằng thù lao không bằng quay quảng cáo nhưng vẫn nhiều hơn tất cả những quảng cáo cô từng đóng. Nhiều hay ít cũng khiến lòng cô dịu đi.

Cứ như vậy mười tháng tới của cô công việc lu bù, vừa phải đẩy nhanh tốc độ tuyên truyền phim, vừa phải dành thời gian đi làm đại diện phát ngôn, mỗi giây mỗi phút đều hận không thể chia làm hai nữa. Bởi vì thiếu ngủ mà mắt cô thâm quầng, khiến cho nhân viên hóa trang của đoàn kịch vô cùng oán giận.

Vậy mà trong lúc này, bệnh viện lại gọi điện thoại đến thông báo tình hình của Bạch Triết. Bọn họ nói vì A Triết muốn gặp cô cho nên đã mấy lần chạy trốn khỏi bệnh viện, nghiêm trọng nhất là lần chạy ra khỏi cửa lớn của bệnh viện.

"Hiện tại tình hình của cậu ta tốt, chỉ thiếu sự quan tâm, cô mua gì gửi tới cho cậu ấy, hay là tự mình tới thăm cậu ấy đi." Nghe qua điện thoại thì thấy giọng điệu của người bác sĩ kia rất không thân thiện, có lẽ ông ta chỉ nghĩ Mạch Nhiên quá ham kiếm tiền, không thêm để ý em trai mình sống chết thế nào.

Cô không để ý người khác nghĩ về mình như thế nào, nhưng thực sự ông ta nói rất đúng, đã lâu lắm rồi cô không tới thăm Bạch Triết. Bạch Triết từ nhỏ đã y lại vào cô, sau khi bị bệnh lại càng như vậy, thời gian đầu chỉ cần một ngày không thấy Mạch Nhiên là đã nổi điên lên rồi. Hiện tại Bạch Triết được như vậy là đã tốt lắm rồi.

Mạch Nhiên nghĩ, bất luận thế nào cũng phải đi thăm A Triết một chuyến.

Mặt dày xin xỏ hai mươi phút, đạo diễn Tường cuối cùng cũng đồng ý cho cô đi nửa ngày. Cô còn chưa kịp nói với Linda, liền lập tức lái xe đến bệnh viện, thế nhưng bệnh viện lại đóng cửa.

"Cô Bạch, bệnh viện không phải nhà cô, nói đến là đến, nói đi là đi. Bệnh nhân cũng cần thời gian trị liệu." Mạch Nhiên cuối cùng cũng đã được gặp mặt vị bác sĩ vừa nói chuyện điện thoại với cô, chính là tên Hoàng Tề đẹp trai này, nhưng rõ ràng hắn có vẻ rất ghét cô.

Cô không có hứng thú đặc biệt với bác sĩ điều trị của Bạch Triết, cô nói: "Không sao, tôi có thể đợi."

"Vậy phiền tránh sang một bên, đừng làm trở ngại công việc chúng tôi." Đám y tá kia, vì rất thích bộ phim Tình yêu tới cho nên rất nhiệt tình với cô, dành cho cô một chỗ trong hành lang chật chội.

"Được." Mạch Nhiên trong lòng chửi thầm hắn ta, sau đó cúi đầu, khúm núm đứng qua một bên.

Mãi ba giờ đồng hồ sau đó thì vừa đến giờ tan tầm một đám người nhào nhào ủa ra

Mạch Nhiên ngồi một góc, vừa đói vừa buồn ngủ, hai mắt díp lại, nhưng sợ bỏ lỡ cơ hội thấy Bạch Triết đi ra nên vẫn phải cố gắng tự mình tỉnh táo.

Một túi bánh mì xuất hiện ở trước mặt cô. Mạch Nhiên ngẩng đầu thấy Hoàng Tề đang đứng trước mặt, giọng nói cứng nhắc: "Cầm lấy, chết đói ở đây bệnh viện không chịu trách nhiệm được."

Ồ, tên này thực sự quái đản! Mạch Nhiên nhận túi bánh mì, nói câu cảm ơn.

Hắn xoay người đi.

"Xin hỏi." Mạch Nhiên kéo tay hắn.

"Chuyện gì?" Hắn quay đầu lại.

"Em tôi lúc nào có thể đi ra?"

"Không biết, cậu ta đang ngủ, phải đợi thuốc mê hết tác dụng mới có thể tỉnh lại."

"Ừm." Mạch Nhiên gật đầu, tiếp tục ngồi xuống đợi.

Hoàng Tề đi vài bước, lại quay đầu lại, sắc mặt nhìn qua không giống như lúc đầu Mạch Nhiên đến: "Nếu không tôi nghĩ cô nên về trước đi, cậu ta không tỉnh lại nhanh như vậy đâu."

"Không được, đã tới đây rồi kiểu gì cũng phải đợi gặp nó." Mạch Nhiên lắc đầu.

"Tùy cô." Hắn lầu bầu một tiếng, rồi đi, được vài bước lại quay lại, "Tôi đi xem sao, không chừng cậu ta đã tỉnh."

Thật là một người kì quái! Mạch Nhiên nghĩ.

Hoàng Tề tuy rằng kì quái, nhưng ít ra còn có bản lĩnh, Mạch Nhiên đợi nửa tiếng thì thấy hắn quay về, vẫy tay ra hiệu với cô:

"Cậu ấy tỉnh rồi, cô vào đi."

"Được!" Mạch Nhiên vội vội vàng vàng đứng lên, đi theo hắn.

Bạch Triết quả nhiên đã tỉnh, nhưng nhìn qua vẫn hơi yếu, như vậy đã là rất bình thường rồi. Nó rá giống một đứa trẻ ngoan, không khóc, không nháo.

Mạch Nhiên đau lòng đưa tay lên vuốt mặt Bạch Triết: "A Triết nhớ chị không?"

"Dạ ca ca nói, chỉ cần A Triết ngoan ngoãn nghe lời, nhất định chị sẽ đến thăm A Triết. Cho nên hôm nay lúc tiêm thuốc, A Triết cũng không khóc." Bạch Triết chỉ tay vào Hoàng Tề nói.

Con người này thực cũng không đến nỗi nào. Mạch Nhiên nhìn hắn cảm kích: "Cảm ơn."

Hắn hừ một tiếng, có chút xấu hổ.

"Ca ca, anh làm anh rể của em được không?" A Triết bỗng nhiên nói.

Mạch Nhiên hoảng hốt, lên tiếng nhắc nhở: "A Triết hư nào, hai chữ này không được gọi lung tung."

"Thế nhưng a ma nói, bạn trai của chị chính là anh rể." A Triết rất nghiêm túc nói.

Trời ơi, bác gái dọn vệ sinh kia thật là! Mạch Nhiên khóc không ra nước mắt.

Lúc ấy, bên ngoài vang lên một trận ồn ào: "Xin lỗi, anh không thể vào đây, bệnh nhân đang được điều trị... anh này, anh này!"

Sau đó, Thẩm Lâm Kỳ hấp tấp đi đến, theo sau là một cô y tá.

Mạch Nhiên không ngờ Thẩm Lâm Kỳ lại đến, có chút bất ngờ, nhưng vẫn khoát tay ý bảo: "Không sao, anh ấy là bạn tôi."

"Ồ" Bạch Triết nằm trên giường giật mình mở lớn mắt: "Sao lại có một anh rề rề nữa"

Mạch Nhiên : "..."

~~~~~
Tác giả có chuyện yếu:

Ba nghìn bát a, viết SHI em nao, em bắt thảo điểm hoa, cũng quá không cam lòng nao ba, nắm tay ~

Tát hoa đích hài chỉ khán thần mã văn đều có thể ăn đao thịt thịt nga ~\(^o^)/~

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Mạch Nhiên mạnh mẽ nhìn Thẩm Lâm Kỳ một cách đầy nghi ngờ, không biết liệu có phải anh đã cài thiết bị định vị trên người cô không, bằng không sao anh biết cô tới đây? Không thể, tuyệt đối không phải là duyên phận, mà là nghiệt duyên! Nhất định là nghiệt duyên!

Mạch Nhiên vẽ mặt đau khổ giải thích: "A Triết, hai người họ đều không phải anh rề."

"Vậy anh rề là ai?" A Triết chớp mắt hỏi.

Bị hỏi bất ngờ, Mạch Nhiên nhìn Hoàng Tề và Thẩm công tử, cuối cùng thờ dãi nói: "Anh rề em còn đang trên đường đầu thai."

A Triết ngờ ngác nhìn Mạch Nhiên. Mạch Nhiên nghĩ bây giờ đầu óc A Triết nhất định không thể lý giải được "đầu thai" là cái gì. Cũng may Hoàng Tề đứng một bên lên tiếng: "Bệnh nhân hiện tại cần nghỉ ngơi, nếu như hai vị không có chuyện gì nữa, mời trở về."

Vừa nghe cô phải đi về, A Triết lập tức cuống lên: "Không muốn, không muốn! Em muốn ở cùng chị."

Mạch Nhiên chỉ có thể cầu xin Hoàng Tề: "Bác sĩ, tôi chỉ vừa mới vào thăm một lát, có thể thêm chút thời gian nữa không?"

Hoàng Tề nét mặt dịu đi có ý hòa hoãn, thế nhưng sau khi nhìn về phía Thẩm công tử, hắn không lưu tình chút nào mà nói: "Người nhà thì được nhưng người ngoài thì không được."

Hắn ta ám chỉ Thẩm Lâm Kỳ?

Mạch Nhiên trợn mắt nhìn hắn, lúc này cô đã nhìn vị bác sĩ kiêu ngạo này bằng con mắt khác xưa. Dù sao trên đời này người có thể đối đầu gay gắt cùng Thẩm Lâm Kỳ thực không nhiều, chỉ vậy cũng đủ khiến Mạch Nhiên bội phục Hoàng Tề sát đất.

Thẩm Lâm Kỳ đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, anh cười nhạt một tiếng: "Ồ đây có thể có người ngoài, những chắc chắn không phải tôi!"

Ồ, vẫn còn ngang ngược sao?

Mạch Nhiên nhìn Hoàng Tề, sắc mặt hắn kém đi rất nhiều: "Tôi là bác sĩ phụ trách bệnh nhân Bạch Triết, chẳng lẽ tôi còn là người ngoài?"

"Khó mà nói được, bệnh viện này có rất nhiều bác sĩ". Lời này của Thẩm công tử rõ ràng là ám chỉ: Thêm anh vào cũng không nhiều, bớt anh đi cũng không phải là ít, nếu như không muốn phải cuốn gói, thì đừng nói nhiều lời vô ích như vậy.

Thế nhưng Hoàng Tề hoàn toàn không bị Thẩm Lâm Kỳ uy hiếp, ngược lại, hắn cười nhạt: "Chuyện đó cũng không đến lượt người ngoài như anh lo."

Bầu không khí thoáng cái căng thẳng hẳn lên.

Bạch Triết sợ đến nỗi trốn phía sau Mạch Nhiên, giật tay áo cô hỏi: "Chị, anh rě hai người bọn họ cãi nhau sao?"

Đã bảo không phải anh rě! Cả hai đều không phải! !

Mạch Nhiên nhất thời kích động, bất chấp tất cả, chỉ tay vào hai người bọn họ nói: "Cái gì mà người ngoài với người trong, A Triết là em trai em, không phải em trai hai người, ở đây không cần hai người, phiền ra ngoài cho em, ai dám làm A Triết sợ hãi em sẽ không để yên!"

Mạch Nhiên trong lòng nghĩ đây hình như là lần đầu tiên bày ra khí thế “cường công” trước mặt Thẩm công tử. Thế cho nên Thẩm Lâm Kỳ và Hoàng Tề ngừng nói chuyện, cùng quay đầu nhìn về phía cô. Một trận im lặng. Hai người bọn họ đi ra ngoài.

Gi thế này! Hoá ra lúc Mạch Nhiên khởi phát ra uy, lại có thể như cộp sao? Mạch Nhiên kinh ngạc, trong lòng âm thầm suy nghĩ, sau này có nên nhiều lần thị uy trước mặt Thẩm công tử? Cho anh khỏi phải thấy cô yếu đuối mà hành hạ?

Lúc này, A Triết mới kéo tay áo cô nói: "Chị, chị đối xử với hai anh rě thật dữ.”

Mạch Nhiên thiếu chút nữa thổ huyết, đã nói rồi không phải anh rě! Lại càng không phải hai anh rě!

Trời ạ, rốt cuộc là ai dạy đứa trẻ này như vậy? Mạch Nhiên thật muốn từ từ dạy bảo lại A Triết.

Trong tình huống hồi không kịp này, Mạch Nhiên vẫn ngồi nói chuyện với A Triết tới nửa đêm. Lúc đầu A Triết rất thích thú kể với cô những chuyện về mọi người ở đây, nói đến một mối. Mạch Nhiên dỗ mãi A Triết mới nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sau khi thấy A Triết ngủ say rồi, cô cuối cùng mới an tâm, rón ra rón rén đi ra ngoài. Cửa bệnh viện đã đóng chặt để bệnh nhân nghỉ ngơi. Lúc này đừng nói đến người nhà bệnh nhân, mà ngay cả bác sĩ và y tá cũng rất ít được tự do ra vào.

Mạch Nhiên đưa tay lên xoa bụng, cầm túi bánh mì định ra một góc không người để ăn một chút, không muốn để bị bắt tại trận.

Tuy rằng bệnh viện buổi tối ít người nhưng dù sao Mạch Nhiên cũng là người của công chúng, ngộ nhỡ bị bắt gặp dáng vẻ nghèo khổ ngồi gặm bánh mì thì thật không hay. Để tránh cho sáng mai trên các tờ báo giải trí lớn xuất hiện tiêu đề: “Nữ diễn viên nổi tiếng khổ sở ăn bánh mì ở bệnh viện lúc nửa đêm”, cô đành ngồi xỏm bên cạnh thùng rác, nhanh chóng cắn miếng bánh mì. Bỗng nhiên phía sau có người lên tiếng,

Thẩm Lâm Kỳ, sao anh ta còn chưa đi?

Mạch Nhiên lúc đó miệng bánh mì, bị Thẩm Lâm Kỳ làm cho giật mình, nghẹn ứ lại trong họng.

"Em sao thế?" Thẩm Lâm Kỳ thấy cô có vẻ không bình thường liền hỏi.

Cô quay lưng về phía anh, khổ sở úp mặt vào thùng rác, nghẹn đến đỏ bừng mặt mũi, nước mắt nước mũi với nước bọt tràn ra, không biết bao nhiêu mất mặt! Vậy mà người gây ra tai họa còn không cảm thấy tội lỗi, thậm chí còn tiến đến gần cô.

Mạch Nhiên sợ anh thấy bộ dạng mình như vậy sẽ vô cùng mất mặt, quá mất mặt, cho nên liền lập tức quay lại, lao vào người Thẩm Lâm Kỳ.

Thẩm Lâm Kỳ cứng đờ: "Em..."

"Đừng nói!" Mạch Nhiên vùi đầu chôn chặt trong ngực Thẩm Lâm Kỳ.

(Sa: *cười lăn lộn*)

Thẩm Lâm Kỳ quả nhiên không nói nữa. Cô ở trong lòng anh đầu ngo ngoáy liên hồi. Không biết qua bao lâu, cô cảm thấy hình như đã lau sạch sẽ mồm rồi, lúc này mới ngẩng đầu lên (hơ hơ chị bản thể hả? ^^). Lập tức cô thấy anh đang cười cười.

"Lau khô rồi chứ?" Anh hỏi.

Vậy mà cũng phát hiện ra... (chị tưởng ai cũng ngu ngơ như chị sao?)

Mạch Nhiên ha hả cười gượng hai tiếng: "À... ha ha ... chắc vậy."

"Khóe miệng vẫn còn." Anh rất nghiêm túc chỉ vào miệng cô.

"Đâu?" Mạch Nhiên vô thức đưa tay lên sờ.

"Bên trái."

"Ở đây?"

"Phía dưới."

"Đây?"

"Bên cạnh chút nữa."

"Rốt cuộc ở đâu?" ...

Mạch Nhiên không nhìn được sờ loạn, sau đó tay bị anh bắt lấy.

"Ồ đây." Anh phủ lên môi cô.

Lần trước là mì ăn liền, lần này là bánh mì, tại sao tốt xấu gì cũng bị bại lộ trước mặt anh?

Mạch Nhiên bắt lực, thế nhưng anh một chút cũng không ngại ngừng, thậm chí nắm cổ tay của cô, đẩy cô lại phía tường, không kiêng nể gì mà áp sát vào người cô.

Không biết là do đói hay là do bị hôn, Mạch Nhiên chỉ thấy hai mắt tối sầm lại, hai chân nhũn ra, người dán lên tường, thiếu chút nữa té liệt ngã khụy xuống.

Thế nhưng thất lưng lại bị anh nâng lên, cảm giác lúc bàn tay anh đụng vào eo khiến não bộ cô như ngẫn lại, không nghĩ được gì, chỉ thấy trong ngực như có trống đập, ý loạn tình mê thế nào, cô lại vô thức đưa tay lên ôm lấy cổ anh.

Môi, hôn càng sâu...

Cô không biết có phải là vì giữa cô và anh còn thiếu một câu nói chính thức cho nên mỗi một hành động mới tạo nên cảm giác đặc biệt hưng phấn đến thế hay không? Bao nhiêu hình ảnh trong quá khứ giữa hai người, bất kể là cãi nhau hay đấu khẩu, tất cả đều lần lượt hiện lên trước mắt cô.

Mạch Nhiên cảm thấy phòng tuyến trong lòng mình đang dần sụp đổ, chỉ thiếu chút nữa sẽ không còn chút nào.

Bất ngờ, cửa phòng bệnh đối diện mở ra.

A Triết giật mình nhìn hai người bọn họ, tự nhủ nói: "Hoá ra người mặc quần áo đen mới là anh rể."

Tâm tình mới khai dậy trong nháy mắt sụp đổ, Mạch Nhiên đen mặt khiến cho A Triết rung mình. Không hiểu sao, cô có cảm giác em mình hình như tình trạng bệnh đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Sau khi đi bệnh viện thăm Bạch Triết về, Mạch Nhiên lại ngập đầu với công việc quay tiếp “Tình yêu tới”.

Nội dung bộ phim đã bước vào phần chính. Tiểu Thất vì muốn giữ ấm cho Đỗ Như Phong mà đã tiêu hao hết năng lượng. Đến khi đoàn cứu hộ tới nơi, bác sĩ xem xét xong liền thông báo Tiểu Thất không thể cứu chữa. Đỗ Như Phong vô cùng đau lòng, lúc ấy hắn ta đã rơi lệ.

Ngay trong lúc hắn đang hối hận, ánh mặt trời bùng lên, chiếu sáng toàn bộ khe núi. Hệ thống vận hành trong cơ thể Tiểu Thất tiếp nhận được năng lượng mặt trời liền bắt đầu hoạt động trở lại, cô chậm rãi mở mắt.

Tất cả mọi người ở đây bị làm cho kinh hoàng. Ông bác sĩ vừa rồi nói Tiểu Thất đã qua đời lúc này mặt ngây ra như phỗng, thiếu chút nữa ngã khụy trên mặt đất. Duy nhất chỉ có Đỗ Như Phong, vui mừng đến độ phát khóc, hắn ta ôm chặt lấy Tiểu Thất.

Ôm!

Hành động này không được cài đặt trong chương trình não bộ của Tiểu Thất. Nhất thời cô lú lúng cuống không biết làm thế nào. Chần chừ một lát, cô cũng đưa tay ra ôm lấy Đỗ Như Phong. (giời ơi. Chết là cái chắc, không nhớ anh Kỳ nói gì à =))))))))))

"Sau này, không bao giờ được rời khỏi tầm mắt anh, nghe không?"

Đỗ Như Phong bá đạo ra lệnh, khắc sâu vào trong não bộ Tiểu Thất, cô trịnh trọng gật đầu đáp ứng.

Tình yêu, dường như lúc ấy đã bắt đầu nảy sinh giữa con người và cỗ máy nhân tạo này! Kỳ tích đã xuất hiện. (ôi đoạn này cảm động thể nhờ T__T)

Bất ngờ, ngay lúc ấy, một người đàn ông bí ẩn xuất hiện phía sau bọn họ. Người này tên là Ngải Trạch, chính là một nhà khoa học đến từ tương lai. Sau khi hắn ta phát hiện ra sự lầm lẫn của cỗ máy thời gian làm cho 9527 bị quay về quá khứ, hắn ta đã quay về đây để tìm lại Tiểu Thất.

Ngã Trạch lợi dụng thiết bị mang từ tương lai đến, muốn dùng phương thức điều khiển tự động từ xa để khống chế Tiểu Thất, khiến cô rời khỏi Đỗ Như Phong để tự động quay lại. Nhưng mà, lúc hần ta chuẩn bị khởi động thiết bị thì Đỗ Như Phong lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Những thủ hạ dưới trướng của cha hần vốn là các nguyên lão tận tâm đã lên kế hoạch cướp đi sản nghiệp nhà họ Đỗ, bày ra vụ tai nạn giả hòng muốn hại chết Đỗ Như Phong. Chứng kiến Đỗ Như Phong gặp nguy hiểm, Tiểu Thất bỗng đột nhiên thoát ra khỏi chương trình lập trình sẵn, phi thân ra bảo vệ Đỗ Như Phong.

Ngã Trạch chấn kinh. Hần biết rõ người máy số hiệu 9527 này không hề giống với những người máy hần đã từng gặp qua. Thế nhưng rõ ràng hần dùng chip để chế tạo nên đại não, như vậy làm sao có thể phát sinh tình cảm? Ngã Trạch cảm thấy thật khó tin, đồng thời cảm thấy vô cùng hứng thú với Tiểu Thất. Hần buông tha Tiểu Thất, không bắt cô về theo kế hoạch nữa mà trái lại, hần hóa thân thành một thương nhân trẻ tuổi, tiếp cận Đỗ Như Phong và Tiểu Thất, muốn tìm cơ hội nghiên cứu kỹ Tiểu Thất.

Nhưng việc này của Ngã Trạch lại khiến Đỗ Như Phong hiểu lầm giữa hần và Tiểu Thất có mối quan hệ không bình thường. Trong lòng hần bắt đầu nảy sinh dâm ý, từ đó hiểu lầm càng xảy ra.

Tập phim này phát sóng, khán giả lập tức lên tiếng. Không ít người kêu than rằng đã bị biên kịch ngược. Trên diễn đàn, mọi người đều lo lắng cho Tiểu Thất và Đỗ Như Phong.

"Liệu có xảy ra bị kịch hay không?"

"Người và robot liệu có thể sống cùng nhau?"

"Biên kịch lại đào một cái hố rồi, trên mặt hố để đám cỏ "hài kịch" lừa bịp chúng ta nhảy vào cái hố bị kịch!"

"Gi vậy?! Tiểu Thất và Đỗ thiếu cuối cùng không đến được với nhau à? Oa oa... tôi không bao giờ tin tưởng tình yêu nữa!"

...

Bình luận kéo đến ùn ùn, Mạch Nhiên bắt đầu cảm thấy lo lắng cho tiền đồ bộ phim này.

Vốn là người trong cuộc, cô hiểu rõ nội dung bộ phim hướng tới cái gì. Con người và robot vốn đã định sẵn không thể có kết cục mỹ mãn, cho nên bộ phim này chắc chắn là kết thúc rất bi đát.

Nhưng liệu khán giả có chấp nhận kết thúc như vậy không? Tiền lệ đã có rất nhiều trường hợp như vậy rồi, lúc đầu ra mắt rất được lòng khán giả, nhưng sau đó vì không phải happy ending nên bị khán giả la ó rất nhiều. Mạch Nhiên rất lo Tình Yêu Tới cũng sẽ chịu chung số phận.

Không chỉ có mình Mạch Nhiên lo lắng, mà ngay cả tổ biên kịch cũng đưa ra vấn đề này lúc họp đoàn phim: liệu khán giả có thể chấp nhận được chuyện này không?

Đối mặt với vấn đề nan giải này, Trương Vân Đạt vẫn kiên trì giữ vững lập trường: "Chúng ta ngay từ đầu đã xác định bộ phim này không đơn giản chỉ là hài kịch, khiến khán giả cười là mục tiêu của chúng ta, thế nhưng phải khiến cho khán giả nhớ kỹ về bộ phim mới thật sự đạt tới yêu cầu cao nhất. Mọi người không nên mất đi lòng tin, nếu như mọi việc xử lý thỏa đáng, tất cả thuận theo tự nhiên, thì cho dù là bị kịch, cũng sẽ khiến khán giả cảm thấy đây là bị kịch tràn ngập hạnh phúc."

(yeah... ta thích Trương đại ca rồi ^^)

Mạch Nhiên bội phục Trương Vân Đạt. Hần ta trở thành đạo diễn hàng đầu đúng là có tài năng hơn người. Hần có cách nhìn nhận riêng đối với tác phẩm của mình, những gì đã định liệu trước sẽ thường không thay đổi. Đây mới đúng là một đạo diễn thành công rất có chấp.

Dưới sự kiên định của Trương Vân Đạt, bộ phim tiếp tục tiến hành theo kế hoạch đã định. Mặc dù trên mạng mọi người đều phản đối bị kịch nhưng lượng rating người xem vẫn không ngừng tăng.

Lúc nội dung bộ phim bước vào hai tập cuối cùng, tình yêu bắt đầu nảy sinh, chương trình cài đặt cho Tiểu Thất lúc đầu đã bị làm rối loạn, liên tục xảy ra sự cố. Cùng lúc đó, Ngã Trạch cũng phát hiện sự khác thường của Tiểu Thất. Vì không muốn Tiểu Thất bị hư hại sẽ mất đi giá trị nghiên cứu, hần lần này kiên quyết mang Tiểu Thất trở về tương lai.

Thế nhưng Tiểu Thất chống lại sự khống chế của Ngã Trạch, cho nên chip trong đại não bị hư hại. Cuối cùng, Ngã Trạch phải đem toàn bộ sự thật nói cho Đỗ Như Phong biết, hy vọng hần có thể chủ động buông tha quyền sở hữu Tiểu Thất, để cô trở về tương lai.

Mâu thuẫn giằng xé nội tâm, Đỗ Như Phong quyết định chịu đựng đau khổ buông tha Tiểu Thất. Hần cố nén tình cảm trong lòng, ra mệnh lệnh với Tiểu Thất: "Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa" (hic T___T)

Tiểu Thất lần đầu tiên đau khổ như vậy, Ngã Trạch kiểm tra sóng điện trong cơ thể cô, phát hiện ra lúc này cô giống như con người đang khóc. Việc này khiến cho hần vô cùng khiếp sợ, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hần cảm động như vậy với một robot.

Cuối cùng, hần quyết định trì hoãn việc nghiên cứu Tiểu Thất, để cô và Đỗ Như Phong gặp mặt lần cuối. Trong lúc hai người bọn họ đang ôm nhau hồi tưởng lại những kỷ niệm xưa, Ngã Trạch xuất hiện, mang Tiểu Thất nhập vào dòng từ trường.

Tình yêu tới, rồi lại đi, chỉ còn lại trong nỗi nhớ...

Cho dù là thời đại nào, duyên phận cuối cùng cũng có thể vượt qua thời gian, làm nên kỳ tích của tình yêu. Mặc dù từ nay về sau vĩnh viễn không được gặp lại nhau, thế nhưng chỉ ít bọn họ đều biết rằng, trong lòng người kia đều mang ký ức có hình bóng của đối phương, tiếp tục sống thật tốt...

Như vậy, là đủ...

(oa oa... ta bắt đầu thấy bồn loạn...)

Tập cuối của bộ phim lên sóng, lượng rating tăng chóng mặt. Cho dù kết cục không mỹ mãn này khiến khán giả có phần tiếc nuối nhưng trong lòng lại có cảm giác không diễn tả được.

Có người bình luận, đây là kết cục không hoàn mỹ, giống như là tượng Venus cụt tay, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy vẻ đẹp chấn động lòng người.

Cũng có người nói, bộ phim này hoàn toàn không giống với nhưng bộ phim thần tượng trước. Nó vượt qua cả định nghĩa phim thần tượng bình thường, đạt tới đỉnh cao của tinh thần yêu thương. Diễn xuất của nam nữ diễn viên càng khiến cho bộ phim truyền đạt ý nghĩa thêm mạnh mẽ. Bộ phim hoàn toàn có khả năng trở thành một hiện tượng trong lịch sử phim thần tượng trong nước.

Còn có người nói, lần đầu tiên ném thử mùi vị bị kịch, hóa ra cũng không đến nỗi có gì khó chấp nhận, lời thoại cuối cùng kia, tôi tin tưởng một ngày nào đó, kỳ tích sẽ để cho bọn họ lần thứ hai gặp lại.

...

Những lời khen ngợi này đã xua tan đi lo lắng của mọi người về kết thúc bị kịch của bộ phim. Toàn bộ đoàn làm phim đều chìm ngập trong bầu không khí vui mừng. Phía nhà sản xuất bắt đầu mở tiệc mừng công.

Mạch Nhiên cuối cùng cũng không còn bận rộn. Linda thông cảm với khổ cực của Mạch Nhiên thời gian qua, liền xin cho cô hai ngày nghỉ.

Mạch Nhiên mừng rỡ như điên. Về nhà suốt đêm chơi game, đi đánh phỏ bản. Cô chơi suốt mấy giờ, từ ả thứ nhất đến ả thứ hai, lại từ ả hai đến ả ba, thật vất vả mới gặp được BOSS, nhìn BOSS từng chút từng chút một hết dần máu.

Bỗng nhiên, chuông cửa reo lên !

Lúc đó Mạch Nhiên phấn nộ, ai mà sát phong cảnh như vậy, đúng thời điểm máu chốt lại đến, đánh chết Mạch Nhiên cũng không ra mở cửa.

Cô có tai như ốc, tiếp tục đối phó BOSS, mất thấy máu của BOSS từ 100% đến 8%, rồi lại lên 50%, xuống 20%. . .

Chuông cửa vẫn còn không ngừng kêu, một lát sau, chuông điện thoại bàn cũng reo, rồi lại đến điện thoại di động...

Mạch Nhiên trong lòng phiền muộn, không cẩn thận một chút, cô đã không thoát được sự công kích của BOSS, và chết!

Các đồng đội còn lại chiến đấu, một lát sau, BOSS cũng chết, làm rơi ra một chiếc nhẫn cực phẩm. Mạch Nhiên là âm hồn cho nên mất đi tư cách lãnh thường, chỉ còn biết tro mắt ra nhìn trang bị cực phẩm rơi vào túi của đồng đội khác.

Tâm tình này thật không tốt chút nào!

Chuông cửa vẫn còn đang reo lên. Mạch Nhiên nghiêm mặt, mặt đặng đặng sát khí đứng dậy ra mở cửa.

Mặc kệ là ai, dù là một nhân viên chuyển phát, hôm nay cô cũng phải cầm chuột đánh chết hần.

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang đau lòng vì mất chiếc nhẫn kia, cô mở cửa, chuẩn bị sống chết với cái tên ngoài kia thì một người nhanh chóng lao vào ôm lấy cô.

"Tỷ tỷ!"

A Triết?! Mạch Nhiên chấn kinh, A Triết vốn ở bệnh viện, sao lại xuất hiện trước cửa nhà cô? Là ai đưa nó đến?

Cô ôm A Triết, ngẩng đầu, thấy phía sau, Thẩm Lâm Kỳ thần thái tự nhiên hai tay đút túi quần.

Rốt cuộc thì . . Chuyện gì xảy ra?

~~~~~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ai da, cảm giác một nhà ba người đích ... thật tốt thật tốt a! ! !

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Lúc mới bắt đầu tham gia bộ phim, Mạch Nhiên có đến bệnh viện thăm Bạch Triết. Cô nhớ rõ bác sĩ có nói, tình trạng của A Triết đang tiến triển rất tốt, nếu cứ tiếp tục như vậy có thể sẽ xuất hiện kỳ tích.

Mạch Nhiên hiểu hai chữ "Kỳ tích" giữa hiện thực này vô còn vô cùng xa vời. Nhưng nói như vậy không phải là không có hy vọng. Đối với người đã từng tuyệt vọng như cô, đây đã là chuyện vô cùng tốt rồi.

Thẳng thắn mà nói, ba năm nay, suy nghĩ về cuộc sống của cô đã thoáng hơn rất nhiều. Cô hiện tại đã không còn lo lắng bệnh tình của A Triết có thể khỏi được hay không, cô nghĩ chỉ cần A Triết có thể tiếp tục sống, vô ưu vô lo suốt quãng đời còn lại, không như trước kia phát cuồng, chạy trốn, thậm chí đòi tự sát, đối với cô như vậy là đã tốt lắm rồi.

Liệu có phải ông trời thấy cô yêu cầu không quá cao cho nên sớm cho cô được toại nguyện? Tinh thần A Triết mỗi ngày một tốt lên, thậm chí vài ngày trước lúc cô đến thăm, bác sĩ còn đề nghị cô nếu A Triết duy trì tình trạng như hiện tại thì cô có thể đưa A Triết ra ngoài dạo chơi, tiếp xúc với cuộc sống bên ngoài, khả năng có thể giúp ký ức và trí lực của A Triết khôi phục.

Nghe bác sĩ nói vậy Mạch Nhiên mừng rỡ như điên, sau khi rời khỏi bệnh viện vẫn luôn suy nghĩ muốn đưa A Triết đến nhưng nơi đã từng trải qua.

Tuy nhiên thủ tục xin ra viện ở đây rất phức tạp, Mạch Nhiên nhiều lần tới xin mà vẫn chưa được cho phép. Lúc cô nản lòng thì Thẩm công tử thần thông quảng đại lại đưa Bạch Triết đến tận cửa nhà cô. Nói xem, cô sao có thể không giết mình được? Sao có thể không chấn động? Sao có thể không điên cuồng lên?

Lúc ấy, Mạch Nhiên chỉ hận không thể nhào tới ôm lấy Thẩm Lâm Kỳ mà khen ngợi: Anh thật là có thể lực, còn có thể bảo lãnh xuất viện, thật là siêu!!

Nhưng mà, bởi vì cô quá mức kích động cho nên đã quên mất không nghĩ đến nguyên nhân tại sao Thẩm Lâm Kỳ làm vậy. Mãi đến khi A Triết kéo tay cô, hưng phấn nói: "Tỷ tỷ, anh rề nói muốn dẫn A Triết đi công viên hải dương", lúc ấy Mạch Nhiên mới cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tiểu quý này, lúc nào cũng gọi anh rề trôi chảy như vậy? Không phải là bị ai đó dạy chứ?

Mạch Nhiên nheo mắt, cảnh giác quan sát Thẩm Lâm Kỳ. Anh thần nhiên đứng đó không hề có một chút giật mình, nhưng rõ ràng trên đầu lóe lên mấy chữ: ra về đạo mạo, mặt người dạ thú.

Ngại vì có A Triết ở đây, Mạch Nhiên quyết định nén giận, tạm thời không vạch trần quỷ kế của anh.

Mạch Nhiên nói: "A Triết ngoan, tỷ tỷ đưa em đi vườn bách thú xem sư tử được không?"

"Không đi được không, em muốn xem cá heo!" A Triết liều mạng lắc đầu.

Mạch Nhiên trừng mắt liếc Thẩm Lâm Kỳ, anh nhún vai, làm bộ vô tội.

"Tỷ tỷ, đi mà, đi mà!" A Triết bắt đầu làm nũng. Từ khi bị bệnh, công phu làm nũng của A Triết chỉ có tăng chứ không giảm, đã trở thành kỹ năng ứng phó rất thành thạo.

Mạch Nhiên vẫn phải thỏa hiệp, cắn răng gật đầu: "Được, đi xem cá heo."

Kỳ thực, Mạch Nhiên phản đối chuyện đi xem cá heo là bởi vì cô còn có một chuyện không tiện nói ra.

Chính là chứng sợ hãi! Mạch Nhiên từ nhỏ đã sợ biển sâu, nhìn thấy nước sâu cũng sợ, thấy những đàn cá bơi lội dưới đáy biển lại càng sợ, chứ đừng nói đến chui vào trong hầm của viện hải dương.

Nhưng vì Bạch Triết sau khi nghe Thẩm Lâm Kỳ nói, vô cùng hứng thú muốn đến xem. Nếu như lúc này không đi, e rằng A Triết sẽ rất thất vọng.

Ba năm sống trong bệnh viện, Bạch Triết thật khó khăn lắm mới có cơ hội được ra ngoài hít thở không khí, Mạch Nhiên thực sự không đành lòng dập tắt mộng đẹp của A Triết. Vì vậy cô quyết định nhịn, chỉ cần đến lúc đó cắn răng, nhắm mắt, không nhìn tới, hẳn là không có gì vấn đề lớn?

Mạch Nhiên dọc theo đường đi cứ như vậy tự an ủi mình, bắt tri bắt giác đã tới nơi.

A Triết vui sướng phát điên, giống như vị hoàng đế tràn ngập hiếu kỳ với thế giới bên ngoài cung cấm, quan sát tất cả mọi thứ trên đường đi. Voi biển nghịch bóng, cá heo nhảy múa, còn có chim cánh cụt đáng điệu ngây thơ... những hình ảnh này trong mắt A Triết vô cùng thú vị. A Triết kéo tay Mạch Nhiên, vui vẻ kéo cô đến xem, Mạch Nhiên vô cùng sợ hãi.

Chỉ cần Bạch Triết hài lòng, làm cái gì cô cũng đều đồng ý. Bỗng nhiên A Triết chỉ tay về phía trước: "Tỷ tỷ, chị xem ở kia thật nhiều cá!"

Mạch Nhiên nhìn theo hướng tay A Triết chỉ, sợ đến thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

Phía dưới có một tấm biển đề: Đường hầm ngắm cảnh đáy biển.

Mạch Nhiên lúc đó trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là lời A Triết xoay người bỏ đi.

Thế nhưng A Triết kéo cô lại: "Tỷ tỷ, trong đó có gì? Chúng ta đi xem được không?"

Cô liều mạng lắc đầu: "Nơi đó không có gì, A Triết, chúng ta quay lại xem chim cánh cụt được không?"

"Không muốn, em muốn đi vào kia." Đứa trẻ này thật cố chấp.

Roi vào đường cùng, Mạch Nhiên chỉ có thể nhìn Thẩm Lâm Kỳ cầu cứu.

Trải qua vài giây ánh mắt giao nhau, anh rề Thẩm Lâm Kỳ phun ra một câu nói: "Em nhìn anh bằng ánh mắt mỉa mai hoặc đó làm gì?"

Mạch Nhiên thiếu chút nữa phun máu lên mặt Thẩm Lâm Kỳ.

Cô vẫn không thể không chấp nhận yêu cầu của A Triết, phải cùng bọn họ đi vào đường hầm.

Cô căng thẳng đến cực điểm, lúc đi vào cô nhắm chặt mắt, gắt gao nắm chặt tay A Triết, cầu mong nhanh chóng qua đi.

Vậy mà A Triết quá hiếu kỳ, vừa vào bên trong liền bỏ tay cô ra, chạy sát lại tấm kính xem cá.

Mạch Nhiên chỉ nghe được đầu đó giọng nói nhưng không rõ phương hướng, muốn tự mình đi về phía trước, nhưng vì mắt vẫn nhắm nên không cẩn thận va vào người khác, đành đứng im một chỗ.

Cái cảm giác bất lực này quả thật không thể diễn tả bằng lời nói. Cho dù cô có nhắm mắt, cô vẫn cảm giác được áp lực từ bốn phía, khiến cô không thở nổi.

Lúc cô vì quá căng thẳng đến mức sắp ngất đi, tay bỗng nhiên bị tóm lấy.

Một bàn tay vô cùng quen thuộc, lại vô cùng xa lạ, có một chút lạnh, bàn tay này rất lớn, ngón tay thon dài, đầu ngón tay thô ráp, ôm gọn lấy bàn tay cô.

Thời khắc ấy, cô cảm thấy trái tim cô, cũng giống như bàn tay cô – bị tóm lấy.

Tuy rằng chủ đôi tay này đã từng lợi dụng cô, gây thương tổn cô, cũng từng rời bỏ cô, vì anh chưa từng nói ra câu nói kia khiến cô không thể cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh anh. Thế nhưng bây giờ cô lại không hiểu cảm giác này, anh nắm tay cô, dường như là truyền sự an tâm qua đôi bàn tay, nhấn nhủ đến tâm ý của cô.

Mạch Nhiên vẫn nhắm mắt, nắm lấy tay anh từ từ bước đi.

A Triết còn đang vui vẻ đi bên cạnh, tiếng cười thật vang. Không hiểu sao Mạch Nhiên lại cảm thấy không sợ hãi nữa, cô từ từ mở mắt.

Sợ hãi cũng không kịch liệt như cô nghĩ. Cô chỉ cảm thấy hơi váng đầu, nhưng cũng không đến mức sợ đến nổi ngất xỉu. Nước biển xung quanh khiến cô cảm thấy bí bách, nhưng cũng đỡ hơn vừa rồi rất nhiều.

Mạch Nhiên thử nhìn xung quanh. Ánh mắt vừa chạm vào đàn cá cô liền lập tức quay đầu lại. Bất ngờ lại gặp ngay Thẩm Lâm Kỳ đang nhìn cô.

"Không sợ sao?" Anh hỏi.

"Anh biết em sợ?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Vừa mới biết."

"..." Thật là, biểu hiện vừa rồi của cô, người mù cũng nhìn ra là cô sợ hãi, nhưng đâu còn biện pháp nào khác. Vì A Triết, giới giải trí cô cũng đã gia nhập, huống hồ chỉ là một cái đường hầm nhỏ này? Nháy mắt, dung khí nữ trắng sẽ trở về trên người Bạch Mạch Nhiên.

"Yên tâm, em một cũng không không không không ... CÁ VOI TRẮNG!" Mạch Nhiên hét to một tiếng, mềm nhũn người trong lòng Thẩm Lâm Kỳ.

Bên cạnh, mấy nhân viên trong đường hầm lau bầu: "lại là một cảnh rất quen thuộc."

Hai chân cô như nhũn ra, hoảng hốt, ý lại trong lòng Thẩm Lâm Kỳ, thấy anh khóe miệng hơi cười, sau đó hai mắt tối sầm.

"A Triết, chị em sợ cá mập, chúng ta đưa cô ấy ra được không?" Thẩm Lâm Kỳ nói.

A Triết hình như có chút không cam lòng, nhưng vẫn gật đầu: "Vâng, A Triết và anh rể đưa chị ra ngoài."

Đã nói không phải anh rể! Mạch Nhiên muốn hét lên, nhưng trước mắt chỉ một mảnh đen kịt, còn cảm thấy một chút ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Suốt ba năm, đây là lần đầu tiên A Triết được ra khỏi bệnh viện đi chơi. A Triết rất hài lòng, mãi đến khi Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ đưa cậu ta về bệnh viện cậu ta vẫn nhớ mãi không quên, lôi kéo tay Mạch Nhiên, trong miệng lầm bầm: "Tỷ tỷ, lần sau nhất định phải đưa A Triết đi xem cá heo, cá heo..."

Mạch Nhiên nhìn A Triết ngủ say, sau đó yên lặng rời khỏi phòng bệnh, khóe mắt đã có chút ướt át.

Lúc này, Thẩm Lâm Kỳ vẫn chờ ở ngoài cửa, cô sợ bị anh bắt gặp bộ dạng yếu đuối của mình liền nhanh chóng lau nước mắt. Nhưng, anh lại tiến đến đưa cho cô một chiếc khăn tay.

"Có hạt bụi bay vào mắt em!" Mạch Nhiên liếc mắt nhìn anh, đoạt lấy chiếc khăn trong tay anh, hung hăng đưa lên lau nước mũi, sau đó nhét trả anh.

Mạch Nhiên nghĩ chắc chắn làm vậy sẽ khiến anh tức điên lên, nhưng mà anh ngay cả nhú mày một cái cũng không hề, trái lại anh ném chiếc khăn vào thùng rác bên cạnh rồi nhàn nhạt nói: "Đề nghị em lần sau kiểm một cái cơ mới mẻ hơn."

Kẻ ngu cũng nhìn ra được cô đang mượn cớ, nhưng cũng không đến nỗi vạch trần ra như vậy chứ? Mạch Nhiên tức giận lườm anh, ưỡn ngực, nói: "chuyện sau này để sau này nói. Em về nhà trước đây." Sau đó, cô nhắc chân bỏ đi.

Nhưng anh ngăn cô lại.

"Em không cảm thấy em quên nói ba chữ?" Anh nói.

Ba chữ?

Em yêu anh? Đi chết đi! (o.O) Mạch Nhiên vắt óc suy nghĩ nửa ngày, rốt cục tỉnh ngộ.

"Cảm ơn anh." Nói xong ba chữ này, cô thật muốn nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Thẩm Lâm Kỳ mắng: Thật là không biết xấu hổ, còn bắt cảm ơn sao? Tuy rằng như vậy nhưng chuyện hôm nay quả thật khiến Mạch Nhiên vô cùng cảm động.

"Không nên có báo đáp sao?" Thẩm Lâm Kỳ tiến lên một bước.

Mạch Nhiên cảnh giác: "Anh muốn gì?"

"Anh muốn..." Anh cố tình gây tò mò, tiến thêm một bước, ép cô vào tường, suy nghĩ một lát rồi nói: "Ăn mì tôm."

Mạch Nhiên kinh hồn bạt vía!

Thật là, Mạch Nhiên lúc ấy đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe câu nói: "muốn em hôn anh", hay "Cùng anh một đêm". Thế mà anh lại yêu cầu ăn mì tôm! Mạch Nhiên tốt xấu gì cũng là một diễn viên nổi tiếng, vậy mà lại thua kém một bát mì ăn liền!!!!

Không có tiền đồ! !

"Không được sao?" Anh nheo mắt.

"Đi!" Mạch Nhiên lấy lại tinh thần, kiên định gật đầu. Anh thích ăn mì tôm sao, sau này em sẽ mua cho anh hẳn một xe, chất đầy mì tôm vị thịt bò, vị nấm hương, vị hải sản... không tin là anh không chết vì ăn !

Mặc dù Thẩm công tử đưa ra yêu cầu không cao, thế nhưng nhớ tới lần trước anh ở nhà cô ăn mì, cô quyết định giữ khoảng cách với anh, cô ngồi ghé bên cạnh, cảnh giác chỉ cần thấy động ngón cô là lập tức chạy thoát thân.

May mà, lần này anh cũng không có ý muốn giẫm lên vết xe đổ, chỉ cúi đầu ăn mì, không nói với cô một câu.

Mạch Nhiên cảnh giác, lần đầu tiên trong đời tỉ mỉ quan sát công cuộc ăn mì của Thẩm Lâm Kỳ, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, dáng vẻ ăn mì của anh rất tao nhã, từ miếng đầu tiên đến miếng cuối cùng rồi bình tĩnh uống nước, cả người bao phủ một thứ khí chất khiến người ta cảm thấy rất khó mà tin được một người như anh lại nhớ mãi không quên một bát mì. (đúng là người đang yêu... haizzz... có ai ở đây nhìn người iu như thế không?^^)

Trong tình huống này, sự cảnh giác của Mạch Nhiên đã biến thành sự tò mò.

Cô thử thăm dò hỏi: "Ngoại trừ ở nhà em ra, anh đã từng ăn mì ở đâu rồi?"

"Em cảm thấy sao?" Anh buông đũa.

"Em nghĩ..." Cô nhìn anh, rồi lại nhìn bát mì, cuối cùng khẳng định lắc đầu: "Chưa từng!"

"Đã từng." Mấy chữ đơn giản phủ định đáp án của cô.

Mạch Nhiên không tin, tiếp tục hỏi: "Lúc nào?"

Anh không trả lời cô, thần sắc có chút cứng lại.

Mạch Nhiên thoáng cái hưng phấn nói: "Không phải hồi bé anh ăn vụng sau đó bị phát hiện chứ?"

Sắc mặt Thẩm Lâm Kỳ vô cùng xấu.

Mạch Nhiên kích động, máu nóng sôi trào, ép hỏi: "Anh đừng trốn tránh, rốt cuộc có đúng như vậy không? Có gì không vui thì mau nói ra cho em vui... à không không, nói ra em có thể chia sẻ cùng anh!"

Sự thực chứng minh, Mạch Nhiên trước mặt Thẩm Lâm Kỳ tốt nhất đừng có vênh váo, bởi vì đại đột mà trên tức anh nhất định sẽ rất thảm. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mạch Nhiên đập đầu!

"Em nói thêm câu nữa xem?" Thẩm Lâm Kỳ đề lên người cô uy hiếp.

Hào hán không chịu thua thiệt trước mặt, Mạch Nhiên ngậm miệng.

Xung quanh bỗng nhiên yên ắng lạ thường, Mạch Nhiên căng thẳng nhìn chằm chằm Thẩm Lâm Kỳ. Mặc dù những chuyện cô và anh nên làm hay không nên làm cũng đều đã làm cả rồi, nhưng cô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện anh vừa ăn mì xong và còn chưa có đánh răng!

Thẩm công tử rõ ràng rất vừa lòng với biểu hiện này của cô, thần sắc đã dịu đi chút ít, tay vỗ về cô, miệng lẩm bẩm: "Em lúc im lặng rất xinh đẹp."

Không phải lúc nào cũng đẹp sao! Mặc dù nội tâm cô lửa giận cuộn trào mãnh liệt, nhưng không dám chọc giận Thẩm công tử, cho nên vẫn nhịn.

Nhưng mà, anh không có dự định buông tha cô, mà nâng cằm cô lên, ngón tay len vào tóc cô, thuận thế hôn lên tai cô.

Chuông cửa bỗng vang lên.

Mọi người không nên nghĩ đây là sự cố ngoài ý muốn. Thực tế Mạch Nhiên tuy rằng không thông minh lắm nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi buổi tối đưa Thẩm công tử về nhà, cô nam quả nữ, mặc anh thịt cá. Ngay lúc trên đường về cô đã nhanh chóng nhắn tin cho Tiểu Bạch thở ngực teo lập tức đến nhà mình.

Là chị em tốt của Mạch Nhiên, tất nhiên Tiểu Kim nhất định không phụ sự mong đợi của cô. Trong lúc Mạch Nhiên nguy cấp nhất liền ấn chuông cửa.

"Em đi mở cửa!" Mạch Nhiên mừng rỡ đẩy Thẩm Lâm Kỳ ra, chạy đi mở cửa cho ân nhân, chuẩn bị ôm cô ta một cái thật thắm thiết.

Nhưng mà, trong lúc Mạch Nhiên vui tươi hơn hờ mở cửa, cô gần như choáng váng.

Kiều Minh Dương ưu nhã cười tùm tùm đứng ở cửa, phía sau là Tiểu Kim sắc mặt vô cùng khó coi.

"Tên hỗn đản này nhìn lên tin nhắn của em, đã vậy còn đòi đi cùng em!" Tiểu Kim xấu hổ giải thích.

"Tôi sợ cô uống say lại đi múa cột." Kiều Minh Dương đứng là mồm miệng độc không gì sánh được.

"Múa cột thì sao? Anh lúc mười tuổi đến nhà tôi còn đái dầm đấy!"

"Là chín tuổi mười một tháng!"

"Đứng đứng, ngày mai tôi đem cái ga trải giường mà đại minh tinh Kiều Minh Dương năm chín tuổi mười một tháng đã đái dầm lên đó ra bán đấu giá! Nhá cháu yêu?"

"Tiểu Kim, cô muốn chết à?"

"Tôi là bác của anh! Chú ý ăn nói một chút! Cháu trai nhón!"

...

Lúc ấy Mạch Nhiên bỗng có dự cảm bất thường, cảm thấy tối này hai người dở hơi này ở lại, tất cả mọi người cũng đừng có mong được ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Mạch Nhiên vốn muốn nhờ đến Tiểu Kim để phòng ngừa Thẩm công tử lợi dụng, vậy mà cô ta còn mang theo Kiều Minh Dương đến. Lúc này, căn phòng của Mạch Nhiên nhét bốn người, đủ biết có bao nhiêu hỗn loạn.

Mạch Nhiên vừa nhìn Kiều thiếu và Tiểu Kim đang trừng nhau mắt to mắt nhỏ, vừa quan sát sắc mặt Thẩm công tử, rất sợ anh trở mặt!

Thẩm công tử nhìn qua thì không hề phát hiện thấy dấu hiệu anh muốn trở mặt, ngược lại còn rất bình tĩnh. Nhưng chính như vậy lại khiến Mạch Nhiên càng thêm bất an. Muốn phá vỡ bầu không khí quý dị này, cô kiến nghị: “Không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ thôi!”

"Chỉ có hai gian phòng, ngủ thế nào?" Kiều Minh Dương một câu rất trọng tâm.

Như vậy còn không đơn giản sao? Mạch Nhiên chỉ tay vào hấn và Thẩm Lâm Kỳ: “Hai người ngủ một phòng, em và Tiểu Kim ngủ một phòng”

"Không được."

"Không được."

Cùng một lúc, cùng một đáp án, cả Thẩm công tử và Kiều thiếu cùng lên tiếng.

Mạch Nhiên nhất thời phiền muộn, hiện tại giá đất cao như vậy, có một căn hộ hai phòng đã là không tồi rồi, hai người bọn họ nếu như không chịu ngủ cùng nhau, bọn họ bốn người làm sao có thể phân chia được? Lẽ nào bảo một người ngủ sô pha?

Mạch Nhiên nhìn Thẩm Lâm Kỳ, rồi lại nhìn Kiều Minh Dương, sau một hồi cân nhắc, tùm tùm nhìn Kiều Minh Dương nói: "Kiều thiếu, nếu không anh chấp nhận thiệt thòi một chút, ngủ sô pha?"

"Không có cửa đâu!" Đề nghị của cô bị cự tuyệt.

Mạch Nhiên nổi giận, đập bàn đứng dậy, chỉ vào mũi Kiều Minh Dương mắng: "Ai bảo anh không mời mà đến? Cho anh ngủ sô pha đã tốt lắm rồi, không thích thì về nhà anh mà ngủ, đừng có đến nhà tôi nữa."

(hơ. Chì đuổi khách như đúng rồi!)

Tiểu Kim vỗ tay: "Nói rất hay!"

"Tiểu Kim, cô có muốn tôi đi nói với mẹ cô là cô uống rượu say còn múa cột?"

"Ah, anh cũng đề tiện quá vậy, không phải đã nói sẽ không nói cho mẹ tôi biết sao?"

"Tôi đổi ý rồi, cô có ý kiến sao?"

"Hỗn đản lật lọng!"

"Tiểu nhân bỏ đá xuống giếng!"

...

"Stop!" Mạch Nhiên rốt cục không thể nhịn được nữa phải cắt đứt lời bọn họ: "Cải cọ cái gì? Tốt nhất là không ai ngủ nữa, khó lắm mới có dịp cả bốn người ở đây, chúng ta đánh bài, ai đồng ý giờ tay."

Mạch Nhiên và Tiểu Kim cùng lúc giơ tay.

"Không đồng ý thì ngủ sô pha." Mạch Nhiên bổ sung thêm một câu.

Kiều Minh Dương rất không cam lòng mà giơ tay lên.

"Còn anh?" Mạch Nhiên nhìn Thẩm Lâm Kỳ.

"Thế nào cũng được." Anh nói.

"OK!" Mạch Nhiên đập bàn đứng lên, hạ quyết định: "Ba trên bốn phiếu, đêm nay chúng ta đánh bài!"

Cứ như vậy, bọn họ bốn người cho dù bình thường nhìn nhau không vừa mắt nhưng lại ở cùng một chỗ chơi bài.

Mạch Nhiên vì hôm trước đã thức suốt một ngày đêm chơi game cho nên tinh thần không tốt, thua vô cùng thê thảm. Đến lúc gần sáng, Mạch Nhiên đứng dậy nói: "Mọi người tiếp tục, em vào phòng ngủ một lát." Sau đó, liêu lĩnh lao về chiếc giường êm ái trong phòng.

Mạch Nhiên ngủ một mạch thẳng tới trưa.

Lúc cô tỉnh lại thì ánh nắng đã chiếu thẳng vào mắt, cô cảm thấy mình ngủ còn chưa đủ nên tiếp tục trùm chăn ngủ tiếp. Nhưng lúc quay đầu vào trong, cô đụng phải một người, cô cứ tưởng là Tiểu Kim, liền tự nhiên giơ tay ra ôm lấy.

Thế nhưng, không hề cảm thấy người này nhỏ nhỏ mềm mại chút nào!

Mạch Nhiên tỉnh ngộ, xốc chăn lên, ngồi dậy, trợn trừng mắt nhìn Thẩm Lâm Kỳ.

Anh cũng vừa tỉnh ngủ, trên người không mặc áo, mắt còn nhắm nghiền, tóc rối bù, nhìn qua rất gọi cảm (*nuốt nước bọt hộ chị Nhiên*). Thế nhưng lúc này Mạch Nhiên thật không có hứng thú thưởng thức vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Thẩm công tử, cô nói: "Sao anh lại ngủ trên giường em? Tiểu Kim đâu?"

"Đi rồi." Anh bình tĩnh trả lời.

"Sao anh còn chưa đi?"

Thoáng cái im lặng, Thẩm Lâm Kỳ nhìn cô, ánh mắt còn buồn ngủ, ra oai: "Sao anh phải đi?"

Mạch Nhiên căng thẳng, nhưng vẫn kiên trì chống đối: "Đương nhiên phải đi, đây là nhà em."

"Em xác định? Em không nhớ tên trên giấy tờ là tên anh sao?"

Một câu nói, Mạch Nhiên không thể đáp lại.

Cô nghĩ nhất định là do ở đây quá lâu cho nên đã quên mất ba năm trước rốt cuộc là ai bỏ thí cho cô căn nhà này để yên ổn sống tiếp rồi. Nếu không có Thẩm Lâm Kỳ, cô hiện giờ vẫn cứ ở khu nhà trọ mấy trăm đồng một tháng, suốt ngày nom nóp lo lắng bị chủ nhà đòi tiền trọ? Chính là anh đã làm thay đổi tất cả, còn khiến cô nghĩ mình có một căn nhà.

Mặc kệ xuất phát từ mục đích nào, Thẩm Lâm Kỳ trước sau vẫn là ân nhân của cô.

Mạch Nhiên ngậm miệng không nói, nhưng anh đã xoay người đè lên người cô.

"Mọi thứ trong nhà này, kể cả em, đều là của anh." Anh nói xong câu đó, môi đã hạ xuống môi cô. Tư thế ám muội này thực sự khiến anh thâm nhập rất dễ dàng.

Mạch Nhiên cảm giác được áo ngủ bị xốc lên, ngón tay lạnh lẽo trên người cô, di chuyển xuống bụng dưới, rồi xuống chân cô.

Mạch Nhiên nhắm mắt lại, trong lòng xuất hiện cảm giác không nói thành lời.

Cô có thể chấp nhận anh ép buộc cô, mê hoặc cô, lừa dối khiến cô yêu anh, nhưng cô không chấp nhận anh dùng lý do này để ép cô đi vào khuôn khổ. Thật giống như một kỹ nữ, đem tình cảm đi đổi lấy tiền tài.

Trong lúc cô nản lòng thoái chí, dự định nhắm mắt chấp nhận hiện thực, Thẩm Lâm Kỳ lại dừng lại.

Mạch Nhiên cảm thấy khó tin. Cô mở mắt ra nhưng đã thấy anh xuống giường, mặc quần áo lại, ngón tay đang cài khuy áo, che lấp đi cơ thể khiến rất nhiều người phụ nữ nhìn thấy đều sẽ phát cuồng.

Sau đó, anh quay đầu, đối diện nhìn cô.

Mặt cô bỗng nóng lên, không biết phải nói gì.

"Dậy thôi, đi ăn." Anh nói.

"Hả?" Mạch Nhiên lúng túng, cảm thấy có chỗ nào không đúng, liền hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Hôm nay có tiệc mừng công, em quên à?" Anh nhắc nhở cô.

Mạch Nhiên lúc này mới nhớ lại, buổi chiều hôm nay có tiệc mừng công của Tinh Yêu Tôi! Máy ngày nay ở nhà nghỉ ngơi, ngợp trong vàng son, chẳng phân biệt được ngày đêm, nên đã quên mất một chuyện quan trọng như vậy.

Mạch Nhiên không suy nghĩ thêm, nhanh chóng rời giường chuẩn bị, đến buổi tiệc.

Mặc dù cô không muốn thừa nhận, thế nhưng thực tế là ba năm nay, tham gia tiệc mừng công chính là chuyện cô lo lắng nhất.

Không có những lời ca tụng giả tạo, không có bán vé, càng không phải dùng tiền mời nhà báo và fan đến, những gì công bố ở hiện trường chỉ là những con số được thống kê rất chân thực. Đang lúc cạnh tranh ngày càng kịch liệt, giới điện ảnh và truyền hình đều nổi lên phong trào thành tích giả. Sự thật như thế này bây giờ rất ít, làm một diễn viên, Mạch Nhiên lấy làm vinh hạnh.

Kiều Minh Dương còn đến muộn hơn Mạch Nhiên. Hai mắt thâm sì, giải thích với đạo diễn là đêm qua mất ngủ.

Mạch Nhiên ném cho hắn ra một cái nhìn khinh thường. Người này không phải mất ngủ, chắc chắn là do đêm qua thua quá thảm cho nên ngủ không được. Bọn họ bốn người, ngoại trừ Mạch Nhiên, thì chính là Kiều Minh Dương thảm hại nhất.

Chính vì cái bộ dạng này mà cả Mạch Nhiên và Kiều Minh Dương bỗng trở thành tiêu điểm.

Trên weibo rất nhanh truyền đi thông tin: "Hai người tinh thần đều không tốt lắm, không phải đêm qua ở cùng với nhau chứ?"

Mạch Nhiên cảm thấy vô cùng may mắn, vì đã không để cho đám phóng viên kia biết là đêm qua bốn người bọn họ chơi bài. Bằng không, nhất định lúc này sẽ bị nói: "Thật vô liêm sỉ, dám ngang nhiên 4P"

Trong lúc Mạch Nhiên đang tranh thủ thời gian dạo weibo, thì ánh đèn flash đột nhiên loang loáng chiếu đến, một trận xi xào bàn tán bắt đầu.

Mạch Nhiên nhìn ra thăm dò, muốn xem người vừa đến là ai. Vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy cái người mà trước đây cô muốn "bắt gian" mà bắt thành – Khương Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tuy rằng mới một vài đại minh tinh đến chung vui cũng không phải điều gì mới mẻ, nhưng rõ ràng sự xuất hiện của Khương Tuệ khiến Mạch Nhiên rất bất ngờ. Trong giới đều nói thái độ làm người của cô ta rất thấp, bạn bè đồng nghiệp không nhiều, hơn nữa trước kia cô ta đã từng công khai xuất hiện bên Thẩm Lâm Kỳ. Một nữ diễn viên như vậy, Trương Văn Đạt có gì loại bản lĩnh gì để mời cô ta đến? Mạch Nhiên thật không hiểu, chỉ biết một điều duy nhất là: cô ta đang mặc một bộ lễ phục liền thân màu trắng, rất có khí chất, vóc dáng rất thu hút, thật đúng là bạn gái cũ của Thẩm Lâm Kỳ.

Loại cảm giác này, rất không tốt chút nào.

Tuy rằng Mạch Nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ có chút tự cao, nhưng vẫn không đến mức không biết trời cao đất rộng mà đi cùng với Khương Tuệ. Cho nên để tránh cho giới truyền thông đánh trống khua chiêng, cô quyết định nén giận, tìm một góc tránh nạn.

Đáng tiếc, cô còn chưa kịp đem ý nghĩ biến thành hành động thì Khương Tuệ đã trông thấy cô, lại còn gật đầu mỉm cười mà bắt chuyện với cô. Nháy mắt, Mạch Nhiên đã bại lộ dưới ánh đèn flash của phóng viên.

Các câu hỏi liên tục kéo đến.

"Bạch tiểu thư, xin hỏi cô đã từng xem phim của cô Khương Tuệ hay chưa?"

Nói chưa từng xem qua thì có vẻ không hay lắm cho nên Mạch Nhiên kiên định gật đầu: "Đương nhiên, Khương tiểu thư là thần tượng của tôi."

"Nếu là thần tượng, tôi nghĩ cô nhất định là đã xem qua rất nhiều phim của cô Khương, xin hỏi cô thích nhất vai diễn nào?"

Đây rõ ràng là cố tình muốn hạ bệ cô. Vẫn may, Mạch Nhiên không phải là chưa từng xem qua bộ phim nào của Khương Tuệ. Chỉ ít thì cô vẫn còn nhớ tới một bộ phim, vì vậy cô cố gắng hồi tưởng lại, rốt cuộc cũng nghĩ ra.

Mạch Nhiên nói: "Đương nhiên, tôi thích nhất chị Khương Tuệ trong bộ phim "Gia đình hòa thuận, mọi chuyện êm đẹp."

Lời này Mạch Nhiên vừa nói ra, toàn bộ phóng viên ở đây và cả Khương Tuệ sắc mặt đều biến đổi. Bởi vì bộ phim mà Mạch Nhiên nhắc đến chính là bộ phim đầu tay mà Khương Tuệ tham gia. Lúc ấy cô ta diễn không hề có thần thái, chỉ là một vai diễn phụ. Cả bộ phim cô ta chỉ xuất hiện mấy cảnh, lời

thoại nói giống như tụng kinh, diễn xuất thì cực kỳ ngây ngô.

Mạch Nhiên nhìn ánh mắt bọn họ đã bắt đầu như mắt chồn, phát ra tia lục quang yếu ớt. Cô nghĩ bọn họ nhất định là đang rất chờ mong rằng có thể đào bới được chuyện gì từ cô để về tòa soạn lĩnh thưởng.

Đáng tiếc, Mạch Nhiên đã để cho bọn họ thất vọng rồi. Mạch Nhiên cười giải thích: "Có thể mọi người cảm thấy vai diễn của chị Khương Tuệ trong bộ phim này không mấy thành công, nhưng đối với tôi mà nói, như vậy cũng đã là rất phi thường rồi. Cô ấy khiến tôi hiểu được, không phải ai sinh ra cũng đã là một diễn viên. Muốn thành công, phải mất nhiều năm kiên trì cố gắng. Tôi ngày hôm nay có thể không nhận được sự ủng hộ của mọi người, thế nhưng tôi đã cố gắng hết sức, học tập tiên bối Khương Tuệ, một ngày nào đó khiến cho khán giả yêu thích mình."

Mạch Nhiên trả lời xong, những lời này lập tức được đưa lên mạng, khiến rất nhiều người và fan hâm mộ khen ngợi không dứt miệng.

Đương nhiên những chuyện này sẽ nói sau, còn hiện tại, câu trả lời của Mạch Nhiên cũng đã làm vừa lòng một bộ phận phóng viên, nhưng vẫn còn những người rất kiên nhẫn liều mạng mưu toan đào bới thêm càng nhiều tin tức.

Rất cực có người hỏi: "Giám đốc Tinh Thiên đã từng là ông chủ cũ của Khương Tuệ, xin hỏi cô Bạch Mạch Nhiên, cô cảm thấy thế nào về tình cảm giữa hai người bọn họ năm xưa?"

Tình huống này, câu hỏi này, thật quá sức xảo quyệt, đến mức cô thật muốn đánh chết hắn.

Thế nhưng ở đây nhiều người như vậy, Mạch Nhiên không thể phá vỡ vỏ bọc nhu mì được, vì vậy trước mặt mọi người cô tùm tùm nói: "Thật không phải, tôi không nghe rõ anh hỏi gì, có thể nói lại lần nữa không?"

Tên phóng viên kia buồn bực hỏi lại một lần nữa.

"Anh nói lại được không? Tôi vẫn không nghe rõ." Mạch Nhiên vẻ mặt vô tội nói.

Nhìn tên phóng viên đó thật đáng thương, hắn ta vẫn kiên trì lặp lại một lần nữa.

Mạch Nhiên tiếp tục giả vờ không nghe thấy gì, đồng thời còn quay sang hỏi Khương Tuệ: "Khương Tuệ, chị nghe rõ câu hỏi không?"

Khương Tuệ rất phối hợp mà lắc đầu: "Tôi cũng không nghe rõ."

Người kia vừa buồn bực vừa tức giận, bất bình nhìn về phía hai người bọn họ nói: "Thật là có khả năng diễn xuất."

Mạch Nhiên làm như ngờ ngác vô tội, nhưng trong lòng vô cùng khoái chí. Sao mà không có khả năng diễn cho được, tốt xấu gì cô cũng là một diễn viên a!

Phóng viên tiếp tục luân phiên đưa ra câu hỏi, Mạch Nhiên và Khương Tuệ cùng nhau đối phó. Lúc ấy Mạch Nhiên cuối cùng cũng tin cô ta đúng là xứng đáng với lời khen của mọi người, không phải là hữu danh vô thực.

Mạch Nhiên cảm thấy cô ta kỳ thực cách sống cũng giản dị gần gũi, là một vị tiên bối rất đáng học tập.

Thế nhưng!

Thế nhưng Mạch Nhiên vừa nghĩ đến chuyện cô ta là bạn gái cũ của Thẩm Lâm Kỳ, trong lòng liền bất an! Nếu như ngay cả một người cao quý, tao nhã, khí chất phi phàm như Khương Tuệ mà Thẩm công tử cũng không cần, vậy rốt cuộc anh coi trọng cô bao nhiêu phần? Không phải chỉ là vì cô còn trẻ? Mạch Nhiên nghĩ như vậy liền cảm thấy một trận lạnh thấu xương.

Thấy sắc mặt Mạch Nhiên không tốt, Linda lo lắng hỏi: "Mạch Nhiên, em làm sao vậy?"

"Đau bụng, buồn nôn." Mạch Nhiên kiên quyết nói

"Không phải chứ? Lẽ nào ăn phải cái gì sao?" Linda kinh ngạc nhìn Mạch Nhiên.

"Không." Mạch Nhiên lắc đầu, "Bởi vì tâm tình không tốt."

"..." Mạch Nhiên nghĩ Linda đại khái đã quen mình nói năng lộn xộn, cho nên ngoan cố không chịu thừa nhận lý do kia.

"Nếu như em thực sự khó chịu, để chị nói với Thẩm tổng tới đón em."

"Nghìn vạn lần không được." Mạch Nhiên lắc đầu, "Như vậy em sẽ càng khó chịu."

Linda: "..."

Mạch Nhiên kiên trì đến lúc kết thúc buổi tiệc, Thẩm Lâm Kỳ cũng chưa xuất hiện. Cô thở phào nhẹ nhõm, đi bộ ra ngoài ga-ra. Vậy mà vừa đi được mấy bước, một chiếc xe màu trắng lao ra thành linh dừng trước mặt cô. Khương Tuệ lộ đầu ra hỏi:

"Nếu không ngại để tôi đưa cô về?" Cô ta nói.

Thật quá nhiệt tình? Mạch Nhiên lắc đầu: "Cảm ơn ý tốt của chị, nhưng em cũng có xe riêng, để lại đây không tốt lắm"

"Vậy sao?? Thực sự là quá đáng tiếc." Khương Tuệ cũng không hờn giận, mà còn tươi cười chào tạm biệt Mạch Nhiên, trước lúc đi còn thốt ra một câu: "Cô rất thông minh. Tôi rất hy vọng chúng ta có dịp hợp tác, sau này gặp lại. Tạm biệt." Nói xong, cô ta khởi động xe rồi đi.

Mạch Nhiên sững sốt, thật vất vả mới lấy lại tinh thần, hỏi Linda: "Linda, Khương Tuệ nói vậy là có ý gì?"

"Cái này..." Linda nhìn qua rất bối rối.

"Không phải là công ty đã tiếp nhận cô ta, giấu không cho em biết chứ?" Mạch Nhiên nghiêm mặt hỏi.

"Sao có thể giấu chứ? Thời cơ còn chưa có thích hợp, chưa thích hợp..." Linda cười gượng pha trò.

Mạch Nhiên nổi giận, ôm lấy tay Linda : "Chuyện gì? Chị nói cho em biết mau!"

Linda đúng là vẫn còn khuất phục uy quyền của Mạch Nhiên, cô ta nói cho Mạch Nhiên rõ chân tướng.

Từ trước lúc Mạch Nhiên tham gia quay “Tình yêu tôi”, công ty Tình Thiên cũng đã quyết định đầu tư một bộ phim điện ảnh, mời Khương Tuệ tham gia. Mục đích là nhằm thâm nhập vào thị trường nước ngoài, mở rộng tầm ảnh hưởng. Còn Mạch Nhiên, vốn đã được điều động đảm nhận vai phụ, dự tính đầu năm sẽ có kịch bản, và có thể bắt tay vào quay.

Nghe xong tin tức này Mạch Nhiên chấn kinh. Cô không ngại đóng vai phụ, cũng không ngại công ty thay cô nhận hợp đồng, nhưng cô không thể chấp nhận được chuyện Thẩm Lâm Kỳ đầu tư một bộ phim sau đó còn để Khương Tuệ đảm nhận vai chính.

Anh làm vậy là có ý gì? Vấy cờ ra hiệu sao? Bắt cả hai tay sao?

Mạch Nhiên đỏ ky, vô cùng đỏ ky.

Mạch Nhiên nhìn Linda: "Bộ phim này em muốn làm nữ chính."

"Như vậy... sợ rằng không thể?" Linda bối rối.

"Sao mà không được?" Mạch Nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, "Em nói được là được."

Bạn đang đọc truyện *Độc Địch Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Mạch Nhiên trước mặt Linda vẫn ngoan cố không chịu chấp nhận đóng bộ phim này, nếu có thì cũng phải nhận vai nữ chính. Nhưng trên thực tế, trong lòng cô một chút hy vọng thuyết phục được Thẩm Lâm Kỳ cũng không có, thậm chí, lý do vì sao anh muốn cô hợp tác cùng Khương Tuệ cô cũng không biết.

Đây đơn giản chỉ là công việc của một doanh nghiệp, hay là đang muốn thị uy với Mạch Nhiên? Hay, còn một nguyên nhân nào khác nữa? Mạch Nhiên nghĩ cho dù cô có vắt kiệt óc cũng không tìm ra được đáp án chính xác, cho nên cô chỉ còn cách là đi hỏi rõ Thẩm Lâm Kỳ.

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang lo lắng xem đến tột cùng có nên đi hỏi rõ hay không thì đã xảy ra một chuyện rất quỷ dị.

Mạch Nhiên bị đe dọa!

Kỳ thực làm một người của công chúng, bị đe dọa là chuyện khá thường xuyên, giống như là đe dọa bắt cóc hay gửi cho cô một con dao qua đường bưu điện. Mấy chuyện đó Mạch Nhiên có thể phớt lờ đi, nhưng còn lần này lại rất khác lạ.

Trong hòm thư của công ty, liên tục có các thư đe dọa gửi đến, trong thư toàn là ảnh chụp Mạch Nhiên, lúc cô tham gia họp, hay dự tiệc, thậm chí còn có cả ảnh cô buổi sáng vừa ra khỏi nhà. Trình độ chuyên nghiệp của bọn cẩu tử này thật là đã lên đời rồi. Mạch Nhiên có cảm giác mình đứng là lúc nào cũng có một cái bóng theo sau.

Cái khiến người ta thực sự kinh hoàng chính là, những bức ảnh này còn tràn ngập những lời nguyền mụ ưu ái.

Cái gì mà "Tôi yêu em", "Hãy rời khỏi Thẩm Lâm Kỳ!", "Kết hôn với tôi đi!", "Em là người phụ nữ của tôi", "Tôi không có được em, ai cũng đừng mong có được em". . . Mấy cái này thực khiến người ta hoảng sợ. Đây đúng là phiên bản cuồng theo dõi!

Lần đầu gặp phải loại chuyện này, Mạch Nhiên không biết có nên cảm thấy may mắn vì mình có mị lực như vậy hay không, hay là nên lo lắng cho an toàn tính mạng của mình. Cho nên cô nhờ Linda giúp đỡ. Vậy mà Linda vừa thấy những thư đe dọa này liền sợ đến hồn tiêu phách tán, không chỉ có hoãn lại lịch làm việc của Mạch Nhiên mà còn huy động nhân lực chuyển chúng tới công ty bảo vệ, trực tại phòng làm việc của Mạch Nhiên suốt hai mươi tư giờ.

Chuyện lớn như vậy cho nên rất nhanh chóng mọi người trong công ty đều biết đến, khiến cho ai cũng sợ hãi. Người ta thấy Mạch Nhiên liền như chuột thấy mèo mà lần đi mất tăm.

Mạch Nhiên vì thế mà vô cùng buồn bực. Rõ ràng là cô bị người ta theo dõi, mà sao giờ đây ai cũng coi cô như là kẻ cuồng kia vậy? Cô nhân viên kia tuổi còn trẻ không tính làm gì, thế nhưng còn các bà cô bà di trong công ty cũng vậy, hễ cứ gặp Mạch Nhiên là đều bày ra cái bộ dạng làm như cô xâm phạm đời tư của người khác ấy, thật là quá khoa trương! Chỉ có cái tên theo dõi điên cuồng kia, cùng lắm cũng chỉ ngoài ba mươi và chưa kết hôn, cả ngày ăn mặc kín như bưng, mới có thể làm cái trò này được a!

Mạch Nhiên vô cùng bất bình, lúc cô còn đau khổ không ngớt, thì chuyện này đã như lửa lan nhanh ra khỏi công ty, lọt vào tai giới truyền thông.

Trên các tờ báo lớn, tên của cô bắt đầu xuất hiện dày đặc, trên internet lại càng đem chuyện này ra mà bàn tán sôi nổi, thậm chí còn nói cô bị bắt cóc, bị xâm phạm, bị ép làm các động tác tình yêu như trong phim.

Là một người mạnh khỏe sống vui vẻ trên thế giới này, Mạch Nhiên vì thế mà cảm thấy rất ưu phiền, vừa xem tin tức vừa oán giận truyền thông, sao chuyện gì cũng có thể xáo xáo lên như thế? Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, Thẩm Lâm Kỳ vừa nghe điện thoại vừa nói: "Con để mẹ nói chuyện với cô ấy."

Sau đó, một cái điện thoại di động được đưa tới trước mặt cô.

"Gi vậy?" Mạch Nhiên kinh ngạc nhìn Thẩm Lâm Kỳ, không tự giác tiếp nhận điện thoại.

Từ trong điện thoại truyền ra tiếng Anna tỷ lo lắng: "Mạch Nhiên, con không sao chứ? Hôm nay sáng sớm dậy ta đã thấy tin tức, thực sự là làm ta sợ muốn chết! Cái tên theo dõi điên cuồng kia, thật có kinh khủng như vậy không? Con đừng nên về nhà, đến nhà chúng ta ở vài ngày, để Tiểu Suất và Tiểu Bạch bảo vệ con."

"Gâu gâu."

"Ừ ừ."

Mạch Nhiên nghe được bên kia đầu dây tiếng hai con chó sủa, thật đến dờ khóc dờ cười.

"Anna tỷ, kỳ thực không có chuyện lớn gì, hẳn là có người đùa dai thôi, con về nhà vẫn được."

"Vậy sao được!" Anna tỷ hét ầm lên, "Con không đến, ta sẽ mang theo Tiểu Suất và Tiểu Bạch đến nhà bảo vệ con."

"Không cần, không cần, không cần!" Mạch Nhiên như Lâm Đại Dịch, hoàn toàn tin tưởng Anna tỷ nói là làm, rơi vào đường cùng, Mạch Nhiên đành nói: "Con nghĩ rồi, con vẫn nên đến nhà Anna tỷ, ở đó sẽ an toàn hơn."

"Ngoan quá, ta lập tức bảo Lâm Kỳ đưa con về." Anna tỷ cảm thấy hài lòng rồi mới tắt máy, điện thoại vang lên mấy tiếng tút tút, về mặt Thẩm công tử vô cùng bình tĩnh, Mạch Nhiên thấy vậy, vạ phần bất đắc dĩ.

"Đi thôi." Thẩm Lâm Kỳ nói.

"Chờ một chút!" Mạch Nhiên kéo tay anh, còn muốn giằng dụa đến cùng. "Kỳ thực, em nghĩ không cần phải như vậy...."

"Hay là để anh đưa mẹ, Tiểu Suất, Tiểu Bạch đến nhà em?" Thẩm Lâm Kỳ cắt đứt lời cô.

"Thôi đi nhà anh!" Mạch Nhiên nhanh chóng đổi giọng, ừ ừ mà chấp nhận lời mời tàn khốc kia.

Mạch Nhiên phải đến Thẩm gia chịu tội. Cô còn tưởng Anna tỷ lại đem món điểm tâm ngọt ra hại cô, nhưng thật ngoài dự đoán là cô lại được ăn một bữa ăn Trung Quốc, thoáng cái liền chữa lành vết thương trong lòng cô, khiến tinh thần cô thật sự tốt hơn rất nhiều. Cô coi món thịt xào kia là tên biến thái theo dõi mình, tiêu diệt bằng hết.

"Em sớm muộn gì cũng sẽ giống như Tiểu Bạch." Thẩm Lâm Kỳ rất không khách khí mà nói.

Mạch Nhiên nhìn qua, bởi vì ăn thức ăn quá ngon cho nên thân hình tiểu bạch mới biến dạng như thế. Cô liền nói: "Sẽ không như vậy, chờ em ăn no rồi sẽ giảm béo."

"Giảm thế nào?" anh hỏi.

"Ngủ a, ngủ có thể giúp giảm béo." Mạch Nhiên đồng dạng trả lời.

Vậy mà Thẩm công tử lại gạt gù tự như: "Kịch liệt một chút, nhưng thật ra có khả năng giảm."

Một câu nói khiến Mạch Nhiên đỏ bừng cả mặt.

Có người lớn ở đây mà anh lại ăn nói mấy chuyện thật mất hình tượng như vậy! Mạch Nhiên không hiểu sao lại cảm thấy trong mắt Anna tỷ đều toát ra sắc hồng thê kia? Đừng a, cô là tôi đây để tị nạn!

Thẩm Tiểu Suất ở một bên kêu hai tiếng, Tiểu Bạch lắc lư cái mông, rồi xa bát com đã ăn được một nửa, úy khuất ngồi xồm góc tường sủa thêm hai tiếng.

Quả nhiên, chủ nào chó ấy, Thẩm Tiểu Suất và chủ nhân của nó thật giống nhau, đều theo chủ nghĩa tình thân.

Sau khi ăn com xong, Anna tỷ kéo Mạch Nhiên xem phim "Tình yêu tới", có người nói là muốn thử xem cảm giác khán giả và diễn viên cùng nhau xem phim.

Đối với cái sở thích này của Anna tỷ, Mạch Nhiên thật hết chỗ nói. Có điều nói đi cũng phải nói lại, ngoại trừ Rock Girl, đây là bộ phim thứ hai cô có thể xem phim mình đóng mà không đến nỗi muốn ói ra. Thậm chí lúc xem, cô còn có chút thích thú, thật đúng là một chuyện tốt.

Có thể cô thực sự thích hợp làm diễn viên?

Trong lúc Anna tỷ vì quá thương tiếc kết cục mà khóc lóc đến chết đi sống lại, Mạch Nhiên trong đầu bỗng xuất hiện ý niệm kỳ quái. Nhiều năm như vậy, cô vẫn một mực bị cho rằng mình là một đồ vật chứ chẳng phải là diễn viên. Có công việc để làm, có tiền để cầm, nhưng như vậy để làm gì? Cô cuối cùng cũng là cô tự đầu độc chính bản thân mình.

Chỉ là, con đường này cô vẫn đang tiếp tục đi, dù không hề cam lòng nhưng cô bỗng nhiên có một chút đắc ý tiểu nhân, có thể cứ tiếp tục như vậy cũng là một lựa chọn không tồi.

Nghĩ như vậy, Mạch Nhiên trở lại phòng, vốn tưởng rằng giờ này Thẩm Lâm Kỳ hẳn là đã ngủ, vậy mà cô lại thấy anh vừa mới tắm xong.

Dù đã n lần nhìn thấy Thẩm công tử trong bộ dạng này rồi, nhưng mà bây giờ nhìn thấy, cô vẫn cảm thấy mất bình tĩnh.

Mạch Nhiên vừa định nói: "Anh nên buộc dây áo ngủ lại."

Anh cũng không hề khách khí mà đem khăn mặt ném vào trong tay Mạch Nhiên: "Giúp anh lau tóc."

Mạch Nhiên mếu! Hai tay cầm khăn mặt, đứng ở tại chỗ bỏ não một trăm lần. Sau khi ném khăn cho Mạch Nhiên, Thẩm công tử phe phẩy đuôi đi, chuẩn bị hưởng thụ hậu hạp!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Thẩm Lâm Kỳ mặc một chiếc áo choàng màu tím, cổ áo mở rộng khiến cho khuôn ngực khỏe khoắn lộ ra nhìn một cái không xót gì. Mạch Nhiên một bên vừa lau tóc, một bên nhìn không được mà mở tròn hai mắt, sao mà có thể không liếc nhìn được.

Chỉ tiếc, Mạch Nhiên mới nhìn vài lần, Thẩm công tử đã hạ ánh mắt lên người cô. Mạch Nhiên sợ đến mức vội vàng quay đầu đi, cảm giác được hai má nóng ran lên.

"Nhìn xong chưa?" Anh hỏi.

"Xong rồi xong rồi." Mạch Nhiên đáp lại, cảm nhận được bị anh nhìn đến nóng bừng.

"Như vậy là đủ rồi?" Thẩm Lâm Kỳ trêu chọc.

Mạch Nhiên quả thực xấu hổ vô cùng, chỉ biết nghiêm mặt, không rên thêm một tiếng nào nữa, lặng im lau đầu cho anh. Thẩm Lâm Kỳ không chịu buông tha cô, tiếp tục nói: "Nếu không đủ cũng có thể thêm một chút."

Trời! Đã nói là đủ rồi!

Mạch Nhiên rốt cuộc tức giận, ném cái khăn trong tay đi: "Anh tự lau đi, em mặc kệ." Nói xong, cô xoay người bỏ đi.

Cổ tay cô bị tóm được.

Cô quay đầu lại, Thảm Lâm Kỳ đang ngồi trên giường, khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh, tóc rối bời, con ngươi sáng như sao, dưới ánh đèn nhu hòa, ánh mắt anh vô cùng an tĩnh. Thấy như vậy tâm tình Mạch Nhiên bất ngờ dịu đi rất nhiều.

Cô thất thần, cảm giác mọi thứ xung quanh như ngưng đọng, mãi đến khi Thảm Lâm Kỳ cầm lấy cái khăn nhét lại vào tay cô, cô mới tỉnh táo.

"Giỏi thật, tiếp tục đi." Vài từ đơn giản, vậy mà khiến Mạch Nhiên đi lại. Lần này cô ngoan hơn, chuyên tâm lau tóc cho anh, không nhìn lên nữa. Mà anh cũng không thêm nói gì tiếp. Bốn phía bởi vậy thoáng cái yên tĩnh, Mạch Nhiên thậm chí còn nghe được nhịp thở của mình và tiếng khăn mặt chà sát tạo ra tiếng động.

Muốn cho mình không nhìn phải cái gì không nên nhìn nữa, Mạch Nhiên phân tán tư tưởng bằng cách suy nghĩ về công việc của mình. Nghĩ đi nghĩ lại liền nghĩ tới Khương Tuệ và bộ phim cô ta nói.

"Cái kia..." Mạch Nhiên thăm dò, "Mấy hôm trước ở tiệc mừng công, em có gặp Khương Tuệ."

"Ừm." Anh lên tiếng, không có phản ứng.

Mạch Nhiên không cam lòng, tiếp tục nói: "Chị ấy nói, muốn hợp tác cùng em."

"Ừm." Thảm Lâm Kỳ từ từ nhắm hai mắt, bày ra bộ dạng không thêm quan tâm.

Đến lúc thì Mạch Nhiên tức giận thật sự. Thái độ gì đây? Cô đang nói chuyện vô cùng ý tứ. Anh không thêm hỏi ý kiến của cô mà đã nhận phim, lại còn để Khương Tuệ làm nữ chính, chẳng lẽ không nên giải thích với cô sao?

"Em không muốn làm việc cùng chị ấy." Mạch Nhiên kiên quyết.

Lần này cuối cùng anh cũng không qua loa ứng phó nữa mà dừng một chút rồi hỏi: "Vì sao?"

Vì sao? Mạch Nhiên thoáng cái cứng họng.

Vì sao không muốn? Cô sao có thể nói cho anh biết, kỳ thực là cô đang ghen? Nghĩ tới nghĩ lui, cô trả lời: "Em không có hứng thú làm vai phụ."

Nói ra lý do này, Mạch Nhiên thật cảm thấy mình già mồm cái lão. Trong lòng cô còn đang băn khoăn thì Thảm công tử đã từ chối.

"Em vẫn không thích hợp đảm nhận vai chính. Tuệ Tuệ là tiền bối, cùng cô ấy làm việc, nhất định sẽ là cơ hội rất tốt giúp đỡ em."

Được rồi, những gì Thảm Lâm Kỳ nói Mạch Nhiên chưa có nghe, mà chỉ nghe thấy hai chữ: "Tuệ Tuệ."

Tuệ cái muội a! Mạch Nhiên hận không thể bịt cái khăn mặt cho anh tắc thở chết luôn đi. Người này quả nhiên còn chưa dứt tình. Sao cô còn chưa có nghe anh gọi mình là Nhiên Nhiên, anh còn dám gọi cô ta là Tuệ Tuệ, dù gì cũng đã là bạn gái cũ, có cần thiết phải thân mật như vậy không? (chưa quá cơ!)

Mạch Nhiên phụng phịu: "Em không cần giúp đỡ, diễn xuất của em giờ đã tiến bộ rất nhiều."

Vậy mà, Mạch Nhiên dối mình tự tin, dối lấy cùng anh chẳng đáng: "Tiến bộ? Em nghĩ đó là tiến bộ sao? Phim thương mại, phim thần tượng, có cái gọi là kỹ xảo diễn xuất sao? Nếu như đó là tiến bộ, thì quả thật yêu cầu của em cũng quá thấp rồi. Đương nhiên, nếu như em muốn như vậy, cả đời yên ổn làm bình hoa, để anh nuôi em, anh cũng không có ý kiến. Nhưng, em cam tâm không?" (oa... câu nói hay thứ nhì của anh :*)

Mạch Nhiên thừa nhận, cô đã bị Thảm công tử nói trúng.

Từ khi quen biết đến giờ, anh chưa khi nào nghiêm túc giáo dục cô như vậy. Đường như trước giờ anh không hề quan tâm tới chuyện diễn xuất của cô, cô chỉ như một vật làm cảnh mua vui mà anh nuôi, chỉ cần khiến anh vui, những cái khác đều không nằm trong phạm vi lo lắng của anh.

Nhưng mà ngày hôm nay anh nói vậy đã khiến cô tỉnh ngộ ra. Hóa ra trong mắt anh, cô có khuyết điểm gì đã hoàn toàn bại lộ. Con mẹ nó, hóa ra cô chỉ là một bình hoa!

Tâm tình phức tạp, có tức giận, có buồn bã, có xấu hổ, nhưng cô vẫn ngoan cố: "Em... Em không cần anh nuôi em!"

"Vậy thì chứng minh cho anh xem." Anh nói.

"Chứng minh thì chứng minh, ai sợ ai!" (hơ, chị rất dễ mắc bẫy anh Thảm)

"Được." Anh nhếch miệng, ngón tay gõ nhẹ lên thành giường, "Ngày mai, anh đưa kịch bản cho em."

Ngày... Ngày mai? !

Mạch Nhiên có cảm giác mình vừa sa bẫy? (Chứ còn sao!)

Cô quả nhiên lọt vào cái bẫy Thẩm công tử, vừa rồi còn kiên quyết không làm việc cùng Khương Tuệ, vậy mà giờ đã đáp ứng. Thật là đáng chết!

Thế nhưng, chuyện tồi tệ còn ở phía sau.

Hôm sau Mạch Nhiên nhận được kịch bản. Chuyện khiếp sợ không phải là vì kịch bản, mà khiếp sợ chính là, người mang kịch bản đến lại là Tiết Lâm!

Vừa nhìn thấy hắn ta, Mạch Nhiên liền đau đầu. Vị đại đạo diễn đã từng ho to “Thà mời AV chứ không dùng đến độc dược” này lại tự mình mang kịch bản của hắn ta đến cho Mạch Nhiên, chuyện này thực khiến cô thụ sủng nhược kinh a!

Trách làm nhảm bản kịch bản thuần khiết của hắn ta, Mạch Nhiên tự động lùi về sau ba bước.

Mạch Nhiên nói: "Tiết đại đạo diễn, có cần tôi tránh xa anh một chút không? Tôi sợ động vào kịch bản của anh nó sẽ mọc meo."

Tiết Lâm rất bình tĩnh nói: "Tôi đã cho băng phiến vào rồi."

"..." Mạch Nhiên vừa xấu hổ vừa tức giận, vẫn không thể tin được chuyện này là thật, đành nhìn Thẩm công tử dùng nhãn thần hỏi: Tiết đại đạo diễn đưa cho em kịch bản hay gói bừa phẩm vậy? Đây là thật ư?

Thẩm Lâm Kỳ cũng không có trả lời cô, anh chỉ đi tới, lấy kịch bản từ tay Tiết Lâm đưa cho cô: "Mấy ngày tới em ở nhà nghiên cứu kịch bản. Anh có việc phải đi ra ngoài với Tiết Lâm, em không có việc gì thì đừng đi ra ngoài." (eo oi, hic, iu anh Thẩm quá)

Những lời này lọt vào tai có khác nào là anh đang dằn dò trẻ con. Mạch Nhiên cuối cùng phải chấp nhận.

Bộ phim này của Tiết Lâm tên là “Tàn kiếm giang hồ”, bối cảnh phát sinh mọi chuyện là thời cổ đại. Diễn viên chính là một hiệp khách giang hồ thần bí, cầm trong tay một thanh tàn kiếm, vô số kẻ đã thất bại dưới tay hắn ta. Sau đó có một cô gái tên là Phi Hoa từ thanh lâu xen vào cuộc đời hắn. Câu chuyện từ đó phát sinh.

Tất nhiên Mạch Nhiên không sắm vai Phi Hoa, mà là một thủ lĩnh bọn thổ phi, coi trọng hiệp sĩ, hơn nữa còn cướp người là áp trại tướng công, cuối cùng bởi vì hắn mà trở thành bia đỡ đạn.

Tuy rằng khái quát tương đối hài hước, nhưng trên thực tế bộ phim điện ảnh này là chính kịch. Tình tiết lên xuống muôn hình vạn trạng, âm mưu mọc lan tràn, nhân vật đủ loại tính cách, kết cục càng vòng vo, đặc sắc vô cùng. Mạch Nhiên xem đi xem lại kịch bản cả buổi chiều, muốn ngừng mà không được, mãi đến khi nghe được tiếng chó sủa dưới lầu mới lấy lại tinh thần, lưu luyến không rời mà buông kịch bản, đi xuống xem.

Dưới lầu, Hoàng mụ đứng đối diện trước hai tổ tông... không không, là hai con chó vẽ mặt u sầu.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Mạch Nhiên hỏi Hoàng mụ.

"Đến giờ cho hai con chó đi dạo, nhưng bà chủ còn chưa về!"

"Vậy đi cứ đưa chúng nó đi thôi." Mạch Nhiên đề nghị.

"Không được, tiểu suất trước giờ không theo người làm chúng tôi đi ra ngoài."

Không phải chứ, Mạch Nhiên mặt đầy hắc tuyến. Động vật còn biết nịnh nọt, Mạch Nhiên nói: "Vậy kệ chúng nó đi, nên đợi Anna tỷ về."

"Đến giờ nếu như không dắt chúng nó đi, tiểu suất sẽ tiếp tục kêu. Nhưng bà chủ đi chơi với bạn, hôm nay chắc chắn về muộn."

Trời ạ, cái nhà này người đã khó chiều rồi, chó còn khó hầu hạ hơn. Thẩm tiểu suất lại tiếp tục sủa, thật quá phiền phức. Mạch Nhiên đành nói: "Được rồi, cháu dắt bọn nó đi."

"Không được a!" Hoàng mụ lập tức ngăn cản cô: "Cậu chủ nói không được để cô tùy tiện ra ngoài."

"Không sao đâu, chỉ đi quanh đây một vòng thôi, hơn nữa giờ vẫn còn sớm, sẽ không sao đâu. Dù có người muốn tiếp cận cháu, cũng có Tiểu Suất và Tiểu Bạch ở đây, bọn nó rất dũng cảm, đi yên tâm!"

Hoàng mụ cuối cùng cũng đồng ý. Mạch Nhiên nghĩ Hoàng mụ chắc chắn cùng cảm thấy hai con chó này phiền chết đi được."

Cứ như vậy, sau lần gặp nạn đã hai ngày bị nhốt trong biệt thự nhà họ Thẩm, Mạch Nhiên cuối cùng cũng được một lúc ra ngoài hít thở không khí. Dắt theo hai con chó, Mạch Nhiên nghênh ngang ra khỏi cửa Thẩm gia.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cầu mong gặp kẻ xấu lần thứ hai, để có cơ hội anh hùng ra tay cứu mỹ nhân.~(^o^)/~

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Mạch Nhiên tùy tiện thu dọn một chút, rồi dẫn hai con chó đi dạo.

Thật là ngu ngốc ngu ngốc mã mã, khu này toàn là những người có uy thế. Thình thoảng thấy mình tỉnh cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng thấy Mạch Nhiên dắt theo hai con chó đi dạo thì vẫn cực kỳ tàn ác mà vậy xem.

Có hai vị thiên kim tiểu thư nào nào ăn mặc rất thời thượng đi về phía Tiểu Bạch chỉ trỏ: “Giống chó gì thế này? Xấu quá!”

Người kia nói: "Màu lông hỗn tạp như vậy, không phải chó hoang sao? Cũng quá béo nữa!"

"Thật à, ghét quá đi! Chỗ chúng ta ở đây sao lại có mấy thứ không đẳng cấp như vậy được!"

"Mình tỉnh gì mà lại vậy, thật là thấp hèn quá đi..."

Mạch Nhiên vốn đang muốn làm bộ như không nghe thấy gì, thế nhưng giọng nói của hai người kia lớn như vậy, hết công kích chó rồi lại quay sang khích bác người. Cô không nhịn nổi, liền ngồi xuống, vỗ vỗ mông Thẩm Tiểu Suất.

Tiểu Suất luôn rất thông minh, bị Mạch Nhiên xui khiến, liền lập tức chữa mồm về phía hai người kia mà sửa ỉnh ỏi.

Hai vị thiên kim tiểu thư kia sợ đến hoa dung thất sắc, liền mạng chạy về phía trước.

Mạch Nhiên buông sợi dây xích ra, để Tiểu Suất đuổi theo hai cô nương kia một trận, dọa cho chừa cái tội coi thường người khác đi! Thế nhưng hai người kia vừa mắng chửi vừa chạy về nhà, sau đó dẫn theo một hung thần đi ra!

Lần này đến phiên Mạch Nhiên tròn tròn mắt.

Mọi người đều biết, giống chó ngao này sức chiến đấu rất mạnh, một con chó này, cũng có thể dọa được hai con chó của Mạch Nhiên. Đặc biệt là Tiểu Bạch, vừa nhìn thấy con chó xù kia liền ngẩn ra một lúc, sau đó nhanh chân chui vào bụi cây, bỏ lại một mình Tiểu Suất ở phía trước miễn cưỡng giữ thể diện, thế nhưng xem ra cũng chống đỡ không được bao lâu.

Lúc ấy ở phía sau, nhân viên bảo vệ chạy tới, khống chế tình hình.

Đối phương mặc dù không phải người hiểu đạo lý nhưng dù sao cũng là người ở chung một khu nhà, cho nên phải cố giữ thể diện. Vì vậy, sau khi bọn họ mắng nhiếc vài câu cũng phải nhốt chó về.

Mạch Nhiên vẫn còn sợ hãi, thật sâu cảm nhận được cái gì gọi là "Nhân trọng chó nhẹ" (người ý lại vào chó). Xem ra có tiền có thế đạt tới một trình độ nhất định, cũng chỉ có thể gọi chó ra phân thắng bại, có một con chó như vậy, thật là hữu dụng.

Nhân viên bảo vệ hình như cũng là người thích phim của Mạch Nhiên. Sau khi nói vài câu liền rút một cuốn sổ ra muốn xin chữ ký của cô.

Mạch Nhiên thấy hắn ta có vẻ đứng đắn, đang muốn ký tên cho hắn thì bỗng nghe thấy Thẩm Tiểu Suất sửa lên bên chân cô.

"Tiểu Suất, sao vậy?" Mạch Nhiên dừng lại cúi xuống nhìn Tiểu Suất, thấy nó liên tục sửa, ngâm ổng quần cô kéo đi.

Mạch Nhiên không hiểu, bị Tiểu Suất dắt đi vài bước, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ: Tiểu Bạch đâu?

Tiểu Bạch không thấy đâu nữa !

Mạch Nhiên cuống đến nỗi không kịp ký tên nữa, lôi Tiểu Suất đi tìm Tiểu Bạch.

Bảo vệ ngăn cản cô: "Bạch tiểu thư, chó trong khu này mất cũng là trách nhiệm của tôi. Không bằng chúng ta cùng đi tìm?"

Mạch Nhiên cầu còn không được, nhanh chóng để hắn dẫn đường.

Vì vậy bảo vệ dẫn cô đi qua khu nhà, đến bên hồ vắng vẻ. Mạch Nhiên vừa gọi vừa hét, nhưng ngay cả cái bóng một con chó cũng không có. Trong lòng cô nóng như lửa đốt, không ý thức được trời đã tối, hơn nữa đã đi rất xa khỏi khu nhà.

Mạch Nhiên lúc này mới nghi ngờ. Bảo vệ nói Tiểu Bạch ở bên này, nhưng sao có thể chạy xa như vậy? Hơn nữa, Tiểu Bạch cũng chỉ là một con chó, cho dù có chạy trốn cũng sẽ sửa, vậy mà sao một tiếng động Mạch Nhiên cũng không nghe thấy? Trừ phi, hắn ta chỉ sai đường cho cô.

Sao hán ta lại nói đã từng thấy Tiểu Bạch? Mạch Nhiên nhất thời cảnh giác hẳn lên. Nhớ kỹ lại một chút, cô quan sát tên bảo vệ này, càng nghĩ càng cảm thấy lạ, hình như cô chưa từng gặp qua. Trong lòng cô bắt đầu lo sợ.

Mạch Nhiên kéo Tiểu Suất dừng lại.

"Bạch tiểu thư, bên này không có, chúng ta đi bên kia tìm xem." Hán ta chỉ tay về một nơi hẻo lánh.

Mạch Nhiên sợ hãi, vội vàng lắc đầu: "Không cần, tôi nghĩ Tiểu Bạch hẳn là không chạy xa được như vậy, tôi quay lại chỗ cũ tìm đây." Nói xong, Mạch Nhiên quay đầu chạy.

Cánh tay đột nhiên bị tóm lại.

Hành động rất không khách khí này càng khiến Mạch Nhiên thêm chắc chắn hán ta không có ý tốt. Quả nhiên về mặt chân thành lúc này của hán ta thay đổi, ánh mắt tràn ngập tia nguy hiểm.

"Bạch tiểu thư, còn chưa tìm được sao đã đi?"

"Tôi không tìm nữa!" Mạch Nhiên giãy giụa khỏi tay hán.

"Chuyện đó đâu phải do cô muốn là được." Hán nói xong, không biết lấy đâu ra một con dao kề lên thắt lưng cô.

Tiểu Suất sủa inh ỏi, bị hán đạp ra xa.

Mạch Nhiên biết mình bị lừa, dưới tình thế cấp bách, cô nhìn Thảm Tiểu Suất kêu to: "Tiểu Suất đi mau, đi tìm Thảm Lâm Kỳ..." Nói còn chưa xong, cô bị một lực đạo đánh vào gáy, nháy mắt mất đi cảm giác.

Mạch Nhiên bị trói.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình bị trói như cái bánh chưng, miệng bị dán băng dính, chỉ còn hai con mắt quan sát xung quanh. Chỗ này là một nhà kho cũ nát mới được sửa chữa, không có gì mới nhưng có vẻ sạch sẽ, hẳn là có người ở đây.

Điều khiến cô cảm thấy kinh khủng nhất là, xung quanh đều được dán đầy áp-phích và ảnh chụp của chính mình, trong đó có một vài hình ảnh được gửi kèm trong lá thư đe dọa mà cô nhận được.

Trong lòng Mạch Nhiên khiếp sợ. Cửa nhà kho bỗng nhiên mở ra, một người đàn ông mặc áo sơ mi đen đi vào. Dưới ánh đèn mờ nhạt, cô nhận ra tên bảo vệ kia. Nhìn qua hán không quá nhiều tuổi, khuôn mặt cũng không khiến người khác liên tưởng đến một kẻ biến thái theo dõi điên cuồng.

Cô còn đang mãi suy nghĩ, hán đã tới bên cạnh cô, ngồi xổm trước mặt, tháo băng dính trên miệng cô ra, đưa một cặp lồng com đến trước mặt cô.

"Ăn đi." Hán nói, thái độ thoạt nhìn không giống cái tên đã uy hiếp cô.

Để tránh cho hán tức giận, Mạch Nhiên không có trực tiếp hỏi, chỉ nói: "Anh trói tôi thế này tôi ăn sao được."

Hán không lập tức tháo dây trói cho cô, mà suy nghĩ một chút.

Mạch Nhiên nhanh chóng bổ sung: "Anh yên tâm đi, cho dù muốn chạy trốn, tôi cũng phải ăn no trước đã."

"Cô trốn không thoát." Miệng hán nói như vậy, nhưng vẫn cởi dây trói ra cho cô.

Mạch Nhiên quả thực đói bụng, hai tay được tự do liền ôm lấy cặp lồng com. Đúng như cô nói, phải ăn no mới có sức chạy trốn. Huống chi, dưới tình huống như vậy, hán nếu muốn làm gì cô cũng không cần dùng đến biện pháp này. Cho nên Mạch Nhiên yên tâm thoải mái ăn com, còn hán vẫn ngồi một bên nhìn chăm chăm cô, sợ cô chạy trốn.

Một lát sau, Mạch Nhiên ăn được không nhiều lắm, thấy hán vẫn còn đang nhìn mình, liền thăm dò.

Cô nói: "Này, anh tên là gì?"

Hán không trả lời cô.

"Anh nói anh là fan của tôi, tôi vẫn chưa biết tên anh, chẳng lẽ bắt tôi gọi anh là 'này,này'?"

"Tiểu Phong." Hán nói.

"Tiểu Phong, thư đó là anh gửi cho tôi sao?" Mạch Nhiên hỏi.

"Ừm." Hán gật đầu.

Quả nhiên là hán!

"Anh rất thích tôi sao?" Mạch Nhiên tiếp tục thử hấn.

Hắn vẫn gât đầu, nhìn qua, bình thường hẳn chắc là một người ít nói.

"Nếu như thích tôi, có thể thả tôi ra được không? Tôi có thể mời anh đi xem phim, hoặc là..."

"Tôi không muốn!" giọng hắn bỗng nhiên cao lên, vẻ mặt thanh thuần vừa rồi nháy mắt trầm xuống: "Tôi còn không muốn nhìn thấy cô cùng với nam diễn viên khác. Cô là của tôi, bất kể ai cũng đừng nghĩ tới!" Hắn nói, sửa lại giọng ôn nhu khi nãy, bóp lấy cổ tay cô, sau đó cầm sợi dây thừng đi tới.

Mạch Nhiên phát hiện muốn dùng lời lẽ để thu phục hẳn không dễ dàng cho nên nhanh chóng đổi giọng: "Nếu như anh không thích tôi đóng phim, có thể để tôi nói với công ty, nhưng anh phải cho tôi ra ngoài, bằng không tôi biết nói với ai?"

"Không cần nói với ai, cô ở đây cùng tôi là được ." Hắn kiên định nói, nhãn thần kiên quyết.

Tên này quá cố chấp, Mạch Nhiên nhất thời hết nói nổi, tạm thời đành bỏ ý nghĩ muốn thuyết phục hắn, chuẩn bị hành động tùy theo hoàn cảnh.

Thế nhưng Mạch Nhiên không nghĩ tới, tìm một cơ hội chạy trốn lại khó như vậy.

Tiểu Phong trói cô rất chặt, ngoại trừ lúc ăn, thì rất ít cởi trói cho cô. Hắn thậm chí còn cầm cameras, chụp ảnh Mạch Nhiên bị trói, sau đó dán lên tường.

Hơn nữa, Mạch Nhiên phát hiện hẳn còn có thể suốt một ngày một đêm online comment rất nhiều trên các status của cô. Hơn nữa hẳn ta còn thề son sắt rằng, cho dù tất cả các fan quay lưng lại với cô, thì hẳn đảm bảo chắc chắn vẫn luôn ở bên cô.

Những chuyện này vẫn chưa phải khoa trương nhất. Điều khoa trương nhất chính là, hẳn còn giả danh một thiếu phụ cô đơn. Bất kỳ một nam minh tinh nào từng có tin đồn với Mạch Nhiên đều bị hẳn ta bôi mớ chuyện xấu, khiến những người đó rời bỏ cô. Mạch Nhiên kinh hãi những hành vi biến thái này của hẳn, không thể tưởng tượng ra nổi Thẩm Lâm Kỳ sẽ như thế nào khi biết chuyện này.

Mạch Nhiên bị hành vi của hẳn ta làm cho choáng váng, ý chí dần tan rã.

Ở trong cái kho cũ kỹ âm u này, thời gian dường như trôi thật chậm. Mạch Nhiên mỗi ngày chỉ có thể dựa vào giờ ăn cơm mà đoán biết thời gian. Bị trói chặt một thời gian dài khiến cho chân tay cô đều tê liệt. Cô ngủ không nổi, có đôi khi ngủ gà ngủ gật, mơ mơ màng màng thấy mình được cứu, thế nhưng lúc mở mắt ra, mới phát hiện trước mặt vẫn là một miền trời đất âm u.

Cảm giác tuyệt vọng này giống như một cánh tay vô hình, mỗi ngày đều bóp chặt cổ khiến cô không thể thở nổi. Mạch Nhiên bắt đầu trở nên mất cảm, sợ ngủ, thậm chí sản sinh ảo giác. Cô thấy mình chết đi, mẹ ở bên cạnh, hỏi cô tình hình bệnh của Bạch Triết. Cô còn thấy, mỗi tấm ảnh trong nhà kho đều cử động, đều la hét khiến cô sợ hãi, lắm lúc nửa đêm cô cũng hét lên, Tiểu Phong nghe được vội vã rời giường, dán băng dính bịt miệng cô lại.

Cô muốn chết, trong lòng nghĩ tới Thẩm Lâm Kỳ, hối tiếc không kịp.

Con người thật đúng là một loài động vật buồn cười. Cứ mãi miết suy nghĩ chuyện tương lai, mà không biết rằng cuộc sống hiện tại cũng dễ dàng bị biến mất. Trước đây, cả hai người bọn họ đều vì muốn giữ thể diện mà không ai chịu nói ra câu nói kia, hôm nay có thể cả đời cũng sẽ không còn cơ hội nữa.

Nếu có cơ hội, dù cho chỉ là một giây, cô cũng muốn nói cho biết rõ suy nghĩ trong lòng mình.

Mạch Nhiên cứ mơ màng như vậy, bỗng nhiên cửa nhà kho bị mở.

Rất nhiều người xông vào, rất nhiều tiếng bước chân, lại còn cả tiếng chó sủa rất ồn quen thuộc, tất cả đều truyền đến tai Mạch Nhiên.

Sau đó, một cái ôm đột ngột!

Mạch Nhiên nghĩ rằng đó là ảo giác, mở mắt nhìn thấy Thẩm Lâm Kỳ. Anh rất gầy, viền mắt thâm quầng. Khuôn mặt gầy đầy râu, ánh mắt tha thiết nhìn cô. Miệng liên tục gọi: "Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên..."

Mạch Nhiên không còn hơi sức đâu mà nói, cô cảm thấy buồn cười, không nghĩ rằng lại được nghe anh gọi như vậy trong ảo giác.

Mạch Nhiên cứ như vậy tựa vào lòng anh, mơ màng ngủ.

"Thẩm Lâm Kỳ, em thích anh."

Hòa nhé, mỗi người nói một lần thôi.

Chỉ có điều, lúc anh nói thì chị say rượu nên không nhớ. Lúc chị nói thì chị lại đang ảo giác >_< liệu lần này chị có quên???

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Mạch Nhiên không nhớ rõ mình được cứu ra ngoài thế nào. Chỉ biết lúc cô tỉnh lại thấy mình đang nằm trên giường bệnh, ánh đèn mờ nhòe. Cô không thể mở mắt ra được. Đầu đau như búa bổ, cả người đều đau nhức.

"Cô tỉnh rồi!" một giọng nói truyền đến. Mạch Nhiên mơ hồ trông thấy mấy bóng người mặc áo trắng chạy đến gần, tiếng bước chân khiến cô hoảng sợ.

"Tránh ra! Đừng, đừng lại đây!" Mạch Nhiên cả người run lên, mồ hôi đầm trán, điên cuồng đẩy các bác sĩ đang dè cô lại.

"Bệnh nhân tâm tình bất ổn, lập tức tiêm thuốc an thần." Một bác sĩ cầm kim tiêm đi đến, bỗng trong đầu Mạch Nhiên xuất hiện một hình ảnh quen thuộc.

Cô nhớ lại trước đây, khi Bạch Triết mới gặp tai nạn, tâm tình không tốt nên không thể khống chế được. Bác sĩ buộc phải tiêm thuốc an thần cho nó. Mỗi lần như vậy, Mạch Nhiên đứng bên ngoài đều có thể nghe thấy tiếng A Triết kêu la thảm thiết.

Hết la hét lại đến cầu xin, cuối cùng rốt cuộc im lặng, không còn tiếng nữa. Toàn bộ quá trình như vậy, Mạch Nhiên đứng ngoài chứng kiến đã cảm thấy đau lòng, không ngờ tự mình trải qua mới dần vật hơn. Cho nên, cô không muốn biến thành như vậy, cô phải sống thật tốt, dùng tài năng của mình kiếm thật nhiều tiền để chữa bệnh cho Bạch Triết.

Nước mắt không chịu yên phận cứ trào ra. Mạch Nhiên mở trừng mắt nhìn kim tiêm sắc bén, lúc mũi kim gần đâm vào tay, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

"Các người đang làm gì?"

Thẩm Lâm Kỳ xông vào, rất không khách khí mà đẩy vị bác sĩ kia ra, bảo vệ Mạch Nhiên đang nằm trên giường bệnh run rẩy.

Thân thể bị ôm lấy trong nháy mắt, một thứ cảm giác an toàn chưa bao giờ có bao phủ toàn bộ trái tim cô, cô nghe được giọng nói ấm áp của anh: "Đừng sợ, có anh ở đây!"

(yeah, cuối cùng anh chị cũng ngọt ngào)

Những lời này anh đã từng khất nợ cô, cuối cùng hôm này cũng nói ra khỏi miệng.

Mấy vị bác sĩ có vẻ rất bối rối: "Thẩm tiên sinh, cô Bạch tâm tình rất không ổn định, nếu như không tiêm thuốc an thần, sợ rằng cô ấy sẽ quá kích động mà làm tổn thương bản thân."

Thẩm Lâm Kỳ không để ý đến bọn họ, anh chỉ nói một chữ: "Cút."

Mọi người ở đây đều giật mình, trong ánh mắt lóe lên tia sợ hãi, do dự không dám tiến lên.

"Còn cần tôi lặp lại lần nữa sao?" Giọng anh trở lên lạnh như băng, mang theo sự ra lệnh, khiến người ta sợ hãi.

Rốt cuộc bọn họ không dám khuyên Thẩm Lâm Kỳ nữa mà phải rời khỏi phòng bệnh.

"Không sao rồi." Anh vỗ về cô, ôm chặt lấy cô. Cảm giác này vô cùng chân thực, khiến Mạch Nhiên cuối cùng cũng ý thức được mọi chuyện hoàn toàn không phải ảo giác. Cô đã thực sự được cứu ra, chính là người đàn ông này, anh lại một lần nữa cứu cô.

Nhiều ngày sợ hãi và ủy khuất khiến Mạch Nhiên tựa trong lòng anh bỗng nhiên bật khóc, vừa khóc lóc thảm thiết, vừa mắng mỏ: "Thẩm Lâm Kỳ, đồ đáng ghét! Vì sao không đến cứu em sớm? Anh có biết em sợ thế nào không? Có biết em nhớ anh thế nào không? Em còn tưởng rằng đời này không còn được gặp anh nữa... đáng ghét... đáng ghét!"

(úi chà ^^)

Môi cô bị làn môn nóng bỏng của anh ngậm lấy. Anh hôn cô, đặt cô lên giường bệnh, lấy tay lau giọt lệ trên mặt cô, nhẹ nhàng liếm môi cô.

Tiếng khóc biến thành tiếng nức nở. Dưới sự dịu dàng của Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên dần dần bình tĩnh lại, chăm chú ôm lấy cổ anh, đem toàn bộ cái tôn nghiêm chói má trước kia vứt qua một bên, cầu xin: "Sau này đừng rời bỏ em, vĩnh viễn đừng."

Anh ôm cô vào lòng, lấy tay nâng sau gáy cô, hôn lên tóc cô, lại ở bên tai cô thì thầm trịnh trọng: "Tôi Thẩm Lâm Kỳ xin thề, từ nay về sau, vĩnh viễn không rời khỏi Bạch Mạch Nhiên."

(ơ...sao chap này ta lại mún khóc T___T không! Ta mún cười cơ >_<)

Thời khắc ấy, Mạch Nhiên rất muốn cảm tạ trời xanh đã để cho cô được tiếp tục hưởng thụ quyền lợi yêu và được yêu trên thế giới này.

Đau đớn, cũng chính là hạnh phúc.

๘๘.๐.๘๘

Vài ngày sau, Mạch Nhiên dần dần hồi phục, cô cũng bắt đầu thoát khỏi cái bóng ám ảnh kia. Mặc dù buổi tối thỉnh thoảng cô còn gặp ác mộng, nhưng mỗi lần tỉnh lại, Thẩm Lâm Kỳ vẫn ở bên cô.

Không sai, anh đã thực hiện đúng lời hứa của mình. Anh bỏ hết mọi việc, bất kể ngày đêm đều ở bệnh viện chăm sóc cô. Thế cho nên, mỗi ngày y tá đến kiểm tra phòng bệnh đều nhìn Mạch Nhiên với ánh mắt ngưỡng mộ và đổ kị.

Mạch Nhiên vì vậy mà thụ sủng nhược kinh, nhưng thực sự là rất cảm động, thậm chí sa vào cái ôn nhu đó của Thẩm Lâm Kỳ, vọng tưởng nếu như cả đời này không ra viện thì thật là tốt biết bao!

Nhưng mà, cái gì tới vẫn cứ phải tới.

Sau khi ở bệnh viện điều trị một tuần, bác sĩ nói Mạch Nhiên có thể về nhà nghỉ ngơi, nhưng vẫn dặn đi dặn lại cô, phải cố gắng không được làm việc quá nhiều khiến cơ thể mệt mỏi, càng không được để tâm tình không tốt, tránh bị kích động.

Mạch Nhiên gật đầu đáp ứng. Sau khi làm xong thủ tục xuất viện, Mạch Nhiên đi theo Thẩm công tử trở về nhà. Trước cửa Thẩm gia, Anna tỷ đã đợi sẵn chờ bọn họ: "Mạch Nhiên, con cuối cùng cũng đã trở về, ta và Thẩm Lâm Kỳ đều soi hời. Con xem, con đã biến thành cái dạng gì rồi? Nhanh! Mau để ta ôm con một cái." Bà nói xong, chạy lại ôm Mạch Nhiên thật. Được một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi ôm lấy mình, Mạch Nhiên thực sự không nhịn được mà khóc.

"Mạch Nhiên, đều là Anna tỷ không tốt, chỉ lo đi chơi, khiến con chịu khổ. Con ngoan...!"

Mạch Nhiên nghe vậy thiếu chút nữa òa khóc theo bà. Nhưng cô không muốn bà tục áy náy, nên cố gắng kìm nén nước mắt, vui vẻ nhìn bà: "Con không sao mà. Không phải giờ con đã trở về rồi sao? Con rất khỏe, không sao cả."

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi..." Anna tỷ không ngừng lăm bầm những lời này, dường như là để bình ổn chính tâm tình mình.

Lúc ấy, Mạch Nhiên bỗng cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Chỉ ít là sau khi trải qua đau khổ, cô vẫn còn được người khác quan tâm lo lắng, cùng cô chia sẻ vui buồn. Cô bao năm qua đã mất đi cha mẹ, lần đầu tiên cảm nhận được hơi ấm gia đình, bỗng nhiên cô cảm thấy mình cũng không phải quá cô đơn.

Lòng cô như được khai sáng, cuối cùng cũng thoát ra được cái bóng ma bị trói kia, bỏ lại đằng sau quá khứ buồn, hướng về phía trước một cách lạc quan.

Trải qua một chuyến biến lớn như vậy, Mạch Nhiên cảm thấy mình thật giống như một con gián, càng đánh càng khỏe. Cho nên mỗi buổi tối không ngủ được, cô lại kéo Thẩm Lâm Kỳ dậy xem đá bóng. O.o

"Không được." Thẩm công tử từ chối.

"Vì sao? Em cứ ru rú ở nhà thế này buồn muốn chết rồi, anh còn không cho em ra khỏi cửa, không cho em lên mạng. Em đâu phải trẻ con, em biết tình trạng của mình thế nào, hiện tại em thực sự không sao, anh cho em xem đi! Xin anh đấy, được không..." (có ai cho tôi biết đây có phải là chị Nhiên làm nũng không ????)

Ngay trong lúc ấy, Mạch Nhiên còn không ý thức được rằng từ khi nào cô bắt đầu vô tư mà làm nũng với Thẩm công tử.

Điều mà không ai có thể tưởng tượng được chính là, cô làm nũng thành !.

Mạch Nhiên mở to hai mắt nhìn, cảm thấy chuyện này thật khó tin: "Thật sao? Anh chắc chắn đồng ý cho em xem?"

"Thật vớ vẩn, không thì yên cho anh ngủ."

Mạch Nhiên nhanh chóng che miệng lại, híp mắt cười, sau đó chạy vội đi mở tủ lạnh lấy một cây kem thật bự.

Thẩm Lâm Kỳ khóe miệng run lên: "Anh kiếp trước thiếu nợ em rồi."

"Ừm ừm." Mạch Nhiên gật đầu, đồng thời giục: "Nhanh lên, trận đấu sắp bắt đầu rồi!"

Mạch Nhiên từ bé đã thích đá bóng. Trên một thảm cỏ xanh, không khí sôi nổi vô cùng. Vì thế, hồi cô còn đi học, cô đã từng điên cuồng thầm mến tên đội trưởng đội bóng của trường, còn lên viết thư tình gửi cho hắn. Kết quả thư còn chưa đưa, cô đã phát hiện ra hắn và đội phó yêu nhau. Hai người phá tan sự trói buộc của định kiến, kiên quyết ở bên nhau.

Từ đó về sau, Mạch Nhiên cũng chưa từng thích một ai khác. Bởi vì cô nghĩ làm phụ nữ thật khó, không chỉ phải đề phòng phụ nữ, mà còn phải đề phòng cả đàn ông.

Đương nhiên, mấy chuyện này đều là chuyện vớ vẩn. Thực tế, Mạch Nhiên đến giờ vẫn còn tình cảm tốt với cầu thủ bóng đá, nhưng hiện thực cũng tàn khốc, Thẩm công tử lại hình như có vẻ không thích môn thể thao vĩ đại này lắm.

Mạch Nhiên vừa ăn kem, vừa trầm trồ khen ngợi, còn Thẩm công tử lại ngồi im không động tĩnh gì. Thờ ải đến mức Mạch Nhiên có chút nghi ngờ. Vì vậy cô thừa dịp đang nghỉ giữa trận bóng, bèn xúc một thìa kem dí lên miệng anh,

"Aaaaaa...!" Cô bắt anh há mồm.

Thẩm công tử phớt lờ: "Mình em xem đi, anh đi ngủ." Nói xong, anh chuẩn bị đứng dậy.

"Đừng mà!" Mạch Nhiên cuống quýt, gắt gáo kéo ống quần Thẩm Lâm Kỳ: "Còn chưa đá xong mà, không phải anh nói cùng em xem sao? Hiệp sau nhất định là hay hơn, em đảm bảo."

"Em bảo đảm?" Thẩm Lâm Kỳ quay đầu lại, cúi xuống nhìn Mạch Nhiên đang ngồi trên sô pha.

Mạch Nhiên chớp mắt nhìn anh, liều mạng gật đầu: "Em đảm bảo, hiệp sau tuyệt đối đặc sắc, đưa phạt đến tây thiên, lát nữa thôi anh sẽ thấy!"

"Được rồi." Anh nói xong, bỗng nhiên cúi người, bế cô lên khỏi sô pha.

Thân thể bỗng dựng bay lên trời khiến cô la hoảng lên: "Anh làm cái gì vậy?"

Thẩm Lâm Kỳ tắt ti-vi, bế Mạch Nhiên lên lầu.

"Anh làm cái gì thế, bỏ em xuống!" Cô hét lên.

"Im miệng." Anh trừng mắt nhìn cô khiến cô sợ đến trợn mắt há mồm. Bỗng nhiên anh nhếch miệng cười, ý vị thâm sâu mà nói: "Hiệp sau, bắt đầu rồi!"
(kết quả tất yếu!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Cái gì hiệp sau? Cái gì bắt đầu rồi?

Mạch Nhiên sững sốt một hồi mới hiểu được ý tứ của Thẩm Lâm Kỳ. Cùng lúc ấy, trong đầu cô lập tức hiện ra hình ảnh những chuyện đã xảy ra ở tuổi nước nóng. Nghĩ lại mà vẫn còn thấy kinh hãi. Cái loại cảm giác tê tâm liệt phế này khiến cô hoảng hốt hần lên.

Trong lòng Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên như một con cá mắc cạn, liều mạng giãy dụa: "Em không xem, không xem nữa, anh bỏ ra xuống, em muốn đi ngủ! Em là bệnh nhân, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi, anh mau thả em xuống."

Tiếng hét rất lớn, thậm chí Anna tỷ đang ngủ trong phòng cũng giật mình tỉnh giấc.

Mạch Nhiên nghĩ rằng mình sắp được cứu sống, vậy mà lúc ấy Anna tỷ mở cửa, con mắt ngái ngủ, nhìn hai người bọn họ một lát, sau đó lại quay về phòng tiếp tục ngủ!

Mạch Nhiên lúc đó khóc không ra nước mắt, đây là gia đình kiểu gì vậy? Cứ thế mà trừng mắt nhìn con trai mình bạo lực với một người phụ nữ đáng hoàng sao? Quá đáng, thật quá đáng! Trong lúc Mạch Nhiên còn đang căm giận, Thẩm Lâm Kỳ đã bế cô vào trong phòng, rất không khách khí quăng cô lên giường, đứng bên cạnh bình tĩnh cời quần áo.

Mạch Nhiên chấn kinh, khoanh tay trước ngực bảo vệ mình, liều mạng nói: "Anh đừng tới đây, có chuyện gì từ từ nói, không nên động chân động tay!"

("từ từ nói" sao??? >_<)

Lúc cô còn đang lăm nhăm, thì anh đã cởi được một nửa, lộ ra thân trên gầy gò, khuôn ngực chắc chắn, mọi đường cong đều hoàn mỹ, vóc người hoàn hảo.

Nếu như bình thường, Mạch Nhiên nhất định sẽ chảy nước miếng mở to hai mắt mà nhìn, nhưng giờ khắc này cô không được phép như vậy. Một đêm kia anh trong thân thể cô khiến cô đau đến chết đi sống lại, mỗi lần nhớ lại là thần kinh đều bị kích thích hạ mệnh lệnh chạy trốn.

Mạch Nhiên không suy nghĩ nhiều, xoay người, tay bám vào thành giường chuẩn bị chạy. Nhưng chưa được bước nào cổ chân cô đã bị giữ lại. Thẩm Lâm Kỳ dễ dàng cố định cô trên giường, đặt cô dưới thân anh, bắt đầu cởi quần áo cô.

Mạch Nhiên quá sợ hãi, cảm giác nước mắt đều trào ra, liên tục cầu xin tha thứ: "Em không chơi, em là bệnh nhân, bác sĩ nói em không được làm việc mệt mỏi."

"Không phải vừa rồi em còn thề thốt với anh, còn đảm bảo rằng em không sao ừ??" Thẩm Lâm Kỳ ngừng động tác, neho mắt nhìn cô.

Mạch Nhiên xấu hổ vô cùng, chỉ hận mình lảm lời, khiến cho Thẩm công tử tóm được thóp, cô nói: "Kỳ thực vừa rồi là em gắng gượng chống đỡ thôi, giờ em không thể được nữa. Xin anh buông tha em, cho em đi nghỉ ngơi... em nói... anh đừng có coi..!" Mạch Nhiên cảm thấy mình sắp thất bại, tim đập loạn nhịp, đành phải nói ra sự thật: "Em sợ đau, anh đừng như vậy, xin anh..."

Ngón tay đang cởi khuy áo của anh dừng lại, kinh ngạc nhìn cô.

Mạch Nhiên nước mắt vòng quanh, ầm ức nhìn phía anh. Thực sự không phải cô không muốn, mà là cô rất sợ đau.

"Đồ ngốc." Thẩm Lâm Kỳ thì thầm, cúi đầu xuống hôn lên trán cô.

Động tác bất ngờ của anh khiến cô choáng váng, nghe được bên tai anh đang thủ thỉ: "Lần này sẽ không đau, anh đảm bảo!" Sau đó, không đợi cô kịp phản ứng, anh đã hôn lên môi cô.

Rất dịu dàng. Hoàn toàn không giống với sự kịch liệt ngày đó, không có sự va chạm vào răng, càng không có miệng đầy máu tanh, chỉ có ôn nhu dịu dàng, vô cùng cảm động.

Mạch Nhiên bình tĩnh lại, cẩn thận đáp lại anh, hai tay ôm lấy cổ anh.

Phản ứng bằng lòng của cô khiến anh càng thâm nhập sâu vào. Lúc ấy, áo của cô bị anh kéo ra, cơ thể lộ ra ngoài không khí khiến cô cảm thấy lạnh lạnh, thế nhưng rất nhanh chóng một bàn tay nóng như lửa chạy dọc cơ thể cô.

Cơ thể cô xảy ra một ít biến hóa, cảm giác muốn bài trừ dần dần an biến, thay vào đó là một loại cảm giác hạnh phúc rất khó tả, khiến cô quên đi đau đớn, chìm đắm trong ôn nhu của anh.

Mãi đến khi, anh đẩy hai chân cô ra.

Cô tỉnh táo lại, bắt đầu lên tiếng: "Được rồi được rồi, muộn rồi, đi ngủ thôi! Em là bệnh nhân, không thể quá mệt mỏi, bác sĩ nói phải nghe. Này, em nói anh có nghe không thế?"

"Im miệng."

Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên hạ thấp giọng, sau đó lại tiến vào!

Tiếng hét cô vốn chuẩn bị không hề thốt ra, bởi vì thân thể cô không hề cảm thấy đau đớn, ngược lại còn thấy thỏa mãn, kích thích đại não của cô.

"A..." Cô rớt cục kêu ra, nhưng hóa thành tiếng rên rỉ.

Hóa ra cái cảm giác này nó lại như vậy. Giống như bông bênh trên mây, đợi trời dạt đến nơi chân trời. Toàn thân cô từng lỗ chân lông đều giãn ra, sự ma sát trong cơ thể mỗi lúc một mạnh, chiếm được một ít, nhưng còn muốn thêm nhiều nữa. [...] Bao nhiêu hồi ức hiện về trong đầu Mạch Nhiên.

Lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên ăn cùng nhau, lần đầu tiên cãi nhau, lần đầu tiên anh đến trường quay xem cô đóng phim, lần đầu tiên cô đến nhà anh, lần đầu tiên đồng sàng cộng chăn, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên nói thích anh... Rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng anh lại chưa từng nói yêu cô.

Cô ôm lấy anh: "Thẩm Lâm Kỳ, em yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Anh nói xong, lại một lần nữa xông vào cơ thể của cô. Một đợt sóng trào, mọi ý nghĩ trong đầu bị phân tán, khiến bọn họ vô cùng thỏa mãn.

Một lát sau, cô tựa trong ngực anh nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: "Thẩm Lâm Kỳ, nếu như sáng sớm mai em dậy mà anh còn dám biến mất, nhất định anh phải chết!"

Anh không trả lời cô, chỉ ôm chặt lấy cô vào lòng.

Mạch Nhiên lúc đó trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Thôi rồi, không thể rời khỏi người đàn ông này được nữa.

Mạch Nhiên nằm trong lòng Thẩm Lâm Kỳ mà ngủ một đêm. Gần như đây là đêm cô ngủ ngon nhất suốt mấy ngày nay. Lúc cô tỉnh lại, anh vẫn còn đang ngủ, khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, hàng lông mi thật dài, khóe môi khẽ nhếch lên, thật khiến người ta nghĩ đến dục vọng.

Cô rất thích nhìn hàng lông mi của anh, còn thích thổi lên mặt anh. Bỗng nhiên anh tỉnh giấc.

Anh tóm lấy cổ tay cô, muốn hôn cô.

Mạch Nhiên nói: "Anh đi đánh răng đi đã, ngủ cả đêm rồi."

Nhưng mà cô kháng nghị vô hiệu. Anh vẫn tiếp tục, hơn nữa còn muốn “diễn tập buổi sáng”. Mạch Nhiên không có ý kiến, tuy rằng cô đã từng rất thuần khiết, nhưng sự cho tới bây giờ, cái thuần khiết ấy thực không phù hợp nữa. Phải biết rằng, bị động chỉ là nhất thời, phản công mới là mục tiêu lâu dài của cô!

Mạch Nhiên đẩy Thẩm Lâm Kỳ ra. Xoay người đè lên thân anh: "Anh đừng có động đây, em tới."

Hành động này khiến cho Thẩm công tử chấn động. Anh nhìn cô hỏi: "Em chuẩn bị tới thế nào?"

"Cái này, để em nghiên cứu một chút đã." Cô quan sát anh một hồi từ trên xuống dưới, đột nhiên có cảm giác muốn “thịt”, thế nhưng không biết cảm giác này từ đâu đến.

Ở phía sau, Hoàng mụ gõ cửa bảo bọn họ xuống ăn cơm.

Mạch Nhiên tìm được cơ thoái thác, rất vô liêm sỉ nói: "Ngày hôm nay thôi đi, để em từ từ nghiên cứu rồi tiếp tục."

"Cung kính chờ." Không thể không nói, Thẩm công tử dùng từ rất dâm tà.

Mạch Nhiên thật bất và mới không đỏ bừng mặt lên. Cô vội vã mặc quần áo chạy ra khỏi phòng.

Dưới lầu, Linda đã nhiều ngày không gặp đang chờ Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên rất hưng phấn, cho rằng rốt cục cũng thoát khỏi sự quản lý của Thẩm công tử, chuẩn bị được tiếp tục làm việc. Vậy mà Linda lại nhìn cô nói chỉ đến thăm Mạch Nhiên, tạm thời chưa có sắp xếp công việc cho cô.

"Không phải chứ? Vậy quảng cáo đầu gọi đầu không phải tuần sau quay sao?"

"Lùi tới tháng sau."

"Vậy có cần tham dự chương trình biểu diễn nghệ thuật không?"

"Không cần."

"Phòng vấn của Radio?"

"Gọi người đi thay rồi."

"Chụp ảnh bìa cho tạp chí thì sao?"

"Kỳ ba."

"Cái gì vậy!" Mạch Nhiên đập bàn: "Ô Linda, chị hủy hết lịch trình của em sao? Em khỏi rồi, em muốn đi làm việc!"

Linda có vẻ rất bối rối: "Cô nương à, chị chỉ có lòng tốt quan tâm đến em thôi mà. Đừng làm khó chị, chị cũng chỉ làm việc cho công ty thôi." Ngụ ý của Linda chính là, việc không cho Mạch Nhiên đi làm là do người khác quyết định, nhất định là Thẩm Lâm Kỳ..

"Anh ta đang ở trên gác, em đi hỏi cho rõ." Mạch Nhiên nói xong định bước đi thì Linda đã ngăn lại: "Em đừng đi, Thẩm tổng khẳng định sẽ không đồng ý đâu, hay là đợi qua vài ngày nữa, chờ scandal qua đi đã."

"Scandal gì?" Mạch Nhiên cảnh giác.

Linda nhất thời thay đổi sắc mặt: "Không, không, không có gì, chị chỉ thuận miệng nói bừa thôi, em đừng suy nghĩ nhiều."

Mạch Nhiên thấy Linda như vậy, liền nhớ tới lúc Thẩm Lâm Kỳ viện cớ thân thể cô không tốt nên bắt cô tránh xa các thiết bị điện tử có phóng xạ, cô lập tức hiểu ra điều gì. Không cần phải nói, cô bị nhốt trong này, nhất định là ngoài kia có chuyện rất lớn.

Tâm tình sáng khoái buổi sáng nhất thời tan biến, Mạch Nhiên phụng phịu nói: "Linda, đưa đi động đây cho em, ngay lập tức, lập tức!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Địch Phòng Bán Vê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Mạch Nhiên thấp thỏm dùng điện thoại của Linda lên diễn đàn. Tất cả các bài post hiện lên trước mặt cô thực sự khiến cô hết hồn:

"Tin bí mật, nữ minh tinh Bạch Mạch Nhiên bị trói 72 giờ!"

"Bạch Mạch Nhiên giữa đường gặp người cuồng phim!"

"Nữ minh tinh Bạch Mạch Nhiên bị fan điên cuồng bắt cóc, chịu khổ ngược X, tinh thần thất thường."

"Phật có mắt, hôm nay giấc mộng vào nhà họ Thẩm của người đàn bà dâm đẳng này sẽ thành bọt nước."

"Bạch Mạch Nhiên cao thanh vô mã, người hiểu không hả?"

Mạch Nhiên xem qua liền đổ mồ hôi lạnh. Cô không nghĩ tới chuyện cô bị bắt cóc, bị trói mấy ngày liền mọi người đều đã biết. Bọn họ không lo lắng an nguy của cô thì thôi, đã thế lại còn hả hê mà xem trò hề, phía sau những lời nói đều là bộ mặt ghê tởm, thực sự là trái tim băng giá.

Cô cố gắng tự kiềm chế bản thân, nhưng bàn tay cầm điện thoại vẫn cứ run lên.

Ngay lúc ấy từ phía sau, Thẩm Lâm Kỳ đi xuống, cướp lấy chiếc điện thoại.

"Anh làm gì vậy?" Mạch Nhiên cuồng cuồng: "Em còn chưa xem xong, trả lại cho em!"

"Mấy cái này giả dối vô văn, có gì hay mà xem?" Anh nói, đưa điện thoại trả lại cho Linda, Linda nhanh chóng cầm lấy rồi lùi lại cách xa Mạch Nhiên, dường như rất sợ Mạch Nhiên lấy lại.

Mạch Nhiên vì vốn tò mò nên trong lòng cảm thấy không yên, lại bị Thẩm Lâm Kỳ cướp mất điện thoại cho nên vô cùng tức giận, nhìn anh phát hỏa: "Chuyện lớn như vậy, sao anh không nói cho em biết? Không cho em sử dụng phương tiện thông tin, hóa ra là muốn che giấu em chuyện này sao? Anh có ý gì vậy?"

Thẩm Lâm Kỳ không hề tức giận, chỉ ngẩng đầu nhìn Linda nói: "Quay đi!"

Linda tuân lệnh, không nói hai lời liền quay lưng lại.

Cùng lúc đó, Thẩm Lâm Kỳ hai tay đè bả vai Mạch Nhiên xuống, khiến cô xoay người, sau đó ôm lấy cô từ phía sau.

Một tay anh che mắt cô lại, giọng nói ôn nhu vang bên tai cô: "Nếu như thật sự quan tâm như thế, thì đừng nhìn, đừng nghe, như vậy cho dù người ta có nói gì cũng sẽ không làm em tổn thương."

Mạch Nhiên ngây ngẩn cả người.

Từ lúc xuất đạo đến nay, cô đã từng bị người ta chửi mắng rất nhiều, bị bêu xấu rất nhiều, cũng đã từng bị uy hiếp. Giả vờ trong sáng, đồ dối trá, dựa hơi người khác, bình hoa, không biết diễn xuất, độc được phòng bán vé. . . Đối mặt với vô số những danh hiệu bôi nhọ này, Mạch Nhiên cũng mỉm cười cho qua, nhưng thực ra, cô đâu có kiên cường đến vậy. Cho dù là nữ tráng sĩ, cũng có một trái tim băng thủy tinh.

Mạch Nhiên còn nhớ rõ, cô lần đầu bị mắng là do mặc nhầm trang phục. Lúc đó là lúc cô mới xuất đạo không lâu, cô tham gia một lễ trao giải cho những gương mặt mới triển vọng. Ở đó ngoài Mạch Nhiên còn có một nữ ca sĩ nhạc POP nổi tiếng. Hôm sau trên mạng công kích Mạch Nhiên, nói cô không có khí chất, mặc cái loại trang phục quê mùa như vậy mà dám đứng cùng một chỗ với thần tượng X, ngay cả tư cách xách giày cho cô ca sĩ kia cũng không có.

Lúc đó Mạch Nhiên tức điên lên, không hiểu vì sao trên thế giới này lại có những fan ngang ngược như vậy, vì muốn lấy lòng thần tượng của mình mà ngang nhiên chửi bới người khác không ra cái gì. Lễ nào phải đè bẹp người khác như vậy thì thần tượng của mình mới tốt sao?

Sau đó, Mạch Nhiên ỷ khuất đem kể toàn bộ chuyện này cho Linda. Khi đó, Linda rất phong độ mà trả lời Mạch Nhiên bằng một câu chuyện:

"Hàn Sơn hỏi Thập Đắc: 'Thế gian chửi mắng tôi, ăn hiếp tôi, nhục mạ tôi, cười tôi, khinh bỉ tôi, tệ bạc tôi, lừa gạt tôi, làm sao để trừng trị họ?'" Thập Đắc đáp: "Chỉ cần nhìn họ, nhượng bộ họ, tùy ý họ, tránh họ, nhẫn nại, không cần để ý đến họ, qua vài năm, người có thể thoải mái nhìn hân."

Lúc đó Mạch Nhiên không rõ ý nghĩa những lời này. Nửa năm sau, Mạch Nhiên trở thành hoa đán (diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng đánh đá) của công ty giải trí Tinh Thiên, còn cô ca sĩ kia bởi vì chuyện hợp đồng với công ty quản lý xảy ra tranh chấp phải đưa ra tòa, cô ta thua kiện, bị công ty đối xử lạnh nhạt, lâu dần ngay cả các fan cũng quên mất cô ta.

Khi đó Mạch Nhiên mới hiểu được câu nói của Linda. Trong cái giới giải trí này, không ai là vĩnh viễn không thể bị hạ bệ. Bị chửi bới, bị cười cợt nhưng đến cuối cùng cũng bị người đời quên đi, được chân chính nhớ mãi và lưu danh sau này chỉ có kinh điển.

Căn cứ vào những điều đó, bao năm qua, Mạch Nhiên vẫn kiềm chế bản thân, không ngừng nói với chính mình rằng, cần phải cười trước chuyện xấu, tuyệt đối không được sinh khí.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, chuyện gì cũng nói thì dễ nhưng làm thì khó. Trải qua nhiều năm được rèn luyện, Mạch Nhiên đã có thể bách độc bất xâm, li lợm mặt dày, nhưng kỳ thực trái tim vẫn thiếu một chút không thể nhẫn nhịn, chỉ vì một vài câu nói ác độc và lời chửi bới mà phát hoảng.

Nhưng Mạch Nhiên cố gắng che giấu thật tốt, thế cho nên ngay cả Linda cũng không phát hiện ra. Thế nhưng cô không ngờ rằng Thẩm Lâm Kỳ lại phát hiện ra cô yếu đuối. Lúc ấy, cô thực sự cảm động vì sự quan tâm của anh, đồng thời bao nhiêu tức giận cũng tiêu tan, chỉ cảm thấy áy náy với anh.

Cô nói: "Xin lỗi, em vừa rồi không nên làm loạn như vậy."

"Không sao." Anh đáp, "Anh cho phép em buổi tối bồi thường."

Một câu nói, mặt cô đỏ đến mang tai. Con người này sao cứ nhắm lúc nghiêm túc mà giờ trò đùa giỡn lưu manh vậy? Thật là khiến cô mất hứng a!

Tuy rằng cô không thêm chấp hành vì lưu manh của Thẩm công tử, nhưng anh an ủi như vậy quả thực rất hiệu quả. Mạch Nhiên quyết định không quan tâm đến tin đồn ngoài kia, chuyên tâm dưỡng bệnh, thuận tiện nghiên cứu kịch bản "Tàn kiếm giang hồ".

Như đã nói, bộ phim này rất đặc sắc. Vai diễn nữ tặc Kim Nhị Nương của Mạch Nhiên là điển hình của một nữ nhân giang hồ, tính cách mạnh mẽ, dám yêu dám hận, không hề giống bất cứ một vai diễn nào của cô trước đây. Có thể nói đây là một vai diễn hoàn toàn mang tính thử thách khả năng diễn xuất của cô.

Đối với một người bị coi là bình hoa như Mạch Nhiên, cô cảm thấy sau khi cô hoàn thành vai diễn này, sự nghiệp của cô sẽ có một bước ngoặt lớn. Nếu làm tốt thì cô có thể hoàn toàn thoát khỏi cái danh "độc được phòng bán vé", nếu như diễn không tốt, cô tuyệt đối sẽ bị tên đạo diễn Tiết Lâm kia sẽ chửi bới cô cả đời.

Suy nghĩ cho sự an toàn tính mệnh của mình, Mạch Nhiên quyết định đọc thật kỹ kịch bản, tranh thủ trước khi quay tìm được cảm giác cho bản thân.

Trong lúc Mạch Nhiên nghiên cứu kịch bản thì tin tức về bộ phim cũng được tung ra ngoài. Có diễn viên Khương Tuệ tham gia cho nên bộ phim này thoáng cái trở thành tiêu điểm chú ý.

Dựa vào danh tiếng gần đây nhất của Mạch Nhiên, rất nhiều người cũng đã nhận ra tên cô ở vị trí thứ ba trong danh sách casting.

Có người bắt đầu trên internet bày tỏ nghi vấn: "Như vậy bộ phim này lại mời Mạch Nhiên diễn sao? Tuy rằng nhân khí của cô ta rất tốt, nhưng mà chỉ đóng được những vai giả bộ ngây thơ, sợ rằng không thích hợp để đóng phim điện ảnh võ hiệp."

Cũng có người thẳng thắn trực tiếp phủ nhận Mạch Nhiên: "Đã trải qua cái chuyện kia rồi, Bạch Mạch Nhiên vẫn nên quay về với hình ảnh ban đầu, tiếp tục làm người đàn bà dâm đang đi thì hơn."

Mặc kệ có bao nhiêu nghi vấn, lúc "Tàn kiếm giang hồ" chuẩn bị tung ra các loại tin tức nóng hổi và được đáp lại, nhà sản xuất cũng đưa ra quyết định hợp báo, tạo thanh thế ngay từ đầu cho bộ phim.

Mạch Nhiên sau sự kiện bắt cóc lần đầu công khai xuất hiện, khiến cho giới truyền thông vô cùng tò mò vây quanh cô.

Mặc dù chủ trì buổi họp báo đã liên tục nhắc nhở không hỏi những vấn đề không liên quan đến bộ phim nhưng vẫn còn rất nhiều người không thèm để ý đến lời cảnh cáo đó mà cứ hỏi Mạch Nhiên rất nhiều câu hỏi vớ vẩn.

Mấy vấn đề này toàn là về việc Mạch Nhiên bị bắt cóc, được cứu ra thế nào? Có phải như lời đồn cô bị ngược đãi? Có đúng là cô bị một người trong giới thượng lưu giờ trở? Bạn trai Thẩm Lâm Kỳ của cô suy nghĩ gì về chuyện cô bị bắt cóc? Câu hỏi mỗi lúc một sắc bén, mấy câu trước Mạch Nhiên còn có thể chống đỡ được, về sau càng lúc càng khó, đành phải nhiều lần cường điệu: "Xin mời các vị hỏi về vấn đề bộ phim sắp tới, cảm ơn."

"Chuyện cô bị bắt cóc có phải là để tuyên truyền cho bộ phim?" Một người đặt ra câu hỏi.

Mạch Nhiên hận không thể dùng camera đập vào mặt hắn. Có kẻ nào điên đi dùng cái chuyện này mà để tuyên truyền phim? Sau chuyện này cô đã bị dả kích tinh thần như thế nào, bị mọi người phỉ báng như thế nào, cuộc sống của cô đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng thế nào?

Hiện tại, ngay cả người làm vườn của Thẩm gia cùng nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, còn ở sau lưng cô nói chuyện thị phi.

"Đã bị người ta làm nhục, còn muốn làm thiếu phu nhân, nằm mơ đi!"

Người mới nằm mơ, cả nhà các người đều nằm mơ! Mạch Nhiên thiếu chút nữa phát điên, mấy người này thật không biết phân biệt thị phi trắng đen, còn cười trên nỗi đau khổ của người khác. Thật đau lòng!

Nghĩ đến đây, Mạch Nhiên không thể kiềm chế được sự oán giận trong lòng, nhìn tên phóng viên kia nói: "Anh nói láo!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56

Toàn bộ hội trường ồ lên.

Không chỉ có là ở hàng ghế phóng viên, ngay cả Tiết Lâm cũng nhú mày. Đúng lúc ấy, toàn bộ camera đều nhắm về phía Mạch Nhiên. Buổi họp báo vốn rất náo nhiệt đột nhiên im lặng.

Mạch Nhiên biết rõ, giờ khắc này có rất nhiều người đang chờ xem cô bị chê cười. Cô cũng biết, câu nói kia của mình không lịch sự đến mức nào. Là một nhân vật của công chúng, ngay từ khoảnh khắc quyết định xuất đạo, cần phải chuẩn bị tốt tâm lý bị người ta chửi bới và nói xấu, bất luận phản kích thế nào cũng có thể có khả năng trở thành nhược điểm để người ta tiếp tục công kích. Dù cho ngàn vạn mũi tên đâm vào tim cũng phải tập làm quen.

Thế nhưng, sau mấy ngày cô bị trói kia, suy nghĩ của Mạch Nhiên đã triệt để bị thay đổi.

Hoá ra cuộc sống cũng không như cô nghĩ dài như vậy. Mỗi một câu nói, một hành động của cô lúc này đều có thể trở thành một sự kiện trong cuộc đời cô. Trong cái cuộc đời ngắn ngủi không biết trước được điều gì xảy ra này, nếu như ngay cả một việc là lấy dũng khí đứng ra nói cũng không có thì sống trên đời này đau còn ý nghĩ gì nữa.

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên đột nhiên bình tĩnh lại. Trước mặt là đông đảo truyền thông đang hy vọng cô la khóc om sòm, xấu hổ mà than thở khóc lóc trước ống kính, cô chỉ nhìn bọn họ và mỉm cười, bình tĩnh mà nói: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm, nhưng như các vị đã thấy, tôi hiện giờ rất tốt. Tinh thần không hề bất ổn, cũng không bị ai xâm phạm cả, càng không giống như các vị nói rằng tôi đem chuyện bị bắt cóc ra để tuyên truyền phim. Trên thực tế tất cả mọi người đều nhìn ra được, “Tàn kiếm” không cần đến tôi phải gây sự chú ý. Nếu như các vị đang ngồi đây một mực cho rằng như vậy, thì tôi cũng chỉ có thể nói rằng, thà rằng bị chửi bới và vũ nhục là giả dối, tôi cũng phải nói một câu thô tục để biểu đạt tâm tình của mình lúc này, thô tục không phải tôi, mà là thế giới hà khắc đối với nghệ sĩ. Tôi đã nói xong, cảm ơn!"

Mạch Nhiên nói một lèo hết. Sau đó mọi người chìm đắm trong khiếp sợ. Cô đứng dậy, rời khỏi buổi họp báo.

Khi cô đi vào phía trong rồi, vẫn còn nghe được tiếng vô số người ngạc nhiên.

Vừa rồi còn trấn tĩnh được một chút, lúc này Mạch Nhiên nghe tiếng ồn ào lại có dự cảm bất thường. Cô nghĩ lần này chắc chắn là bị mắng chửi đến chết.

Nhưng cô không hối hận.

Điện thoại di động trong túi rung lên mãnh liệt. Mạch Nhiên tưởng Linda gọi đến hỏi tội, nhưng vừa móc ra liền nhìn thấy tên Thẩm Lâm Kỳ.

Mạch Nhiên cười khổ, chuyện tốt nhanh quên, tiếng xấu đồn xa. Cô không ngờ rằng mình vừa mới gặp rắc rối thì Thẩm công tử đã biết. Dám chắc là sẽ bị mắng, cô nhận điện thoại, ngang ngạnh nói: "Em sẽ không xin lỗi."

Vậy mà, đầu dây bên kia lại nói: "Ai bắt em xin lỗi?"

Ách, Thẩm công tử chẳng lẽ không phải gọi đến hỏi tội cô?

Mạch Nhiên ngạc nhiên, không hiểu tốt cùng anh muốn nói gì.

"Hai chuyện." Thẩm Lâm Kỳ đơn giản trả lời nghi vấn của cô: "Thứ nhất, em làm tốt. Thứ hai, đợi anh qua đón em, chúng ta đi ăn."

"Ăn cái gì?" Mạch Nhiên hiểu kỳ hỏi.

"Ăn mừng giải quyết tốt hậu quả, thảo luận thế nào giúp em thu dọn tàn cục."

Mạch Nhiên: "..."

Mặc dù Thẩm công tử đang tán dương hành động dũng cảm đối mặt với phóng viên gây khó dễ của Mạch Nhiên, nhưng như vậy lại khiến cô bị đá kịch trầm trọng. Một bữa cơm, Tiết Lâm, thậm chí cả đại minh tinh Khương Tuệ được toàn bộ Châu Á biết đến kia cũng có mặt, thân là người khởi xướng mọi chuyện, Mạch Nhiên cảm thấy áp lực rất lớn, cúi đầu chỉ biết ăn cơm.

Tiết Lâm đã nói, không ngừng miêu tả tình huống lúc đó, các loạt phản ứng của phóng viên, có hưng phấn có khiếp sợ, hữu kinh ngạc có phẫn nộ. Hắn nói: "Tiểu độc, tuy rằng những lời cô nói tôi cũng rất muốn nói, nhưng cô nói như vậy thật là... không có đại nào!"

"Đâu chỉ không có đại nào, em ngay cả tiểu nào, cuống nào, tuyến yên cũng không có!" Linda giận sôi lên, từ lúc quen biết đến giờ chưa từng dùng việc trách móc Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên tự biết mình đuối lý, một câu cũng không phản bác.

Vì vậy Linda càng tức giận: "Em còn không nói sao, chẳng phải lúc trước mặt bọn cậu từ đó hùng hồn lắm sao? Sao bây giờ lại biến thành con thỏ thể

hả? Chẳng lẽ chị còn hung dữ hơn bọn họ sao? Bạch Mạch Nhiên, em nói xem nào!"

Mạch Nhiên lắc đầu, kiên quyết không nói.

Đồng chí Lôi Phong nói, đối đãi với chiến hữu cần phải giống như gió xuân ấm áp, đối đãi với kẻ địch cần phải giống như gió thu vô tình cuốn hết lá vàng bay. Linda thân là người đại diện của Mạch Nhiên, cô nghĩ để cho cô ta mắng vài câu cũng không có hại.

Ngay lúc Mạch Nhiên và Linda một người nói một người nghe, bên cạnh bỗng có người nở nụ cười.

Mạch Nhiên sắc mặt sa sầm. Thẩm Lâm Kỳ đang nhìn người kia, vẻ mặt như muốn mời Khương Tuệ lên tiếng, chẳng phải muốn nghe cô ta cười nhạo Mạch Nhiên sao? Tuy rằng Mạch Nhiên không hề có ý kiến đối với Khương Tuệ, thế nhưng vừa nghĩ đến cô ta là bạn gái cũ của Thẩm Lâm Kỳ thì Mạch Nhiên lại mất bình tĩnh, vừa nhìn cô ta đang cười cười, lại càng không bình tĩnh.

"Có cái gì buồn cười . . ." Mạch Nhiên khó chịu mà lầu bầu một tiếng.

Khương Tuệ không tức giận, mà còn nói: "Kỳ thực cũng không nghiêm trọng giống như tưởng tượng của mọi người! Thật ra tôi nghĩ, Mạch Nhiên lần này có thể sẽ nhờ họa mà được phúc." Cô ta nói xong, mọi người đều gật đầu đồng tình.

Lòng ghen tuông vừa rồi chạy đâu mất, Mạch Nhiên nhất thời bị cái tính hiếu kỳ nổi lên.

Cô hỏi: "Sao lại nhờ họa được phúc? Ý chị là gì?"

"Không tin thì em lên mạng xem bình luận đi." Hắc tỷ cười tủm tủm đưa ipad cho Mạch Nhiên. Trên màn hình hiển thị mạng weibo, ba chữ Bạch Mạch Nhiên to tướng, thành linh trong vài giờ đồng hồ mà đã được xếp lên vị trí thứ nhất những tin được đồn thổi.

Mạch Nhiên cẩn thận kéo xuống, thấy rất nhiều lời mắng chửi mình, nhưng lại phát hiện vị "gặp họa hóa phúc" của Khương Tuệ.

Không sai, tuy rằng hành vi của Mạch Nhiên vẫn chưa được phần đông những người trên mạng chấp nhận, nhưng cô lại có rất nhiều đồng minh, đặc biệt là các nghệ sĩ, họ còn đem câu nói kia của Mạch Nhiên lên mạng để bàn tán.

"Thô tục không phải tôi, mà là đối với thế giới nghệ sĩ hà khắc."

Đám nghệ sĩ này một bụng oán khí đều biểu đạt ra sự bất mãn trong lòng mình đối với bọn cầu tử. Trong số đó còn có Kiều Minh Dương đã lên tiếng ủng hộ Mạch Nhiên: "Không bùng lên trong im lặng thì cũng là biến thái trong im lặng. Hôm nay thật cảm ơn vị bằng hữu đã lên tiếng, chúng ta đều không phải biến thái."

Fan của hần thấy lời bình hài hước như vậy cũng bắt đầu nói tốt giúp Mạch Nhiên:

"Không nghĩ tới Bạch Mạch Nhiên tính cách lại thẳng thắn, hào sảng như vậy. Ủng hộ!"

"Truyền thông xác thực thông tin quá đáng thật, coi khán giả chúng ta đều là kẻ ngu si hết sao?"

"Tên phóng viên này thực sự là đáng ăn đòn, nếu là tôi thì tôi đã ném vào mặt hần một lọ phụ viêm khiết rồi."

. . .

Nhìn những bình luận này, Mạch Nhiên khiếp sợ một câu nói cũng nói không nên lời, mãi đến khi Thẩm Lâm Kỳ mở miệng kéo cô hiện thực.

Anh nói: "Linda, lập tức sắp xếp, ngày mai họp báo."

Không phải chứ?! Mạch Nhiên trong đầu trống rỗng, ngày hôm nay còn chưa đủ sao? Lại còn muốn cô lần thứ hai bị vây bởi nhiều phóng viên như vậy?! Mạch Nhiên nói: "Em có thể không đến được không?"

"Không được." Thẩm Lâm Kỳ rất thẳng thắn từ chối cô, nhưng sau đó lại nhếch miệng: Yên tâm, mai anh đi cùng em."

๑๑.๑.๑๑

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mẹ kè: lạp lạp, ngồi đợi ngày mai Thẩm công tử áp hoa thơm cỏ lạ!

Tiểu Bạch: Ô, mẹ dùng thành ngữ sai rồi!

Mẹ kè: à sai rồi, không phải áp hoa thơm cỏ lạ, mà là áp người áp người.

Tiểu Bạch: . . .

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Mặc dù Mạch Nhiên không hề tình nguyện, nhưng vẫn cứ phải theo sự sắp xếp của công ty mà đến buổi họp báo, xuất hiện trong phòng khách chật ních người của công ty giải trí Tinh Thiên. Mạch Nhiên vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt cho nên áp lực không hề nhỏ.

Mạch Nhiên thậm chí còn muốn bỏ trận giữa chừng mà chạy, nhưng Thẩm công tử từ đầu tới cuối cứ nhắm nhe bên cạnh cô, không cho cô lấy một cơ hội chuồn êm.

"Căng thẳng cái gì? Đau phải bắt em đi tra tấn." Thẩm Lâm Kỳ hình như tâm tình tốt, còn muốn trêu chọc Mạch Nhiên.

Cô trừng mắt liếc anh: "Anh đương nhiên không căng thẳng, đợi lát nữa người mà bọn họ công kích chính là em, giới truyền thông có bao nhiêu kinh khủng lẽ nào anh còn không biết? Cho dù thật muốn giải thích, cũng phải chờ cho em trước tiên biên soạn lời thoại một chút đã chứ? Anh cứ hấp tấp mang em ra trước mặt bọn ký giả kia, có khác nào đem em đi tra tấn?"

"Em không cần chuẩn bị cái gì cả, lát nữa đi ra là được." Anh bình tĩnh nói.

"Đi đi ra làm gì? Lẽ nào anh bắt em ngồi cười với bọn họ?" Mạch Nhiên vì quá hồi hộp, giọng điệu có chút run run.

Thẩm công không hề bị ảnh hưởng vì thái độ của Mạch Nhiên, trái lại, anh còn không hề lo lắng mà gật đầu nói: "Nếu em muốn cười cũng được."

Điên rồi a! Mạch Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thẩm Lâm Kỳ. Đúng lúc ấy, nhân viên thông báo buổi họp báo bắt đầu.

Chủ trì buổi họp nhắc cô và anh vào bàn, trong đại sảnh phóng viên đã đến đông đủ, bọn họ đang nghiêm chỉnh ngồi chờ Mạch Nhiên cho một lời giải thích.

Mạch Nhiên vốn ngay từ đầu không cam tâm tình nguyện, bây giờ càng luống cuống hơn, không dám bước lên phía trước mà còn lùi lại về sau.

Tay cô bị cầm lấy.

Mạch Nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Lâm Kỳ, vẻ mặt anh vô cùng tự tin. Cô mở miệng định nói nhưng đã bị anh kéo đi ra ngoài.

Hiện trường chấn động, vô số ánh đèn camera chiếu đến nắm tay của Thẩm Lâm Kỳ và Mạch Nhiên. Trên mặt phóng viên đều tràn đầy hưng phấn, dường như đã sẵn sàng chờ trò hay bắt đầu.

Chỉ có duy nhất Mạch Nhiên là thấp tha thấp thỏm, đầu óc trống rỗng, mãi đến khi người chủ trì truyền bố bắt đầu, mời Mạch Nhiên lên tiếng, cô mới phản ứng. Mạch Nhiên nhìn dưới khán đài một mảnh đông nghịt người, rồi lại quay sang nhìn Thẩm Lâm Kỳ bên cạnh bình tĩnh tự tin, tất nhiên, một chữ cô cũng không nói nổi.

Tắc nghẽn một hồi lâu, khó khăn lắm Mạch Nhiên mới nói ra một câu: "Xin chào mọi người!"

Phía dưới một trận thổn thức, vô cùng thất vọng về câu nói này của Mạch Nhiên, nhưng bọn họ vẫn nhắm về phía cô, không buông tha bất kỳ một cơ hội mồi tin nào.

Mạch Nhiên mơ hồ nói ra một câu thứ hai vô ích: "Rất cảm ơn các vị đã tới đây tham dự buổi họp báo. Tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Các phóng viên một lần nữa ánh mắt toát lên tia thất vọng, tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên.

Mạch Nhiên nhanh chóng nói câu thứ ba: "Mọi người... mọi người ăn cơm chưa?"

"Đừng nhiều lời, mau nói chuyện chính đi!" Một người không nhịn được lên tiếng.

"Đúng vậy, kêu chúng tôi tới đây mà nói mấy câu đó sao? Chúng tôi chờ lâu như vậy không phải là để nghe cô nói mấy câu vô ích."

...

Tuy mấy phóng viên không có tố chất như vậy không nhiều lắm nhưng vài người này cũng đủ khiến Mạch Nhiên đỏ mặt hộc máu. Mạch Nhiên hận không thể tát cho bọn họ mấy cái. Lăn lộn trong giới này nhiều năm như vậy mà cô còn gặp phải tình huống xấu hổ thế này. Không trách được! Tất cả là do Thẩm Lâm Kỳ! Mạch Nhiên nghĩ đến vừa rồi anh còn thề thốt bảo đảm với cô không cần phải nói gì, thế mà giờ lại chỉ ngồi một bên im lặng nghe ngóng. Mạch Nhiên liếc nhìn anh. Ánh mắt đầy uy hiếp: còn không mau hỗ trợ?

Cuối cùng anh cũng không ngồi im nữa, khoé miệng nhếch lên, nghiêng người về phía trước nói vào micro.

"Hai chuyện." Anh mở miệng, vẫn phong cách đơn giản rõ ràng như cũ, "Chuyện thứ nhất, Mạch Nhiên rất khỏe, không hề bị ảnh hưởng bởi vụ bắt cóc."

"Vậy còn chuyện thứ hai?" Có người ở dưới đài hỏi.

"Chuyện thứ hai." Anh dừng một chút, nhìn xung quanh bốn phía, rồi quay lại nhìn Mạch Nhiên, mỉm cười: "Chúng tôi muốn kết hôn."

Mặc dù Mạch Nhiên không hề tình nguyện, nhưng vẫn cứ phải theo sự sắp xếp của công ty mà đến buổi họp báo, xuất hiện trong phong khách chật ních người của công ty giải trí Tinh Thiên. Mạch Nhiên vốn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt cho nên áp lực không hề nhỏ.

Mạch Nhiên thậm chí còn muốn bỏ trận giữa chừng mà chạy, nhưng Thẩm công tử từ đầu tới cuối cứ nhắm nhe bên cạnh cô, không cho cô lấy một cơ hội chuẩn em.

"Căng thẳng cái gì? Đây phải bắt em đi tra tấn." Thẩm Lâm Kỳ hình như tâm tình tốt, còn muốn trêu chọc Mạch Nhiên.

Cô trừng mắt liếc anh: "Anh đương nhiên không căng thẳng, đợi lát nữa người mà bọn họ công kích chính là em, giới truyền thông có bao nhiêu kinh khủng lẽ nào anh còn không biết? Cho dù thật muốn giải thích, cũng phải chờ cho em trước tiên biên soạn lời thoại một chút đã chứ? Anh cứ hấp tấp mang em ra trước mặt bọn ký giả kia, có khác nào đem em đi tra tấn?"

"Em không cần chuẩn bị cái gì cả, lát nữa đi ra là được." Anh bình tĩnh nói.

"Đi đi ra làm gì? Lẽ nào anh bắt em ngồi cười với bọn họ?" Mạch Nhiên vì quá hồi hộp, giọng điệu có chút run run.

Thẩm công không hề bị ảnh hưởng vì thái độ của Mạch Nhiên, trái lại, anh còn không hề lo lắng mà gật đầu nói: "Nếu em muốn cười cũng được."

Điên rồi a! Mạch Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thẩm Lâm Kỳ. Đúng lúc ấy, nhân viên thông báo buổi họp báo bắt đầu.

Chủ trì buổi họp nhắc cô và anh vào bàn, trong đại sảnh phóng viên đã đến đông đủ, bọn họ đang nghiêm chỉnh ngồi chờ Mạch Nhiên cho một lời giải thích.

Mạch Nhiên vốn ngay từ đầu không cam tâm tình nguyện, bây giờ càng luống cuống hơn, không dám bước lên phía trước mà còn lùi lại về sau.

Tay cô bị cầm lấy.

Mạch Nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Lâm Kỳ, vẻ mặt anh vô cùng tự tin. Cô mở miệng định nói nhưng đã bị anh kéo đi ra ngoài.

Hiện trường chấn động, vô số ánh đèn camera chiếu đến nắm tay của Thẩm Lâm Kỳ và Mạch Nhiên. Trên mặt phóng viên đều tràn đầy hưng phấn, dường như đã sẵn sàng chờ trò hay bắt đầu.

Chỉ có duy nhất Mạch Nhiên là thấp tha thấp thỏm, đầu óc trống rỗng, mãi đến khi người chủ trì tuyên bố bắt đầu, mời Mạch Nhiên lên tiếng, cô mới phản ứng. Mạch Nhiên nhìn dưới khán đài một mảnh đông nghịt người, rồi lại quay sang nhìn Thẩm Lâm Kỳ bên cạnh bình tĩnh tự tin, tất nhiên, một chữ cô cũng không nói nổi.

Tắc nghẽn một hồi lâu, khó khăn lắm Mạch Nhiên mới nói ra một câu: "Xin chào mọi người!"

Phía dưới một trận thôn thức, vô cùng thất vọng về câu nói này của Mạch Nhiên, nhưng bọn họ vẫn nhắm về phía cô, không buông tha bất kỳ một cơ hội mồi tin nào.

Mạch Nhiên mơ hồ nói ra một câu thứ hai vô ích: "Rất cảm ơn các vị đã tới đây tham dự buổi họp báo. Tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Các phóng viên một lần nữa ánh mắt toát lên tia thất vọng, tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên.

Mạch Nhiên nhanh chóng nói câu thứ ba: "Mọi người... mọi người ăn cơm chưa?"

"Đừng nhiều lời, mau nói chuyện chính đi!" Một người không nhịn được lên tiếng.

"Đúng vậy, kêu chúng tôi tới đây mà nói mấy câu đó sao? Chúng tôi chờ lâu như vậy không phải là để nghe cô nói mấy câu vô ích."

...

Tuy mấy phóng viên không có tố chất như vậy không nhiều lắm nhưng vài người này cũng đủ khiến Mạch Nhiên đỏ mặt hồi lạnh. Mạch Nhiên hận không thể tát cho bọn họ mấy cái. Lăn lộn trong giới này nhiều năm như vậy mà cô còn gặp phải tình huống xấu hổ thế này. Không trách được! Tất cả là do Thẩm Lâm Kỳ! Mạch Nhiên nghĩ đến vừa rồi anh còn thề thốt bảo đảm với cô không cần phải nói gì, thế mà giờ lại chỉ ngồi một bên im lặng nghe ngóng. Mạch Nhiên liếc nhìn anh. Ánh mắt đầy uy hiếp: còn không mau hỗ trợ?

Cuối cùng anh cũng không ngồi im nữa, khoe miệng nhếch lên, nghiêng người về phía trước nói vào micro.

"Hai chuyện." Anh mở miệng, vẫn phong cách đơn giản rõ ràng như cũ, "Chuyện thứ nhất, Mạch Nhiên rất khỏe, không hề bị ảnh hưởng bởi vụ bắt cóc."

"Vậy còn chuyện thứ hai?" Có người ở dưới đài hỏi.

"Chuyện thứ hai." Anh dừng một chút, nhìn xung quanh bốn phía, rồi quay lại nhìn Mạch Nhiên, mỉm cười: "Chúng tôi sắp kết hôn."

Câu nói kia vừa thốt ra, đầu Mạch Nhiên oanh một tiếng, cả người cứng đờ.

Thời gian dường như ngưng đọng lại. Các phóng viên vừa rồi còn lải nhải, giờ cùng với Mạch Nhiên đều kinh ngạc không nói ra lời. Ngay cả người chủ trì cũng bày ra vẻ mặt hoảng hốt. Rõ ràng là chuyện này hoàn toàn do Thẩm công tử bày mưu, không một ai được biết trước, thế cho nên những lời này anh vừa nói ra đã khiến cục diện thay đổi hoàn toàn.

Mạch Nhiên còn đang trong trạng thái tê dại thì đã có phóng viên lên tiếng: "Thẩm Lâm Kỳ tiên sinh, chuyện này anh đã thương lượng với gia đình chưa?"

"Đương nhiên, gia đình tôi vẫn luôn ủng hộ cuộc hôn nhân này."

"Vậy Bạch Mạch Nhiên tiểu thư đồng ý không? Vì sao cô ấy nhìn qua hình như rất kinh ngạc?"

"Bởi vì, tôi muốn tạo cho cô ấy một sự bất ngờ." Thẩm Lâm Kỳ nhún mày, nhìn Mạch Nhiên hỏi: "Bạch Mạch Nhiên, em có đồng ý lấy anh không?"

Đây không phải kinh hỷ! Rõ ràng là kinh sợ!

Mạch Nhiên bị dọa đến mức ngay cả lúc Thẩm Lâm Kỳ hỏi cũng vẫn chưa hoàn hồn.

Sau đó, vị Thẩm công tử vốn không thích lặp lại cái gì lần thứ hai, lúc này hỏi lại Mạch Nhiên một lần nữa: "Bạch Mạch Nhiên, em có nguyện ý lấy anh, chung sống cùng nhau suốt đời này?"

Mấy chữ "Suốt đời này" khiến Mạch Nhiên từ khiếp sợ trở về hiện thực. Cô nhìn Thẩm công tử đang nóng rực ánh mắt, từ bốn phía chung quanh, vô số cặp mắt đang nhìn bọn họ, khiến cô bỗng thanh tỉnh.

Người đàn ông này không phải là đang cầu hôn cô đấy chứ?!

Tình huống thật sự vượt quá sức tưởng tượng, Mạch Nhiên thật sự cho rằng mình đang nằm mơ.

Hiện trường loang loáng ánh đèn flash, dường như bọn họ đang phát điện lên liều mạng xông đến, những phóng viên thân dài quá cô hận không thể nằm sấp xuống sàn nhà mà xem phản ứng của Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên không phản ứng, thật ra là, cô vì quá khiếp sợ mà chẳng biết phải làm thế nào.

Lúc này, Thẩm Lâm Kỳ liền quay ra phía truyền thông cười: "Sorry, tôi hình như đã quên mất chuyện quan trọng nhất." Nói xong, anh đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống mặt đất, lấy từ trong túi áo ra một cái hộp, mở ra trước mặt Mạch Nhiên.

Nhẫn kim cương sáng chói, dưới ánh đèn càng trở nên bắt mắt.

Mạch Nhiên gần như não ngắn lại, xác định một trăm phần trăm là Thẩm Lâm Kỳ đang cầu hôn cô. Lúc ấy cô hiểu được vì sao anh nhất định phải mở hộp bảo, vì sao anh nói cô không cần chuẩn bị gì, chỉ cần ngồi xem là được. Bởi vì vốn dĩ anh đã sớm lên kế hoạch, muốn nhân đôi buổi họp báo thông báo tin tức thành buổi họp báo tuyên bố thành hôn.

Ông chủ kim cương của tập đoàn giải trí nổi tiếng đang quỳ trước mặt cô, ai còn tâm tình đầu mà nhớ tới chuyện bất cóc nữa. Bọn phóng viên kia đã quay ngoắt 180 độ, nhiệt tình tăng vọt. Vô số máy ảnh hướng về phía Mạch Nhiên chờ cô trả lời, đồng ý hay không đồng ý, chỉ chờ cô nói một tiếng.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, đã từng có một thời, Mạch Nhiên huyền tưởng sau khi lớn lên sẽ được cầu hôn lãng mạn trên một chiếc du thuyền, nhưng cô không thể ngờ được lại được cầu hôn trong trường hợp này, trước mặt giới truyền thông và vô số quan khách, khán giả.

Thẩm công tử thật sự là đã rất không để ý đến mặt mũi, một câu nói đã lặp lại ba lần. Nhưng vì Mạch Nhiên vẫn chìm đắm trong mơ màng cho nên mãi chưa đáp lại.

Rốt cục, có người bắt đầu thay cô sốt ruột.

"Đồng ý đi! Còn muốn cái gì? Đàn ông tốt như vậy tìm đâu có dễ!" Người đầu tiên chịu không nổi chính là người chủ trì.

Ngay sau đó, có một vài cũng phóng viên nữ cảm động sự si tình của Thẩm công tử, nhin không được liền nói: "Đồng ý lấy anh ta, có gì không tốt mà còn do dự? Cô không muốn vậy nhường lại cho tôi được rồi!"

Thế nhưng, cũng có những người còn lo thiên hạ chưa đủ loạn, lên tiếng phản đối: "Đừng đồng ý, bước chân vào gia đình danh giá không chắc sẽ được hạnh phúc."

"Ai nói vậy, chỉ cần yêu nhau, quản gì chuyện môn đăng hộ đối?"

"Các người phụ nữ thì biết cái gì, tình yêu không thể làm com ăn."

"Cô ta suy nghĩ cái gì vậy? Không hề cảm động lấy một tý, đúng là động vật máu lạnh!"

"Huyền tưởng làm gì, hiện tại không rõ ràng, sau này khẳng định sẽ ly hôn!"

...

Mạch Nhiên rốt cục bị những người này lái nhái đến mức cảm thấy phiền chịu không nổi. Cô nói: "Mọi người đừng có nháo nhào nữa, tôi đồng ý."

Hiện trường lần thứ hai ngạc nhiên, vốn đang âm âm thì bỗng im bất. Mạch Nhiên quay đầu nhìn Thẩm Lâm Kỳ, lúc này mới cảm thấy mặt mình hình như hơi nóng lên.

Anh cầm chiếc nhẫn kim cương đưa ra phía trước, chờ bàn tay cô giờ lên.

Mạch Nhiên do dự một chút, cuối cùng chậm rãi đưa tay ra trước mặt.

Tay bị kéo lại, Thẩm công tử cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của cô. Cô chăm chú nhìn vào bàn tay anh, trong đầu hồi tưởng lại những kỉ niệm giữa cô và chủ nhân bàn tay này, khổ ải có, hạnh phúc có, khóc có, cười cũng có.

Mạch Nhiên thậm chí cho rằng cô và anh sẽ không thể có tương lai, nhưng ngày hôm nay chính anh lại hai tay dâng tương lai hai người đến với cô.

Trong lòng cảm động, sống mũi cay cay, nước mắt cuối cùng cũng không nhịn được mà trào ra.

Thẩm Lâm Kỳ đứng lên, trước mắt bao nhiêu người, anh hôn cô.

Có người bắt đầu vỗ tay, lúc đầu thì thưa thớt vài tiếng, sau đó tiếng vỗ tay ngày càng nhiều, vang lên thật lâu, thật khiến người ta rung động.

Mạch Nhiên yên lặng nhắm hai mắt lại, ở trong lòng thì thầm một câu:

Yes I do!

oa... ta cuối cùng cũng nhẹ nhõm được rồi! Hạnh phúc, hạnh phúc a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Tin tức Thẩm Lâm Kỳ cầu hôn ở buổi họp báo rất nhanh chóng được lên các tờ báo lớn, các trang web, cũng trở thành tâm điểm quan tâm của công chúng. Di động Mạch Nhiên gần như bị khủng bố, các loại tin nhắn chúc phúc bay đến ngập trời, tất nhiên cũng không ít những tin đe dọa, nói cô sau này ra khỏi nhà nên cẩn thận một chút.

Tuy rằng Mạch Nhiên không muốn công khai tin tức về hôn sự, cũng rất ngại phiền người khác, nhưng từ sau lần cô bị bắt cóc, công ty lại rất quan tâm đến những tin nhắn kia, không chỉ đẩy mạnh hệ thống bảo vệ mà còn sắp xếp một người theo giám hộ Mạch Nhiên 24 tiếng, bảo vệ cô. Tất nhiên, người đó không ai khác mà chính là Thẩm công tử!!!

Thẩm Lâm Kỳ vì muốn bảo vệ Mạch Nhiên mà không tiếc gì đích thân đến phòng làm việc của cô để làm việc. Mạch Nhiên tuy rằng rất cảm động nhưng vẫn còn cảm thấy khó tin, cô quan sát người đàn ông đang chăm chú đọc tài liệu trước mặt, anh vậy mà đã cầu hôn cô.

Mạch Nhiên đứng dậy khỏi sofa, đi đến trước bàn làm việc, đi tới đi lui một hồi, cuối cùng không nhịn được phải cắt ngang công việc của anh: "Thẩm Lâm Kỳ, anh rốt cuộc có ý gì?"

"Có ý gì là ý gì?" Anh lật một trang tài liệu, không hề ngẩng đầu lên.

Mạch Nhiên nóng nảy: "Đương nhiên là chuyện cầu hôn. Không phải anh đang đùa giỡn đấy chứ?"

Anh cuối cùng cũng dừng việc, ngẩng đầu nhìn Mạch Nhiên và hỏi lại: "Em nghĩ anh hay nói đùa vậy sao?"

Mạch Nhiên ngạc nhiên. Kỳ thực hiểu biết của cô về Thẩm Lâm Kỳ chính là tuy anh suy nghĩ thâm sâu khó lường nhưng quả thực anh là một người đã nói là làm. Cho nên, việc anh cầu hôn cô trước mặt truyền thông như vậy, chắc chắn là vì anh muốn kết hôn với cô.

Thế nhưng, anh vì sao muốn kết hôn cô? Vấn đề này, cô nghĩ kiểu gì cũng không ra! (điên mất, yêu thì cưới chứ sao!!!!)

Khi mẹ cô còn sống, bà đã từng nói với cô, tình yêu trên thế gian là điều không thể lý giải, khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, thì trên người bọn họ sẽ hình thành vị đạo có thể tạo thành phản ứng hóa học kỳ diệu. Cho nên ngàn vạn lần đừng hỏi vì sao một người thích một người, bởi vì thích không cần lý do.

Nhưng bà cũng nói với Mạch Nhiên rằng, sau khi tình yêu đã đi tới hôn nhân, thì lãng mạn sẽ trở thành thực tế, nam nữ còn có hoàn cảnh gia đình, thậm chí còn có thể có bệnh tật di truyền, cho nên hôn nhân là chuyện lý trí nhất, nếu một người đàn ông đã nói muốn kết hôn với một người phụ nữ thì chắc chắn người phụ nữ cần phải suy nghĩ một chút xem vì sao anh ta lại muốn kết hôn cùng mình.

Câu hỏi này Mạch Nhiên không thể tự trả lời cho nên đành phải hỏi người trong cuộc: “Em biết anh không phải người hay nói đùa, nhưng em chỉ muốn biết anh vì sao muốn kết hôn?”

"Em nghĩ sao?" Anh đem câu hỏi vớt lại cho cô.

Mạch Nhiên tức giận: "Em đang hỏi anh, anh đừng có phân tán sự chú ý của em. Em biết em không thông minh bằng anh, diện mạo không bằng, càng không nói đến gia thế làm gì, hơn nữa em trai em còn đang nằm viện, chưa biết ngày nào năm nào mới khỏi. Cho nên em không nghĩ ra vì sao anh muốn kết hôn với em. Chuyện này đối với anh chẳng có gì tốt."

Khi Mạch Nhiên nói xong, Thẩm Lâm Kỳ đã đứng lên.

"Tốt?" Anh đi về phía cô, lại còn lặp lại một từ này.

Mạch Nhiên căng thẳng, không biết là mình có chọc giận anh hay không, nhưng để phòng tránh anh sau này nghĩ thông suốt rồi hối hận, cô vẫn ngang ngạnh: "Vì em nghĩ, nếu không có lợi ích thì anh sẽ không làm, cho nên em không rõ, tại sao anh lại muốn kết hôn?"

Thẩm Lâm Kỳ đã đi tới trước mặt Mạch Nhiên. Bởi vì thân hình cao cho nên cô chỉ có thể ngẩng lên nhìn, cô thực sự cảm thấy bất an, bất giác mà tự lùi về phía sau một bước.

Một giây sau, eo cô đã bị ôm lấy.

Cánh tay anh lực đạo rất lớn, đem cô cố định lại trong lòng. Cô cố gắng ngẩng cao đầu để khiến cho mặt mình không chạm vào cổ anh, nhưng bước chân không thể di chuyển được một chút.

"Anh làm gì vậy?" Cô chống hai tay trước ngực anh, đỏ mặt hỏi.

Anh chỉ nhìn chằm chằm cô một hồi, sau đó từng câu từng chữ phun ra: "Không phải em muốn biết có gì tốt sao? Như vậy Bạch Mạch Nhiên, anh nói cho em nghe được rồi, chuyện tốt nếu anh lấy em là..."

Thẩm Lâm Kỳ dừng lại, trong lòng Mạch Nhiên cũng hồi hộp hẳn lên.

"Anh thích em, muốn em ngoan ngoãn ở bên anh, đó chính là điều tốt nhất."

Mạch Nhiên bị khí thế thị uy của Thẩm Lâm Kỳ làm cho chấn động.

Từ trước khi cầu hôn đến lúc tin tức được truyền đi, mỗi một việc làm của anh đều khiến Mạch Nhiên không thể dự đoán được. Cô cảm thấy đại não của mình không thể lý giải được hành vi của anh, chỉ có thể nghĩ rằng kiếp trước hai người bọn họ mắc nợ nhau, cho nên đã định trước đời này dây dưa, phải tìm đối phương đòi lại.

Số phận ràng buộc, lý do này nghe không phải rất lãng mạn hay sao?

Cô gắng gượng không chế mình không được cười, vừa đẩy Thẩm Lâm Kỳ, vừa nói: "Được rồi, em biết rồi, anh buông em ra đã, không có người đi vào trong thấy sẽ không hay."

Nhưng Mạch Nhiên kháng cự đương nhiên là chỉ phí công, anh không buông tha cô, mà vẫn nhìn cô chằm chằm, mặt càng lúc càng gần lại.

Ngay lúc ấy, cửa phòng bị mở ra, Linda chẳng biết ở đâu chạy vào kêu to: "Mạch Nhiên, nhanh lên, muộn rồi, đoàn phim đang chờ em đến họp!". Hết xong cô ta mới bình tĩnh nhìn lại toàn bộ cảnh tượng trong phòng, lập tức sắc mặt biến đổi: "Thẩm . . . Thẩm tổng?! Em không biết... Không biết anh đang..."

"Được rồi." Mạch Nhiên cắt ngang mấy lời lộn xộn của Linda, phát tay ra hiệu cho cô ta: "Chị cứ ra trước đi, em ra luôn đây!"

"Ừ." Linda nhận lệnh, lập tức đóng cửa lại bỏ chạy.

Mạch Nhiên quay đầu, chủ động thay Thẩm công tử hoàn thành việc anh đang muốn làm – hôn anh!

Sau đó, thừa dịp anh còn đang ngơ ngẩn, cô đẩy anh ra, chạy ra khỏi phòng làm việc.

Mặc dù Mạch Nhiên và Linda bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới hội trường, nhưng vẫn là đến muộn nhất, trở thành tâm điểm chú ý, mọi người đều nhìn cô thì thầm to nhỏ, nói vậy chắc chắn cũng đều biết chuyện hôn sự của cô.

Mạch Nhiên không quan tâm phản ứng của bọn họ. Vừa rồi trải qua cú sốc ngoài dự đoán là được Thẩm công tử cầu hôn, bây giờ dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Mạch Nhiên cũng thật sự có khả năng miễn dịch được rồi. Trước mặt bao ánh mắt đang nhìn mình, cô vẫn đi vào hội trường bằng thái độ rất bình tĩnh, mặt không biến sắc.

Thế nhưng, chuyện tiếp theo khiến Mạch Nhiên thật đau đầu.

Bởi cô tới trễ cho nên chỉ còn một ghế trống duy nhất bên cạnh Khương Tuệ, dù sao cô ta cũng là bạn gái cũ của Thẩm Lâm Kỳ cho nên Mạch Nhiên vẫn cảm thấy có chút khó xử.

Khương Tuệ lại không thêm đề ý, thậm chí còn rất khách khí mà giúp cô kéo lại cái ghế, hoàn toàn không có nửa điểm là đang diễn.

Kỳ thực, chính thái độ cô ta như vậy lại càng khiến cho Mạch Nhiên thêm đau đầu. Thà cô ta cứ như các cô gái khác trên phim, tỏ ra tràn ngập địch ý với Mạch Nhiên, thì Mạch Nhiên còn có thể sẵn sàng tinh thần mà phòng bị. Như cô ta bây giờ, thật là khó phân biệt bạn-thù, khiến Mạch Nhiên không biết nên dùng thái độ gì để mà đối đãi với cô ta. Không còn cách nào khác, Mạch Nhiên chỉ nói câu cảm ơn rồi ngồi xuống bên cạnh Khương Tuệ.

Nội dung buổi họp cơ bản xoay quanh bộ phim, việc sắp xếp thời gian, thảo luận vai diễn. Tiết Lâm hầu như đã lo lắng rất chu toàn rồi, cái tên cả lo phát phơ này bình thường miệng lưỡi ác độc, nhưng một khi đã làm việc thì không hổ danh là đại đạo diễn.

Mạch Nhiên còn đang sợ hãi không ngớt thì bỗng nghe được Khương Tuệ nhỏ giọng bên cạnh: "Chúc mừng cô."

Bạn gái của của vị hôn phu chủ động lên tiếng chúc mừng, chuyện này quả thực khiến Mạch Nhiên trở tay không kịp, chỉ biết nhìn cô ta gật đầu: "Cảm ơn."

"Hôn lễ định tổ chức ở đâu? Có định làm lễ đính hôn trước không?" Khương Tuệ còn thăm dò thêm nữa.

"Việc này, tạm thời vẫn chưa có kế hoạch." Mạch Nhiên kiên trì trả lời.

"Vậy thì mau chóng lên kế hoạch đi, nếu không đợi sau khi bắt đầu quay thì sẽ không có thời gian đâu. À đúng rồi, tôi có quen một nhà thiết kế áo cưới rất giỏi, nếu như hai người cần, tôi sẽ giới thiệu cho hai người."

Người yêu cũ nhiệt tình này ngay cả áo cưới cũng lo lắng thay cho cô rồi. Mạch Nhiên lệ rơi đầy mặt!

Ngay lúc ấy, giờ phút đau thương của Mạch Nhiên đã tới.

"Bạch Mạch Nhiên, tôi vừa rồi nói gì, cô nhắc lại cho tôi." Tiết Lâm rất không khách khí mà bắt bẻ Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên phiền muộn không ngớt, tốt xấu gì hẳn ta cùng là bạn thân của Thẩm Lâm Kỳ, bình thường hẳn vừa thấy cô đã kêu "Tiểu độc", "Tiểu độc", thật khiến cho cô không còn mặt mũi nào, không thể thiết diện vô tư một chút được sao?

Chuyện này thật không có khả năng, Mạch Nhiên chỉ có thể thành thực nói: "Xin lỗi, tôi vừa rồi bị phân tâm."

Thế nhưng, Tiết Lâm tựa hồ cũng không có ý định buông tha Mạch Nhiên, trái lại còn gây sự: "Đi họp mà còn phân tâm sao? Như vậy cô còn muốn đóng phim sao?"

Mạch Nhiên bị hấn hỏi đến mòng mị, đã từng nghe qua người này vô cùng mất nhân tính nhưng không ngờ được lại đến mức này.

Lúc này phó đạo diễn cũng nhận ra không khí căng thẳng, liền lập tức lên tiếng giảng hòa: "Tiết đạo anh đừng trách Mạch Nhiên, cô ấy chỉ là do sắp kết hôn nên tâm tư còn chưa đặt vào bộ phim"

"Vậy sao?" Mạch Nhiên thấy vẻ tà ác hiện lên trên mặt Tiết Lâm, "Vậy để suy nghĩ cho hiệu quả bộ phim, Bạch Mạch Nhiên tiểu thư, phiền cô lùi chuyện kết hôn lại."

(aaaaa.... tên Tiết Lâm đáng ghét >_<)

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Việc Tiết Lâm tại buổi họp yêu cầu Mạch Nhiên lui hôn lễ khiến cho giới truyền thông vô cùng hứng thú, bao nhiêu suy đoán liên quan đến chuyện này lại ứn ứn kéo đến.

Có người đoán Tiết Lâm có thể là có ý với Mạch Nhiên, cho nên muốn tìm mọi cách cản trở hôn sự của cô và Thẩm Lâm Kỳ, đương nhiên cũng có người nghĩ Tiết Lâm có ý với bạn tốt Thẩm Lâm Kỳ của mình, dù sao Tiết đại đạo diễn cũng từng dính vào scandal đồng tính, người trong giới có rất nhiều bàn cãi về hắn.

Với bản thân Mạch Nhiên, cô lại có suy nghĩ theo chiều hướng thứ hai! Dù sao tên Tiết Lâm này cũng kỳ cô như rắn rết, không có lý nào lại đi coi trọng một "Độc được" như cô được.

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên không khỏi cảm thấy đau đầu.

Mặc dù Thẩm Lâm Kỳ cầu hôn cô rất nghiêm túc, thế nhưng thực tế cũng chỉ là một câu nói là đã thỏa hiệp. Mạch Nhiên lúc này không những phải đối mặt với bạn gái cũ của Thẩm Lâm Kỳ mà còn cả bạn thân của anh - tên đạo diễn động cơ không rõ ràng này nữa. Hàng ngàn hàng vạn con mắt vì thế mà đổ dồn lên nhất cử nhất động của cô, chỉ cần sai sót một chút thôi là cô cũng có thể phải vác trên lưng cái mác hám của, bị bao phủ trong dư luận ngợp trời.

Đương nhiên, những chuyện này đều là thứ yếu. Chuyện quan trọng nhất chính là Mạch Nhiên còn chưa lo tốt chuyện gia đình. Bệnh của Bạch Triết kéo dài như vậy, chuyện công việc Mạch Nhiên cũng cần dốc hết sức để làm, cho nên nếu kết hôn nhất định sẽ là trì hoãn rất nhiều việc, nếu cứ ôm chuyện này trong đầu thì thật không sáng suốt.

Trải qua một đêm rất nhiều điều lo lắng, Mạch Nhiên quyết định nói với Thẩm Lâm Kỳ chuyện hoãn hôn sự.

Linda biết được ý nghĩ này trong đầu Mạch Nhiên liền cho rằng nào cô bị úng nước.

"Mạch Nhiên, trái tim người đàn ông cũng như nước đun sôi vậy, nếu không nhanh tay nắm giữ thì nó sẽ bốc hơi mất, lúc ấy có đuổi theo cũng không thể tóm trở lại được." Linda khuyên Mạch Nhiên.

Trong đầu Mạch Nhiên tưởng tượng ra hình ảnh Thẩm công tử trong nồi nước sôi, không khỏi bật cười ra thành tiếng.

Vậy mà phản ứng này của Mạch Nhiên đã chọc giận Linda, cô ta chỉ hận không thể rên sắt thành thép chỉ trích Mạch Nhiên: "Em còn cười! Thẩm tổng cầu hôn rồi, em cũng đồng ý rồi, nhẫn cũng đã đeo rồi, giờ em còn muốn đổi ý? Bạch Mạch Nhiên, không phải em còn vương vấn gì tên Kiều Minh Dương kia chứ hả?" Linda hiện tại đã triệt để phản bội Kiều thiếu, hoàn toàn trở thành fan trung thành của Thẩm Lâm Kỳ.

"Có chị đổi ý thì có!" Mạch Nhiên trừng mắt nhìn Linda, gờ bàn tay đeo nhẫn lên: "Cái này mấy trăm vạn đó, là chị chị có bỏ không?"

"Vậy sao em còn muốn hoãn hôn sự."

"Là chị hiểu sai." Mạch Nhiên lắc đầu, "Chỉ là lùi thời gian lại, cũng không phải là không kết hôn, nôn nóng ăn không được đậu hũ nóng, chị hiểu không? Bây giờ còn chưa đến lúc."

"Chị chỉ nghe qua "đêm dài lắm mộng"." Linda cường điệu.

Thấy Linda cứ cố chấp như vậy, Mạch Nhiên bắt đầu dỗi: "Linda, sao em lại có cảm giác như là chính chị sắp lập gia đình vậy?"

"Ai phải lập gia đình?" Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên xuất hiện, cắt đứt cuộc tranh luận giữa Mạch Nhiên và Linda.

"Linda, Linda muốn gả cho Tiểu Hàn." Mạch Nhiên nhanh chóng nói.

Thẩm công tử đi trước, Tiểu Hàn đi phía sau vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Linda mặt thoáng cái đỏ như mông khỉ, không để ý có đại BOSS ở đây, hung hăng trừng mắt lườm Mạch Nhiên: "Mạch Nhiên, em nói cái quái gì thế? Chị nào có!"

"Hôm qua chị còn nói với em, muốn cùng Tiểu Hàn sinh một đội bóng, đại chiến thế giới. Sao hôm nay đã quên?"

Mạch Nhiên nói cho hết lời, Tiểu Hàn lập tức lao vào, thiếu chút nữa ngã lăn quay trên mặt đất.

Thẩm công tử vốn lúc nào cũng nghiêm túc vậy mà hiện tại còn mẩn mê đứng một bên cười trộm.

Linda nhìn qua như sắp khóc: "Em, em còn có chút việc, em đi trước."

"Chớ đã!" Mạch Nhiên kéo Linda lại: "Phải đi chị cũng phải chờ Tiểu Hàn a, một đội bóng 11 người, nếu như còn cần thêm mấy cầu thủ dự khuyết nữa thì chị sẽ phải làm sản phụ năm mươi tuổi đấy, chị bằng hiện tại cố gắng luôn đi. Tiểu Hàn, cậu nói xem?"

Tiểu Hàn không trả lời Mạch Nhiên, bởi vì hắn ta cũng rất nhanh bắt lặc.

Mạch Nhiên cảm thấy dằn vò hai người này thật sự không tồi, cho nên tiếp tục nói: "Đề đội bóng quốc gia nhanh chóng đoạt cúp thế giới, em sẽ không

quấy rối hai người nữa. Hai người từ từ sinh, tranh thủ vì nước làm về vang!" Nói xong, Mạch Nhiên kéo tay Thẩm Lâm Kỳ đi, bỏ lại Linda và Tiểu Hàn đang đờ bưng mặt tại trận.

"Em thật đúng là có năng khiếu tán dóc." Trong phòng làm việc, Thẩm công tử không lưu tình chút nào mà "khích lệ" Mạch Nhiên.

"Chuyện này cũng cần năng khiếu sao?"; Mạch Nhiên phản bác, "Cái này gọi là biết thời biết thế, trong công ty này người mù cũng có thể nhìn ra Linda thích Tiểu Hàn, duy nhất có Tiểu Hàn đầu đất không nhìn ra, nếu như không có người vạch trần, Linda của chúng ta thật sẽ thành tề thiên đại thánh mất."

"Em có vẻ rất quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của người khác." Thẩm Lâm Kỳ giọng điệu có phần chua nói.

Mạch Nhiên mộng mị, tưởng mình nghe nhầm, Thẩm công tử vừa rồi sao nói nghe giống một người đang oán tránh tiểu thê từ của mình như vậy?

NO! NO! NO!

Thẩm công tử vĩ đại sao có thể ai oán như vậy? Sau khi buông một câu chua chát, anh nhanh chóng đưa tới trước mặt cô một cuốn sổ, nói: "Mẹ đưa cho em, thích bộ nào thì chọn đi."

Một quyển album mẫu áo cưới. Mạch Nhiên tròn tròn mắt.

Có kiểu cách châu Âu cổ điển, có kiểu Mỹ trang trọng, có kiểu trung Quốc ưu nhã cao quý, có kiểu Nhật đáng yêu hoạt bát... Dù mọi kiểu cách. Mạch Nhiên hoàn toàn cảm nhận được sự nhiệt tình của Anna tỷ dành cho cô, nhưng cô vẫn còn một chuyện trong lòng khó nói ra.

Mạch Nhiên gấp lại cuốn album, ngẩng đầu nhìn Thẩm Lâm Kỳ: "Có chuyện này, em nghĩ cần nói với anh."

"Chuyện gì?" Anh hỏi.

"Về hôn sự... Em muốn lùi lại một chút."

Thẩm Lâm Kỳ nhíu mày: "Bởi vì Tiết Lâm?"

"Không hoàn toàn." Mạch Nhiên lắc đầu, "Là tự em cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị tốt."

"Chuyện này không cần em chuẩn bị cái gì." Anh hơi hột nói.

"Không, em đương nhiên cần chuẩn bị." Mạch Nhiên chắc chắn nói: "Em đóng phim còn chưa tốt, A Triết cũng chưa khỏi bệnh, hiện tại kết hôn sẽ khiến em càng thêm hỗn loạn."

"Nếu nói vậy, nếu như bộ phim không thành công, bệnh của A Triết không khỏi, em vĩnh viễn không lấy anh?"

Mạch Nhiên phải thừa nhận, lời nào của Thẩm công tử cũng khiến cô nghẹn lời. Anh nói không sai, tương lai có rất nhiều khả năng xảy ra, cô thế tri hoãn mãi được.

Dừng một chút, cô nói: "Không, em sẽ không trì hoãn vĩnh viễn, nhưng chỉ ít anh cũng phải cho em một chút thời gian thích ứng."

"Được." Anh bất ngờ đáp ứng, "Anh có thể cho em thời gian, giới hạn trong bộ phim này, lúc hoàn thành bộ phim, anh muốn em cho anh câu trả lời."

Mạch Nhiên gật đầu, như trút được gánh nặng.

Xem ra, chuyện cô cần chuẩn bị còn rất nhiều.

Tần kiếm giang hồ cuối cùng cũng bấm máy.

Vai nam chính của Tần kiếm là do một diễn viên đã qua tuổi bốn mươi đảm nhận, ông ta đã nhận được vô số giải thưởng điện ảnh làm tấm vé thông hành. Có thể nói, Mạch Nhiên đã biết đến Tần Phương từ khi còn mặc quần thủng***. Hồi nhỏ, Mạch Nhiên còn điên cuồng thu thập ảnh của ông ta, có thể nói cô chính là fan cuồng của Tần Phương.

Không nghĩ tới, năm tháng như trôi đi, cô lại có cơ hội làm việc cùng thần tượng của mình, cảm giác kích động đến nỗi không nói ra lời. Thế cho nên khi vai diễn Kim Nhị Nương của Mạch Nhiên xuất hiện, mọi người đều nói cô nhìn nam diễn viên kia bằng ánh mắt rất giống nữ thổ phi.

Thật khoa trương như vậy sao? Mạch Nhiên chỉ là đang nghĩ về hồi nhỏ mà thôi, trước khi gia nhập giới giải trí này, cô cũng chỉ là một người thấy đẹp là mê thôi, cũng giống như bao thiếu nữ mơ mộng khác thôi!

Năm đó không được gặp ngôi sao, hiện tại có cơ hội, sao có thể không bù đắp được chứ?

Vì vậy mặc kệ mặt mũi, Mạch Nhiên ở phía sau Tần Phương cam chịu làm ti thiếp và kẻ hầu của Tần Phương.

Linda cảm thấy hành động của Mạch Nhiên vô cùng bại não, liền hỏi: "Em có cần khoa trương như vậy không? Cẩn thận Thẩm tổng thấy sẽ ghen đấy."

"Ghen cái gì chứ, Tàn Phuong đã có con trai bằng tuổi em rồi, em chỉ muốn ôn lại cảm giác hồi còn bé thôi mà, thuận tiện thử nghiệm một chút tâm tình của Kim Nhị Nương."

Linda về mặt đen lại: "Chỉ là sợ em nhập tâm Kim Nhị Nương quá lát nữa hạ thủ không được."

Vừa nói đến cảnh quay tiếp theo, Mạch Nhiên liền đau đầu.

Cảnh tiếp theo sẽ là trận đánh đầu tiên của Kim Nhị Nương với đối thủ, cũng là lần nhất kiến chung tình của Nhị Nương với Tàn Kiếm. Trong cảnh này, nữ thủ phi phải thể hiện khí phách của mình, đứng trên xe ba bánh chạy từ con dốc cao hơn mười thước xuống, mặc dù có cascadeur đóng thay nhưng Mạch Nhiên vẫn phải tự hoàn thành một số động tác, cô cảm thấy áp lực rất lớn.

Ngay ngày hôm qua, lúc nói chuyện điện thoại với Thẩm Lâm Kỳ, Mạch Nhiên đã có ý cường điệu sự nguy hiểm của cảnh quay lần này, mục đích đương nhiên là muốn anh cố vũ tinh thần, thế mà bây giờ sắp quay rồi vẫn chưa thấy anh ở đây.

Mạch Nhiên cảm thấy cô cùng mất mát, không yên lòng, cho nên không cẩn thận bị ngã khỏi xe, bàn tay bị trầy xước khá lớn.

Tên chết tiệt Tiết Lâm kia vẫn còn đổ thêm dầu vào lửa, mắng Mạch Nhiên không chuyên nghiệp: "Cô đang làm cái gì thế hả? Đứng cũng không vững, làm lại!"

Mạch Nhiên chửi thầm cái tên đạo diễn ma quỷ này, sau đó cắn răng đứng lên, làm lại một lần động tác tương tự. Nhưng mà, đường núi quá xóc và nghiêng, cho nên cô vẫn đứng không vững, lại tiếp tục ngã.

Thương càng thêm thương, Mạch Nhiên cảm thấy chân tay tê dại.

"Không được, làm lại!" Tiết Lâm không lưu tình chút nào mà phủ quyết Mạch Nhiên.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể diễn lại một lần nữa.

Như vậy hết lần này đến lần khác, cũng không biết là lặp lại bao nhiêu lần, bị Tiết Lâm mắng chửi bao nhiêu lần, cảnh quay vẫn chưa được hoàn thành. Tâm tình Mạch Nhiên như rơi xuống vực thẳm.

"CUT! Nghỉ ngơi một chút, lát nữa quay lại!" Tiết đại đạo diễn phụng phịu, làm như Mạch Nhiên thiếu nợ tiền của hắn vậy.

(Chị Nhiên đã thực sự thay đổi rồi! Rất cố gắng ^^)

Mạch Nhiên miễn cưỡng đứng lên, nén cơn tức giận nghẹn lại trong bụng, đi ngồi nghỉ. Vậy mà mới đi được nửa đường đã trông thấy Thẩm Lâm Kỳ đứng cách đó không xa, Khương Tuệ đứng bên cạnh anh, vừa nói vừa cười.

Lúc đó Mạch Nhiên thực sự tức giận bùng phát.

*** cũng không xem ngày, lão nương đang nổi nóng, gian phu dâm phụ các người hôm nay chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Mạch Nhiên xị mặt, đằng đằng sát khí đi đến phía Thẩm Lâm Kỳ và Khương Tuệ, trong đầu ảo tưởng sẽ tặng cho Thẩm công tử cao quý một cái tát. Nhưng sự thực là không được như ý.

Vì đi quá nhanh, Mạch Nhiên dẫm chân lên viên đá cho nên trượt chân ngã, trước mặt bao nhiêu người vồ ếch.

Nội dung vở kịch chuyển tiếp đột ngột: từ báo thù biến thành hài kịch. Là một diễn viên, Mạch Nhiên quả thực muốn chết. Kỳ thực mắt mắt cũng bình thường thôi, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác lại là trước mặt Khương Tuệ, cô ta nhất định đã sớm cười thầm trong bụng, lại còn có Thẩm Lâm Kỳ, anh ta thế mà không chịu đến đỡ Mạch Nhiên.

Mạch Nhiên cắn răng cúi đầu, gấu xấu hổ và giận dữ trong lòng, lúc ấy bàn tay Thẩm Lâm Kỳ giờ ra trước mặt cô: "Thật bất cần, mau đứng lên." Anh dịu dàng nói.

Mạch Nhiên gạt tay Thẩm Lâm Kỳ sang một bên.

Giờ mới vờ vênh à? Đã quá muộn! Mạch Nhiên nén đau đứng dậy, không để ý ánh mắt kinh ngạc xung quanh, đẩy Thẩm Lâm Kỳ ra, một mạch chạy vào trong núi.

Mạch Nhiên chạy phía trước, Thẩm Lâm Kỳ đuổi phía sau. Nghe thấy bước chân anh, cô tuy rằng còn giận nhưng ít ra còn có chút vui mừng. Vậy mà mới được một lúc thì tiếng bước chân đằng sau đã mất tăm.

Mạch Nhiên dừng lại, xoay người nhìn phía sau. Ngoại trừ một mảnh rừng rộng lớn, ngay cả một nửa bóng quỷ cũng không có.

Người này sẽ không phải là cứ như vậy mà mặc kệ cô trong núi chứ?

Mạch Nhiên không khỏi cảm thấy căng thẳng. Bộ phim tái hiện cảnh cổ trang cho nên đã có ý tìm nơi này để quay, ở đây rất heo lánh, cây cối cũng cao lớn hơn bình thường, chỉ cần xoay vài vòng là sẽ không thể phân biệt được phương hướng, chứ đừng có nói đến Mạch Nhiên vừa rồi đã chạy lung tung vào đây.

Vừa rồi nếu không phải Thẩm Lâm Kỳ đuổi theo cô, nhất định cô sẽ không đánh bạo mà chạy vào đây.

Thế nhưng anh giờ đã không thèm đuổi theo nữa!

"Vô lại!" Mạch Nhiên thấp giọng chửi một câu, thất vọng xoay người. Bỗng nhiên cô phát hiện Thẩm Lâm Kỳ ở phía sau đang nhìn cô.

Mạch Nhiên sợ đến mức thiếu chút nữa hét lên.

"Phía sau dọa người, anh có bệnh à?" Mạch Nhiên khó khăn bình tĩnh lại, hung hăng lườm Thẩm Lâm Kỳ.

Anh không tức giận, chỉ là không mặn không nhạt nói: "Mắng chửi người khác sau lưng, cũng không giống sao?"

Mạch Nhiên nghẹn họng.

Không sai, cô vừa rồi mắng anh vô lại, nhưng đó chẳng phải là vì anh có lỗi sao? Không xem cô quay phim thì thôi lại còn làm trò trước mặt cô, cũng bạn gái cũ cười đùa vui vẻ, hại cô không không chế được bản thân mà chịu mất mặt. Thật đúng là không thể tha thứ!

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên lại càng tức giận, cắn răng nói: "Mắng thì sao nào, anh đáng bị mắng!"

"Vừa rồi anh chọc giận em chỗ nào sao?" Anh hỏi.

Anh và Khương Tuệ đầu lia ngó ý còn vuơn tơ lòng, cái loại ghen tị này đâu dễ nói ra được, Mạch Nhiên đành trừng mắt nói: "Chỗ nào à, chỗ nào cũng bị anh chọc tức rồi. Em hiện tại tâm tình không tốt, anh đừng nên nói chuyện cùng em, bỏ đi!" Mạch Nhiên nói xong, bước qua trước mặt anh đi về phía trước.

Thẩm Lâm Kỳ đi theo sau, lúc này càng có vẻ không có sợ hãi, hai tay đút túi, chân dài chậm chậm bước từng bước một, gần như trái ngược với Mạch Nhiên đang chạy thực mạng.

Cười nhạo. Cười nhạo công khai a!

Mạch Nhiên tức giận, bước càng lúc càng nhanh.

Nhưng mà, đường núi quá xóc, hơn nữa cô còn đang mặc trang phục rất nặng, chạy không hề dễ dàng, cho nên cô thở hồng hộc. Trái lại Thẩm Lâm Kỳ lại rất dễ dàng đi, anh đang che miệng cười sau lưng cô.

Mạch Nhiên sâu sắc nghĩ, cái này không thể dùng hai chữ đơn giản "cười nhạo" để hình dung được. Đây thật đúng là đang vũ nhục cô, vũ nhục cô chạy không thoát khỏi anh.

Phẫn nộ và xấu hổ, Mạch Nhiên túm váy áo, đằng đằng sát khí đi về phía anh.

Lúc ấy ở phía sau, vị thần đầu vật vĩ đại lần thứ hai thăm Mạch Nhiên. Là khô dưới chân khiến cô không thể đứng yên. Ngay lập tức, Thẩm Lâm Kỳ mở rộng hai tay, hướng về phía Mạch Nhiên đỡ lấy cơ thể. Hai người cũng ngã xuống, lăn một vòng vào trong cái bẫy thú bỏ hoang.

Trời đây xoay chuyển!

Lúc ấy Mạch Nhiên cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều sắp ra hết rồi, thật vất vả mở mắt ra, thấy mình đã bị đặt ở dưới thân Thẩm Lâm Kỳ. Anh sắc mặt dị thường, lông mày nhíu lại.

Mạch Nhiên thoáng cái căng thẳng, hỏi anh: "Anh làm sao vậy?"

Anh không nói lời nào, cắn chặt môi.

Mạch Nhiên sợ đến mất hồn: "Anh, anh không phải là bị thương chứ? Đưa em xem!" Nói xong, Mạch Nhiên liều mạng kiểm tra người anh, không một vết thương, cũng không chảy máu, chẳng lẽ là nội thương?

"Cổ." Anh cuối cùng cũng mở miệng.

"Cò? Chẳng lẽ là ngã gãy cột sống!" Mạch Nhiên lúc ấy tim đập loạn xạ, ngời chồm chồm trên người anh, cúi thấp xuống kiểm tra cổ anh. Vậy mà ngay lúc vừa cúi xuống, gáy đã bị tay anh đè lại, môi hai người chạm nhau.

Mạch Nhiên tròn tròn mắt, thấy anh đang cười, lúc ấy mới biết mình bị đùa giỡn.

Trước mặt cô cùng bạn gái cũ cười đùa chọc giận cô, sau lại cười nhạo cô chân ngắn, giờ lại thừa dịp cô bất cẩn mà ăn đậu hũ, người này tuyệt đối là vô lại đạt đến mức cảnh giới cao nhất rồi!

Mạch Nhiên tức giận muốn đẩy anh ra, nhưng tiếc là còn chưa kịp hành động thì đã bị anh xoay người đặt lại dưới thân.

Nụ hôn vì vậy càng thêm sâu, anh ấn cô xuống mặt đất, không cho cô thở, đầu lưỡi len lỏi vào hàm răng cô, tiến quân thần tốc. Mạch Nhiên cảm thấy hô hấp của mình tràn ngập mùi vị của Thẩm Lâm Kỳ. Đầu óc cô choáng váng, giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, lại từ địa ngục lên thiên đường, thần hồn điên đảo.

Mãi đến khi xuất hiện hai tiếng ho khan rất thiện ý, cắt ngang hai người bọn họ thì anh mới dừng lại.

Tiết đại đạo diễn đứng bên ngoài cái bẫy, nhìn bọn họ nói: "Hai vị, tôi làm phim võ hiệp, không phải phim tình cảm. Phiên hai người kiểm chế một chút, quay xong rồi làm chuyện khác."

Mặc dù lần này là lần thứ hai xấu hổ, thế nhưng Kim Nhị Nương lần này đẩy xe từ sườn núi xuống vô cùng thuận lợi.

Buổi sáng mất nửa ngày không quay xong, vậy mà giờ nửa tiếng đã hoàn hành. Tiết Lâm cuối cùng cũng có dáng vẻ hơn hờ, thậm chí còn mở lòng từ bị, tuyên bố công việc hôm nay kết thúc trước thời gian.

Đối với toàn bộ diễn viên và nhân viên đoàn phim mà nói thì tan ca sớm tất nhiên là chuyện đại sự vô cùng tốt. Mạch Nhiên thậm chí còn cao hứng đến nỗi kéo Thẩm Lâm Kỳ đi ăn thịt quay.

Ai biết được là bọn họ còn chưa đi được xa đã thấy Tiết Lâm và Khương Tuệ cùng nhau đi tới.

"Đi ăn, bốn người mới náo nhiệt a!" Khương Tuệ cười ha hả đề nghị.

Mạch Nhiên đầu đầu, một người là tình địch, người kia là tên đạo diễn ma quỷ. Bất luận là thấy ai cô cũng khó mà có tâm trạng để ăn uống!

Thế nhưng Thẩm Lâm Kỳ lại sáng khoái đáp ứng.

Chính vì Thẩm công tử sáng khoái mà Mạch Nhiên cảm thấy vô cùng không sáng khoái, trên đường đi cứ phụng phịu, không rên một tiếng.

Khương Tuệ lại rất nhiệt tình, một mực hỏi Mạch Nhiên cảm thấy quay bộ phim này thế nào, có cần giúp đỡ gì không? Lúc ấy Mạch Nhiên thật muốn nói với cô ta, điều lớn nhất mà cô có thể giúp tôi chính là tránh xa bạn trai tôi ra một chút, đừng khiến tôi cảm thấy cô và bạn trai tôi tình còn chưa dứt.

Thế nhưng nhiều người ở đây như vậy, Mạch Nhiên thật không thể mở miệng, đành phải thuận miệng mà nói: "Cái khác không sao, nhưng cảm tình của Kim Nhị Nương đối với Tàn Kiếm, em còn chưa tìm được."

"Tình cảm của Nhị Nương đối với Tàn Kiếm trên cơ bản chính là một loại sùng bái, mê luyện, tựa như tình cảm của tôi với ông xã tôi vậy." Khương Tuệ nỗ lực hướng dẫn Mạch Nhiên.

Thế nhưng Mạch Nhiên không hề đề ý tới nửa câu trước mà chỉ bị nửa câu sau làm cho kinh hồn bạt vía: "Ông xã? Chị đã kết hôn?"

"Đúng vậy, lẽ nào a Lâm không nói cho em biết sao?"

"Không. . . Cái gì?!" Mạch Nhiên choáng váng, hỏi, "Tiết Lâm, Tiết Lâm là là chồng chị?"

Đang ngồi ở ghế phụ, Tiết Lâm quay đầu nhìn Mạch Nhiên đầy khinh bỉ mà phun ra hai chữ: "Ngu ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Tiết Lâm và Khương Tuệ là phu thê?

Mạch Nhiên bị cái tin long trời lở đất này là cho chấn động đến mức không nói lên lời, vậy mà Tiết Lâm còn nói Mạch Nhiên ngu ngốc.

Ngu ngốc cái đầu hần! Trời đất chứng giám, hai người nhìn qua chẳng có điểm nào là phu thê cả. Nếu có thì cũng thật là biết che giấu a!

Mạch Nhiên hỏi: "Chuyện khi nào, em thật nghĩ là bị hai người lừa gạt!"

"Ai rảnh rồi ở không mà gạt cô, tôi và Tuệ Tuệ kết hôn năm năm rồi, không tin cô hỏi bạn trai cô mà xem." Tiết Lâm chẳng hề để ý mà nói.

Năm năm?!

Trong nháy mắt, Mạch Nhiên cảm thấy thế giới quan của cô sụp đổ. Công tác bảo vệ bí mật cuộc hôn nhân này thật là quá sức tưởng tượng! Một đạo diễn lớn và một diễn viên nổi tiếng đây đưa năm năm mà không bị giới truyền thông phát hiện? Trước mặt hai người bọn họ, Mạch Nhiên thật cảm thấy mảnh khỏe đối phó với câu tử của mình thật là có thể vứt cho chó tha.

Lúc này, Khương Tuệ cũng lên tiếng giải thích: "Thực ra là chúng tôi đăng kí ở nước ngoài, lúc ấy ngay cả cha mẹ hai bên cũng không biết, cho nên truyền thông trong nước không biết cũng dễ hiểu."

"Không không không." Mạch Nhiên lắc đầu, "Chị không biết bọn cậu tử trong nước chỗ nào cũng có thể nhúng tay vào ư? Chỉ một điểm gió thổi có lay cũng bị làm nháo lên đến tận trời cao, sao hai người có thể kết hôn năm năm mà không bị phát hiện?"

"Cậu tử trong nước lợi hại thế nào tôi đương nhiên biết, cho nên năm đó sau khi đăng kí kết hôn chúng tôi vẫn ở nước ngoài phát triển sự nghiệp. Nếu không vì thiếu nợ Lâm Kỳ một ân tình thì tôi cũng không trở về."

Lời này càng làm cho Mạch Nhiên thêm mòng mị. Ân tình? Khương Tuệ không phải là bạn gái cũ của Thẩm Lâm Kỳ, mà bọn họ còn có một chuyện khác sao?

"Chờ một chút." Mạch Nhiên nói, "Thật sự là em bị hai người làm cho mê muội rồi, chị trước tiên nói cho em biết từ đầu đi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Kỳ thực chuyện này nói cũng dài." Khương Tuệ thở dài, bắt đầu kể mọi chuyện với Mạch Nhiên. Mạch Nhiên ngồi một bên lắng nghe, mới biết đó là một chuyện rất rất dài.

Năm năm trước, Thẩm Lâm Kỳ vừa mới tiếp nhận Tinh Thiên, Tiết Lâm vừa mới có chút tên tuổi trong giới điện ảnh, còn Khương Tuệ lúc ấy vẫn đang trên đường trở thành thần tượng. Theo lý mà nói, cả ba thanh niên này đều muốn phấn đấu cho đến khi thành công.

Vậy mà ý trời trêu ngươi, Tiết Lâm và Khương Tuệ bởi vì một lần ngẫu nhiên gặp nhau mà hai người nhất kiến chung tình, nhanh chóng đi đến quyết định hôn nhân.

Thế nhưng, Khương Tuệ năm đó mới hơn hai mươi tuổi, sự nghiệp vẫn còn trong giai đoạn đầu, công ty chủ quản lúc ấy của cô tất nhiên không cho phép cô nói chuyện yêu đương lúc ấy, càng không thể cho cô kết hôn. Tất nhiên là điều dễ hiểu, họ phải bảo vệ nhân khí của cô khi còn trẻ trong mắt công chúng để thu được nhiều lợi ích.

Nhưng mà thứ tình cảm này một khi đã đến thì không đỡ cũng không được. Năm đó Khương Tuệ và người đại diện đã âm ỉ một trận, khiến cho không ít người trong công ty bất mãn, có người tại cuộc họp yêu cầu sa thải cô, có người uy hiếp, đe dọa cô bồi thường hợp đồng với mức giá trên trời. Số tiền đó, với một người vừa mới vào nghề không lâu như cô ta lúc ấy, thật khó mà lo được.

Mất thấy một đôi yêu nhau sắp bị chia rẽ, Thẩm Lâm Kỳ liền đứng ra.

Kỳ thực Thẩm Lâm Kỳ lúc đó tiếp nhận Tinh Thiên cũng chưa lâu. Anh đảm nhận công việc khiến cho các nguyên lão trong công ty vốn bất bình chê bai, nhưng bọn họ ngại cha của Thẩm Lâm Kỳ nên không nói ra, mà sau lưng lại liên hợp lại, vọng tưởng thay đổi triều đại.

Cũng may khi đó Thẩm Lâm Kỳ thủ đoạn cao minh, không chỉ có dùng kế bắt được những người làm phản trong công ty, mà còn mạo hiểm giúp Khương Tuệ "bảo toàn trong sạch" cùng Tiết Lâm xa chạy cao bay, ra nước ngoài phát triển sự nghiệp.

Việc này vì liên quan đến cơ mật nội bộ công ty, và cũng vì muốn làm yên lòng người cho nên bị che giấu đến giờ. Chính vì vậy cho nên trong công ty mới lưu truyền sự việc kia.

Khương Tuệ còn nói, cô ta lúc ấy còn hiểu lầm Thẩm Lâm Kỳ hại mình, cho nên kích động chạy đến phòng làm việc của Thẩm Lâm Kỳ làm loạn. Vậy mà Thẩm Lâm Kỳ vẫn không ngại mà giúp cô rời khỏi công ty, khiến cô ta đến nay vẫn còn cảm thấy áy náy không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Địch Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Sau khi tới Mỹ, Khương Tuệ và Tiết Lâm rất nhanh chóng đăng ký kết hôn, thế nhưng bởi chuyện Khương Tuệ rời khỏi Tinh Thiên khiến giới giải trí trong nước sôi sùng sục, phát sinh rất nhiều sự cố, cho nên hai người bọn họ quyết định tạm thời không công bố chuyện kết hôn. Quyết định đó đã giúp bọn họ có không gian tình yêu tự do tự tại.

Khương Tuệ nói, mấy năm nay cô ta ở nước ngoài, mắt thấy rất nhiều cặp vợ chồng mình tình trong nước vì scandal mà ảnh hưởng không ít, đến mức cãi nhau, ly hôn, trở mặt thành thù. Cô cảm thấy rất thất vọng đau khổ, nếu có thể, cô tình nguyện cả đời giấu diếm quan hệ giữa cô và Tiết Lâm, như vậy ngược lại sống sẽ thoải mái hơn.

Nghe cô ta nói như vậy, Mạch Nhiên kinh ngạc, cũng cảm thấy một chút bi ai.

Phía sau cái giới này, kỳ thực cất giấu rất nhiều chuyện chưa xót không muốn cho người khác biết. Thành công như Khương Tuệ, Tiết Lâm mà lại tình nguyện lén lút với nhau năm năm, cũng không làm bại lộ cuộc sống của mình trước mặt công chúng, chỉ vì muốn có một cuộc sống bình thường thuộc về riêng mình.

Giờ khắc này, Mạch Nhiên vì tình yêu của bọn họ mà cảm động, nhìn bọn họ theo một cách khác.

Nhưng mà, chuyện này thực sự làm thay đổi cái nhìn của Mạch Nhiên về Thẩm Lâm Kỳ.

Mạch Nhiên không nghĩ tới, người đàn ông này trong mắt cô vốn hà khắc, lãnh đạm vô tình, hóa ra lại sâu sắc như vậy, vì bạn bè mà ra tay, mạo hiểm cả thân bại danh liệt để tác thành cho một đôi tình nhân.

Là do anh trước mặt cô che giấu quá khéo, hai là do cô quá ngu ngốc? Nguyên nhân là gì cô cũng không muốn truy cứu nữa. Chỉ cần từ giờ khắc này, cô có thể hiểu rõ anh hơn một chút là được.

Dù sao tương lai phía trước của hai người còn rất dài, cô tin là mình có thời gian để tìm hiểu kỹ anh.

Chuyện giữa Tiết Lâm và Khương Tuệ rõ ràng chân tướng cũng là lúc hiểu lầm của Mạch Nhiên với Thẩm Lâm Kỳ bị tiêu tan. Hơn nữa, Mạch Nhiên còn cảm thấy thực sự áy náy với anh.

Cô nghĩ sẽ tìm cơ hội bù đắp cho anh.

Cơ hội rất nhanh đã xuất hiện. “Tàn kiếm giang hồ” quay rất thuận lợi, vượt xa tiến độ dự tính, Tiết đại đạo diễn tươi cười rạng rỡ, mở lòng từ bi cho đoàn phim nghỉ một ngày để khích lệ.

Đối với một người chịu đủ dằn vặt của “Tiết ma quỷ” như Mạch Nhiên mà nói thì đây đúng là một tin đại đại tốt. Cô lên kế hoạch, mượn cơ để Thẩm Lâm Kỳ đưa cô đi thăm A Triết, lừa anh thoát ra khỏi công việc bận bịu.

A Triết tình hình rất ổn định, thăm A Triết một lúc, sau đó Mạch Nhiên tranh thủ thời gian, rồi đi bệnh viện liên loi kéo Thẩm Lâm Kỳ đi chơi trò chơi.

Thẩm công tử dường như bị Mạch Nhiên làm cho sợ.

Anh hỏi: "Cô bạn nhỏ, em năm nay mấy tuổi?"

"Ba tuổi." Mạch Nhiên đồng dạng trả lời, trong lòng hiện lên hình ảnh cô và anh hai người ngồi ở bánh xe khổng lồ cao chọc trời vô cùng lãng mạn.

Người ta nói tình yêu khiến phụ nữ trở nên nhu nhược, Mạch Nhiên cảm thấy hiện giờ cô đã trở thành Anna tỷ thứ hai, cả người lúc nào cũng bị một màu hồng bao phủ. Rốt cuộc thì chuyện gì sẽ đến?

Hoàn hảo, Thẩm công tử đúng lúc cắt đứt mạch suy nghĩ của Mạch Nhiên.

Anh không lái xe đến công viên trò chơi như huyền tường của Mạch Nhiên mà trực tiếp đến studio của Tinh Thiên.

Phát hiện ra, Mạch Nhiên lên tiếng kháng nghị: "Em đang được nghỉ phép, anh đưa em đến đây làm gì? Đánh chết em cũng không tăng ca!"

"Cái này không phải do em nói." Anh nói xong, đưa cho Mạch Nhiên một bộ váy trắng: "Đi thay, rồi ra chụp ảnh."

Mạch Nhiên cho rằng mình nhìn lầm, nhìn lại một lần nữa chiếc váy trong tay, cuối cùng khẳng định được đây chính là... Áo cưới!

Mạch Nhiên không ngờ Thẩm Lâm Kỳ lại mang cô đi chụp ảnh cưới, càng không ngờ anh đã vì cô mà chuẩn bị hết cả: từ trang phục đến tạo hình, từ ánh sáng đến bối cảnh... những điều này cho thấy anh sớm đã có dự tính. Một bên thông đồng với Tiết Lâm cho cô nghỉ, một bên âm thầm lên kế hoạch chụp ảnh cưới. Duy nhất chỉ có Mạch Nhiên là không biết gì, còn một dạ tưởng tượng cũng anh một ngày nghỉ lãng mạn.

Đã chịu đủ lừa dối, cho nên Mạch Nhiên trong lòng dấy lên lửa giận. Cô thật sự muốn cự tuyệt chuyện này, nhưng tất cả lại không như ý muốn. Sau khi

đã mặc áo cưới lên, tất cả đều tan biến.

Đây thực sự là một chiếc váy cưới rất đẹp.

Nơ con bướm được thiết kế mang dáng dấp của một thiếu nữ ngưng đọng, nếp uốn trên làn váy rất thời thượng, cổ áo xếp nếp tinh xảo kiểu cách, chiếc váy vừa vặn như là được may cho riêng cô vậy, thực sự đáp ứng yêu cầu của cô về váy cưới.

Khi còn là một đứa trẻ, cô từng mặc trộm váy liền thân của mẹ, đi giày cao gót đứng trước gương, mơ tưởng mình là một cô công chúa đang chờ hoàng tử đến đón. Không nghĩ tới, nhiều năm trôi qua như vậy, đứa bé đã biến thành một cô gái, chiếc váy liền thân biến thành áo cưới mỹ lệ, cô sắp sửa lập gia đình!

Loại cảm này thực sự rất kỳ diệu, kỳ diệu đến mức Mạch Nhiên thậm chí còn không nhận ra chính mình trong gương.

Đây là nằm mơ? Chính là nằm mơ?

Trong lúc Mạch Nhiên còn đang chưa hết nghi hoặc thì Thẩm Lâm Kỳ đã mặc một bộ trang phục màu trắng xuất hiện.

Mạch Nhiên không thể tin được, người đàn ông này lâu nay vốn chung thành với màu đen, không ngờ lại có ngày mặc trang phục trắng cùng cô chụp ảnh. Thế nhưng cô phải thừa nhận, nhìn anh như vậy thực sự rất đẹp: tây trang vừa vặn thân hình hoàn mỹ, hai chân thon dài khiến cho tư thế càng thêm oai hùng, đơn giản mà không bình thường, ưu nhã mà đủ sức sống, thật khiến người ta ghen tị đến mù mắt.

Khi anh đi đến bên cô, cô cảm giác như những tranh luận bên tai đã không còn, thời gian như ngưng đọng, bối cảnh bốn phía dù đẹp đẽ hay xấu xí đều trở thành hư vô, chỉ có duy nhất người đàn ông này trong mắt cô, anh chính là nam chính trong cuộc đời cô.

Còn cô, sắp sửa trở thành nữ chính của anh.

Việc chụp ảnh cưới tiến hành thuận lợi, ngoài trang phục này ra, stylist còn chuẩn bị cho bọn họ rất nhiều trang phục theo phong cách khác nhau. Từ sườn xám của Trung Quốc đến trang phục biển nhẹ nhàng, lại đến váy cổ điển châu Âu, cổ kim nội ngoại đều có hết. Vô cùng kinh điển.

Ví dụ như trong bộ ảnh, Mạch Nhiên bị đắp nặn thành một thiếu nữ ngây thơ, trong trắng với bộ lễ phục màu trắng, còn Thẩm Lâm Kỳ lại bị biến thành một bá tước quý tộc hút máu!!! Bá tước vén mái tóc dài của thiếu nữ lên, răng nanh cắm vào ngấn cổ thiếu nữ, dòng máu ấm áp chảy ra, hình ảnh tàn khốc mà duy mỹ.

(ôi trời... có ai tưởng tượng ra không?)

Mạch Nhiên cảm thấy bộ ảnh này đặc biệt ý nghĩa. Vì vậy thừa dịp chuyên gia chụp ảnh đang nghỉ ngơi, cô cầm đi động rù Thẩm công tử chụp ảnh chung.

Cô nói: "Em muốn post lên cho Tiểu Kim xem, anh phối hợp chút nha! Lại đây, cười đi, kéo tay nữa, bữu môi!"

Sau đó Thẩm công tử bất lực, anh cướp điện thoại của cô, cười nhạt một tiếng: "Động tác khác không cần, chỉ cần. . ." Nói còn chưa dứt lời, anh liền hôn lên cô, đồng thời giờ điện thoại lên chụp.

Hành động bất thành lời của anh khiến Mạch Nhiên sợ ảnh bị xấu, đòi lại điện thoại trong tay anh, nhưng mà tay anh cũng dài, phải chặt vật mãi cô mới cướp lại được.

Đang lúc đắc ý muốn xóa đi, Mạch Nhiên tròn tròn mắt.

Chết tiệt, tên vô lại này đã post lên Weibo. Lại còn bằng cái tài khoản V kia!

Mạch Nhiên luống cuống xóa đi, nhưng đâu còn kịp? Cái ảnh kia mới post lên được một lúc đã có đến hơn một nghìn lượt xem. Sau khi Mạch Nhiên xóa đi, bức ảnh cũng đã sớm bị lan truyền.

Những tiêu đề như là "Nữ minh tinh ngập trong hạnh phúc", "Weibo thỉnh linh xuất hiện ảnh cưới", "Ảnh thân mật bị xóa"... ùn ùn kéo đến. Mạch Nhiên khóc không ra nước mắt.

Người này tuyệt đối là cố ý, trên mặt thì nói thời gian kết hôn lùi lại, tùy ý cô, vậy mà thực ra anh đã sớm tính toán, ảnh cưới cũng đã phát ra cho công chúng xem, không có một biểu hiện gì gọi là hoãn hôn sự cả. Thế này nếu như sau khi Tần kiểm quay xong mà hai người bọn họ còn chưa kết hôn thì có lẽ trên mạng lại sẽ nghi ngờ bọn họ.

Từ lúc xuất đạo đến nay, Mạch Nhiên đã thấu những cái suy nghĩ ác ý này.

Cùng với việc không công bố chân tướng khiến cho người ta suy đoán, không bằng tự mình chủ động một chút, thẳng thắn tất cả.

Vì vậy, ngay sau đó Mạch Nhiên lên Weibo post một cái status: "Hôn lễ dự định tiến hành đầu năm, lần đầu chụp ảnh cưới hơi căng thẳng cho nên ăn nhầm nút trên điện thoại, mong mọi người làm như chưa thấy! *lè lưỡi*"

(cái này mà chị Nhiên cũng nghĩ ra thì cũng thật là ... ba chấm!!! Ta đã thử bắt chước chị Nhiên, phản ứng của dân tình cũng thật là... ba chấm^^)

Bởi vì công bố hôn lễ, cho nên Mạch Nhiên vốn bận lại càng bận hơn. Một mặt vừa lo đóng phim, một mặt phải lo chuẩn bị các công việc hôn lễ.

Cũng may Tàn kiếm giang hồ đã từ từ đi vào quỹ đạo, theo thời gian, Mạch Nhiên cảm thấy mình càng ngày càng không chết tốt vai diễn Nhị Nương này. Có đôi khi, Mạch Nhiên nhập tâm vào nhân vật, lĩnh hội được tình cảm của Nhị Nương dành cho Tàn Kiếm, loại tình cảm này gần như mê luyến sùng bái, cho nên diễn vô cùng cảm động.

Ngay cả người lúc nào cũng yêu cầu hà khắc như Tiết Lâm cũng nói, diễn xuất của Mạch Nhiên có tiến bộ thần tốc, có hi vọng thoát khỏi cái danh "Tiểu độc", đổi thành "Bất độc".

Mạch Nhiên nói: "Đều không phải tôi có độc hay không có độc, vấn đề là do anh quá độc!"

"Nề mặt Lâm Kỳ, tôi đã rất ôn nhu với cô!" Tiết Lâm đồng ý.

Nếu không phải là diễn viên không được đắc tội đạo diễn, Mạch Nhiên hiện tại nhất định đứng lên mà hung hăng cãi nhau với Tiết Lâm một trận, dạy cho hắn ta biết cái gì gọi là ôn nhu.

Một thời gian sau, bộ phim bắt đầu đến hồi kết, phim được đưa làm hậu kì, vấn đề tuyên truyền cũng bắt đầu rục rịch được phát lên mạng.

Sau khi được chế tác hoàn thiện, dây thép phía sau màn ảnh cũng biến mất, cười ô tô cũng thành cười ngựa, cảnh quay biến hóa nhanh chóng, liên tiếp đến không một kẽ hở, đất đá bay mù trời, đột nhiên xuất hiện một nữ nhân giang hồ anh hùng khí thế.

Khán giả phản ứng rất mạnh, đều tỏ ra rất chờ mong chiếu phim. Có fan hâm mộ kinh hô nói diễn xuất của Mạch Nhiên nhảy vọt, nói cô nhất định sẽ thoát khỏi cái danh độc được, trở thành một trong số các diễn viên được nhận giải thưởng điện ảnh lần này.

Cổ ngữ có câu: chuyện tốt thành đôi.

Coi như Mạch Nhiên có lòng tin với diễn xuất của mình, lúc cô quyết định cần phải tiếp tục nỗ lực hơn nữa thì tin vui truyền đến. Mạch Nhiên khi quay Tinh yêu tới cũng nhận được sự khen ngợi, điều kiện rất tốt để nhận được giải thưởng hằng năm của giải phim truyền hình. Cô được mời đến dự lễ trao giải.

Từ lúc mới vào nghề đến nay lần đầu tiên được giới chuyên nghiệp ủng hộ, Mạch Nhiên vô cùng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Giải thưởng Kim Linh đều là mơ ước của tất cả các diễn viên. Giải này đương nhiên là do cố đạo diễn nổi tiếng khởi xướng, đến nay đã hơn mười năm. Có người nói đạo diễn họ Dịch năm đó thấy giới truyền hình và điện ảnh quá coi trọng vật chất, vô cùng đau đớn, cho nên ông dứt khoát dùng toàn bộ tài sản của bản thân thành lập quỹ Kim Linh, dùng để xem xét và bồi dưỡng nhân tài mới nổi. Sau này, đạo diễn Dịch bị bệnh qua đời, một nhóm diễn viên do ông đào tạo đã thành lập nên giải Kim Linh để tưởng nhớ ông.

Giải Kim Linh chỉ đơn thuần là một giải thưởng mang giá trị về tinh thần, nhiều năm nay vẫn đi con đường phi thương mại, trái ngược hẳn với truyền hình và điện ảnh gần đây. Ban tổ chức không chấp nhận bất kỳ hành vi mua giải, mua hạng nào, cũng chính vì vậy, mỗi lần giải thưởng này được tổ chức đều khiến rất nhiều người trong nghề quan tâm.

Đã vậy, hẳn là Mạch Nhiên vô cùng có duyên với giải thưởng này.

Nhưng mà, thời thế thay đổi, ban tổ chức giải Kim Linh cũng bắt đầu xem xét đến liên quan giữa giải truyền thống và phim hiện đại. Bởi vậy, năm nay ban tổ chức giải Kim Linh đặc biệt bổ sung thêm một số giải mới, thỏa mãn nhu cầu về thương nghiệp, cho nên Mạch Nhiên mới có cơ hội được đến tham dự.

Nhưng mà, đối đầu với giải thưởng truyền thống cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ban tổ chức Kim Linh công khai tuyên bố quyết định này khiến cho một bộ phận những người gắn bó lâu đời với ngành điện ảnh lên tiếng phản đối. Rất nhiều người nghĩ giải Kim Linh nếu một ngày rơi vào tay ngành phim thương mại, sẽ xa rời truyền thống, còn có cái gì gọi là chuyên nghiệp? Nhưng cũng có người nghĩ, truyền thống đương nhiên quan trọng, thế nhưng tư tưởng bảo thủ thì sẽ rất dễ đi lệch với thời đại, cần thay đổi và làm mới.

Hai quan điểm hoàn toàn đối lập khiến cho giới điện ảnh và truyền hình bắt đầu nổi lên một trận cãi cọ kịch liệt. Giới nghệ sĩ trẻ thì cho rằng các bộ lão quá cố chấp, các bộ lão lại mắng tuổi trẻ mất gốc, khiến cho một diễn viên được vinh hạnh làm khách mời như Mạch Nhiên thật cảm thấy mình chính là vật hy sinh cho trận đối đầu này. Cô bị một vài người theo phái bảo thủ đào tận gốc rễ, lôi ra bao nhiêu chuyện thâm thù của mình, họ còn công kích cô không đủ tư cách tham dự lễ trao giải.

Nói tóm lại, Mạch Nhiên vốn sắp bước chân vào nhà giàu có, thêm nữa lại bị lôi ra tranh luận trước vụ giải Kim Linh, cho nên tên tuổi cô từ từ nóng lên, dư luận lại càng quan tâm hơn đến vai diễn của cô trong Tàn Kiếm, thậm chí còn vượt xa cả hào quang của Khương Tuệ.

Tiết Lâm châm chọc Mạch Nhiên: "Cô bây giờ Hot đến độ có thể thúc đẩy được cả GDP quốc gia đấy."

"Anh đi chết đi!" Mạch Nhiên muốn cầm cái máy ảnh ném vào mặt cái tên bỏ đá xuống giếng này, nhưng vì sợ đập hư phải bồi thường tiền nên cô cố gắng nhẫn nhịn.

Mạch Nhiên nói: "Tiết đạo quá khen, tôi ngay cả chữ GDP trong tiếng Anh cũng không biết đọc, sao có thể kéo lên được."

"Mồm mép, không văn hóa cũng không biết xấu hổ mà nói ra." Tiết Lâm khinh bỉ liếc mắt nhìn Mạch Nhiên.

"Anh cho là người với người đều giống nhau sinh ra đã có tại sao? Nếu không phải không có cơ hội, tôi đã sớm đi học rồi, đâu có ngồi ở đây đóng phim để nghe mấy lời ác độc của các người?" Mạch Nhiên kỳ thực không để bụng mấy lời của Tiết Lâm, dù sao trong giới này cũng có rất nhiều người bỏ bê việc học mà tham gia vài giới giải trí, ngay cả vợ của hắn, Khương Tuệ, cũng phải đợi sau khi kết thúc hợp đồng với Tinh Thiên mới tiếp tục theo học đại học ở Mỹ.

Vậy mà có người nghe thấy mấy lời vô ý mà lại tưởng cớ tình.

Buổi tối, Mạch Nhiên đang lên mạng chơi thì bỗng nghe bên cạnh Thẩm Lâm Kỳ đột nhiên hỏi: "Em muốn đi du học?"

Mạch Nhiên sùng sốt, quay đầu hỏi: "Cái gì?"

"Nếu như em muốn học tiếp, anh có thể sắp xếp." Anh thuyết.

Mạch Nhiên không rõ vì sao anh bỗng nói chuyện này, lúng túng nói: "Vậy còn hợp đồng với công ty?" Cô đã ký hiệp ước "bán mình" cho công ty mười năm mất rồi!

"Có anh ở đây, em còn sợ cái hợp đồng đó?" Anh cười khê.

(oa... anh Thẩm của em T___T)

"Vậy còn chuyện kết hôn?"

"Đương nhiên là phải kết hôn nữa."

Mạch Nhiên á khẩu!

Cô quay đầu lại, từ chối ý tốt của anh: "Thôi quên đi, em còn chờ A Triết khỏi bệnh đã."

"Em có thể vừa học vừa giúp A Triết chữa bệnh. Trợ lý của giáo sư Stephen đã gửi tin báo về cho anh, giáo sư sang năm sẽ đến phòng nghiên cứu về tổn thương não bộ ở Los Angeles, đang cần một bệnh nhân. . ."

"Cái gì?!" Mạch Nhiên gần như nhảy dựng lên, mừng rỡ như điên mà bám lấy vai Thẩm Lâm Kỳ: "Anh nói thật chứ? A Triết có thể đi Mỹ chữa bệnh? Như vậy nó sẽ rất nhanh khỏi bệnh đúng không?"

"Em đừng kích động." Anh trấn tĩnh cô, "Nói chung, anh đã giúp cho A Triết có được cơ hội này, còn em, em có muốn..."

"Em muốn em muốn!" Mạch Nhiên sống chết gật đầu, cơ hội ngàn năm có một như vậy, sao có thể không muốn?

"Vậy trước tiên kết hôn đi."

Anh mỉm cười. Mạch Nhiên trước mắt tối sầm. Chết tiệt lại sắp bẫy!

๑๑

Hôn lễ cuối cùng cũng định vào ngày mười hai tháng sau, lúc ấy Tàn Kiếm cũng gần đi đến giai đoạn kết thúc, thì cô và Thẩm Lâm Kỳ chuẩn bị kết hôn. Bởi vì sớm hơn so với dự tính những ba tháng, cho nên hai người bọn họ phải nhanh chóng tiến hành đăng ký kết hôn.

Cầm hai cái giấy chứng nhận kết hôn trong tay, Mạch Nhiên quả thực không thể tin được, chỉ sau một thời gian ngắn từ lúc chụp ảnh cưới đến giờ, cô và anh đã thực sự trở thành vợ chồng. Cuộc sống thật có vô số lần đầu tiên cũng sẽ trở thành đồ vô si trong lòng bàn tay, Mạch Nhiên nghĩ thế nào cũng cảm thấy nên chiêm nghiệm nghĩ Thẩm Lâm Kỳ một chút.

Để cho vị hôn phu hạ bớt quyền uy, Mạch Nhiên quyết định trốn nhà bỏ đi. Buổi tối cô đến nhà Tiểu Kim ngủ, hưởng thụ thêm cuộc đời "độc thân".

Vậy mà, Mạch Nhiên mới ở nhà Tiểu Kim chưa được bao lâu liền nghe tiếng đập cửa.

"Không phải là ông xã chị đuổi đến đây rồi chứ?" Tiểu Kim cười xấu xa.

"Sao có thể?" Mạch Nhiên nói, "Anh ấy cho dù muốn tìm chị thì trước tiên cũng sẽ gọi một cuộc điện thoại trước, bắt chị thu dọn đồ đạc tự giác xuống dưới, tuyệt đối sẽ không tự mình lên đây."

"Vậy là ai?"

Tiểu Kim nghi hoặc mở cửa. Cửa vừa mở Mạch Nhiên liền nhìn thấy Kiều Minh Dương đứng ở ngoài, mang theo túi lớn túi nhỏ, dáng vẻ như đi tị nạn.

Kiều Minh Dương gần đây gặp phiền phức không kém gì Mạch Nhiên. Mấy tháng trước, hắn tiếp nhận một cái quảng cáo cho hãng di động. Vậy mà sau khi quay xong, cô người mẫu quay cùng hắn lại ngang nhiên đem ảnh cung cấp cho mấy tạp chí bất quải, tuyên bố đây là cảnh bad scene, gây nên không ít phong ba.

Sau đó, bức ảnh đã được xác thực là qua photoshop. Nhưng cô ta còn chưa từ bỏ ý định. Hôm nay cô ta lên weibo tuyên bố có thai với Kiều Minh Dương, lại còn nói sẽ sinh con ra, cho Kiều Minh Dương mang đi giám định.

"Con mẹ nó tôi sắp điên lên rồi!" Kiều thiếu vốn xưa nay luôn bắt cần đời lúc này lên tiếng. Ba người bọn họ ở trong nhà Tiểu Kim thật muốn nhỏ nước đấng trong bụng ra: "Công ty còn có người của ta ở dưới lầu, hiện tại cả ba tầng lầu đều đã bị cảnh báo chí vây kín rồi, người đàn bà điên kia rõ ràng là đang gây sự ở đó, đương nhiên cũng sẽ có người tin à!"

"Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, bình thường trêu hoa ghẹo nguyệt cho lắm vào. Giờ nhận báo ứng!" Tiểu Kim nói không khách khí.

Kiều Thiếu nhìn như sắp khóc: "Cô đừng có bỏ đá xuống giếng nữa đi, tôi mất ăn mất ngủ mấy ngày nay rồi, cho tôi ở lại đây vài ngày đi!"

"Vài ngày thì có thể, có điều tiền thuê nhà tăng gấp đôi nha!" Tiểu Kim tủm tỉm nói.

"Tiểu Kim, cô quá ác độc!"

"Anh cũng vậy."

...

Hai người này luôn phải đấu võ mồm với nhau. Mạch Nhiên cảm thấy có dự cảm bất thường, liền hỏi: "Đừng cãi nhau nữa, Kiều Minh Dương, anh chắc chắn trên đường đến đây không bị phóng viên theo dõi chứ?"

Kiều Thiếu sùng sốt, bị Mạch Nhiên hỏi đến mức chột dạ: "Chắc là... không có đâu..."

"Ngộ nhớ... có thì sao?" Mạch Nhiên đổi mồ hôi lạnh, xe Mạch Nhiên còn đang ở dưới lầu, nhờ may bọn phóng viên đuổi tới đây, cô biết làm sao bây giờ?"

"Không có ngộ nhớ." Tiểu Kim đứng trước cửa sổ, cắt đứt đối thoại của hai người bọn họ: "Đến rồi, nhưng vẫn còn ít."

Mạch Nhiên: "..."

Ngày đầu tiên nhận chứng nhận kết hôn lại xảy ra cái chuyện này. Mạch Nhiên khóc không ra nước mắt. Chứng kiến đám phóng viên vây quanh xe của mình, Mạch Nhiên đành phải gọi điện cho Thẩm Lâm Kỳ.

"Thế nào, chịu về nhà rồi sao?" Vừa nhận điện thoại, Thẩm Lâm Kỳ không nhanh không chậm liền hỏi.

Mạch Nhiên xấu hổ: "Kỳ thực, em gặp chút phiền phức."

"Nói qua anh nghe?" Anh vẫn không hề sốt ruột.

"Em ở nhà Tiểu Kim, dưới lầu có rất nhiều phóng viên, còn có..." Mạch Nhiên lúng túng."

"Còn có cái gì?" Anh hỏi.

Cô cắn răng, tim đập mạnh: "Còn có Kiều Minh Dương ở đây."

Đầu dây bên kia thoáng cái im lặng, một lát sau, cô nghe được anh nói: "Anh tới đó, em đợi đấy!"

Em đợi đấy!

Vì sao Mạch Nhiên nghe ba chữ này lại cảm thấy Thẩm Lâm Kỳ đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói?

Dưới lầu phóng viên kéo đến ngày càng đông, hình như đã phát hiện ra xe của Mạch Nhiên, bắt đầu vây quanh chụp ảnh chiếc xe.

Mạch Nhiên lo lắng vạn phần, trách móc Kiều Minh Dương đã mang đến một đồng phiền phức.

"Tôi làm sao biết cô ở đây chứ?" Kiều Minh Dương vẻ mặt ủy khuất, hai tay khoanh trước ngực: "Tôi cũng là người bị hại chứ bộ! Mấy ngày nay bị mụ điên kia dày vò đến mức tim cũng muốn vỡ ra như bánh sùi cảo rồi!"

"Đừng có xạo nữa đi, buồn nôn quá." Mạch Nhiên nói.

"Ai xạo cô chứ, đây là sự thực!"

"Đừng nói nữa! Có chuyện rồi!"

Tiểu Kim cắt đứt cuộc cãi vã của hai người bọn họ. Mạch Nhiên vội vàng đến bên cửa sổ nhìn xuống. Một chiếc xe đen lao đến khu nhà, dừng giữa đám phóng viên. Cửa xe mở, Thẩm Lâm Kỳ bước xuống.

Dưới lầu thoáng cái sôi động hẳn lên, ánh đèn flash loang loáng một vùng.

Ở phía sau, di động của Mạch Nhiên cũng vang lên, tất nhiên là Thẩm công tử gọi đến.

"Không cần anh đi lên đó đón em chứ?" Giọng nói anh có phần tức giận.

Mạch Nhiên trán đầy mồ hôi: "Dưới lầu hình như có rất nhiều phóng viên, em cứ như vậy xuống có được không?"

"Lê nào em còn muốn trang điểm thật đẹp rồi xuống?"

". . ." Mạch Nhiên vẻ mặt cầu xin, "Em xuống liền."

Mạch Nhiên còn cho rằng Thẩm Lâm Kỳ sẽ nghĩ ra biện pháp gì để hóa giải nguy cơ lần này, vậy mà anh cao ngạo như vậy, còn bắt cô trực tiếp đi xuống theo anh. Chẳng phải rõ ràng là muốn để cho đám phóng viên kia chụp được ảnh hay sao? Mạch Nhiên buồn bực nhưng cũng vẫn phải đi xuống.

Cũng may Tiểu Kim coi như có dũng khí, xung phong nhận việc đưa Mạch Nhiên xuống, chen chúc đẩy đám phóng viên ra ngoài. Nhưng mà Tiểu Kim có thể đám phóng viên chứ không giải quyết được vấn đề:

"Cô Bạch, cô giải thích thế nào về chuyện lần này?"

"Cô Bạch, cô và Kiều Minh Dương hẹn nhau ở đây sao?"

"Cô Bạch. . ."

Mạch Nhiên cúi đầu, bị mấy câu hỏi này làm cho thống khổ không nói nổi, hoàn toàn không biết nên làm sao để giải thích sự kiện ô long lần này. Nhưng lúc này, Thẩm Lâm Kỳ đi qua đoàn người, hướng về phía Mạch Nhiên, đồng thời còn ôm lấy cánh tay cô.

"Đi thôi." Anh nhàn nhạt nói, xoay người bước đi, phá tan vòng vây của phóng viên.

Mạch Nhiên cứ như con gà con cúi đầu lon ton đi theo Thẩm Lâm Kỳ. Bên cạnh, đám cầu thủ kia vẫn đuổi theo, đưa ra rất nhiều câu hỏi.

"Anh Thẩm, bạn gái anh ngang nhiên bên ngoài..., anh không ngại sao?"

"Anh Thẩm, việc này sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của hai người chứ?"

"Anh Thẩm, bạn gái anh. . ."

Thẩm Lâm Kỳ ngừng lại, quay đầu nhìn thẳng về phía đám phóng viên, nói một câu trấn động toàn bộ.

"Xin lỗi, cô ấy không phải bạn gái của tôi. Cô ấy là vợ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Một câu của Thẩm Lâm Kỳ không chỉ có công khai quan hệ giữa hai người, mà còn khiến Mạch Nhiên từ cô Bạch trở thành Thẩm phu nhân, địa vị lên hẳn một đẳng cấp mới, điều này thực khiến cho Mạch Nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Thế nhưng, lúc này thân phận chuyển biến cũng khiến cho cô rất sâu tâm, điều cô sâu tâm chính là, cô gạt Thẩm Lâm Kỳ trốn đi gây ra chuyện lớn như

vậy, làm sao để giải thích đây?

Việc đã đến nước này, Mạch Nhiên cuối cùng cũng không biết phải nói rõ hay che giấu cảm xúc. Kỳ thực cô đâu có làm cái gì. Tất cả đều là hiểu lầm!

"Đây là hiểu lầm." Trên xe, Mạch Nhiên chính thức nói với Thẩm Lâm Kỳ.

"Sau đó? Em muốn giải thích cái gì?" Thẩm Lâm Kỳ vẫn lái xe, không thèm liếc nhìn Mạch Nhiên lấy một cái.

Cảm giác bị người khác coi thường thật không tốt chút nào. Nhưng Mạch Nhiên cũng không vì vậy mà kháng nghị, đành phải tiếp tục giải thích, đem chuyện vì sao cô ở nhà Tiểu Kim rồi ngẫu nhiên gặp Kiều Minh Dương ra kể hết cho Thẩm Lâm Kỳ, đầu đuôi không thiếu một chữ. Nói xong, Mạch Nhiên hận không thể tát cho mình một cái, tại sao phải khúm núm như vậy chứ? Cần lắm sao? Có sao? Thật đúng là cái gene chân chó trong người cô đang phát sinh mà!

"Giải thích xong rồi?" Thẩm Lâm Kỳ nghe Mạch Nhiên nói xong, buông ra một câu, giọng điệu khinh miệt, coi thường, khiến cho người ta nghe được cảm thấy một trận kích động.

Mạch Nhiên tự nhủ lòng mình, nhẫn nại, phải nhẫn nại!

"Đúng vậy." Mạch Nhiên gật đầu.

"Ừm." Anh ừ hừ một tiếng, không nói ra thành lời.

Mạch Nhiên không nhịn được nữa. Cuối cùng cô cũng không bình tĩnh được mà nói: "Anh không có gì để nói sao?" Cho dù là mắng mỏ, cô cũng cảm thấy còn tốt hơn bầu không khí quỷ dị này.

"Anh không có lời nào để nói." Thẩm Lâm Kỳ trả lời.

Mạch Nhiên bỗng cảm thấy thất bại.

Thế nhưng, anh đột ngột dừng xe, nói tiếp một câu: "Có điều anh có thể dùng hành động để thể hiện thái độ."

Cái gì? Mạch Nhiên ngẩn đầu, không hiểu lời anh nói. Thẩm Lâm Kỳ xuống xe, đi vòng bên ngoài sang cửa bên này rồi mở cửa xe ra.

Mạch Nhiên còn chưa kịp nói cái gì, người đã bị anh bế lên.

"Anh muốn làm gì?" Mạch Nhiên khẩn trương hỏi.

Anh trả lời, lời ít ý nhiều: "Ăn."

Mạch Nhiên: "..."

Mạch Nhiên bị ăn.

Những lời này nghe thực sự rất dâm tà, vô cùng dâm tà. Đặc biệt là lúc anh đẩy cửa nhà, nhét Mạch Nhiên lên giường, tâm tình cô thật muốn sụp đổ.

Giờ khắc này, tạm thời nên gác bắt mẫn sang một bên, bản vệ tính mạng quan trọng hơn.

Mạch Nhiên nói: "Anh đừng kích động, trước tiên bình tĩnh lại đã." Nhân lúc anh đang bận coi đồ, Mạch Nhiên vội vàng lặn qua bên kia giường.

Chân cô bị giữ lại, anh dễ dàng lôi cô như lôi một con gà con. Hơi thở nguy hiểm thoáng chốc bao phủ toàn thân. Mạch Nhiên khóc không ra nước mắt.

"Chuyện này... để sau kết hôn!" Mạch Nhiên sống chết cũng phải ôm quyết tâm, kiên quyết chống đối.

"Cũng phải thành thật rồi mới tính." Thẩm Lâm Kỳ hừ nhẹ, bắt tay vào việc coi đồ trên người Mạch Nhiên, động tác thuần thục khiến Mạch Nhiên vô cùng lo lắng, có phải bao nhiêu lần của bọn họ trước đây là cơ hội huấn luyện của anh?

Mạch Nhiên bội phục bản thân mình tại giờ khắc mấy chốc này còn có thể lo nghĩ vấn đề buồn chán như vậy, cho nên đã quên mất phản kháng, không ngờ đã tự tạo cơ hội cho anh thực hiện tiếp hành vi của mình.

"A! Anh làm gì vậy, đi ra ngoài! Ra ngoài!" Mạch Nhiên vì quá chán kinh mà bắt đầu lái nhái, nhưng miệng rất nhanh bị anh ngậm lấy, anh vẫn triển miên giữ lấy hoan ái, khiến cô cắn bản chống đỡ không được.

Thân thể cô, mỗi một tế bào đều đang tuyên bố đầu hàng, thần trí bắt đầu tan rã. Anh bên tai cô thấp giọng nói: "Em là của anh."

Mấy lời này chỉ có thể là từ miệng người đàn ông của mình nói ra. Nghe chính từ miệng Thẩm Lâm Kỳ, không hiểu sao Mạch Nhiên lại cảm thấy vô pháp chống cự.

Cô ôm lấy cổ anh, vùi mặt mình vào ngực anh, thở dốc.

Người đàn ông này tuy rằng ngang ngược, chiếm giữ dục vọng, có lúc còn cố tình gây sự, nhưng anh là người đàn ông cô lựa chọn, mặc kệ là cô sợ anh, giận anh, bực bội với anh, nhưng tóm lại là trong lòng cô thích anh.

Đại khái đây chính là nghiệt duyên.

Thân phận Mạch Nhiên sớm bị đưa ra ngoài ánh sáng, giới truyền thông cũng vì vậy mà không để ý đến những scandal gần đây, mà thay vào đó, bọn họ đi sâu đào bới nguyên nhân tại sao Mạch Nhiên lại được bước chân vào Thẩm gia. Dù sao, thân phận Thẩm phu nhân của Mạch Nhiên cũng đã trở thành sự thật, tiếc tâu hôn dù ai muốn chia rẽ cũng phải đợi ngày đi nhé! Điều mà hiện tại công chúng quan tâm chính là điều gì khiến Mạch Nhiên có thể biến thành phượng hoàng?

Có người nói Mạch Nhiên thủ đoạn cao minh, cũng có người nói cô trong lòng suy nghĩ thâm sâu khó lường, còn có người nói cô dùng chiến thuật đi đường vòng, chiếm cảm tình của mẹ Thẩm Lâm Kỳ trước, sau đó ép anh kết hôn.

Nói chung, có rất nhiều kiểu suy đoán ác tâm đối với chuyện Mạch Nhiên bước chân vào Thẩm gia, chuyện này trở nên vô cùng hot trong giới giải trí, thật khiến người ta cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi. Thậm chí đương sự là Mạch Nhiên còn cảm thấy thần kỳ, cô lên mạng giống như xem tiểu thuyết thấy mùi ngon, thấy khôi hài không nhịn được mà cười ha ha.

Tiết Lâm thấy Mạch Nhiên trong lúc làm việc còn lên mạng thì cảm thấy bất mãn với cô.

"Thẩm phu nhân, phiền cô đừng cười đến mức buồn nôn như vậy được không? Cô đợi lát nữa chết chắc rồi!"

Mọi người xem xem, đây là những lời mà một đạo diễn nên nói sao? Chết cái gì mà chết? Chẳng qua chỉ là lát nữa cô sẽ quay cảnh Nhị Nương chết thôi, có gì mà phải nói khó nghe vậy chứ?

Mạch Nhiên trừng mắt: "Có thể chết, phiền anh tránh xa ra một chút, đừng làm trở ngại tôi thoải mái tâm tình trước khi chết."

Đầu võ mồm xong, cảnh quay lại vẫn cứ phải tiếp tục.

Kim Nhị nương chết chính là cảnh cuối cùng của bộ phim, là cảnh quan trọng nhất.

Nhân vật mang màu sắc hài kịch này cuối cùng lại nhận một cái kết đầy bi kịch. Loại trong phản kịch liệt này không những là một thử thách đối với đạo diễn mà còn là thử thách đối với diễn viên, làm sao để phát huy đến tận cùng hiệu quả của cảnh quay này? Mạch Nhiên từ lúc nhận kịch bản đã nghiên cứu rất kỹ vấn đề này.

Tần Phương đứng bên cạnh chỉ đạo Mạch Nhiên. Ông ta thật đúng là tiền bối, nói mấy câu liền trúng trọng tâm. Mạch Nhiên vừa phỏng đoán vừa diễn, mặc dù NG nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng thuận lợi. Nửa ngày, các cảnh quay cơ bản đều đã hoàn thành, chỉ còn lại cảnh cuối cùng, Nhị Nương nằm trên mặt đất, chết giữa ánh lửa bập bùng. Mạch Nhiên quay vài lần vẫn không tìm được cảm giác.

Tiết Lâm sa sầm mặt, sắc mặt tái nhợt. Mạch Nhiên vốn đã quen tính khí tên đạo diễn biến thái này cho nên chỉ để ý cảm tình của mình.

Muốn khóc, nhưng khóc trong nụ cười, hai trạng thái này phải được thể hiện trong tích cách kiên cường của Nhị Nương, phải cho thấy cô đã có ý từ bỏ thế giới này.

"Xin đừng vì sự ra đi của ta mà ngời tự trách mình. Ta đối với người đầu là cam tâm tình nguyện. Nếu có kiếp sau, ta mong ta không phải là thổ phi, người không phải là kiếm khách, chúng ta một người là cô nương bình thường, một người là thư sinh nho nhã. Ta sẽ đứng lâu trên mạn đê, bất ngờ thấy người đi qua, người dừng chân lại nhìn, ta sẽ ngoái đầu cười với người, chúng ta tiếp tục cái tiệc noel kiếp này không được ở bên nhau."

(Úc Cầm mà có bộ này mình sẽ xí xón edit ngay :D)

Mạch Nhiên trong đầu vương vấn mãi cái hình ảnh đó, vô cùng thương cảm.

Kỳ thực Kim Nhị Nương tuy rằng thị một nữ thổ phi, không có rõ ràng thân thế, nhưng nàng xác thực là một nhân vật tính cách mạnh mẽ, nhưng cũng là một người đơn thuần.

Nam chính Tần kiếm một lòng muốn báo thù, mối thù biến thái của hắn làm cuộc đời hắn quanh co, khiến hắn trở thành cái xác không hồn suốt nửa cuộc đời còn lại.

Nữ chính Phi Hoa là một sát thủ, lúc đầu vô tình vô nghĩa, giết người không chớp mắt, ngay cả trẻ con cũng không buông tha.

Duy nhất Kim Nhị Nương, mang chút thô tục của nữ thổ phi nhưng nàng chính trực, dũng cảm, dám yêu dám hận, cuộc sống của nàng không mang quá nhiều màu sắc văn chương, cũng không có nhiều hùng tâm tráng chí, thế nhưng nàng là một nữ nhân giang hồ hào sảng. Lúc nàng biết được Tần Kiếm sắp chết, nàng mang theo các huynh đệ đi cứu hắn. Rõ ràng có thể chạy trốn được, nhưng nàng lại lựa chọn rời bỏ Tần Kiếm, một mình ở lại chịu chết.

"Đi theo ta, ta sẽ cưới nàng." Tần Kiếm nói.

"Các huynh đệ đều ở đây, ta không thể bỏ lại bọn họ." Nàng nói như vậy, tự mình rời bỏ người đàn ông mình yêu, dứt khoát quay đầu vào đám chém giết trong lửa cháy ngùn ngụt. Khắp bầu trời ánh lửa rực sáng, tay áo nàng bay xuống, hai thanh đao cũng rơi xuống mặt đất tạo nên âm hưởng chói vang.

Nàng mỉm cười, giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống, trước khi chết về mặt mạng dung mạo của phượng hoàng lửa.

"Perfect!" Tiết Lâm nói. Một câu nói biểu thị kết thúc của Kim Nhị Nương, cũng biểu thị cảnh quay của Mạch Nhiên trong bộ phim đã hết.

"Vất vả rồi, làm rất tốt." Tần Phuong khen ngợi vở vai Mạch Nhiên.

Nếu như là thường ngày, Mạch Nhiên nhất định sẽ vì được khen vậy mà nhảy nhót không ngớt. Nhưng lúc này cô còn đang đắm chìm trong nỗi đau khổ của Kim Nhị Nương, rất cục cằn nhận được cái gì gọi là nhập tâm.

Loại cảm giác này thật giống như cô đã trải qua chuyện như trong phim một lần, khó chịu không thở nổi.

Mạch Nhiên miễn cưỡng mỉm cười lại với sự an ủi của mọi người. Rời khỏi trường quay, cô đã thấy cách đó không xa Thẩm Lâm Kỳ đang ngồi ở trong xe chờ cô.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi cô.

"Tâm tình không tốt." Mạch Nhiên thành thực trả lời.

"Vì sao?"

"Không biết, vẫn còn đang nghĩ trong bộ phim, chưa trở về thực tại." Mạch Nhiên nói xong, ngẩng đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt chờ mong, "Em có thể xin nghỉ vài ngày, điều chỉnh tâm tình một chút được không?"

"Nghỉ ngơi thì có thể, còn điều chỉnh tâm tình thì miễn đi."

"Vậy anh để em nghỉ ngơi làm gì?" Mạch Nhiên bắt mắt.

"Hai chuyện." Anh đơn giản tóm tắt rõ: "Lĩnh thưởng, kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tần kiếm giang hồ quay xong cũng không có nghĩa là cuộc sống của Mạch Nhiên trở lên yên lặng. Trái lại, sau đó lễ trao giải Kim Linh và hôn lễ cùng theo lịch mà đến, khiến Mạch Nhiên bận bịu vô cùng. Giải Kim Linh lần này đề cử danh hiệu Nữ diễn viên xuất sắc nhất cho ba người, ngoài Mạch Nhiên ra, còn có Tôn Bình Bình rất có thực lực và nữ diễn viên thần tượng mới nổi Hạ Gia Nhân.

Trong đó, Tôn Bình Bình với vai diễn trong bộ phim truyền hình chính kịch "Kết hôn", nói về một người phụ nữ gặp sự cố về chuyện gia đình và hôn nhân. Bộ phim rất thực tế, thu hút một lượng lớn người xem ở độ tuổi trung niên. Hơn nữa Tôn Bình Bình bản thân cũng đã đóng phim truyền hình hơn mười năm, biểu cảm diễn xuất rất tốt. Xét về tính chuyên nghiệp của giải Kim Linh, ngoại giới đều suy đoán có thể Tôn Bình Bình sẽ nhận được danh hiệu này.

Mặt khác, Hạ Gia Nhân đảm nhận vai chính trong một bộ phim vẫn còn đang hot gần đây, "Mộng tiên". Bộ phim thuộc thể loại phim truyền hình về giới tiên nhân, chuyển thể từ một game 3D trên mạng. Tuy rằng diễn xuất của Hạ Gia Nhân cũng vào hạng thường nhưng mà cô ta diện mạo xinh đẹp thanh thuần động lòng người, cho nên khiến rất nhiều trạch nam những người ham mê game online này si mê cô ta. Bởi vậy Hạ Gia Nhân trên internet nhận được số phiếu bình chọn rất lớn.

Về phần Mạch Nhiên, diễn xuất không bằng Tôn Bình Bình, không được lòng người như Hạ Gia Nhân, nhận được đề cử này hoàn toàn là dựa vào vận may, cô cũng không có vọng tưởng sẽ giành được giải thưởng.

Cũng may con người cô sinh ra đã được trời ban tính lạc quan, ngay cả Linda cũng lái nhai "Thế nào cũng đứng cuối bảng, không bằng không đi nữa thì hơn". Mặc kệ Linda ú ớ như vậy, nhưng Mạch Nhiên lại vô cùng thoải mái: "Tuy rằng hiện thực rất tàn khốc, nhưng nghĩ theo một khía cạnh khác, thì chẳng phải nhân khí của em tốt hơn Tôn Bình Bình sao, diễn xuất còn tốt hơn Hạ Gia Nhân sao? Nói không chừng kết quả lại ngang bằng, chia đều cho ba người."

"Chia đều cái đầu nhà em! Cái này gọi là không cao không thấp, giới chuyên gia lúc bình chọn sẽ không cân nhắc đến em đâu!" Linda liếc mắt lườm Mạch Nhiên, còn nói thêm: "Có điều nói đi cũng phải nói lại, có thể được lọt vào top 3 cũng không tồi, dù sao cũng là giải Kim Linh, có người đóng phim

cả đời cũng chẳng có cơ hội, em có cơ hội này nâng cao hiểu biết một chút cũng tốt. Về phần phát biểu cảm tưởng khi nhận giải, em cứ tùy tiện chuẩn bị một chút là được, dù sao khả năng cũng không lớn.”

Linda dùng nói như vậy vừa đã kích thích xuất lại vừa vũ nhục nhân cách của Mạch Nhiên, cho nên Mạch Nhiên quyết định giao việc viết cảm tưởng cho Linda toàn quyền xử lý, sau đó tan ca trở về nhà.

Từ sau khi đăng ký kết hôn, Mạch Nhiên đã rất lâu không trở về căn hộ của mình.

Thứ nhất, Anna tỷ vội vàng chuẩn bị hôn lễ cho Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ, mọi chuyện đều đem ra bàn bạc với Mạch Nhiên, ngay cả chọn khăn trải bàn khoa văn thể nào cũng có hơn mười loại cho cô lựa chọn (ao ước một bà mẹ chồng như Anna tỷ quá à ^^). Thứ hai, nói ra thật là không hay, nhưng mà cái vị đại nhân kia của Mạch Nhiên đã “nghện” ba năm nay, cho nên nhu cầu hiện tại vô cùng nhiều, buổi tối cô khó mà thoát thân. (há há :D)

Cuối cùng, Mạch Nhiên cứ nghĩ phải trở về Thẩm gia liên hoa mảy chóng mặt, hai chân như nhũn ra. Trong lòng nghìn vạn lần hò hét: Mẹ nó chứ, một tuần bảy ngày, một ngày nghỉ cũng không có, tốt xấu gì cũng phải có một ngày nghỉ ngơi chứ!!! Ngay cả gái gọi làm thêm giờ cũng còn có tiền tăng ca! Thật là đau thương không dậy nổi a!

(Sah: *lắc đầu* *chấp tay cầu nguyện*)

Mạch Nhiên mang theo tâm tình chạy nạn, trở về căn hộ. Về đến nơi mới phát hiện ra, một tháng không về đây, sữa chua trong tủ lạnh đã quá hạn, chỉ còn sót lại hai quả trứng gà nhưng đều đã thối, bánh mì cứng như đá, càng đừng nói đến túi hạt tiêu mốc meo trong tủ... thứ duy nhất còn lại là một gói mì tôm.

Ngay lúc Mạch Nhiên mừng quýnh lên chuẩn bị ăn mì thì chuông cửa reo, quản lý khu nhà mang đến cho Mạch Nhiên một phong thư quốc tế.

"Thẩm phu nhân, thư này đã đến một tháng rồi, vì không thấy cô quay về nên tôi giúp cô nhận."

Mạch Nhiên tuyệt vọng vì ngay cả nhân viên quản lý cũng biết cô kết hôn. Nhận lấy thư, cô nhanh chóng mở ra.

Nội dung lá thư khiến cô mừng rỡ như điên.

Sau khi A Triết gặp chuyện không may, mẹ qua đời, Mạch Nhiên đã bán hết mọi tài sản trong nhà để trả tiền thuốc men, nhưng vẫn không thể lo hết. Cuối cùng để có tiền chữa bệnh cho A Triết, Mạch Nhiên phải nén đau thương mà bán căn nhà của bọn họ đi với giá rất thấp.

Tuy rằng làm như vậy là bất đắc dĩ, thế nhưng những năm gần đây, Mạch Nhiên vẫn hối hận quyết định đó của mình. Dù sao đó cũng là căn nhà mà cô bao năm nay lớn lên ở đó, dù cho thành viên trong cái gia đình này theo năm tháng cứ lần lượt rời xa cô nhưng khắp mọi nơi trong căn nhà ấy đều chất đầy kí ức đẹp đẽ của bọn họ. Cho nên mấy năm nay, Mạch Nhiên vừa làm việc vừa tích góp tiền hy vọng mua lại được căn nhà.

Thế nhưng một năm trước, lúc Mạch Nhiên đã gom góp đủ tiền, quyết định mua lại căn nhà thì người mua đã di dân ra người ngoài, bất động sản trong nước vẫn chưa đổi chủ. Cho nên cô cầm tiền trong tay mà không biết đi tìm ai để mua.

Cũng may, trong lúc khó khăn Mạch Nhiên nghe ngóng được địa chỉ của bọn họ, nói rõ chuyện của mình, mong muốn người ta có thể bán lại nhà cho cô. Thư gửi đi đã được một năm, vẫn chưa có hồi âm, nhưng hôm nay cô đã nhận được.

Trên thư nói, ông ta rất cảm động với hoàn cảnh của cô, đồng ý bán lại căn nhà cho cô, còn cho cô số điện thoại của cháu trai bọn họ là Tiểu Vương đang ở trong nước để cô liên hệ.

Mạch Nhiên mừng rỡ như điên. Vẫn còn chưa ăn liền lập tức gọi điện thoại đến cho họ. Đối phương thái độ rất tốt, hỏi cô lúc nào có thời gian có thể đến xem nhà.

Mạch Nhiên hận không thể phi thân qua đó luôn, cô nói: "Ngày hôm nay được không?"

"Ngày hôm nay ư?" Đối phương suy nghĩ một chút, "Được, vậy cô đến đi."

"Được, tôi lập tức qua!" Nói xong, Mạch Nhiên vội vàng thay quần áo ra ngoài.

Lúc vừa xuống dưới lầu, cô đã nhìn thấy Thẩm Lâm Kỳ đến đón.

"Em đi đâu?" Anh hỏi.

Mạch Nhiên đem mọi chuyện tóm tắt lại một lượt.

Anh nhú mày. "Bây giờ?"

"Đúng vậy, em đã nói chuyện với người ta rồi, người ta đang đợi em." Mạch Nhiên nhanh chóng nói.

"Lên xe."

"Anh đi cùng em à?" Mạch Nhiên do dự, dù sao việc này cô cũng chưa từng bàn bạc với anh.

Thế nhưng, Thẩm công tử nói một câu liền xua đi lo lắng của Mạch Nhiên: “Anh giúp em mặc cả.”

Mạch Nhiên thừa nhận, mấy cái việc buôn bán này, Thẩm công tử tuyệt đối giỏi hơn cô.

Vì vậy, cô lên xe anh.

Sự tình so với trong tưởng tượng thuận lợi hơn rất nhiều. Tiểu Vương rất thân mật, không chỉ giới thiệu với Mạch Nhiên một chút về tình hình căn nhà mà còn nhiệt tình mời bọn họ lên lầu xem qua.

Thời gian cách trở nhiều năm, lần này đặt chân lại về đây, Mạch Nhiên cảm thấy vô cùng xúc động.

Tiểu Vương nói với Mạch Nhiên, vì cậu anh ta sau khi mua căn nhà này liền đi dân cho nên ở đây vẫn chưa lắp đặt thêm bất cứ thứ gì, chỉ là không có ai chăm lo cho nên có phần hơi nhếch nhác.

Đúng là như anh ta nói, căn nhà này vẫn còn duy trì nguyên trạng từ sau khi cô rời đi. Từ ghế sofa ở phòng khách cho đến cái bàn phấn mà mẹ cô thích nhất, mọi nơi vẫn đều thân quen như vậy, vẫn giống như trong giấc mơ của cô bao năm nay, không hề thay đổi. Đốc lịch trên tường vẫn còn dừng lại ở cái ngày cô rời đi, đồng hồ đã ngừng chạy, tất cả giống như nhiều năm trước. Cô đảo mắt qua mọi góc ngách quen thuộc, sống mũi cay cay, nước mắt rơi xuống.

Tiểu Vương cũng nhìn ra thái độ của Mạch Nhiên, cho nên mượn cớ tạm thời rời đi.

Anh ta vừa đi, Mạch Nhiên không nhịn được mà khóc òa lên.

Thật sự đây là lần đầu tiên Mạch Nhiên khóc như vậy. Bao năm nay, cô đã muốn trở lại nơi này biết nhường nào. Nếu như năm ấy A Triết không có xảy ra việc gì, nếu như mẹ không rời bỏ cô mà đi, nếu như còn một cơ hội cho gia đình bọn họ đoàn tụ, nếu như... những điều nếu như này trở thành sự thật thì tốt biết bao?

Nhiều năm như vậy, cô tự tạo lấy một vỏ bọc thép cho mình, thần nhiên chấp nhận chỉ trích, châm chọc, khiêu khích, chịu đủ mọi lời ác độc, bởi vì cô biết, đã không còn có một gia đình có thể bao dung được cô, nghĩ vậy, cô càng lúc càng khóc lớn.

Ngày hôm nay, cô rốt cục có thể thoải mái mà khóc hết một lần.

Thẩm Lâm Kỳ từ phía sau ôm lấy cô.

Cô xoay người, vùi mặt vào trong ngực anh, nước mắt không ngừng được mà rơi xuống. Mỗi người đều sẽ có một mặt nào đó rất mềm yếu, mặt này của cô, chỉ có anh mới biết.

"Muốn khóc thì khóc đi, đem bao nhiêu nước mắt nuốt vào trong mấy năm nay khóc hết ra đi!" Anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

"Anh còn nói như vậy, em sẽ không dừng lại được..." Mạch Nhiên vừa khóc vừa nói mơ hồ không rõ. Cô biết lúc cô khóc cô xấu xí chết đi được, chả khác gì nữ quỷ, thế nhưng cô thật sự không nén lòng được.

Vứt hết đi cái gì mà hình tượng của công chúng, vứt hết đi cái gì mà thanh thuần ngọc nữ, giờ phút này cô chỉ muốn ở trong lòng người đàn ông của cô mà khóc lớn, đem tất cả bao nhiêu ảm ức đổ ra ngoài hết.

Làm cần, chính là lúc này đây.

♥♥♥

Vài ngày sau, với sự trợ giúp của thẩm lâm kỳ, Mạch Nhiên đã mua lại được căn nhà.

Nhìn xuống tên cô trong quyển sổ đỏ, cô rốt cuộc cũng cảm thấy đã hạ xuống được tảng đá lớn luôn đè nặng trong lòng bao lâu nay. Cùng lúc đó, cũng đã đến ngày diễn ra lễ trao giải Kim Linh.

Trước khi giải Kim Linh chính thức bắt đầu, giới truyền thông đưa ra vô số suy đoán, thảo luận đến điều kiện đề đoạt giải. Lúc ấy, đại đa số nhà phê bình đều không quá xem trọng Mạch Nhiên. Trên mạng, fan của Hạ Gia Nhân lại càng công kích Mạch Nhiên dữ dội.

Mạch Nhiên cười xem tất cả. Chuyện gì làm cũng đã làm, hiện tại cô chỉ nhớ tới Bạch Mạch Nhiên trong quá khứ, kiên cố không gì có thể quật đổ. Tất cả bao nhiêu lời chửi bới đều cho qua hết, cô chẳng sợ ai hết!

Ôm tâm tính như vậy, Mạch Nhiên thần nhiên đến tham gia lễ trao giải Kim Linh.

Trên thảm đỏ, các nữ minh tinh thi nhau tạo dáng, khoe sắc. Tôn Bình Bình lần này mặc một bộ trang phục có thể nhìn xuyên thấu, một lão nương ngoài ba mươi tuổi còn ăn vận như vậy, thật là cướp sạch màn ảnh của các nữ minh tinh trẻ tuổi. Hạ Gia Nhân mặc một bộ váy màu trắng lông chim, ở phía sau lưng còn có hai cái cánh gà, à không, là đôi cánh thiên sứ! Thanh thuần đến mức ánh mặt trời cũng có thể xuyên thấu.

Ngoài ra còn có rất nhiều nữ minh tinh, trên thảm đỏ ánh đèn flash loáng loáng một vùng.

Chứng kiến cảnh này, Mạch Nhiên nhìn Thẩm Lâm Kỳ nói: “Hay là chúng ta đi về đi, em mặc thế này thật chẳng có mặt mũi đâu mà gặp người ta...” Điều là do Thẩm công tử hại cô. Lúc trước nhà thiết kế có mang cho cô mấy bộ trang phục, anh đều không phải chê cổ trễ váy ngắn, mà anh lại còn chê bộ sườn xám, quay quanh ôm chặt lấy cơ thể.

Bị anh soi mói như vậy, cô cuối cùng đành phải mặc một bộ lễ phục trễ vai màu hồng, đáng vẻ tươi tắn, nhưng nhìn thế nào cũng rất bình thường, chưa biết chừng ngày mai trên báo chí cô sẽ lại bị soi mói.

Thế nhưng Thẩm công tử rất tự tin mà nói: "Có anh ở đây, ngày mai em lên không ít báo đâu."

Mặc dù Mạch Nhiên cảm thấy Thẩm Lâm Kỳ đang tự sướng quá cao độ, nhưng cô cũng phải thừa nhận anh nói đúng. Lúc bước lên thảm đỏ, ánh đèn camera cứ nhắm thẳng bọn họ mà chiếu. Đặc biệt là lúc người dẫn chương trình nói: “Kế tiếp là vợ chồng Thẩm Lâm Kỳ - Bạch Mạch Nhiên.”, hàng loạt phóng viên nhắm ngay máy ảnh về phía hai người bọn họ.

Đứng ở trung tâm của rất nhiều máy ảnh thế này, Mạch Nhiên không khỏi cảm thán: “Phụ nữ mặc đẹp cũng không bằng đứng bên cạnh ông xã đẹp.”

Ở lễ trao giải Kim Linh chuyên nghiệp này, truyền thông cũng không hỏi những vấn đề quá thấp hèn, nhưng dù vậy họ vẫn rất quan tâm đến hôn lễ của Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ.

"Xin hỏi hai người dự định bao giờ cử hành hôn lễ?"

"Hôn lễ có mời giới truyền thông đến dự không?"

"Hai vị đều có weibo, xin hỏi có truyền trực tiếp lên weibo không?"

Họ hỏi nhiều đến mức khiến Mạch Nhiên choáng váng đầu óc. Đợi đến khi buổi lễ bắt đầu, cô mới lấy lại tinh thần, lời tay Thẩm Lâm Kỳ hỏi: "Hôn lễ sẽ truyền trực tiếp lên weibo sao?"

"Có thể, anh để Tiểu Hàn đi thăm dò một chút xem có đưa vào chuỗi hoạt động thương nghiệp được hay không."

Trời! Còn muốn kiếm tiền sao? Mạch Nhiên trong lòng mắng chửi Thẩm Lâm Kỳ: “Gian thương”!

Trong lúc Mạch Nhiên một bụng bực tức, Hạ Gia Nhân ngồi một bên đang cười tủm tỉm: "Tỷ tỷ, chị đã chuẩn bị phát biểu cảm tưởng chưa?"

Cô mới là tỷ tỷ! Mạch Nhiên ở trong lòng oán hận, bên ngoài vẫn cười đáp lại: "Chuẩn bị rồi, có điều không biết có thể dùng đến không!"

Hạ Gia Nhân rõ ràng thoả mãn câu trả lời của Mạch Nhiên, vẫn còn giả mù sa mưa mà nói: "Sao lại nói vậy a? Em nghĩ chị có hy vọng rất lớn, có điều em cũng chuẩn bị tốt rồi. Chị biết không, cảm tưởng đều là do fan của em chuẩn bị cho em!"

"Ha ha, vậy sao?" Mạch Nhiên gượng cười.

"Tỷ tỷ, chị tự viết cảm nghĩ hả?"

"Đúng vậy." Kỳ thực là Linda đưa cho Mạch Nhiên một mảnh giấy, nhờ cô được giải còn có cái lấy ra mà đọc. Mạch Nhiên còn chưa thêm mở ra đọc, không biết bên trong viết cái gì.

"Tỷ tỷ thật là có tài a!"

Mạch Nhiên thực sự bị tắc nghẽn lời trong cổ họng không nói ra được...

Trong lúc Hạ Gia Nhân còn lải nhải, lễ trao giải đã bắt đầu.

Ban giám khảo giải Kim Linh đều là những nhân vật tiếng tăm trong làng điện ảnh. Được bọn họ tán thành thì quả thực không phải là chuyện dễ dàng. Mạch Nhiên đối với giải thưởng này cũng không ôm quá nhiều hy vọng. Với cô, được lọt vào danh sách đề cử cũng đã là một chuyện vô cùng tốt, những chuyện khác thật không có nghĩ đến.

Lúc giải thưởng được công bố, Hạ Gia Nhân rốt cục không nói làm nhảm nữa, cô ta dù sao cũng là một diễn viên trẻ cho nên vô cùng khát khao có được giải thưởng kia.

Nhưng Tôn Bình Bình ngồi ở ghế gần kề lại tỏ ra là đã tính sẵn mọi chuyện, điệu bộ tự tin.

Mạch Nhiên kéo tay Thẩm Lâm Kỳ: "Lát nữa kết thúc chúng ta đi ăn khuya nha, em muốn ăn mực nướng, tôm hùm cay, vịt áp chảo, còn có..."

"Bạch Mạch Nhiên."

Mạch Nhiên nghe được người ta kêu tên mình.

Cô cả kinh, ánh đèn sân khấu đang chiếu lên người cô, cô mờ mịt nhìn xung quanh.

"Mời cô Bạch Mạch Nhiên lên lễ đài nhận giải." Người dẫn chương trình mặt mày tươi cười nhìn về phía cô.

Mạch Nhiên lúc này mới lấy lại tinh thần: cô được giải!

May mắn đến khiến cô trở tay không kịp, trong lúc cô còn nghĩ mình sẽ không nhận được giải vậy mà cuối cùng lại là cô. Mạch Nhiên đứng lên khỏi ghế, Thẩm Lâm Kỳ vỗ lưng cô.

Mạch Nhiên thật muốn khóc. Nếu sớm biết thì đã chuẩn bị tốt rồi, cái bộ dạng này đi lên đó thật là xấu mặt!

Cũng may mà Linda đã chuẩn bị cho Mạch Nhiên tờ giấy viết cảm nghĩ này, Mạch Nhiên nắm chặt trong lòng bàn tay, bước lên sân khấu.

Trao giải cho cô chính là nhà sản xuất Đạt Đạt, người này tính cách và tên của hắn cũng như nhau đều hài hước. Hắn ta không chỉ chúc cô song hỷ lâm môn mà còn chúc cô giờ này sang năm sẽ dắt con đi nhận giải.

Mạch Nhiên nghe hắn ta nói xong thì sững sốt, chặt vật mở tờ giấy trong tay ra, chỉ thấy trên đó có một dòng chữ.

"Tùy tiện nói đi, dù sao cũng không đến lượt em!"

Mạch Nhiên hết chỗ nói rồi.

"Ô Linda! Chị nhớ kỹ, tôi Bạch Mạch Nhiên ngày nào còn làm nghệ sĩ ngày đó sẽ đem chị ra nghiền nát, cắt tiền lương của chị! Nuốt tiền thưởng cuối năm của chị! Trời ơi, bây giờ tôi biết nói thế nào đây?"

Ánh mắt Mạch Nhiên hoảng loạn nhìn khắp phía dưới. Dưới kia có người ước ao, có đồ kị, có kinh ngạc, có cười nhạo, có khinh bỉ, lòng cô càng thêm hoảng loạn. Lúc ấy, Mạch Nhiên bắt gặp ánh mắt Thẩm Lâm Kỳ.

Ánh mắt anh dường như có một ma lực, khiến Mạch Nhiên đang hoảng loạn bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Cô bỗng nhiên ý thức được, nhiều người như vậy, cho dù bọn họ không phục cô, chửi bới cô, khinh thường cô, thế nhưng chỉ có mình cô được đứng ở lễ đài này nhận giải, ánh đèn chỉ chiếu lên mình cô. Như vậy đâu đáng phải bận tâm đến bọn họ.

Nghĩ vậy, Mạch Nhiên hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu, nhìn mọi người mỉm cười.

"Cảm ơn ban tổ chức Giải Kim Linh đã cho tôi cơ hội được đứng ở đây. Dưới kia tất cả đều là các vị tiền bối của tôi, sự ủng hộ của mọi người thực sự khiến tôi thụ sủng nhược kinh. Tôi biết tôi chỉ là một người mới, về diễn xuất cũng chưa thành thực, cho nên giải thưởng này đối với tôi vô cùng quý giá, nó thực sự là niềm khích lệ lớn với tôi. Sau này tôi nhất định sẽ nỗ lực học tập các vị tiền bối, không phụ kỳ vọng của mọi người."

Nói mấy câu đó xong, Mạch Nhiên nhìn Thẩm Lâm Kỳ một lần nữa, anh gật đầu với cô.

Cô bỗng không kiềm chế được, tiếp tục nhìn anh nói: "Ngoài ra, tôi còn muốn cảm ơn một người. Nhiều năm qua, cho dù bên ngoài có bình luận thế nào về tôi, cho dù tôi có tùy hứng thế nào, có gây bao nhiêu chuyện rắc rối, anh vẫn thủy chung không rời bỏ tôi, chưa bao giờ buông tay tôi. Chính là sự tin tưởng và cổ vũ của anh khiến cho tôi ngày hôm nay được đứng ở đây. Lúc này tôi muốn nói với anh: Từ giờ trở đi, đến lượt em ở cạnh anh không rời. Ông xã, em yêu anh!"

Được rồi, những lời này cô đã muốn nói từ lâu, cuối cùng cũng có cơ hội nói ra, thật giống khi anh cầu hôn cô.

Cô cảm thấy, cách yêu của cô và Khương Tuệ không giống nhau, nếu yêu cô sẽ đem nói ra thành lời, cho tất cả thế giới này biết bọn họ rất yêu nhau, rất hạnh phúc.

Cho dù ngày mai nắng hay mưa, sấm chớp mưa dông hay bình minh rạng ngời, bọn họ nhất định sẽ kiên định bên nhau, nắm tay nhau, vượt qua sinh lão bệnh tử.

Chấp tay thề nguyện, đầu bạc răng long.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Như mình đã giới thiệu, 65 chương truyện đã hoàn là bản online đăng trên diễn đàn văn học mạng Tấn Giang. Sau đó truyện được xuất bản và Úc Cẩm đã có thay đổi một chút với cái kết của truyện, nhằm mục đích lý giải thêm lý do Thẩm Lâm Kỳ yêu Mạch Nhiên và nhiều chuyện khác nữa. Chủ quan mà nói thì mình không ưng cái kết mới này lắm! Hi, nhưng đây chỉ là cảm nhận riêng của mình thôi. Mình cũng bản khoăn không biết có lên tung cái kết

này ra không vì mình rất sợ nó ảnh hưởng đến cảm nhận của bạn đọc với cái kết cũ. Nhưng lại thấy khá nhiều bạn muốn biết cuộc sống sau hôn nhân của anh chị này thế nào nên thôi, mình cũng post vậy :D

Cảm ơn sự giúp đỡ của chị Nhoclubu, chị Ong, và pé Cherry đã đốc sức cùng Sa hoàn thành phần kết này trong vòng ít ngày!

Có điều cần nhắc mọi người trước là tất nhiên là happy ending nhưng mấy phần đầu này sẽ khá buồn đấy! Chuẩn bị sẵn tinh thần nhé! ˋ

Edit: Sahara

Ở lễ trao giải Kim Linh chuyên nghiệp này, truyền thông cũng không hỏi những vấn đề quá thấp hèn, nhưng dù vậy họ vẫn rất quan tâm đến hôn lễ của Mạch Nhiên và Thẩm Lâm Kỳ.

"Xin hỏi hai người dự định bao giờ cử hành hôn lễ?"

"Hôn lễ có mời giới truyền thông đến dự không?"

"Hai vị đều có weibo, xin hỏi có truyền trực tiếp lên weibo không?"

Họ hỏi nhiều đến mức khiến Mạch Nhiên choáng váng đầu óc. Đợi đến khi buổi lễ bắt đầu, cô mới lấy lại tinh thần, lời tay Thẩm Lâm Kỳ hỏi, thấp giọng oán giận: "Kết hôn sao phiền phức như vậy?"

"Như vậy mà cũng ngại phiền phức, sau này sinh con thì sao hả?"

"Ai nói sẽ sinh con cho anh chứ!" Mạch Nhiên lầu bầu, không để ý tới Thẩm Lâm Kỳ nữa.

Anh khẽ cười: "Chúng ta đánh cuộc nhé?"

"Cược cái gì?" Mạch Nhiên hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn anh.

"Giải thưởng Kim Linh lần này, anh cá là em giành được."

Sao có thể chứ? Giải Kim Linh luôn rất công bằng, nổi tiếng là nghiêm ngặt, cơ hội cô lấy được giải thực sự quá nhỏ. Cô hỏi: "Anh muốn cược cái gì?"

"Nếu như em thắng anh sẽ làm theo một yêu cầu của em, còn nếu anh thắng..." anh nhìn cô, thấp giọng nói nhỏ bên tai: "Chúng ta năm nay sẽ sinh con nhé!"

Lúc anh nói những lời này, môi dán sát vào vành tai cô, khiến cô đỏ bừng mặt.

Cô biết Thẩm công tử cá cược thế này là có nguyên nhân.

Anna tỷ mấy tháng qua đều nói bóng nói gió trước mặt hai người bọn họ nhiều lần. Nhưng Mạch Nhiên cảm thấy vẫn còn sớm cho nên coi những lời Anna tỷ nói như gió thoảng bên tai. Việc này Thẩm công tử làm như không thêm nhúng tay vào, nhưng trong lòng anh nghĩ thế nào thì thật khó mà đoán. Trong khoảng thời gian này hẳn là anh bị mẹ nhắc rất nhiều.

Mạch Nhiên cũng không trách Anna tỷ thúc giục mình, dù sao bà cũng lớn tuổi rồi, tất nhiên mong sớm có cháu bé. Nhưng Mạch Nhiên cũng có chính kiến của mình, A Triết bệnh tình vừa khởi sắc, phía bên bác sĩ kia cũng mới thông báo nhận chữa trị. Lúc này nếu như cô mang thai, A Triết ở nước Mỹ ai sẽ chăm sóc nó?

Nếu đã như vậy, cô quyết định theo ý Thẩm Lâm Kỳ, đồng ý đánh cược.

Mạch Nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Lâm Kỳ: "Quyết định như thế, ngoéo tay."

"Ngoéo tay." Anh mỉm cười, giờ tay ra ngoắc lên ngón tay út của cô.

Chẳng hiểu vì sao, thấy anh như vậy cô lại căng thẳng: "Không phải là anh có chân trong đấy chứ?"

"Em cảm thấy giải Kim Linh có thể gian lận sao?" Anh hỏi lại.

"Nếu như là anh nói, em nghĩ có thể..." Mạch Nhiên thẳng thắn nói.

Anh gõ nhẹ lên trán cô: "Em nghĩ nhiều quá rồi, anh đâu đến mức khinh thường truyền thống như vậy?"

Cũng đúng. Mặc dù Thẩm công tử có đôi khi sẽ vì đạt mục đích giờ trò, nhưng còn chưa tới mức không từ thủ đoạn nào.

Mạch Nhiên lè lưỡi, trong lòng thầm nghĩ: mặc cho số phận.

Có thêm cuộc cá cược này, giải thưởng Kim Linh lại càng thêm ý nghĩa với Mạch Nhiên. Bởi vậy, Mạch Nhiên vốn lúc đầu không có hứng thú gì thì bây giờ lại căng thẳng hẳn lên. Nhìn thấy trên sân khấu người trao giải đi ra, trên trán cô mồ hôi lấm tấm. Vì không muốn Thẩm Lâm Kỳ thấy bộ dạng lúc này

của mình, cô làm như không quan tâm, lờ đi điện thoại ra lên weibo.

Một lát sau, ban giám khảo bắt đầu công bố giải nữ diễn viên xuất sắc. Tôn Bình Bình dường như chuẩn bị sẵn sàng lên nhận giải, Hạ Gia Nhân bên kia cũng bắt đầu căng thẳng.

Cùng lúc đó, người chủ trì đã nở phong thư ra: "Các vị khán giả, bây giờ chúng ta sẽ biết ai vinh hạnh nhận được giải thưởng này, diễn viên này tên là..."

Trong lúc Mạch Nhiên vênh tai lên nghe thì di động cô vang lên.

Cô định nghe nhưng màn hình lại hiện tên: bệnh viện.

Là của bệnh viện, lẽ nào A Triết xảy ra chuyện gì? Mạch Nhiên vội vàng nhận điện thoại. Vừa lúc điện thoại được nối thông thì người chủ trì kêu tên cô:

"Bạch Mạch Nhiên!"

Tiếng vỗ tay ủa tới không ngớt khiến cô không nghe được giọng nói của bác sĩ: "Anh nói gì, nói lại lần nữa được không?"

"Xin hỏi cô là chị gái của Bạch Triết phải không?"

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?"

"Em trai cô đánh nhau với y tá, nhảy từ tầng trên bệnh viện xuống. Hiện giờ đang được cấp cứu."

Mạch Nhiên cả người ngây dại, đầu óc trống rỗng.

Ánh đèn sân khấu chiếu tới, ánh mắt mọi người đều dừng trên người cô. Mạch Nhiên đứng lên, xung quanh tiếng vỗ tay vẫn không ngớt. Mắt cô ngấn lệ, bất lực nhìn về phía Thẩm Lâm Kỳ, anh giữ lấy tay cô, lắc đầu.

Mạch Nhiên biết là anh đang muốn nói, nếu cô bỏ đi, chắc chắn sẽ phải chịu vô số lời công kích và hiềm nghi.

Nhưng hiện giờ cô không để ý nhiều được như vậy. Trong lúc tất cả mọi người còn đang tưởng cô chuẩn bị lên sân khấu nhận giải thì cô xoay người chạy ra khỏi hiện trường.

Cô vừa đi khỏi, không chỉ có khách quý và người chủ trì kinh ngạc, mà bao nhiêu khán giả ở trước màn ảnh xem trực tiếp cũng bị chấn kinh. Ngoài lối đi chật hẹp toàn những phóng viên, Mạch Nhiên vừa đi ra, bọn họ đã bao vây lấy.

"Bạch Mạch Nhiên, sao cô không nhận giải?"

"Cô có việc gì gấp sao?"

"Cô biết trước mình sẽ được giải phải không?"

"..."

Lúc này cô không muốn trả lời bất cứ điều gì, cô hét lên: "Các người mau tránh ra cho tôi, đừng có cản tôi."

Càng như vậy bọn họ càng chê bai: "Cô làm vậy không phải là coi thường giải Kim Linh sao?" "Là người mới, cô không lo lắng đến hậu quả sao?"

"Tránh ra, tôi xin các người tránh ra!"

Mạch Nhiên chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy. Tuyệt vọng. Cô nghĩ đến A Triết. Cô không thể mất đi A Triết, nếu có thể cô sẽ nguyện dùng sinh mệnh mình để đổi lấy sự sống cho A Triết.

Nước mắt tuôn ra, ánh đèn flash loang loáng chiếu đến.

Ngay lúc ấy, trước mặt cô tối sầm lại. Một bộ âu phục đen che kín trước mặt cô, cô bị kéo vào trong ngực.

"Bà xã tôi đang kích động. Mời các vị tránh ra một chút." Thẩm Lâm Kỳ giọng nói bình tĩnh, nhưng khiến Mạch Nhiên vô cùng thoải mái, cô chăm chú ôm lấy anh. Trong sự bảo vệ của anh, cô ra khỏi hội trường, mau chóng tới bệnh viện.

Lúc hai người bọn họ tới bệnh viện, A Triết đang ở trong phòng cấp cứu. Bác sĩ nói, A Triết phát bệnh, đánh nhau với y tá và nhân viên bệnh viện, sau đó chạy lên tầng cao nhất của bệnh viện nhảy xuống, tình trạng hiện nay vô cùng nguy cấp. Bác sĩ còn nói cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần trước tình huống xấu nhất có thể.

Nghe những lời này, Mạch Nhiên gần như ngất xỉu, Thẩm Lâm Kỳ đỡ lấy cô.

"Bây giờ sao rồi? A Triết cấp cứu bao lâu rồi? Nó bị thương ở đâu? Bác sĩ đã đi ra chưa?" Mạch Nhiên bám lấy tay áo vị bác sĩ mà hỏi.

"Thắm phu nhân, cô đừng kích động quá. Bệnh viện đã cho bác sĩ tốt nhất đốc sức cứu chữa cho em trai cô rồi. Chỉ cần có một tia hy vọng sẽ không từ bỏ. Cô bình tĩnh đợi ở đây."

"Bình tĩnh, bình tĩnh, các người ai cũng bình tĩnh. Nhưng nó là em trai tôi, tôi sao mà bình tĩnh được!" Mạch Nhiên kích động, "ít nhất anh cũng phải nói cho tôi biết rốt cuộc A Triết bị thương ở chỗ nào rồi? Mau nói đi"

"Điều này..." bác sĩ lùi lại, "Thắm phu nhân, tình hình cụ thể tôi quả thực không rõ ràng, cô đừng kích động như vậy."

"Mạch Nhiên." Thắm Lâm Kỳ gọi cô: "Em bình tĩnh lại, mọi chuyện đều đã xảy ra rồi. Em hỏi cũng vô dụng, đợi kết quả đã."

"Em không đợi được! Nó không phải em trai anh, anh đương nhiên không sốt ruột."

"Ai nói vậy?" Thắm Lâm Kỳ luôn luôn bình tĩnh bỗng nhiên tóm lấy tay Mạch Nhiên, "Nó là em trai anh. Em quên chúng ta là người một nhà rồi sao? Em trai em chính là em trai anh, nó bị như vậy anh còn lo lắng hơn em. Nhưng lo lắng có tác dụng sao? A Triết sẽ khỏi sao? Nếu như A Triết biết em thế này nó càng không yên tâm."

Mạch Nhiên nghe vậy á khẩu không nói được câu nào.

Ngay lúc ấy, cửa phòng cấp cứu mở ra.

"AI là người nhà A Triết?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

"Tôi!" Mạch Nhiên tiến lên, "Tôi! Tôi là chị gái Bạch Triết. Nó sao rồi?"

"Bệnh nhân thiếu máu trầm trọng, cần truyền một lượng máu lớn. Nhưng lại là nhóm máu RH âm tính, bệnh viện đã hết, người nhà mau theo tôi đi là xét nghiệm."

Mạch Nhiên mờ mịt: "Cái gì? RH âm tính? Tôi là nhóm máu A, bác sĩ có nhầm hay không?"

"Không thể nhầm. Nhóm máu của bệnh nhân rất đặc biệt. Không chỉ có RH âm tính, mà còn là nhóm AB. Loại này trong nước vô cùng hiếm. Không thể nhầm được. Nếu như cô không cũng nhóm máu này, vậy thì mau đưa người ruột thịt khác của cậu ấy đến đây. Nếu không, sợ rằng tính mạng bệnh nhân sẽ rất nguy hiểm. Mong cô chuẩn bị tâm lý tốt."

"Không. Chắc chắn lắm rồi. Trước đây A Triết gặp tai nạn, tôi đâu có nghe bác sĩ nói đến nhóm máu này. Người nhà chúng tôi không ai có nhóm máu này cả. Không thể nào A Triết có."

"Chuyện trước tôi không biết, thế nhưng bệnh nhân quả thật là nhóm máu này, bệnh viện đã làm kiểm tra." Bác sĩ nghiêm mặt, sau đó rời đi.

"Chờ một chút!" Thắm Lâm Kỳ bỗng nhiên gọi, "Nhóm máu của tôi là RH âm tính. Sắp xếp cho tôi truyền máu cho bệnh nhân."

Cái gì?! Mạch Nhiên khó tin nhìn Thắm Lâm Kỳ, còn anh lại ném cho cô một cái nhìn khó hiểu. Sau đó anh đi theo bác sĩ.

Ánh mắt ấy thực khiến cho cô có dự cảm khác lạ, rất muốn vạch trần sự thật.

Bởi vì được truyền máu kịp thời, nên cuộc phẫu thuật tiếp tục được tiến hành. Cánh cửa phòng phẫu thuật lần thứ hai đóng lại, Mạch Nhiên không nói lên được lời nào.

Thắm Lâm Kỳ đi tới, bởi hiến quá nhiều máu, sắc mặt có chút tái nhợt. Anh nhìn cô, khóe môi mấp máy: "Mạch Nhiên..."

Anh không nói thêm được gì nữa bởi vì cô đã xông lên hung hăng cho anh một cái tát: "Rốt cuộc là chuyện gì, anh mau nói rõ cho tôi!" chuyện của A Triết đã đến nước này, cô không thể chịu đựng được anh tiếp tục lừa dối cô.

"Chuyện này, sau này nói được không?" Anh nhún vai nói.

"Không!" Mạch Nhiên cự tuyệt, "Anh mau nói ra, tốt nhất là nói rõ ràng ngay bây giờ. Tôi đã chịu đựng đủ rồi. Nếu như hôm nay anh không nói rõ mọi chuyện, sau này cũng đừng mong tôi nghe anh nói."

"Được rồi." Anh thờ dãi...

Gia đình Thẩm Lâm Kỳ rất phức tạp.

Ông nội Thẩm Lâm Kỳ trước đây là một quân nhân, sau khi ở nước ngoài làm ăn ông đã tích lũy được một lượng lớn tài sản. Sau này con trai ông là Thẩm Mục kế thừa sự nghiệp, quyết định bắt tay vào khai thác thị trường trong nước. Bởi tài chính sung túc, uy tín thương trường mà rất nhanh đã có chỗ đứng trong nước.

Lúc đó, Thẩm Mục nghe theo sự sắp xếp của gia đình cưới Bùi Anna. Sau khi kết hôn rất nhanh chóng có con là Thẩm Lâm Kỳ. Thế nhưng bởi lúc đó Thẩm gia đang ở thời kỳ phát triển mạnh trong nước cho nên Thẩm Mục đã về nước kinh doanh, tạm thời phải xa cách mẹ con Thẩm Lâm Kỳ.

Xa cách lâu ngày, tịch mịch khó nhin, Thẩm Mục quen một người phụ nữ tên là Tôn Vi.

Tôn Vi là bạn tốt của mẹ Mạch Nhiên hồi còn đi học. Lúc quen biết Thẩm Mục, bà mới hai mươi tuổi. Vi năng lực xuất sắc mà được vào làm trong Thẩm thị. Diện mạo xinh đẹp của bà năm ấy thực sự có lực hấp dẫn trí mạng với người đàn ông ngoài ba mươi tuổi Thẩm Mục kia. Mà Thẩm Mục cũng rất thành thực mà chiếm được trái tim người con gái ấy.

Lang hữu tình, thiệp có ý, hai người rất nhanh xác lập quan hệ.

Nhưng nhất cử nhất động của Thẩm ở trong nước cũng không tránh khỏi con mắt của lão gia. Trước đó Thẩm thị lâm vào nguy cơ tài chính khủng hoảng, dưới sự giúp đỡ của Bùi gia mới vững dậy được, miễn cưỡng vượt qua cửa ải khó khăn. Hành động của Thẩm Mục nếu một ngày bị bại lộ, chắc chắn sản nghiệp nhà họ Thẩm sẽ bị phá hủy trong giây lát.

Vì muốn bảo vệ gia tộc, lão gia quyết định phải gọi con trai về Mỹ, giáo huấn một trận. Thẩm Mục đối mặt với vợ còn, lại còn bị cha giam lỏng, đành phải viết một bức thư nói thật mọi chuyện với Tôn Vi, nói mình đã có vợ con ở nước ngoài, không thể quay về gặp bà.

Tôn Vi lúc đó đã có con với Thẩm Mục. Đợi ông ta hơn nửa năm cuối cùng nhận được bức thư tuyệt tình ấy, lúc đó thiếu chút nữa bà chạy đi tự sát. Cũng may mẹ của Mạch Nhiên lúc ấy ngăn cản kịp thời, đưa bà đến bệnh viện, lúc ấy mới tránh được thảm kịch.

Nhưng vì Tôn Vi tự sát không thành tinh thần cũng bị ảnh hưởng. Thân thể bà rất yếu, lúc sinh con bà đã qua đời trên bàn phẫu thuật.

Sau khi Tôn Vi qua đời, mẹ Mạch Nhiên phát hiện một bức thư trên gối đầu giường của bà. Hoá ra Tôn Vi đã sớm biết mệnh mình, viết một lá thư để lại mong muốn mẹ của Mạch Nhiên có thể nuôi nấng đứa trẻ. Bà đọc đi đọc lại lá thư của Tôn Vi, lệ rơi không ngừng, sau đó bà quyết định nuôi con của Tôn Vi, gọi tên là Bạch Triết.

Khi đó Mạch Nhiên khoảng ba bốn tuổi, chỉ nghe mẹ nói A Triết là em trai mình, không nghĩ được lại có nhiều chuyện như vậy. Sau khi cha cô qua đời, A Triết trở thành người đàn oogn duy nhất trong nhà, cô lại càng yêu quý em trai, chưa bao giờ nghĩ đến hóa ra nó không phải em ruột mình.

Bí mật này cứ như vậy bị giữ trong phong bao kín. Mãi cho đến năm năm trước. Thẩm Mục bị bệnh nan y. Lúc hấp hối ông đã gọi Thẩm Lâm Kỳ đến và nói cho anh biết bí mật về đoạn tình ngắn ngủi của mình. Ông sấm hối trước mặt con trai, khẩn cầu anh có thể đến tìm Tôn Vi nói một tiếng xin lỗi. Bao năm qua, ông vẫn không dám đối mặt với đoạn quá khứ này. Thế nhưng ông vạn lần không ngờ, Tôn Vi đã qua đời nhiều năm, hơn nữa còn để lại cho ông một đứa con trai.

Sau khi Thẩm Mục qua đời, Thẩm Lâm Kỳ về nước tiếp quản công việc của cha và điều tra hành tung của Tôn Vi. Anh phát hiện ra sự tồn tại của A Triết.

Lúc ấy, anh đột nhiên do dự.

Bùi Anna từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, cuộc sống hoàn mỹ như công chúa. Cái chết của chồng đã khiến cho bà thống khổ vô cùng, nếu như biết được sự thật này sợ rằng bà không chịu nổi đã kích.

Trong lúc Thẩm Lâm Kỳ còn đang mâu thuẫn, A Triết gặp phải chuyện ngoài ý muốn. Mạch Nhiên vì lo tiền chữa chạy cho A Triết và đám tang cho mẹ mà đã thôi học đi kiếm việc làm.

Muốn giữ bí mật của gia đình, và cũng là bảo đảm tính mạng cho A Triết, Thẩm Lâm Kỳ đã nghĩ tới Mạch Nhiên. Anh nói, ngày đó anh căn bản có ý tạo cơ hội gặp cô ở dưới lầu công ty, nhưng cô lại làm như không thấy anh mà vội vã chạy ra ngoài. Anh đi theo cô, muốn biết cô làm gì, bởi vậy mà mới có màn anh hùng cứu mỹ nhân kia.

Mọi chuyện tiếp theo cứ theo vậy mà tự nhiên xảy đến. Thẩm Lâm Kỳ giúp đỡ A Triết, lại có thể che giấu bí mật trước mặt Anna tỷ. Nhất cử lưỡng tiện.

Anh đã lo lắng tất cả nhưng lại không lo đến cảm xúc của cô.

Nhiều năm qua, cô bị anh lừa dối, vì cái gì? Cô tức giận run người.

Cô hỏi anh: "Anh có nghĩ tới cảm nhận của tôi không?"

"Đừng như vậy, anh làm là vì muốn tốt cho em, việc này em không biết thì tốt hơn." Thẩm Lâm Kỳ thấy Mạch Nhiên kích động, muốn đi đến ôm cô nhưng bị cô đẩy ra.

Mạch Nhiên cảm giận: "Không! Tôi có có quyền biết! Tôi và anh ở cùng nhau lâu như vậy, anh có bao nhiêu cơ hội có thể nói cho tôi biết, thế nhưng anh im lặng, anh lừa dối tôi. Tôi nói cho anh biết. Tôi hận nhất là bị người khác lừa dối! Nếu như trong mắt anh tôi chỉ là một quân cờ, anh còn muốn cưới tôi làm gì? Anh nghĩ tôi rất đáng thương, rất nực cười phải không?"

"Mạch Nhiên!" Thẩm Lâm Kỳ trong mắt hiện lên một tia cô đơn: "Em nghe anh nói..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

"Dừng lại!" Mạch Nhiên cắt ngang lời Thẩm Lâm Kỳ: "Tôi không muốn nghe anh nói dối, bây giờ anh nói gì tôi cũng thấy buồn nôn, anh cút đi cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy anh."

"Mạch Nhiên..."

"Cút!" Mạch Nhiên liếc nhìn hô to, bàn tay cô nắm chặt, móng tay bấm vào ra thịt.

Anh không nói tiếp, nhưng cũng không rời đi. Anh chỉ lùi lại sau mấy bước, im lặng nhìn cô.

Mạch Nhiên bỗng cảm thấy mệt muốn chết, không có tâm trạng đâu để ý tới anh. Cô bất lực ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm đèn báo ngoài cửa phòng phẫu thuật, trong ngực đau đớn không tả nổi.

Mạch Nhiên ngồi đợi cho đến gần sáng, Thẩm Lâm Kỳ cũng ở lại.

Suốt một đêm, Mạch Nhiên không hề chớp mắt lấy một khắc. Cô nghĩ rất nhiều chuyện, về A Triết, về Thẩm Lâm Kỳ, ... cô nghĩ thông suốt mọi chuyện, rồi lại như có chuyện không nghĩ ra.

Cuộc sống luôn luôn thay đổi rất nhanh, trong lúc cô nghèo túng, cuộc sống ban cho cô người vị cứu thế, rồi đến lúc cô ở đỉnh điểm huy hoàng thì lại không lưu tình mà kéo cô về nguyên trạng.

Hóa ra là do cô quá ngây thơ, ở giữa một đồng hồ hỗn độn những lời nói dối đến cuối cùng mới phát hiện ra, người mà cô cho rằng là người thân duy nhất của mình trên đời này, hóa ra lại là em trai của người khác.

Ngay lúc ấy, cửa phòng phẫu thuật mở ra. Mạch Nhiên từ tuyệt vọng khôi phục lại tinh thần. Cô xông lên hỏi thăm tình trạng của A Triết..

Bác sĩ tháo khẩu trang, gạt đầu: "Yên tâm, đã qua giai đoạn nguy hiểm. Nhưng cụ thể thế nào còn phải chờ sau khi cậu ta tỉnh lại."

Tuy rằng không có câu trả lời như ý, nhưng cũng còn tốt hơn lúc đầu. Mạch Nhiên cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, chân mềm nhũn, trước mặt mờ nhạt, thiếu chút nữa ngã khụy trên mặt đất, Thẩm Lâm Kỳ nhanh chóng đỡ cô.

"Cẩn thận." Suốt một đêm im lặng, đây là câu đầu tiên anh nói.

Không biết vì sao, cô có cảm giác mình bị châm chọc.

"Không sao." Mạch Nhiên khoát tay, cố gắng đứng dậy, "Tôi vẫn tốt, so với hôm qua tốt hơn."

Anh đỡ cô, không nói lời nào.

Mạch Nhiên nỗ lực ép mình bình tĩnh nói: "Tôi vào đó với A Triết, chờ nó tỉnh lại. Nếu như có thể, tôi mong anh đừng vào. Đương nhiên, nếu anh nhất định vào, tôi cũng không ngăn được. Dù sao, nó cũng là... em trai của anh." Nói ra bốn chữ cuối cùng, lòng cô đau như bị xé rách.

Anh không phản bác, chỉ buông tay cô nói: "Anh ở bên ngoài chờ em."

Lúc ấy, Mạch Nhiên rất muốn cười. Nhưng khóe miệng nhoeo cười lại mang vẻ đau khổ.

A Triết chưa tỉnh, trên người cảm đầy ống. Bác sĩ không cho Mạch Nhiên vào, chỉ cho cô đứng ngoài cửa chờ A Triết tỉnh lại.

Mạch Nhiên dựa người trên cửa, nhìn A Triết hôn mê bất tỉnh. Cô nhớ tới mấy ngày trước A Triết còn vui vẻ nói sẽ tham gia hôn lễ của cô, bây giờ lại thành ra như vậy, lòng cô đau như dao cắt.

Mạch Nhiên biết bản thân mình như vậy thật ngốc. Biết rõ đó không phải là em trai mình, mà vẫn còn lo lắng. Nhưng tình cảm chị em nhiều năm như vậy không phải chỉ vì một nhóm máu mà bị gạt bỏ hết. So với chuyện Thẩm Lâm Kỳ lừa dối cô, cô cảm thấy mình hoàn toàn có tư cách trở thành người thân

của A Triết.

Mạch Nhiên thương xót cho A Triết chịu quá nhiều khổ cực, vốn dĩ có thể dựa vào gia đình mà oai phong một cõi, vậy mà cuối cùng lại phải ôm mộng tưởng cả đời trong lòng. Thế giới này thật không công bằng, nếu như A Triết tỉnh lại, cô nguyên ý vứt bỏ mọi thứ, đưa A Triết rời xa tất cả những người đã làm tổn thương nó.

"Mạch Nhiên!" Linda không để ý bác sĩ ngăn cản, vội vàng chạy đến.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra a? Chị xem truyền hình trực tiếp thật là choáng váng. Gọi điện cho em và Thẩm tổng đều không được. Nếu không phải là Tiểu Hân nói cho chị biết thì chị đã không biết A Triết xảy ra chuyện rồi! Hiện tại bên ngoài đều đã biết hết rồi, lúc chị tới đây đã thấy xe bọn phóng viên. Em có muốn về trước hay không?"

"Nếu như A Triết làm sao, em còn làm diễn viên làm gì?" Mạch Nhiên trả lời, từ chối ý tốt của Linda.

Linda giật mình: "Mạch Nhiên, em làm sao vậy? Em trước đây... sẽ không tức giận như vậy."

"Xin lỗi." Mạch Nhiên khoát tay: "Em bây giờ tâm tình bất ổn, chị đi trước đi."

"Thế nhưng..."

"Chị đi đi." Mạch Nhiên nhắc lại.

"Được rồi." Linda cuối cùng cũng rời đi.

Nhìn bóng lưng Linda rời đi, Mạch Nhiên cảm thấy cảm giác mệt mỏi vô cùng. A Triết bệnh nặng, Thẩm Lâm Kỳ tràn ngập bí mật, bọn cậu từ không biết điều... tất cả mọi thứ, khiến Mạch Nhiên mệt mỏi muốn chết.

Sau đó mặt mũi cô bỗng tối sầm, cô ngã khuỵu xuống.

Cô mơ thấy người mẹ đã mất của mình, bà đang ôm một đứa trẻ, bắt cô nói chuyện.

Cô chậm rãi đi qua, thấy đứa bé trong lòng mẹ, nó có khuôn mặt như thiên sứ, nhìn thấy cô thì nhoẻn miệng cười.

Mạch Nhiên ngạc nhiên xen lẫn vui sướng: "Mẹ, mẹ xem cục cưng nhìn con cười kia!"

"Mạch Nhiên, đây là A Triết, sau này là em trai còn. Con muốn ôm A Triết không?"

"Vâng!" Mạch Nhiên lòng tràn đầy vui mừng mà giờ tay lên, ôm đứa trẻ vào lòng.

Đột nhiên gian, đứa bé trong lòng cô nụ cười biến mất, thay vào đó là khuôn mặt quỷ dị, nhìn cô nói: "Ngu ngốc, nó không phải em trai mi, vứt nó đi! Vứt đi!"

Mạch Nhiên sợ hãi kêu to, buông tay hất đứa bé trong lòng ra.

"A Triết!" Mẹ cô cùng hét lớn. Mạch Nhiên tỉnh lại.

"A Triết? A Triết đâu?" Cô không để ý ống truyền nước trên tay mình, hoảng hốt ngồi dậy.

Thẩm Lâm Kỳ ấn cô xuống giường: "A Triết đã tỉnh, tình trạng rất tốt, em bình tĩnh một chút."

"Tỉnh? A Triết tỉnh rồi sao? Em muốn đi thăm nó...."

"Mạch Nhiên." Thẩm Lâm Kỳ không buông cô ra: "Em cần nghỉ ngơi."

"Không!" Mạch Nhiên lắc đầu, "Em không sao, em rất khỏe, em muốn đi thăm A Triết.."

"Ai nói?" Thẩm Lâm Kỳ đè cô xuống, đưa tay lên gạt sợi tóc trên trán cô, nói một câu mà cô không thể tưởng tượng được: "Em có thai rồi."

Mang thai? !

Mạch Nhiên quên mất giày giũa, khó tin nhìn Thẩm Lâm Kỳ.

Thẩm Lâm Kỳ kéo chăn lên đắp cho cô, tiếp tục nói: "Bác sĩ nói em có thai ba tuần rồi. Hiện tại em cần nghỉ ngơi. Về A Triết, nó đã tỉnh rồi, anh đã mời y tá tốt nhất chăm sóc nó. Em không cần lo lắng. Em bây giờ cần phải lo cho..." Anh dừng lại, sờ lên bụng cô, dịu dàng nói: "Con chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Tâm tình Mạch Nhiên mấy hôm nay như ngồi xe leo núi vậy.

Đầu tiên là vô cùng cao hứng mà chuẩn bị nhận giải thưởng, lúc sắp được nhận giải thì lại có điện thoại báo A Triết nhảy lầu, lòng nóng như lửa đốt mà chạy tới bệnh viện, biết được bí mật về thân thể của A Triết, người đàn ông cô yêu nhất nháy mắt biến thành người lừa dối cô. Đang lúc cô đau khổ không ngớt muốn chia đôi hai đoạn đường với anh thì anh lại nói cho cô biết cô có con với anh.

Nếu như số phận có thể bị khởi kiện, cô nhất định là một luật sư chuyện nghiệp.

Chỉ tiếc, Mạch Nhiên không thể thay đổi được chuyện gì, đành phải tiếp tục chịu số phận đùa giỡn mình.

Linda nói, bên ngoài bệnh viện bọn cầu thủ đã đến rất đông, suốt ba tầng bệnh viện ngay cả một con ruồi cũng khó lọt qua được mắt phóng viên. Linda khuyên Mạch Nhiên tốt nhất đừng nên đi ra ngoài để tránh kinh động tới bọn chúng. Chưa cần Linda nói, chỉ cần nghĩ tới hành vi của mình ở lễ trao giải Kim Linh thôi là Mạch Nhiên đã biết mình đã gây ra chuyện lớn đến mức nào. Giới truyền thông chắc chắn sẽ đưa tin về cô, mắng chửi cô.

Nếu như mọi ngày, cô nhất định sẽ lên mạng xem bọn họ mắng chửi mình thế nào, nhân tiện có thể rèn đức ý chí quật cường của mình. Nhưng hiện tại tất cả đối với cô đều không còn quan trọng nữa.

Cô cảm thấy những lời công kích, chửi bới, vũ nhục của bọn họ cũng không có lực sát thương lớn bằng một lời nói dối của Thẩm Lâm Kỳ. Cô đột nhiên nghĩ mình sống rất không có ý nghĩa, anh đúng là đối xử với cô rất tốt, nhưng như vậy thì có ích lợi gì? Cái tình yêu được sinh ra từ lời nói dối có thể được coi là tình yêu thật sự sao? Cái hạnh phúc có được từ lời nói dối có thể được coi là hạnh phúc chân chính sao?

Không! Hoá ra trong lúc cô tưởng mình đã sở hữu tất cả trong tay lại là lúc cô biết tất cả chẳng qua chỉ là ảo tưởng.

Cô đột nhiên rất sợ nhìn thấy Thẩm Lâm Kỳ, sợ mỗi lần thấy anh sẽ lại biết anh còn nắm giữ một bí mật. Mà những bí mật đó chỉ làm cho khoảng cách giữa cô và anh ngày càng xa nhau.

Nhưng mà trong bụng cô là đứa trẻ thật sự. Sự tồn tại của đứa bé khiến cô không thể hận được cha của nó. Thực ra mấy ngày nay ở bệnh viện, cô đã nghĩ rất nhiều, cô không hận anh, bởi vì anh đã làm cho cô rất nhiều chuyện, như vậy cũng đã đủ bù đắp lại thương tổn anh gây ra cho cô.

Thế nhưng, A Triết thì sao? Ai tới bù đắp thương tổn của A Triết? Nếu như A Triết có thể được sống trong một gia đình tốt thì đâu cần phải vì ước mơ mà phải đi diễn, cũng đâu cần phải vác trên vai chiếc đàn ghi-ta nặng như vậy mà đi bộ hàng kilomet, càng không bị xe đụng, đến nỗi giờ không thể chữa trị được.

Tất cả những thương tổn này ai sẽ gánh chịu? Cô nghĩ cô gánh không nổi, Thẩm Lâm Kỳ cũng không thể.

Trong lúc mọi chuyện đang hỗn loạn thế này, chỉ ít vẫn có điều đáng ăn mừng nhất.

A Triết khôi phục rất tốt. Mạch Nhiên mỗi ngày đều đi thăm A Triết, xem A Triết dần dần bình phục ý thức. Tuy rằng thân thể vẫn còn khá yếu nhưng tốc độ nhận thức mọi vật nhanh hơn trước khá nhiều. Có khi chuyện gì Mạch Nhiên giải thích hôm trước rồi hôm sau A Triết vẫn nhớ rất kỹ từng chi tiết. Bác sĩ điều trị cho A Triết nói cú ngã khiến cho não bộ của A Triết có chút thay đổi, chỉ số thông minh hiện tại khá cao, một số vấn đề đã có thể tự nhận thức, thậm chí đã đạt được khả năng của đứa trẻ mười tuổi, nếu như diễn biến cứ như vậy thì khả năng khôi phục bình thường là rất lớn.

Mạch Nhiên không hề kỳ vọng vào cái chuyện mà dường như chỉ xảy ra trên THIÊN VŨ như vậy, diễn viên bị đụng xe rồi sau khi khôi phục còn tốt hơn bình thường. Thế nhưng A Triết đã có tiến triển tốt như vậy thật là khiến người khác mừng điên lên. Cô nghĩ đây cũng coi như trong họa có phúc, mong rằng cha mẹ cô dưới tuổi vàng biết được cũng có thể phù hộ cho A Triết sớm bình phục.

Cùng với chuyện A Triết từ từ có chuyển biến tốt đẹp, Mạch Nhiên xuất hiện ý tưởng muốn bỏ trốn ra ngoài.

Không muốn nói là đi một chút, thực ra là cô ôm tâm tình muốn bỏ nhà trốn đi. Bởi vì cô vẫn không có cách nào có thể đối mặt được với Thẩm Lâm Kỳ. Mỗi lần anh xuất hiện cô lại phải chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn không biết phải nói gì với anh. Chính là như cô đã nói, là do anh có quá nhiều bí mật khiến cô không thể nào chấp nhận được. Cô muốn có thời gian riêng của mình để suy nghĩ lại về con đường sắp tới của hai người.

Suy nghĩ ấy vẫn áp ứ trong đầu cô, cô cuối cùng quyết định mùa xuân sẽ đi.

Mạch Nhiên gửi một bức thư ngắn cho để lại cho Thẩm Lâm Kỳ, nói rằng cô muốn đi ra ngoài cho đỡ buồn chán, nghĩ thông suốt sẽ tự trở về, bảo anh không đi tìm cô. Sau đó cô đặt thư ở dưới gối đầu rồi đến gặp A Triết lần cuối trước khi đi.

A Triết đã có nhận thức hơn trước rất nhiều. Mạch Nhiên không nói cho A Triết biết để trách nó ngăn cản mình. Thế nhưng, A Triết lại dường như cảm nhận được điều gì khác lạ từ lời nói và cử chỉ của cô.

"Chị ngày hôm nay làm sao vậy? Hình như hơi lạ."

"Đâu có." Mạch Nhiên cố gắng cười.

"Thế nhưng bình thường chị đâu có đến thăm em giờ này."

"Bởi vì hôm nay đột nhiên chị rất nhớ A Triết, cho nên đến gặp em."

"Vậy ngày mai chị có đến thăm A Triết nữa không?"

Mạch Nhiên cứng đờ: "Có chứ."

"Nếu như chị không đến thăm A Triết, A Triết có thể đến thăm chị không?"

Mạch Nhiên thực sự chột dạ, không thể làm gì khác hơn ngoài việc nói: "Nếu như chị không đến thăm A Triết được, thì sẽ có anh rể đến thăm A Triết được không?"

"Vâng". A Triết rất nhanh chóng đáp ứng, xem ra nó hẳn là thích Thẩm Lâm Kỳ, điều này khiến cho Mạch Nhiên cảm thấy an tâm, nhưng lại có một chút mất mát. Giống như nuôi dưỡng đứa trẻ rất nhiều năm nay bị người ta lấy đi, trong lòng cảm thấy có chút tê tái.

"A Triết thích nhất là chị và anh rể cùng nhau đến thăm A Triết". Lời nói của đứa em trai này thực sự là rất ngọt, đem tất cả mất mát của Mạch Nhiên cứu trở về.

Mạch Nhiên cười, xoa đầu nó: "Chị biết A Triết ngoan mà, mau nghỉ đi, chị phải đi rồi."

"Dạ". A Triết vẫn là ngoan nhất, không hề giống như trước đây mỗi lần cô rời khỏi là nó liền khóc và nháo.

"Vậy ngày mai chị phải đến sớm một chút để thăm em nha?"

"Được". Mạch Nhiên miễn cưỡng tươi cười, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh của A Triết.

Kế tiếp Mạch Nhiên phải thực hiện kế hoạch bỏ trốn của mình. Trong khoảng thời gian này, Mạch Nhiên vẫn đóng cửa không ra ngoài, bên ngoài bệnh viện đội cầu tử cũng đến lúc mệt mỏi, không ít tòa báo, tạp chí đều rút lui từ bỏ. Đây là cơ hội tốt cho cô rời đi.

Cởi quần áo dành cho bệnh nhân ra để thay sang quần áo bình thường, cô đưa tay lên sờ bụng mình. Chuyện này, còn có đứa bé này cùng cô đi, như vậy cũng không đến nỗi cô phải chịu cô đơn. Nếu Thẩm công tử mà biết là vợ con mình đã chạy trốn hẳn là rất tức giận. Nhưng mà cô đã phải chịu buồn bực lâu như vậy rồi giờ phải đến lượt anh. Suy nghĩ rất vô trách nhiệm như vậy rồi cô nhanh chóng thay đồ ra khỏi bệnh viện.

Kế hoạch trốn đi tiến hành hết sức thuận lợi, đại khái là bởi vì cô mang thai, cả người béo lên, lại đeo thêm cái kính râm nên khi trốn ra ngoài bệnh viện gọi taxi đến nhà ga rất nhẹ nhàng.

Lái xe là người nói nhiều, cứ hỏi cô muốn đi đâu, làm gì.

Cô có thể không trả lời, cố gắng để mình ít nói, nhưng khi đến nhà ga, hắn bắt ngờ nói: "Cô là diễn viên điện ảnh sao?"

Mạch Nhiên hoảng sợ, không biết nên trả lời như thế nào.

Người lái xe này nở nụ cười: "Cô đừng lo lắng, tôi sẽ tiết lộ ra bên ngoài đâu. Chỉ vì con gái tôi thực sự thích cô, cô có thể cho tôi xin chữ kí được không?"

Mạch Nhiên vốn có thể từ chối, nhưng vừa nghĩ đây có thể là lần cuối cùng cô ký tên cho người hâm mộ cô lại thấy xao động. Cô lấy giấy bút ra, vẽ một hình trái tim thật to lên giấy, so với những lần ký tên trước thì lần này cô vô cùng nghiêm túc, tài xế vui vẻ, không ngừng nói cảm ơn với cô.

"Cô thật tốt, chúc cô đi đường vui vẻ"

"Cảm ơn". Mạch Nhiên vẫy tay chào tạm biệt anh ta, cũng nhìn nơi này lần cuối, ở nơi này cô đã hứa sẽ dứt bỏ nhiều thứ không hay trong quá khứ, trong tương lai sắp tới, cô sẽ quên hết chúng. Thẳng thắn mà nói, cô còn chút luyến tiếc, nhưng phải cố quên đi quá khứ mới có cơ hội để nghĩ đến tương lai.

Cho nên cô phải đi.

Xe khởi động, Mạch Nhiên chậm rãi nhìn ra trạm xe, nhìn thấy ngoài cửa sổ những tòa nhà đang xa dần, hốc mắt cô đã ướt át. "Tạm biệt nơi này, tạm biệt sự nghiệp, tạm biệt Linda, tạm biệt A Triết, tạm biệt Thẩm Lâm Kỳ,... Hy vọng lần sau gặp lại mọi người, tôi vẫn là một Bạch Mạch Nhiên cho dù trời có sập xuống thì lòng vẫn đứng cảm, luôn tươi cười mà đối mặt."

Ngoài mặt mỉm cười, trong lòng cảm kích

Bạch Mạch Nhiên sẵn sàng đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Mạch Nhiên tới nhà một bà cụ ở miền quê ở năm tháng. Phản ứng khi thai được bốn tháng ngừng hẳn, cô dần dần có thể cảm nhận được tiếng động trong bụng, ban đầu rất yếu ớt, dần dần lại phát hiện chỉ cần cô ăn cơm thêm một lần, tiểu từ kia lại đập mạnh hơn, có vẻ vui vẻ, cô nghĩ sau khi sinh nhất định là một con sâu ăn vật, Vì thế cô ăn nhiều một chút, để cho tiểu từ kia ở trong bụng cô bị đói.

Bởi vì ăn uống tốt, cô béo lên trông thấy, lúc nhìn gương mặt trong gương lại không nhận ra chính mình. Nhưng cô lại rất vui vẻ. Dù sao cũng đã từng là một nữ nghệ sĩ lặn lội trong giới giải trí, có thể có những ngày an nhàn như vậy thật sự là không nhiều, có lẽ ngày nào đó cô quay lại màn ảnh thì sẽ lại bị Linda bắt hoạt động để tiêu thụ hết calo.

Nói đến giới giải trí, suốt năm tháng này, mỗi lần ngẫu nhiên xem TV cô cũng sẽ xem vài tin tức giải trí, ban đầu truyền thông có vẻ chịu khó đưa tin về cô, dần dần những tin có liên quan đến cô ngày càng ít, cuối cùng rốt cuộc mai danh ẩn tích. Không thể không cảm thán, cái vòng lẩn quẩn này nhảy mất đã thay đổi, làm gì có ai dành thời gian quan chuyện sống chết của cô.

Thực ra, cô cảm thấy như vậy cũng không có gì thanh tịnh, ít nhất hiện tại cô không cần phải lo lắng mỗi khi xem TV với người khác thì bỗng nhiên nhảy ra khuôn mặt của cô, sau đó xoay người một cái biến thành Thanh Xà để người dẫn chương trình bắt đầu phân tích, khuôn mặt này chỗ nào là giả, chỗ nào là thật, chỗ nào thêm vào, chỗ nào cắt đi... Cô chỉ có thể nói, người thường thật sự không có cách nào lý giải loại ý nghĩ muốn đem người dẫn chương trình từ trong TV túm ra, sau đó xem cảm giác về mặt cô ta thể nào.

Đã năm tháng rồi cô cũng chưa thấy qua Thẩm Lâm Kỳ một lần, có lẽ người ta sẽ cảm thấy lạ, chẳng lẽ Thẩm công tử lại tuyệt tình đến vậy ư? Thực ra, anh có đi tìm cô đến năm lần, cố định là ngày thứ ba hàng tháng.

Lần đầu tiên, cô để cho anh ở ngoài cửa đợi cả một ngày; lần thứ hai, cô đi bệnh viện kiểm tra phụ sản, lại làm cho anh đến không công một chuyến; lần thứ ba, cô bảo với cụ nói cô không ở đó, ở trong phòng ngủ một ngày; lần thứ tư, cô biết anh sắp tới, liền trốn tại nhà cụ ông, lần thứ năm, cũng vậy.

Điều kiện ở khoa phụ sản kiểm tra càng ngày càng tốt, không chỉ có trang bị thêm dụng cụ khám chữa bệnh tiên tiến, còn tiến cử chuyên gia về phụ sản nổi tiếng nước ngoài về chẩn đoán, nghe được những thứ ngôn ngữ nước ngoài loạn xì ngầu, cô cảm thấy đầu có chút ong ong.

Hôm nay là ngày 13, cô bỏ đi đã sáu tháng, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, cô hình như đã bị cảm lạnh, khi nghe thấy tiếng đập cửa vang lên, cô nói cô đang ngủ.

"Chị." Cô nghe được tiếng của A Triết, vừa kích động lại vừa buồn bực, Thẩm Lâm Kỳ vẫn là lợi dụng tài nguyên bên người.

Cô từ trên giường đứng dậy, ôm bụng đi mở cửa. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy chính là khuôn mặt khiến cho cô vừa yêu vừa hận của Thẩm Lâm Kỳ. Anh mặc bộ đồ thể thao màu đen pha vàng, người gầy đi không ít, khuôn mặt lạnh lùng đang mỉm cười, cầm trong tay chiếc ipad, trên màn hình là khuôn mặt tươi cười của A Triết.

Lúc ấy cô liền nổi giận, lợi dụng A Triết còn chưa tỉnh, mẹ nó còn chơi trò ghi âm, phụng phịu muốn đóng cửa, lại bị anh dùng tay ngăn lại.

"Em xác định không muốn nhìn xem tình hình của A Triết ở bên Mỹ sao?"

Một câu, liền làm cô động tâm. Từ sau khi cô trốn đi, A Triết đã được đưa sang Mỹ điều trị, Linda nói bởi vì cô không ở đó, Thẩm Lâm Kỳ mỗi tháng đều tranh thủ sang Mỹ thăm A Triết. Mạch Nhiên nói anh ta đáng bị vậy, ai bảo trước kia không hoàn thành trách nhiệm vai trò anh cả, phong thủy luân hồi, rốt cục đến lượt cô thanh nhân.

Tuy nói ra như thế, nhưng cô vẫn không yên lòng về A Triết.

Cô nói: "Cái này để lại đây, anh có thể đi rồi."

"Chuyện đó không thể được." Anh lắc đầu, đồng dạng nói: "Anh là quà tặng."

"Quà tặng thì làm sao chứ?" Cô nghiêm mặt nói, trong lòng lại nghĩ muốn, nếu như thực sự có quà tặng lớn như vậy, ipad sớm đã không còn đối thủ cạnh tranh, trở thành thứ đồ nổi danh mà phụ nữ hoan nghênh hàng đầu.

"Không được." Anh lắc đầu.

"Tôi đây cũng không cần." Cô đóng cửa.

"Chị." Trong video lại truyền đến tiếng của A Triết.

Cố nén ý nghĩ muốn chạy qua bóp chết anh, cô cắn răng nói: "Anh cút vào cho tôi."

Điều làm cô vui mừng chính là, tình hình khôi phục của A Triết đã vượt qua khả năng dự đoán của cô, từ những hình ảnh bên Mỹ truyền về của nó, hành vi cử chỉ của nó dần đã muốn theo kịp người bình thường, lời nói thực rõ ràng, nói chuyện cũng rất ăn nhập, thậm chí còn bảo cô an tâm dưỡng thai cho tốt, không phải lo lắng cho nó.

Nhìn thấy A Triết thay đổi như vậy, cô nhin không được kích động muốn khóc. Từ ngày A Triết bị tai nạn tới nay, cũng đã gần năm năm. Trong năm năm này, mỗi ngày cô đều thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng bố mẹ cô trên trời có linh thiêng có thể phù hộ cho A Triết nhanh bình phục lại. Hiện giờ, chút hy vọng xa vời này lại có thể thành sự thật, kích động của cô là không thể dùng lời nói để biểu đạt.

Cô nhin không được bật miệng lại, thấp giọng khóc nước nỡ.

Thẩm Lâm Kỳ duỗi tay, muốn lau nước mắt ở khóe mắt của cô, cô đẩy ra. Anh không tức giận, tiếp tục đưa tay lên, cô lại đẩy anh, đùn đẩy vài lần, cô rốt cục vẫn là không thể cầm cự được nữa, vùi đầu vào trong lồng ngực anh.

"Anh là tên vô lại." Cô vừa khóc nước nỡ, vừa mắng anh, "Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hạ lưu!"

"Ừ." Anh xoa bụng của cô, nhất nhất gạt đầu, "Anh vô lại, anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh hạ lưu."

Cô lại càng khó chịu, tiếp tục mắng: "Anh là tên biến thái."

"Đúng, là anh biến thái." Anh tiếp tục gạt đầu, giọng nói ôn nhu giống như muốn đem cô hòa tan.

"Anh bị thần kinh!"

"Anh bị thần kinh."

"Anh là rùa vương bát đần!"

"Anh là rùa vương bát đần."

"Anh." Cô thật sự không biết mắng cái gì nữa, hung hăng đâm vào ngực anh, "Nhưng em rất nhớ anh."

Anh xoa đầu của cô, hôn lên trán cô, ôm cô càng chặt hơn, dịu dàng nói: "Anh cũng thế, theo anh về nhà được không? Bà xã?"

Cũng đã gọi là bà xã, cô còn có thể trả lời như thế nào đây?

Cô lau nước mắt nước mũi vào áo anh, vùi mặt trong ngực anh gạt đầu. Tiểu bảo bối kia ở trong bụng đá cô một cái, làm như trách cô chịu nhún nhường.

Nhưng là không có cách nào a, ai kêu anh ta là cha của nó chứ?

Cô tạm biệt cụ bà làm bạn với cô năm tháng, theo Thẩm Lâm Kỳ rời đi. Khi đi, cụ bà hơn tám mươi tuổi nhưng sức khỏe vẫn còn dẻo dai như trước cầm lấy tay cô lưu luyến: "Nếu cậu ta còn dám bắt nạt cháu, cháu tìm bà, bà lấy xèng đập đầu cậu ta, đập đến khi cái đầu cậu ra rở như vách tường mới thôi."

Cô gạt đầu, nhìn thấy sắc mặt Thẩm công tử từ trắng chuyển sang xanh, không biết vì sao, lòng cô liền vui vẻ hẳn lên.

Trên xe, cô lên mặt với anh: "Nếu anh dám bắt nạt em nữa, em liền tái giá, đem con anh bán sấm đồ cưới."

Kết quả, nói còn chưa nói xong, anh liền dừng xe lại dưới một tàng cây. "Em dám?" Từ miệng anh thốt ra những lời này, cô bản năng còn muốn cãi lại, nhưng anh lại đột nhiên cúi người, che lại miệng của cô.

Chia xa sáu tháng, đột nhiên thân mật, làm cho cô có chút luống cuống. Cô sợ cục cưng trong bụng bị thương, tay không dám giãy dụa. Vì thế anh càng hôn lại càng làm càn, cuốn đầu lưỡi trong miệng cô.

Mãi đến khi cô bị hôn không thể thở nổi, hoa mắt, tứ chi như nhũn ra, mềm nhũn trong lòng anh, anh mới cảm thấy vừa lòng mà buông ra, nheo mắt hỏi: "Còn tái giá nữa không?"

Tên xấu xa này, lần nào cũng chỉ dùng có một chiêu này? Nhưng điều đáng xấu hổ hơn chính là lần nào cô cũng bị cái chiêu này dụ đến mức bị ăn sạch, thật sự rất mất mặt.

Cô đỏ mặt, không thêm đề ý đến anh. Nhưng thấy anh khởi động xe, rồi lại nhin không được xuyên qua kính chiếu hậu quan sát bộ dáng của anh. Cô không thể không thừa nhận, anh với Thẩm Lâm Kỳ nửa năm trước có chút khác nhau, không chỉ có gầy đi, tính tình cũng thay đổi không ít, không hề độc tài như trước, ánh mắt ấm áp hơn.

Có lẽ thời gian thật sự có thể thay đổi một người, tựa như trước kia, đánh chết cô cũng không tin anh vì cô mà ở dưới trời nắng gắt ngoài bệnh viện phơi nắng một ngày. Cô còn nhớ rõ ngày đó ánh mặt trời rất gay gắt. Cô dựa vào cửa sổ, cách tấm rèm cửa nhìn qua khe hở còn thấy đau mắt, nhưng anh lại kiên định như vậy mà đứng, dầm mưa dài nắng, không rời nửa bước.

Lúc ấy, lòng cô đã muốn tha thứ cho anh.

Năm tháng chờ đợi, đủ để cho cô suy nghĩ cạn kiệt, quên đi lừa dối, nhìn rõ lòng mình. Cô vẫn yêu anh, cho dù là quá khứ hay là hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Cô không biết Anna tỷ cuối cùng có biết chân tướng hay không, nhưng là khi cô trở về, bà hoàn toàn không nhắc tới chuyện cô bỏ trốn, vẫn luôn nhiệt tình quan tâm cô như trước.

Cuối cùng là Thẩm Lâm Kỳ giới đôi phỏ, hay vẫn là Anna tỷ không muốn nhắc đến, cô không thể nào biết được, nhưng cô nghĩ mọi chuyện đã từng bước đi đến ngày hôm nay, quá khứ chính là thị phi hãy để cho nó theo gió bay đi. Ai cũng không thể mang theo thù hận mà sống cả đời, tương lai còn có bảo bối trong bụng cô.

Nghĩ thông suốt hết thảy những chuyện này, cô bắt đầu ở Thẩm gia an tam dưỡng thai, không lâu sau, bộ phim "Tàn kiếm giang hồ" cũng hoàn thành xong phần hậu kỳ rồi, suốt nửa năm, cuối cùng cũng được long trọng chiếu phim.

Đúng như mọi người mong đợi, Tàn kiếm giang hồ bắt đầu chiếu đã nhận được rất nhiều lời bình tốt. Các chuyên gia giới bình luận điện ảnh không chỉ khen ngợi nội dung và chế tác bộ phim mà còn khen ngợi cả dàn diễn viên. Nói đến Mạch Nhiên, bọn họ còn dùng đến hai chữ "kinh hi".

Ngay cả nhà phê bình khó tính nhất cũng phải nói rằng: "Diễn xuất mặc dù có chút vụng về, nhưng có phong cách quý phái.", "Rất lâu không gặp bình hoa này, đột nhiên cảm thấy trước kia xem những phim cô ta diễn đều là ảo giác.", "Diễn viên rất không tồi, rời khỏi phim trường đúng là đáng tiếc." ...

Cô không nghĩ tới sau nửa năm yên lặng, bản thân cô lại vì bộ phim này mà nổi giận một phen. Bọn họ rất nhiều người sớm đã quên sống gió nửa năm trước cô gây ra, tên của cô liên tiếp xuất hiện ở trên truyền thông và internet, rất nhiều người hỏi rốt cục cô đi đâu, cũng có người đoán cô và Thẩm Lâm Kỳ vì tránh truyền thông, xuất ngoại tổ chức hôn lễ ...

Nhưng là rất nhanh, những suy đoán đó đều bị phủ định, bởi vì lũ chó săn của "Đại Chùy Bạo Báo" đã chụp được ảnh cô bụng lớn cùng Thẩm Lâm Kỳ đi bệnh viện kiểm tra thai nhi.

Sau một đêm tiêu điều bất mất truyền khắp internet "Nữ ngôi sao Bạch Mạch Nhiên người mang lục giáp trốn tránh hiện thân đi bệnh viện kiểm tra sản kỳ."

Ngoài một bài viết dài, khuôn mặt có chút biến đổi của cô cũng xuất hiện trên internet. Không tính đến một vài lời hăm hại ác ý bên ngoài, phần lớn mọi người đều dành những lời chúc phúc cho cô.

"Mặc kệ thế nào, người mẹ vẫn là vĩ đại nhất, hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc."

"Tuy rằng 9527 (Tiểu Thất) không cùng với Đại Dương (Kiều Minh Dương) nhà chúng ta tu thành chính quả, nhưng là vẫn chúc mừng cô ấy."

"Ai nói hai bọn họ ly hôn thế? Nhìn qua rất hạnh phúc nha. Chị cũng muốn lập gia đình. Chị cũng muốn có người đàn ông tốt. Cầu bao đường, cầu làm nhục, cầu chà đạp..."

Bởi vì danh tiếng đều nổi lên rất nhanh, rất nhiều bệnh viện phụ sản cùng công ty quảng cáo đều nhắm vào cô, hiện giờ Linda mỗi ngày đều có thể nhận được vài hộp sữa bột, lời mời quảng cáo của nhãn hiệu tã giấy, nhiều đến nỗi khiến cô cũng phải chọn rộn.

Lúc trước vì bỏ đi không lời tạm biệt, cô đã bỏ mặc rất nhiều việc. Vì phạm hợp đồng, Thẩm công tử liền thay cô đền bù không ít. Tuy rằng trong lòng nghĩ đây là điều anh đáng phải làm, nhưng mà dù sao tiền của anh chính là tiền của cô, nhiều tiền như vậy cứ bị lấy đi, lòng cô đau nha. (OMG!!!)

Nhưng Thẩm công tử lại không hề nhắc tới chuyện sau khi cô sinh xong lại tiếp tục đi làm, còn nói: "Trước mắt em chăm sóc bản thân cho tốt rồi nói sau."

Hic, sao mà cô chăm sóc không tốt chính mình được? Hiện tại cô rất khỏe, có thể ăn có thể ngủ, quả thực liều mạng giống heo.

"Chồng à." Mấy ngày nay cô sắp sinh, ở trên giường của bệnh viện ngủ không được, mắt trông đợi nhìn Thẩm công tử: "Đột nhiên em rất muốn ăn cháo đậu đỏ."

Không phải cô khó hầu hạ, mà là cô không thể khống chế miệng mình, tựa như bây giờ, rõ ràng đã là tám giờ tối, nhưng con thèm ăn nói đến là đến, có ngăn cũng không được.

"Đề anh bảo đi Hoàng đi nấu." Thẩm công tử đứng lên.

Cô lắc đầu: "Em không muốn ăn đồ đi Hoàng nấu, em muốn ra phố mua loại này của tiệm Trương Kí."

"Được." Anh không nói hai lời, đi giày đi ra bên ngoài mua.

Cô gọi anh: "Bên ngoài lạnh lắm, anh phải mặc áo khoác a."

"Không cần." Anh vội vàng xuống lầu, chịu đựng cái giá lạnh của tháng mười hai, đến dưới lầu giúp cô mua cháo đậu đỏ nóng hôi hổi đưa lên.

Chính là cô mới uống hai ngụm, lại đã không uống nữa, dùng thìa chọc chọc cái bát, lẩm bẩm: "Sớm biết vậy bảo anh mua cháo thịt cho em..."

"Em a, kiếp trước nhất định là yêu tinh." Anh dở khóc dở cười thờ dài, đứng lên lại định đi ra ngoài.

Cô thực chân chó ở phía sau dặn dò anh: "Nếu không anh mua nhiều thêm chút đi, miễn cho phải chạy đi lần thứ ba."

"Biết rồi, quý phiền phức." Anh quay đầu lại vuốt mái tóc mới cắt của cô, khoe miệng lộ ra nụ cười ấm áp.

(ha, ta yêu Thẩm công tử đến chết rồi a!!!!!!!!!!!!)

Không biết vì sao, cô bỗng nhiên muốn ôm bụng hạnh phúc ở trên giường mà lăn lộn, nhưng là xét thấy động tác này độ khó, cô từ bỏ, kiên nhẫn chờ Thẩm công tử trở về.

Lần này chờ có vẻ lâu hơn, rốt cục chờ đến lúc anh về, cô phát hiện trong tay anh mang theo hơn mười loại cháo, rất giống với tiểu nhị bán hàng bên ngoài.

Cô "xi" cười ra tiếng, giờ tay cầm lấy, tay vurun ra đột nhiên lại dừng giữa không trung.

Thẩm Lâm Kỳ đem cháo sắp xong. Thấy sắc mặt cô cứng đờ, hỏi cô làm sao vậy.

Khóe miệng cô run run hướng anh cười cười: "Cái kia ... lại bắt anh một chuyến mất công... Hình như nước ối của em vỡ ..."

Cho dù nước ối của cô vỡ rất bình tĩnh, nhưng là khi thời gian sinh thực sự đến, cô còn đau đến thiếu chút nữa chửi ầm lên. Sinh đứa nhỏ sao lại đau như vậy.

Bác sĩ ở bên cạnh vẫn cổ vũ cô: "Dùng sức, dùng sức."

Nhưng cô còn thiếu chút nữa là muốn chết, may mắn Thẩm Lâm Kỳ vẫn nắm tay ô, trong mơ màng, cô nghe được anh gọi tên của cô.

Thanh âm kia nghe vào lỗ tai có chút linh hoạt kỳ ảo, nháy mắt làm cho cô nhớ lại rất nhiều chuyện, hình ảnh hai người cùng một chỗ, giống như thước phim hiện lên, từ khi quen biết đến hiểu nhau, thì ra hai người đã trải qua nhiều giây phút như vậy.

"Mạch Nhiên, kiên trì lên."

Thanh âm của anh, đem cô gần bờ vực ngất đi quay về hiện tại, cô cầm chặt tay anh, liều chết dùng sức cắn răng.

"Oa..."

Tiếng khóc lớn của đứa nhỏ ở trong phòng sinh vang lên. Tâm tình treo ngược của cô rốt cục cũng rơi xuống, cảm thấy hạ thân mình đã muốn đau chết lặng, trên mặt tất cả đều là mồ hôi nhễ nhại.

Thẩm Lâm Kỳ nhìn cô, mừng rỡ như điên mà ôm lấy mặt cô, cách một lớp khẩu trang hôn lên trán cô: "Mạch Nhiên, con của chúng ta sinh ra rồi, anh làm cha rồi, anh làm cha rồi."

Tương tự đến người đàn ông bình tĩnh này cả đời chưa bao giờ điên cuồng như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng vô cùng hạnh phúc.

Có lẽ hai người từng có cái cọ, từng có nghi kỵ, nhưng là đều đã không quan trọng nữa, giờ này khắc này, trong lòng cô chỉ có lời thề của anh, hứa hẹn của anh, cùng ánh mắt mỉm cười của anh.

Con đường tương lai, có anh cùng con làm bạn, thế là đủ rồi.

Mặt cười tươi lòng mang cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Cô sinh hạ một bé trai, không mập mạp lắm, đôi mắt rất giống cô, chiếc mũi thì giống ba, phần còn lại thì giống cả hai người, nói chung là một cậu nhóc rất anh tuấn.

Cô và Thẩm Lâm Kỳ cùng nhau bàn bạc, đặt cho cậu nhóc cái tên là Thẩm Tĩnh, mong muốn trong tương lai hành trình trở thành một ngôi sao sẽ rộng mở như biển khơi. Đương nhiên, hiện tại cô một chút cũng không cảm thấy lo lắng trong tương lai cậu nhóc sẽ làm gì, cô chỉ hy vọng cậu nhóc có thể lớn lên khỏe mạnh và hạnh phúc, cho nên cô thích gọi nhóc là Tiểu Tuấn hơn.

Hạ sinh Tiểu Tuấn đã làm cho thể chất và tinh thần của cô quá mệt mỏi, sau khi sinh cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ngoài việc cho nhóc bú sữa, thay tã... Ngoài ra, nhóc còn có một thói quen cực kỳ xấu, chính là đảo ngược ngày và đêm, ban ngày không chịu thức dậy dù chỉ một chút, còn giữa đêm thì sinh khí dồi dào.

Do phải chăm sóc Tiểu Tuấn, cô khôi phục lại vóc dáng nhanh chóng, trong sáu tháng sụt hai mươi cân, thậm chí một tay sẵn ảnh đã chụp lên hình cô đăng lên tạp chí lá cải xin bí quyết giảm cân của cô.

Thực ra bí quyết của cô chính là bị cậu nhóc mới sinh làm khổ, thế thôi.

"Em thấy nên đổi tên cho thằng nhóc này." Suốt một đêm cô không ngủ, cuối cùng Tiểu Tuấn cũng chìm vào giấc ngủ, Mạch Nhiên quay lại nằm bên cạnh Thẩm công tử phàn nàn: "Cái gì mà Thẩm Tĩnh, cứ gọi là Thẩm Chiết Đằng* (lộn nhào) cho rồi, sau khi thằng nhóc này ra đời, có đêm nào mà không làm khổ em chứ?"

"Ngoan." Thẩm công tử vỗ đầu cô, "Chờ thằng nhóc lớn lên, em làm khổ nó lại."

"Làm sao như thế được!", cô cắn răng nói, "Em vất vả cực nhọc sinh nó ra và nuôi nó lớn, ai có can đảm làm khổ nó, em là người đầu tiên giày vò người đó cho đến chết!"

Thẩm công tử bị phản ứng của cô chọc cười, hí mắt hỏi: "Vậy em muốn như thế nào? Nếu không chúng ta tìm một cô bảo mẫu?"

"Không được!" Cô lại cự tuyệt ý kiến của anh lần nữa, "Nó là con trai của em, tại sao để người khác nuôi được, em phải hót từng đồng phân, từng bãi nước tiểu của nó để nuôi nó lớn lên, trong tương lai mới có thể tự hào mà nói với nó rằng, mẹ của nó vĩ đại biết bao nhiêu!"

Rốt cuộc Thẩm công tử nhịn không được cười thành tiếng.

"Anh cười cái gì?" Cô cau mày nhìn anh.

"Anh nghĩ chính em là người tự làm khổ mình." Anh nén cười, đột nhiên tiếp cận hôn cô.

Cô vốn tưởng đang tranh luận vài câu với anh, không nghĩ tới anh đột nhiên làm như vậy, có chút phản ứng lại, cô nói: "Anh muốn àm gì? Trước tiên bao nhiêu đó được rồi, tối nay em không còn hơi sức để anh giày vò đâu."

"Em yên tâm đi." Anh nâng khuôn mặt cô lên hôn một lúc, sau đó kéo cô vào lòng "Mấy ngày nay, em nghỉ ngơi cho tốt vào, nghỉ ngơi dưỡng sức."

Lời nói này của anh khiến cô cảm thấy rằng, giống như đang nói với con lợn hãy dưỡng sức đi: "Người ăn nhiều một chút, vài ngày nữa sẽ tẻ người." Cô đề cao cảnh giác, hỏi: "Anh đang có âm mưu gì?"

"Không có gì." Anh ôm cô chặt hơn, nói khẽ bên tai cô, "Anh chỉ muốn bù đắp cho em một hôn lễ."

Mấy ngày nay, cô chợt nhận ra quả thực Tiểu Tuấn là một cậu nhóc may mắn nhất trên đời, bởi vì có rất ít trẻ con sau này có thể hùng hồn khoe khoang với bạn bè đồng trang lứa rằng: "Mình đã tham gia vào hôn lễ của ba mẹ mình!" Nhưng cậu nhóc này lại có thể.

Tiểu Tuấn có lẽ cũng cảm giác được trong nhà sắp có chuyện tốt, cho nên trong khoảng thời gian chuẩn bị hôn lễ, nó ngoan ngoãn rất nhiều, chỉ ít ban đêm không khóc không làm loạn nữa, để yên cho cô ngủ.

Vừa ăn uống vừa ngủ đủ giấc, trạng thái tinh thần của cô nhanh chóng được điều chỉnh, lúc thử áo cưới cho hôn lễ, Linda ở một bên khen cô sau khi sinh con khí sắc rất tốt, ngực căng eo nhỏ, đạt được sự nghiệp, khi đi làm lại nhất định vinh quang tột đỉnh.

Cô nói: "Một mình chị thấy không có vấn đề thì cũng vô dụng, cho dù em rất muốn trở lại làm việc, chị cũng đừng làm người đại diện cho em, tốt nhất là ở nhà sinh một đội bóng cho Tiểu Hàn rồi nói tiếp." Đúng rồi, Linda và Tiểu Hàn trong khoảng thời gian cô trốn khỏi nhà thì đăng ký kết hôn, hiện nay đang trong thời kỳ tân hôn ngọt ngào.

Linda bị cô nói đến nóng nảy, trả lời: "Em mới sinh một đội bóng đó, em nghĩ chị là heo nái đó à!"

"Cái gì mà một đội bóng?" Đột nhiên Thẩm công tử mặt mày hớn hờ đi vào.

"Mạch Nhiên nói sẽ sinh cho anh một đội bóng!" (trà thù kia, khả khả ^^)

Chị Linda này thật không có lương tâm, tại thời điểm mấu chốt lại cản ngược cô một cái, cô tức giận nghiêng răng, đang muốn phản bác, lại nghe Thẩm công tử déo miệng, bình tĩnh nói: "Đừng có gấp, từng người một."

Gì chứ! Cô thiếu chút nữa chạy đi, một Thẩm Chiết Đằng còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ còn đòi thêm một Thẩm Đảo Đằng *(ngịch ngợm), Thẩm Phúc Đằng *(bổ nhào), Thẩm Đản*(trưng) nữa? Không biết vì sao, cô bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác muốn trốn chạy khỏi cuộc hôn nhân gượng ép.

Thế nhưng, lúc này hiển nhiên không thể có cơ hội đảo hôn, bởi vì Thẩm công tử vươn tay về phía cô, nói: "Đi thôi, anh dẫn em đến gặp nhóm phù rể."

Bởi vì Anna tỷ theo đạo Thiên Chúa, cho nên hôn lễ của cô và Thẩm Lâm Kỳ theo phong tục Tây Âu, ở phương Tây không chú trọng việc phù dâu có gia đình hay chưa, do đó cô có đến 3 phù dâu: Linda, Tiểu Kim và Khương Tuệ.

Mà việc chọn phù rể cũng tương đối đau đầu, từ lúc họ bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ, danh sách phù rể là Tiết Lâm, Tôn Thịnh và cuối cùng là Lucas. Tôn Thịnh thì cô biết, người đó là trùm trong giới IT, tuổi trẻ anh tuấn, có quan hệ tốt với Thẩm công tử. Thế nhưng, lại có tên một người khá xa lạ, nói thật cô đã đi theo Thẩm công tử lâu như vậy, chưa từng nghe qua anh có một người bạn ở Mỹ thân tên là Lucas, quan hệ tốt đến nỗi có thể làm phù rể cho anh.

Cho nên, khi anh nói muốn dẫn cô đi gặp nhóm phù rể, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ ngay tới người bạn thân bí tên là Lucas này. Thẩm công tử luôn bí hiểm, vị khách thân bí này chắc chắn không hề tầm thường. Mạch Nhiên hiếu kỳ theo Thẩm Lâm Kỳ ra ngoài. Trước mắt cô là nơi tổ chức hôn lễ với thảm cỏ xanh mượt làm nổi lên một sân khấu nhỏ, một dàn nhạc đang biểu diễn, người chủ xướng quay lưng về phía dưới điều khiển dàn nhạc, bóng lưng nhìn qua rất quen thuộc.

"Anh ta là. . ." Mạch Nhiên đang muốn hỏi thì giọng nói của vị chủ trì kia át tiếng của cô.

"Sau đây xin mời bạn của chú rể là Lucas lên chúc phúc cho tân lang tân nương."

Lúc ấy anh ta quay người về phía Mạch Nhiên. Cô đưa tay lên che miệng, thiếu chút nữa hét lên.

Là A Triết!

Bởi vì mang thai mà nửa năm qua cô chỉ có thể nhìn thấy A Triết qua màn hình. Dù vậy, cô cũng có thể thấy được sự thay đổi của A Triết trong quá trình điều trị. Hành vi của A Triết từ từ giống với một người thanh niên bình thường, số lần không khống chế được bản thân ngày càng ít, đặc biệt là nửa năm nay đã có thể nói chuyện một cách bình thường.

Giáo sư James vốn lên kế hoạch điều trị cho A Triết trong vòng ba năm mà A Triết chỉ cần dùng một nửa thời gian là đã có thể hoàn thành trị liệu. Chuyện này thật đáng mừng. Nhưng trăm ngàn lần Mạch Nhiên cũng không ngờ được rằng A Triết lại được cho phép về tham dự lễ cưới của cô.

Mạch Nhiên bỗng cảm thấy mình vừa trải qua bão tố đã nhìn thấy một màu hồng trước mặt. Vạn vạn ngôn từ đều không diễn tả được cảm xúc của cô lúc này. Thật giống như đang nằm mơ vậy.

"Tôi muốn tặng cho chị gái và anh rể tôi một ca khúc tôi viết. Ca khúc này tên là "Nắm tay", cảm ơn hai người đã kiên trì để em có ngày hôm nay. Mong ước của em là anh chị có thể nắm tay nhau đến suốt đời, mãi mãi hạnh phúc." A Triết nói xong, bắt đầu cầm đàn ghi-ta lên đánh. Giai điệu du dương vang lên.

"Phía trước một màu hồng tươi sáng, là nụ cười dịu dàng của em. Em nói muốn được cùng anh, ngắm bình minh và hoàng hôn mỗi ngày... nắm tay em, đưa em đi, đây không phải là giấc mộng, mà là lời hứa suốt đời của anh..."

Ca từ rất đơn giản, nhưng mỗi một câu đều tràn ngập sự chân thành. Nghe chúng, Mạch Nhiên không kìm lòng được mà rơi lệ. Thẩm Lâm Kỳ đứng bên cạnh nắm chặt tay cô.

Cách đó không xa, Anna tỷ đang giúp Mạch Nhiên trông Tiểu Tuấn. Cô nhìn đứa bé, nó đang ngồi trong xe đẩy khảnh khách cười.

Linda tựa vào Tiểu Hàn, mắt ngấn nước làm nhòe cả lớp phấn trang điểm.

Tiểu Kim mặc váy ngắn, đứng bên cạnh Kiều Minh Dương mặc một bộ âu phục.

Tiết Lâm và Khương Tuệ đứng tách xa nhau, ánh mắt ôn nhu nhìn bọn họ.

Mấy đứa nhỏ cầm hoa không chịu đứng yên, tay cầm giỏ hoa chạy loạn, trên bãi cỏ lưu lại những tiếng cười giòn tan.

Nhất thời, Mạch Nhiên bỗng cảm thấy mỗi người ở đây đều hạnh phúc, chỉ cần tin tưởng lẫn nhau, vĩnh viễn không buông tay, thì sẽ luôn luôn có một người cầm tay bạn đi đến nấc thang hạnh phúc.

Nghĩ vậy, cô không kìm lòng được mà kiễng chân hôn lên má Thẩm Lâm Kỳ, thấp giọng nói: "Em yêu anh."

"Anh cũng yêu em" Anh cúi đầu hôn lên trán cô.

Thực ra tình yêu mà cô muốn thực sự rất đơn giản, cũng không cần phải thề non hẹn biển, đến chết không đổi, mà với cô, chỉ một câu đơn giản "Anh yêu em/Em yêu anh" cũng đã lớn hơn hàng vạn lời hoa mỹ.

Đường dài mệnh mang, có anh bầu bạn, lòng cô cũng đã đủ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Phiên ngoại sau hôn nhân

Thật lâu sau đó, Tiểu Bạch và Thẩm mặt cau rớt cuộc kết hôn, hơn nửa cuộc sống X rất là bạo lực.

Có một ngày Tiểu Bạch cảm thấy đau thắt lưng.

Tiểu Bạch: "Hôm nay không được, em bị đau lưng"

Thẩm mặt cau: "Vậy thì có liên quan sao?"

Tiểu Bạch: "Có liên quan rất lớn, em không muốn đã đau càng thêm đau!"

Thẩm mặt cau: "Em có thể bất động"

Tiểu Bạch (phát điên): "Em có lúc nào là không bất động?"

Thẩm mặt cau (trầm tư): "hôm qua, hôm kia, còn có..."

Tiểu Bạch: "...em vẫn là không bất động TAT"

Nhìn cũng biết, tất cả đều không tránh được, *nói làm bảm*

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Phiên ngoại sau hôn nhân thứ 2

Có một ngày Tiểu Bạch dẫn theo một toán chị em đồng nghiệp đi đánh Boss, Thẩm công tử bỗng nhiên quán điều khăn tắm đi vào nhìn thấy liền nảy sinh ý muốn khiêu khích.

Tiểu Bạch đang đánh BOSS kịch liệt, đầu cũng không quay về mà chỉ xua xua tay: "Thôi nào thôi nào, BOSS còn có ba vạch máu!"

Một lát sau.

Tiểu Bạch: "Đừng như vậy, còn có một vạch..."

Lại một lát sau.

Tiểu Bạch: "Vẫn...vẫn còn...nửa..."

Cuối cùng, bọn họ thua =. =

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Phòng Bán Vé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.